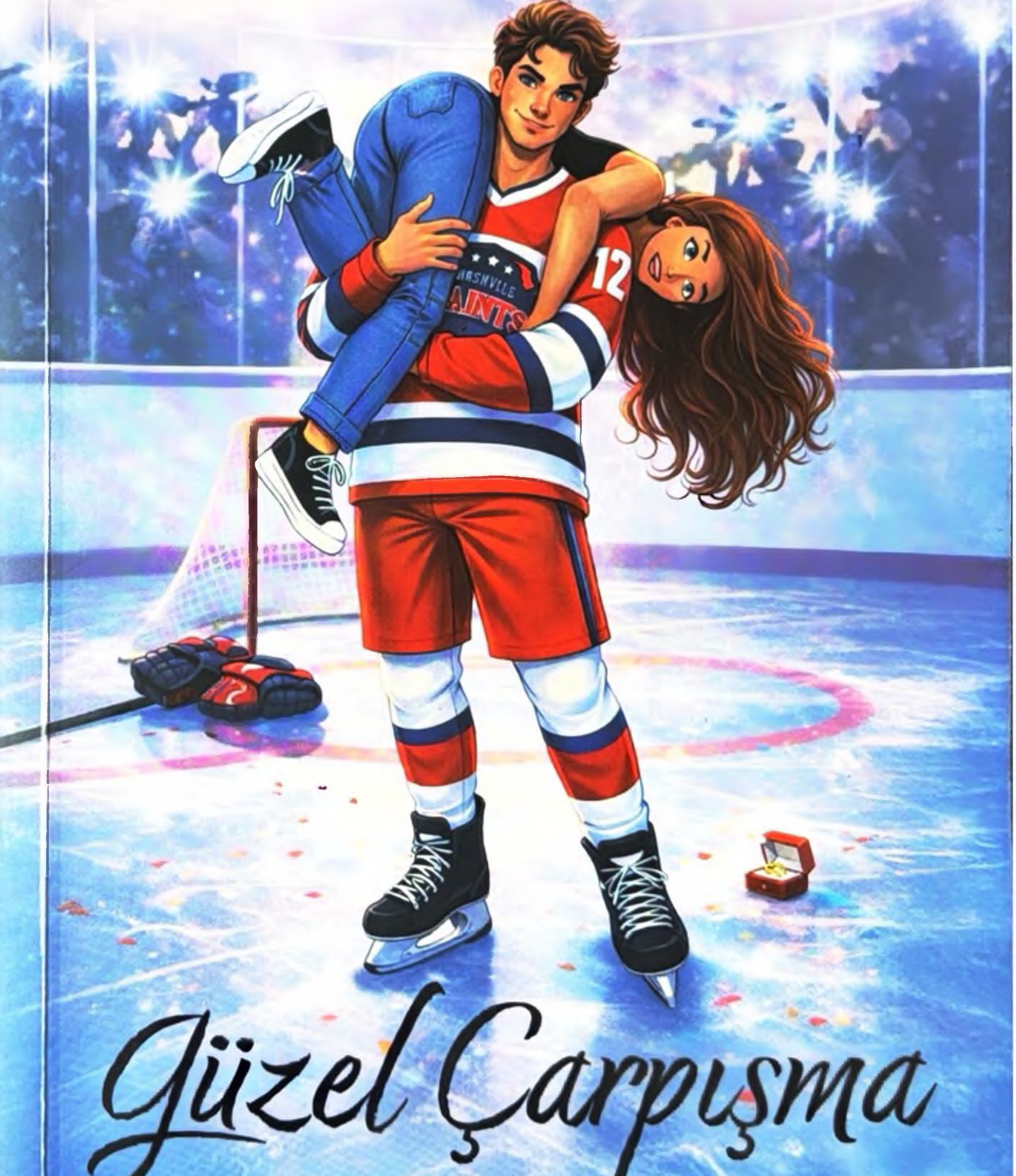

Güzel Çarpışma

hokey aşk romanı...

Yolun yarısına geldiğimde bir adım ötede duran tanıdık bir yüze rastlıyorum. Evet, o. Birdenbire içimdeki canavar zihnimdeki belli belirsiz bir gölge olmaktan çıkıyor. Kanlı canlı, ürkütücü bir şekilde, bütün gerçekliğiyle burada ve de tam karşımda duruyor.

Kardeşinin yeni takım arkadaşı, Redville Saints'in yıldız sağ kanat oyuncusu Hudson Wilde hayatına girdiği andan beri hiçbir şey yolunda gitmez Molly için. Çünkü Hudson kendine güvenen, küstah ve sinir bozucu biridir.

Takımın şampiyonluğunu kutlamak için çıktıkları çılgın bir Vegas gecesinde inanılmaz olaylar olur. Ertesi sabah, dayanılmaz bir baş ağrısı, parmağında ucuz bir yüzük ve kapısını yumruklayan yeminli düşmanla son bulur.

Görünüşe göre “yanlışlıkla” evlenmiş olduklarını anlar. İptal işlemleri sonuçlanana kadar ise bu evliliği gizli tutmak zorundalardır.

Takım içinde her şey normalmiş gibi davranmak, medyadan ne pahasına olursa olsun uzak durmak ve en önemlisi de hislerine kapılmamak düşündükleri kadar kolay olmayacaktır.

Ama en zor kural?

Bir gecelik bir “evet”in gerçek bir “sonsuz dek”e dönüşmesine engel olmaktır. Çünkü buz üstündeki savaş çoktan kalplere sıçramıştır artık.

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI
AVA HARRISON

Güzel Çarpışma

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çevirmen: Utku Özcan

GÜZEL ÇARPIŞMA
Orijinal Adı: Beautiful Collide

Sonsuz Edebiyat: 352
ISBN: 978-605-297-733-0
Yayıncı Sertifika No: 49073

Yazar: Ava Harrison
Çevirmen: Utku Özcan
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Selcan Karabulut Tat
Editör: Nur Sarıoğlu
Grafik Tasarım: Filiz Odabaş
Satış Pazarlama: Zehra Bostancı

YAKAMAZ KİTAP © 2026
Copyright © 2024 by Ava Harrison
Published by AH Publishing

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle ve kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMAZ KİTAP # SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamazkitap.com / bilgi@yakamaz.com.tr
ⓧⓂⓃ / yakamazkitap

BASKI

Alioğlu Matbaacılık Basım Yayım ve Kağıt Sanayi Ticaret Limited Şirketi
Orta Mah. Fatin Rüştü Sk. No:1-3/A
Sertifika Numarası: 45121

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, eserde adı geçen çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların ticarî marka statüsünü ve ticarî marka sahiplerini kabul eder.

Bu ticarî markaların yayınlanması/kullanımı, ticarî marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir.

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI
AVA HARRISON

Güzel Çarpışma

GİRİŞ

Molly

İÇİMDE BİR CANAVARLA YAŞIYORUM. Zihnimi ele geçiren acımasız, berbat bir kâbus gibi. Hatıralarımda gizleniyor, saldırmak için zayıf bir anımı kolluyor.

Hepsi geçti Molly. Güvendesin.

“Çabuk ol.”

Omzumun üzerinden sesin geldiği yere doğru başımı çeviriyorum. Kız bana seslenmese de bir süre baston yutmuş gibi dimdik durup o tarafa bakıyorum.

Çok heyecanlı bir akşam olacak çünkü Frost Kupası¹ başlıyor. Lise buz hokeyindeki en görkemli hafta sonu. Komşu eyaletlerdeki tüm takımlar, okulumdaki bu meşhur turnuvada oynamak üzere Redville’e akın ediyor. Sahaya çıkan koridorlarda iğne atsan yere düşmez. Normalde bu sahada yaptığımız maçlar yine hıncahınç kalabalık olur ama bugün çok daha beter.

¹- “Frost Cup” genellikle yerel, üniversite veya davet usulü düzenlenen küçük ölçekli turnuvalardır. (e.n.)

Belli ki bu takım çok iyi.

O yüzden her zamankinden daha kalabalık.

Yılın maçı bu. Seyircilerin arasında scoutlar² da var. Üniversite scoutları. Profesyonel scoutlar. Yok artık, abimin Saints'teki koçu bile burada.

Hayret, nasıl oldu da Dane benimle gelmek için ısrar etmedi. Tek başıma bir yere gitmeme kolay kolay izin vermez.

Ama bugün tam çıkacağım zaman beni durdurunca ayak diredim. Yalnız gideceğim dedim.

Çıldıracağım artık, son sınıfa geldim ben.

Hem abimin beni koruyup kollaması, aşırı korumacı bir baba gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyor.

“Tanrı aşkına, bir ara yürümeyi düşünüyor musunuz?”

Bir çocuk konuşuyor bu kez. Görünüşe bakılırsa dangalağın teki. Yürümeye devam edip kalabalığı yara yara ilerliyorum.

Yolun yarısına geldiğimde bir adım ötede duran tanıdık bir yüze rastlıyorum. Evet, o. Birdenbire içimdeki canavar zihnimdeki belli belirsiz bir gölge olmaktan çıkıyor. Kanlı canlı, ürkütücü bir şekilde, bütün gerçekliğiyle burada ve de tam karşımda duruyor.

Beni asla görmemeli. Öyle bir şey olursa dünyanın sonu gelir. En azından benim için.

Heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Kalabalığın arasında saklanırım umuduyla biraz sola doğru atıyorum kendimi.

Onunla konuşamam.

Ona bakamam bile.

Kahretsin.

Beni beklediğinden adım gibi eminim.

Dane gelseydi böyle olmazdı.

Yalnız olduğumu nereden biliyor?

2- Sporda scout, kulüpler için yetenekli sporcuları keşfedip raporlayan gözlemcidir. (e.n.)

Neyse şimdi sırası değil; önce kaçmam lazım, sorularla daha sonra ilgilenirim.

Duvarlar üzerime gelmeye başlıyor. Göğsümün sıkıştığını hissedebiliyorum.

Aniden ayaklarımın yerden kesilmesiyle stadyumdan uzaklaşıp hatıraların gölgesinde acımasız canavarıma yenik düşüyorum.

Bir kez daha oradayım.

Karanlıkta...

Hayır.

Orada değilsin.

Okuldasın. Hokey maçına gidiyorsun. Her şey yolunda şu an.

Güvendeyim.

Bana bir şey olmayacak.

Belki yeterince tekrar edersem gerçekten ikna olurum.

Biri arkadan bana çarpıyor.

“Çekil şuradan aptal.”

Kaşlarını çatmış, dik dik bana bakan kızı tanımıyorum bile ama eminim o beni tanıyordur. Dane sağ olsun, Redville Lisesi’ndeki öğrencilerin hepsi beni tanıyor.

Bana bağırdıktan sonra arkadaşlarına dönüp kıkırdamaya başlıyor. “Abisi NHL³ yıldızı olabilir ama kız biraz tuhaf bir tip.”

Ettiği hakaretleri duymuyorum bile. Hâlâ zar zor ayakta duruyorum. Bu sefer de sanki biri ayakkabılarıma beton doldurmuş gibi. Ne yaparsam yapayım tek bir adım dahi atamıyorum.

Harekete geç. Hemen. Biraz daha beklersen gelip seni yakalayacak.

Şırıl şırıl akan suyun sesi kulaklarımda yankılanıyor. Karanlığın beni ele geçirmesi an meselesi.

Öleceksin.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Nefes almak imkânsız.

3- National Hockey League (NHL), Kuzey Amerika’da faaliyet gösteren uluslararası profesyonel erkekler buz hokeyi ligidir. (e.n.)

Harika. Daha on yedimde kalp krizinden gideceğim.

Başımı iki yana sallıyorum. Hayır. Şu an böyle bir şey olmayacak.

Panik atakları araştırmıştım, eğer korku dolu düşüncelerin zihnimi ele geçirmesine izin verirsem...

Balık istifi gibi dizilmiş kalabalıkta, hâlâ benden birkaç adım ötede duran kız, "Kime hayır dedi o?" diye arkadaşına mızızlanıyor. "Bu kız şaka mı?"

Bu sefer de biri omuz atınca hafif sendeledim.

Karşıma geçmiş gülüyor. "Biraz dikkatli ol."

Normalde ağzının payını verirdim.

Ama normal şartlar altında eli kulağında tam teşekküllü bir panik atak krizim de olmazdı zaten.

Bu düşünceleri kontrol altına aldığımı sanıyordum.

Fakat ne zaman *onu* görsem...

Ağzımı bile açmadan öbür tarafa, paten sahası girişinden uzağa doğru yöneldim. Şu an her yer buradan iyidir.

Neredeyse kapıya kadar geldim, sadece birkaç adım kaldı. Çıkış işareti, kaç git buradan dercesine kırmızı kırmızı yanıyor.

Umarım kapıyı açtığımda alarm çalmaz çünkü uzayıp giden lise rezaletleri listeme utanç dolu yepyeni bir satır eklemeye şu an hiç ama hiç ihtiyacım yok. Neyse ki aklımı yitirmek üzere olduğum için pek de umurumda değil.

Metal kapı kolu adeta parmaklarımı dondurdu. Kapı ileri ittir-memle yavaşça açıldı.

Alarm ötmedi.

Doğru ya, bugün maç var.

Kapıların hiçbirisi kilitli değildir.

Ağır kapının doğru düzgün açılması için inanılmaz bir güç uygulamam gerekti ve açar açmaz da gece ayazı tokat gibi yüzüme çarptı.

Dışarısı zifiri karanlık... Binanın ön tarafındaki ışıklar geceyi bir

nebze aydınlatıyor ama burası koyu karanlık.

Bir yıldız kümesi ve dolunaydan başka ışığım yok.

Binanın öbür tarafından bir parça ışık görene dek yürüyorum ve kurumuş sakız izleriyle dolu kaldırıma çöküyorum.

Gözlerimi kapayıp küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Soğuktan çenem takırdıyor. Bilmiyorum, belki de sadece sinirlerim bozuk.

Ani bir tezahürat dalgası bütün sessizliği delip geçiyor. Derken kâbus gibi üzerime çöken canavarın düşüncesiyle beni yalnız bırakarak bir süre sonra yavaş yavaş uzaklaşıyor.

O burada.

Burada, burada, burada.

Ne yaparsam yapayım hâlâ zangır zangır titriyorum.

“Sadece üşüyorum,” diye kendimi sakinleştirmeye çalışırken her bir hecede dişlerim takırdıyor. “Onun yüzünden değil.”

Artık daha güçlüyüm...

Ne var ki ışıklar kararınca yavaşça içeri süzülen gölgelere karşı koyabilmek için güçlü olmak yetmiyor.

Arkamdan yaklaşan adımların belli belirsiz sesleri içimi ürpertmişti. Birden kaskatı kesildim.

Lütfen, hiç sırası değil.

Şu an kimseyle konuşmak istemiyorum.

Lütfen görme beni.

Gözlerimi kapıyorum. Her kimse geçip gitsin diye dua ediyorum.

Yalvarırım o olmasın.

Olmamalı.

Galiba o.

Kontrolü kaybetmeye başlıyorum. Evet, farkındayım. Ne kadar çabalasam da aklım ve kalbim gerçeklikten kopmuş durumda. Artık çok geç. Canavar geliyor ve kazanıyor. Beynime giden yolun ka-

pısını ardına kadar açık bıraktım ve şimdi korku dolu düşünceler rahatça içeri girebiliyor.

Buldu seni.

Bir adım daha yakın.

Bir tane daha.

Boğuluyorum.

Nefesim kesiliyor.

Mücadeleye hazırım.

Sıcaklık.

Tek hissettiğim sıcaklık.

Yanımda açılıp kapanan kapının sesiyle gözkapaklarım birdenbire açılıyor.

Omzumun üzerinden yabancıya bakıyorum. Ama yalnızım.

Etrafta kimsecikler yok.

Hepsini ben mi uydurdum?

Ama sıcak. Çok sıcak.

Omuzlarıma örtülen şeyin kumaşını yokluyorum parmaklarımla.

Kalın, eskimiş ve de çam ağacı kokuyor.

Bir ceket.

Her kim geldiyse bana bir ceket bırakmış.

BİRİNCİ SEZON

BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

SAKIN YÜZÜNE GÖZÜNE BULAŞTIRMA.

Kalbim öyle güçlü çarpıyor ki sanki litrelerce kahve içmişim ya da uyuşturucu kullanmışım gibi.

Ama ikisi de değil. Koca salonda volta atıp sakinleşmeye çalışıyorum.

Çok önemli bir gün. Redville Saints'teki ilk maçım. Zaten bu yüzden korkunç bir haldeyim.

Aklını başına topla Wilde.

İlk maçım gibi hissetmiyorum.

Ama NHL'deki ilk maçın bu.

Ellerim tir tir titremeye başlıyor.

Kahretsin.

İlk maçım için soyunma odasına kadar bile gidemiyorum, ödleğin teki gibi titriyorum.

Bütün salona göz gezdiriyorum, kapıya ve geniş koridora takılıyor gözlerim.

Soyunma odasına gidip şu işi halletmem gerekiyor artık. Sırf bunun için erkenden geldim ama hâlâ zamana ihtiyacım var.

Mesafeyi aşıp kapının zaten yarı açık olduğunu görüyorum. Kahretsin. Umarım içeride kimse yoktur.

Sikerler. Tanıdık birini görme riskini göze alamam şu an. Ya ufak bir dolaba sığabilecek kadar insan tarafından yakalanacağım ya da kocaman bir soyunma odasına sığabilecek kadar çok insan tarafından.

Odaya girip kapıyı kapattım.

Kapanır kapanmaz derin bir nefes alıp etrafa bir göz attım.

Tam tahmin ettiğim gibi. Malzeme odası.

Her yer ıvır zıvır dolu.

Harika bir yer Wilde.

Kafanı toplamak için daha iyisini seçemezdin.

Tam arkamı dönüp tuvalet, banyo gibi bir yer arayacakken bir ses duyuyorum.

Gözlerimi kısıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Derken o ses yine geliyor. Bir homurdanma... Peşinden bir iç çekme geliyor. Yalnız değilim.

Cidden mükemmel.

Buraya gelip daha ilk günden mastürbasyon yaparken takım arkadaşşıma yakalanmak ancak benim başıma gelebilirdi zaten. Bir manyağın maç günü rutini üzerinden travma bağı oluşturmaktan daha iyi bir ilk izlenim olamaz.

Gözlerimi kapatıyorum, gerçekten gidip bakacak mıyım? Bakmak ya da bakmamak... Merakıma yenik düşüp rafların olduğu tarafa doğru gidiyorum, kullanılmayan hokey sopalarıyla temizlik malzemeleri arasında biri var.

Kız orada eğilmiş duruyor.

Bir anda tüm telaşım kayboluyor.

Ellerim titremiyor.

Kafam yerine geliyor.

Nabzım hâlâ yüksek ama bu kez bambaşka bir sebepten.

Vay be, kızın poposu var. Muhtemelen nazik bir davranış değil ama yine de dikilip bakmaktan kendimi alamıyorum.

Zaten berbat bir zamanlamam olduğu için tam o sırada o da arkasını dönüp bakıyor.

“Gerçekten mi? Pislik!”

“Ne?” Masummuş gibi yaparak ellerimi havaya kaldırdım. “Sırf baktığım için beni suçlayamazsın herhalde.”

“Evet, suçlarım,” derken doğruldu ve gözlerini bana dikti.

Poposunun güzel olduğunu düşünüyorsam, yüzü yanında lafi ile olmaz. Nasıl nefes alıyorduk, bir an unutuyorum. Eğer dışarı çıkmak ilk profesyonel maçımdan önce bu şekilde soyunma odasına tıkılıp kalmak gibi bir şeyse hiçbir şikâyetim yok. Öylesine büyüleyici bir güzelliği var ki gerçek olup olmadığını bile ciddi ciddi sorgulamaya başladım. Sanki birileri onu rüyalarımından alıp tam karşıma koymuş gibi.

Genç duruyor. Muhtemelen o da yirmilerinin başında ama bir yandan da asla zamana yenik düşmeyecekmiş gibi. Omuzlarına düşen uzun kahverengi saçları ışık saçıyor. Pürüzsüz ve ılık cildi parıldıyor, dolgun dudaklarıysa –ah o dudakları– sanki birazdan zekice bir şeyler söyleyecekmişçesine hafif aralık duruyor.

Ama en çok da gözlerine vuruldum. Deniz köpüğü yeşili, parlak ve keskin gözler sanki iyice yaklaşmam için bana meydan okuyor gibi. Gözlerini gözlerime dikmiş. Tek bir bakışıyla ruhumun derinliklerini gördüğüne yemin edebilirim.

Şu an tüm dünya ondan ibaret. Bizden.

Ben öyle kadere inanan tipte bir insan değilim ama belki tam şu anda kader bana inanıyordur. Eğer bu kız beni poposuna baktığım

sırada yakalamasaydı büyük ihtimalle şu an ona çıkma teklifi ediyordum. Ama ne yazık ki benden pek de etkilenmiş gibi görünmüyor.

Hatta elini beline dayamış, kaşlarını çatmış öylece duruyor.

Öyle olsun. Aval aval bakmamdan hoşlanmayan biri var demek ki. Yazdım bunu.

Kalçamı raflardan birine yaslayıp bir ayağımı diğerinin üzerine atıyorum.

“Seni buraya...” Parmağımla dolapları işaret ediyorum. “Şehrin bu tarafına getiren şey nedir?”

Rafta eline geçen ilk şeyi, yani İngiliz anahtarını kapmadan önce gözleri bir anlığına alev alıyor. Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi bir süre havada savurduktan sonra elindekinin ne olduğunu anlamasıyla birlikte kaşlarını çatıyor.

Birden kendine gelip sahte bir özgüvenle omuzlarını dikleştiriyor. “Seni hiç ilgilendirmez.”

“Vay be. Biraz alınganınız galiba.” Pis pis gülmeden duramıyorum.

“Dur tahmin edeyim, bakım personeli kılığında içeri girmeye çalışan ve sınırını bilmeyen bir hayransın.”

Salona girdiğimde dikkatimi çeken üniformalardan giymiyordu ama onunla uğraşmadan duramıyorum. Niye böyle oldu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

“Aslında tam tersi. Senin gibilerden kendimi korumak için buraya saklandım.”

“Benim gibiler mi?” Elimi göğsüme götürüp darılmış gibi yapıyorum. “Kırıcı oluyorsun ama. Bilgin olsun, ben harika bir insanım.”

“Hadi be, cidden mi?” Bir kaşını kaldırıyor. “Yabancıların poposuna bakınca ‘örnek vatandaş’ oluyorsun zaten.”

“Bir yabancıнын poposu olmasaydı ‘örnek vatandaş’ olur muydum peki?”

“Neyse cidden ne işin var burada? Buraya girmen yasak.” Buna hiç hazır değildim. Apaçık düşmanca davranıyor. Hiç alışık olmadığım bir şey.

Kaş kaldırma sırası bende. “Senin girmen yasak değil mi?”

Gözlerini deviriyor. “Tabii ki yasak değil. Bu takımda çalışıyorum ben.”

“Ne sandın, aptal herif!” demesini bile bekledim. Herkes onu tanıyormuş gibi konuştu. Haliyle ben neden tanımiyorum diye bir düşündüm.

Gözlerimi kısıyorum. İşte o anda kafama dank ediyor. Tabii ya, biliyorum kim olduğunu: Dane Sinclair’in kız kardeşi Molly Sinclair. Onu daha önce gördüm, her gördüğümde daha da güzelleşmiş oluyor.

“Peki sen n’apıyorsun?” Beni tepeden tırnağa süzerken başını hafifçe yana eğiyor. “Sen burada çalışıyor musun ki?”

“*Teknik olarak* burada çalıştığımı söyleyebiliriz.”

Tek kaşını kaldırıp, “Teknik olarak mı?” diyor.

“Peki tamam, ben bu takımın oyuncusuyum,” diye düzeltiyorum. “Takımın bir çalışanı olarak senin bunu bilmen gerekmez miydi?”

Sanki her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi, “Of, bir hokey oyuncusu,” diyor.

“Ne demek şimdi bu?”

İngiliz anahtarını en yakınındaki rafa bırakırken omuz silkiyor. “Hokey oyuncuları temelde yürümeye yeni başlayan paralı çocuklardır. Dur tahmin edeyim,” diyor ve çok önceden söylediğim lafları bana satıyor. “Atıştırmalık bir şeyler arıyordun, değil mi?”

“Atıştırmalık mı?” deyip gülüyorum. “Yeri gelmişken söyleyeyim, harika bir insan olmanın yanı sıra sorumluluklarımı bilen biriyim. Tüm atıştırmalıklarımı kendim getirdim.”

“Neden buradasın o zaman?”

“Buradayım çünkü içeride biri–” diye devam ederken onu soyunma odasında mastürbasyon yapan bir takım arkadaşım zannettiğimi söylersem bunun çok saçma olacağını düşünüp birden duruyorum. “Neyse ya boş ver,” diyorum ezik gibi.

Aniden yüzüne bir gülümseme yayılırken normal şartlar altında tanışmış olabilmeyi dileyerek kahroluyorum. Tam olarak benim onun son derece güzel poposuna bakarken yakalanmadığım bir senaryodan söz ediyorum.

“Tabii ya.” Eliyle alnına vuruyor. “Bir ses duydun ve açık saçık bir manzarayla karşılaşacağını düşündün, öyle değil mi?”

“Alakası bile yok,” diye hızla cevap veriyorum. Işık hızıyla.

“Vay be,” deyip gülmeye başlıyor. O kadar güzel ki asla ona kızmıyorum. “Tam olarak öyle düşündün ve o yüzden de böyle tuhaf davranıyorsun.”

“Tuhaf davrandığım falan yok.”

“Hâlâ buradasın, değil mi?” Raftan bir şey almak için yanımdan hızla geçiyor. “Çok tuhaf.”

“Soyunma odasından garip sesler duyup endişelendiğim için çok özür dilerim,” diyerek karşı atağa geçiyorum ve kendisinden tam iki karış yüksekteki raftan kavrama bandını almasına yardım ediyorum. “Bir dahakine öfkeli hanımefendiye bırakayım da İngiliz anahtarıyla üstesinden gelsin.”

“Harika olur,” dedikten sonra bandı arka cebine koyuyor. “Bu arada ben Molly, öfkeli hanımefendi değil.”

“Hudson.” Uzattığım elimi görmezden gelince ben de kolumu indiriyorum.

Gözlerini kısıp beni öyle bir süzüyor ki iyiden iyiye tedirgin oluyorum.

“Demek öyle.” Başını aşağı yukarı sallıyor. “Yeni oyuncusun.”

Bir adım ileriye gidiyorum.

O da bir adım geri çekiliyor.

İlginç...

“Evet, benim o.”

“Peki malzeme odasında tam olarak ne işin var?” Omuzlarını geriye doğru atarken yutkunuyor. Bandı bulmakla uğraştığımı duyabilmen için çok daha önceden burada olman gerekirdi.

Omuz silkip önemsiz bir şeymiş gibi yapıyorum. “Nereye döneceğimi şaşırdım.”

Gözlerini kısarak beni dikkatlice inceliyor. “Pek inandırıcı değil.”

“Nereden çıkarıyorsun bunu?” diye soruyorum savunmaya geçerek.

“Bu koridor oyuncuların olması gereken yerin tam karşı tarafında kalıyor, yani burada olman biraz planlanmış gibi. Beni mi takip ediyorsun sen?”

Ciddiye almıyorum. “Seni niye takip edecekmişim ki?”

“Onu ben bilmem. Sadece soruyorum.”

“Hayır. Sadece yanlış yöne saptım. Hepsi bu.”

“Peki o zaman. Her neyse yeni çocuk, kaçıyorum ben.” Kapıya doğru yürürken aniden duruyor. “Hayır ya.”

Başıma ağrı giriyor, alnımı ovuşturuyorum. “N’oldu?”

“Kapıyı kapattım deme sakın.”

Artık kapalı olan kapıya uzun uzun bakışını izliyorum. “Kapat-tım. Niye ki?”

“Hayır.” Başını ellerinin arasına alıp saçlarını çekiştiriyor. “Hayır, hayır, hayır.”

Artan paniğini hissedip, “Sorun nedir?” diye soruyorum.

Ellerini havaya kaldırıyor. “Ciddi misin?”

“Evet, ciddiylim.”

“Kapı bozuk.”

“Peki.” Omuz silkiyorum. “Ne olacak yani?”

“Ne demek ne olacak?” Başını sallayarak oraya buraya yürüme-ye başlıyor, suratıma bile bakmıyor. “Burada mahsur kaldık.” Sesi yükseliyor, telaşını iyiden iyiye hissediyorum artık.

“Sence de biraz abartmıyor musun?” diyorum ve ortamı yumuşatma denemem başarısızlıkla sonuçlanıyor.

Kaşlarını kaldırarak, “Öyle mi? Kapıyı açmayı bir denesene,” diye karşılık veriyor.

Dediğini yapıyorum.

Kapıya doğru gidiyorum, ayakkabılarım beton zemine değdikçe sert adımlarım o ufacık alanda yankılanıyor.

Kapının önünde durduğum esnada kızın haklı olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum; birazdan maçım var, imkânı yok geç kalamam. Öyle bir şey olursa fitil fitil burnumdan getirirler.

Elimi uzatıp soğuk metali kavriyorum, topuzu çevirmeye çalışıyorum.

Tık yok.

Yerinden oynamayacak.

Kımıldamıyor bile.

Derken bir kahverengilik gözüme çarpıyor. Ne olduğunu anlamak için dönüp bakıyorum. Saçlarıymış. Vücudu hareket ettikçe sallanıyor.

Neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak çözemiyorum.

Minicik ellerini yumruk yapmış.

Anlamsızca mırıldanırken dudakları hızlıca birbirine değiyor.

Titriyor mu o?

Kahretsın.

İKİNCİ BÖLÜM

Molly

DERİN BİR NEFES ALIYORUM. AMA BİLİYORUM, HİÇBİR FAYDASI OLMAYACAK.

Ne kadar çabalasam da nefes alamıyorum.

Etrafımda yoğunlaşan hava, sabahları arabanın ön camına yapışan sisi anımsatıyor.

Neden duvarlar üzerime geliyor?

Malzeme odası o kadar da küçük değil.

Böyle bir şey asla olmamalı.

Artık daha iyi olduğumu düşünüyordum. *Değilim.*

Bir insanın kalbi bu kadar hızlı çarpmamalı.

Bacaklarım bedenimin ağırlığını taşıyamıyor artık, yere yığılıyorum. Bir yandan tuhaf, metalik bir koku burnuma dolarken diğer yandan da kulaklarım çınlamaya başlıyor.

Sırada baş dönmesi var.

Başım betona iyice yapışana kadar kendimi aşağı doğru bastırıyorum.

Görünmez eller kalbimi sıkıştırıyor.

Kapana kısıldım.

Yeniden.

Oldum olası.

“Nefes alman gerekiyor.” Yabancı bir ses düşüncelerimi delip geçiyor. “Hadi. Nefes al.”

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

“Yapabileceğine inanıyorum,” diye şefkatli bir şekilde mırıldanıyor.

Gerçekten deniyorum ama nefesim hâlâ telaşlı bir şekilde kesik kesik çıkıyor.

Yok, olmayacak. Ölüp gideceğim burada.

“Sorun değil. Yapabilirsin.”

Etrafımızdaki alan daralıyor ve beni sakinleştirecek bir şey –*herhangi bir şey*– aradığım esnada kulağımdaki çınlama şiddetleniyor.

“Yavaşça nefes al.”

Beni yönlendirmesine müsaade edip ne derse yapıyorum.

“Çok güzel. Şimdi yavaşça ver nefesini.” Şimdi ses daha yakından geliyor, sanki o yanı başımda konuşuyormuş gibi.

“Yapamam.”

“Ama yapıyorsun zaten.”

Kendimi tutamayıp titrek bir kahkaha atıyorum.

“Gördün mü? Gülerken bile nefes alıyorsun.”

Bir ses duyuyorum, ardından onun sıcaklığını hissediyorum. Hemen sağ tarafımda muhtemelen ve bunu anlayınca kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

“Şışt!” Sert parmaklar elime değiyor. “İçeri. Ve dışarı.”

Başta tereddüt etsem de eninde sonunda dediklerini yapıyorum.

“İçeri. Dışarı.”

Göğsümdeki sıkışma azalıyor. Birkaç dakika öncesine göre kesinlikle çok daha iyi.

“Gözlerini açabilir misin?”

Başımı salladığım an bu hareketten dolayı etrafımdaki her şey dönmeye başlıyor. “Hayır.”

“Hadi Molly. Lütfen.”

Adımı söylerken sesi o kadar tatlıydı ki ister istemez tek gözümü hafifçe aralıyorum.

Bir gözümle ona dik dik bakıyorum. “Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

“Adını söyledin ya bana,” diye açıklıyor.

Kahretsin. Tamamen unutmuşum. Nefret ediyorum böyle olmasından. Panikliyorum. Yüzüme gözüme bulaştırıyorum. Bir türlü işin içinden çıkamıyorum.

“Hem de hiç gereği yokken,” diye itiraf ediyor henüz ismini duyma şerefine erişemediğim yeni çocuk. Gözlerini kısarak bakıyor ve şakaklarının kenarında ufak çizgiler belirliyor. “Kim olduğunu elbette biliyorum.”

“Peki sen? Senin bir adın var mı?”

“Hudson Wilde.”

Hudson.

Biz tartışırken zaten ismini söylediğini fark ediyorum. Hatta elini uzattı ama ben sıkmaya yeltenmedim. Bu konuda biraz kötü hissediyorum. Biraz.

Bunu popoma bakmanın cezası olarak düşün.

Aslında dürüst olmak gerekirse hoşuma da gitmediği değil çünkü seksi biri. Ama beni kötü bir zamanda yakaladı. Daha doğrusu ben onu kötü bir zamanda yakaladım. Maç günü, soyunma odasının içi bin derece ve ben havasız yerlerden nefret ederim.

Eğer Hudson bana ismini söylediğini hatırlıyorsa panik kaynaklı

hafıza kaybımı yüzüme vurmaz. Sadece üstesinden gelmeme yardımcı oluyor, ara ara elimi okşuyor.

“Güzel isim,” diyorum zar zor mırıldanarak.

“Galiba öyle,” dedikten sonra ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor ve hafifçe gülümsüyor. Yemin ederim, hayatımda gördüğüm en seksi şey bu olabilir.

Panik atağı yatıştırmak için güzel bir yol.

Tam o sırada gözlerimle odayı tarıyorum ve her şey üzerime geliyor. Malzeme odasında sıkışıp kaldım. Buradan çıkış yok. Uzun bir süre bizi çıkarana olmaz diye tahmin ediyorum. Maçın başlama-sına çok az kaldı. Telefonum da yanımda değil. Yanımda olsa bile fark etmez, burada telefon çekmiyor.

Kalbim tekrardan küt küt atmaya başlıyor.

“Hey, iyi misin?” Bana bir şey olduğu an hemen fark etmesi inanılmaz. “Neyin var?”

Cevap vermiyorum.

Yapamıyorum.

Ellerim titremeye başlıyor.

“Nefes almaya devam et lütfen.” Hudson yumuşacık sesiyle biraz daha yakınımaya geliyor. “Her şeyi unut. Bana odaklan, sadece bana. Yapabilirsin.”

Ona odaklanıyorum. Sesinin sabit ritmiyle beni tekrardan yönlendiriyor.

“Al... Ver...”

Bir nefes daha veriyorum, göğsümdeki yükün bir nebze hafiflediğini hissediyorum. “Ya dışarı çıkamazsak?”

“İmkânsız.” Öyle bir özgüvenle başını sallıyor ki neredeyse ona inanıyorum. “Muhakak birilerinin bu odadan bir şeye ihtiyacı olacak. Mesela şu İngiliz anahtarına...”

Ufacık bir kahkaha boğazımdan dışarı doğru kendini atmaya ça-

lıssa da başarılı olamıyor. Tıkanıyorum. Aşırı gergin ve heyecanlıyım. Şu an kendimi kaybetmiyorsam tek sebebi tanımadığım bu çocuk.

Bana dokunduğunu hissettiğim anda sırtıma bir sıcaklık yayılıyor.

“Biraz daha iyi misin?” Endişeli sesini duyunca neredeyse gözlerim doluyor.

En son ne zaman biri benimle bu şekilde ilgilendi hatırlamıyorum bile.

Biliyorum, Dane beni seviyor. Ama o hiçbir zaman sevgisini gösteren biri olmadı.

Şu an yaşadığım gibi bir şeyle karşılaşmadım onda.

DNA’sında yok bir kere. Adamın sevgi anlayışı, ben bir labradormuşum gibi başımı okşamak ve aferin demekten ibaret.

Hudson’ın sorusuna başımla onaylayarak karşılık veriyorum. Sa-
yesinde biraz daha huzurluyum.

Yeniden görebilene kadar bir süre daha nefes almaya devam ediyorum, gözlerimi açtıgımdaysa parlak mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Hudson Wilde’in çok yakışıklı biri olduğunu söylemek yetersiz kalır.

O kadar yakışıklı ki karşısına geçince iki kelimeyi bir araya getiremezsiniz, diliniz tutulur. Geniş omuzları, sivri çene hatları ve gülüşüyle adeta bela geliyorum diyor. Eminim ki NHL’de sahaya çıktığı an reklamverenler kapısında kuyruk olacak, hepsi onu reklam yüzleri yapabilmek için yalvaracak. Kendimden biliyorum. Hızlı aramalarımnda birkaç tanesi duruyor.

Pazarlama açısından bakarsak resmen takımın başına talih kuşu kondu. Sahada birini hızlıca geçtiği anda tribündekiler çığlık çığlığa olacak. Sosyal medyaya düşecek videoları şimdiden görebiliyorum.

Saints’in yeni bir transfer yapacağını biliyordum ama gelecek kişiyi araştırma zahmetine girmemiştim.

Ben yalnızca kardeşimle çalışıyorum. Takımla etkileşim halinde olsam da diğer oyuncular beni pek ilgilendirmiyor.

Kardeşimin iyi olduğundan emin olmam önemli.

Dane benim için kendi hayatından vazgeçti.

Zorlanmadığını söylüyor ama bana kalırsa durum başka. İçinde büyük bir boşluk var. Dışarıdan sadece kabuğunu görebiliyoruz.

Tanıdık bir his.

Anne babamızı kaybetmemiz, özellikle de annemi, bizi tepeden tırnağa değiştirdi.

İşte böyle, sakın kalıp kendime hâkim olmam gerekirken kardeşimin takım arkadaşlarından biriyle malzeme odasında aklıma mukayyet olmaya çalışıyorum.

Birden midem bulanmaya başlıyor.

Dane bu yaşananları asla öğrenmemeli.

Zaten nasıl açıklarım ki ona?

Nasıl ve ne zaman başladığını öğrenmek ister.

İmkânı yok söyleyemem.

Nerede olduğum konusunda bir bahane bulmam gerekecek. Malzeme odasında kilitli kalmadım. Ayrıca yeni takım arkadaşıyla da beraber değildim. Bunu öğrendiği an on yıldır süregelen yalanlar açığa çıkar. Karanlık. Panik ataklar. O.

Böyle bir şey asla olmamalı.

Dane bunları asla bilmemeli.

Gözünün içine baka baka yalan söylemek zorunda kalsam bile.

Başımı ellerimin arasına alıyorum.

“Neyin var?” Hudson ufak daireler çizerek sırtımı ovuyor. “Kilitli kaldığımız için mi yoksa başka bir şey mi var?”

“Seni ilgilendirmez diye düşünüyorum,” şeklinde ters bir cevap veriyorum.

Bu benim kişisel günah kutum. Bu konuları başkalarıyla konuşmam. Asla.

“Pekâlâ.” Tavrımdan ötürü rahatsız olmuyor. “İstediğin ateş orada.”

“Ne?”

“Yine kendini kaybetmek üzereydin ve benim de seni sakinleştirmem gerekiyordu. Meraklı bir pislik olduğumu düşünmen diğer seçenekten daha iyi.”

“Şeytansın sen.”

“Öyle olduğuma inanmak istiyorum.”

Aslında birbirimizi hiç tanımıyor olsak da ona bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyorum. Herhangi bir şey. Bana karşı çok kibardı. Ama çok da fazla içimi dökmem. Neden böyle olduğumu kendine bile itiraf etmek istemiyorum.

“Kapalı alanlarla ilgili bir sorunum var.”

“Klostrofobik misin?”

“Tam olarak öyle değil. Daha da fazlası var ama şu an bunu konuşmak istemiyorum. Onu düşünmeye başlayınca kontrolümü kaybedecek gibi oluyorum.”

“Başka şeylerden bahset o zaman... Molly.”

İsmimi söylediği zaman tüylerim diken diken oluyor.

Kızım sakın ol. Tanımadığın biriyle odada kilitli kaldın. Heyecanlanıp rahatsız hissetmenin sırası değil şimdi.

Bir dakika. İstemsizce ağzım açılıyor. Odada mahsur kaldım ve libidom hâlâ iş başında mı?

Daha da neler.

Kapalı alanlarda kalınca endişeden başka bir şey hissetmezdim ben.

Hudson’ı inceliyorum.

Sende farklı olan ne?

Tabii ki aptalca bir şekilde tatlı. Bir de bazı açılardan kahverengi görünen muhteşem kirli sarı saçları, dalıp gideceğiniz kristal mavisi gözleri ve altında kendimi ufacık hissettirecek kadar çekici bir vücudu var.

Ama daha önce de bir sürü yakışıklı çocuk gördüm.

Takımdakilerin çoğu düzenli olarak *Sports Illustrated*'in⁴ orta sayfalarını süslüyor. Fakat yine de ben hiçbir zaman kapalı bir kapının ardında kaldığım zaman boğulma kaygısından başka bir şey düşünmemiştim.

Duvarların belki de beni hapsetmek için burada olmadığını düşündüren ilk insan.

Belki de -ama belki de- beni korumak için buradalar.

4- Ağustos 1954'te yayınlanan Amerikan spor dergisidir. (e.n.)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

ORADA NE KADAR SÜRE OTURDUĞUMUZU BİLMİYORUM.

Saatim yanımda değil, telefonuma bakarsam da ısınmaya geç kalacağım için sinirleneceğim sadece. Yirmi birinci yüzyıldayız ve mühendislerin hâlâ gezegenin her noktasına hücrel veri ulaştırmanın bir yolunu bulabilmiş değil.

Ben de Molly'e yardım etmeye odaklanıyorum.

Tam ben bir şey söyleyecekken küçük alanda cızırtılı bir ses yankılanıyor, hemen ardından metal kapı büyük bir gürültüyle kapanıyor.

Havaya sıçrayıp döndüğümde üniforma giymiş yaşlıca bir kadın görüyorum kapıda, ağzı açık bir şekilde benimle göz göze geliyor.

Dönüp Molly'e bakmadan önce, "Tanrım, şükürler olsun," diyorum.

"Ben iyiyim." Eliyle gitmemi işaret ediyor. "Git sen."

İtiraz etmiyorum ki çok geç kaldım. Koç delirmiştir.

Hemen odadan fırlıyorum, adrenalin damarlarımda dolaşiyor.

Birazdan ısınmaya başlayacağız. Hiç şüphe yok.

Kötü oldu. Gerçekten çok kötü oldu. Hâlâ sokakta giydiğim şeyler var üzerimde, herkes giyinmiş hazır bekliyorsa onlarla çalışmaya başlayamayacağım.

Soyunma odasına doğru koşuyorum ve içeri girmeden önce ne kadar berbat bir durumda olduğumu fark ediyorum. Takımın yarısı diğer tarafa yani sahaya doğru yol almaya başlamış bile. Yeni takım arkadaşlarımdan birkaçı bana onaylamaz gözlerle bakıp başlarını iki yana sallarken ortam iyice geriliyor.

Bazıları neşeli görünüyor, bazılarıysa sinirli. Muhteşem Dane Sinclair gibi birkaç tanesiye beni bir kaşık suda boğacak gibi duruyor.

Bir saniye durup da başarımın keyfini çıkaramıyorum.

NHL'deyim artık.

Her zaman bunun hayalini kurmuştum. Bu hayattaki elle tutulur tek hedefim.

İyi o zaman. Evet, çok geç kaldım ve hâlâ formamı giymedim ama bir an durup şu anın...

“Neredesin sen?”

Gelen ses gergin havayı daha da ağırlaştırıyor.

Kahretsın.

Onu henüz pek tanımıyor olabilirim ama bu sesin kime ait olduğunu ve birazdan çok fena fırça yiyeceğimi anlamak için çok zeki olmak gerekmiyor.

Sesin sahibini görmek üzere hafifçe dönüyorum. İşte, tam tahmin ettiğim gibi. Karşımda Koç Robert.

“Oo, kimleri görüyorum.” Bana doğru ilerliyor, yüzünden düşen bin parça. Alaycı bir tonda devam ediyor. “Beyefendi nihayet teşrif edebilmişler.”

Huzursuz oluyorum. Buraya geleli daha iki dakika oldu ve bana sahada süre verecek insanı şimdiden sinirlendirmeyi başardım. Çok kötü...

Diğer oyuncuları geçip tam benim önümde duruyor. “Buraya istediğin saatte gelebileceğini mi sanıyorsun?”

Kalbim küt küt atmaya başlıyor, suçluluk panikle iç içe geçiyor. “Koç, ben...”

“Sus.” Tek elini kaldırmasıyla bir anda koridor buz kesiyor.

“Köpeğin telefonunu mu yedi yoksa uzaylılar tarafından mı kaçırıldın umurumda değil. Ben geç gelip gelmediğine bakarım.”

Azarlanmış küçük bir çocuk gibi orada öyle durup sıkıca çantamı tutuyorum. Her bir oyuncunun bakışı adeta tenimi delip geçiyordu.

Hızlıca sıçrayıp ağırlığımı diğer ayağıma vermemek için kendimi zor tutuyorum. “Ama Koç...”

“Burası profesyonel bir takım Wilde.” Koç ayaklarını yere vuruyor; bakışları sert, mesajı açık. “Hiçbir mazeret duymak istemiyorum.”

“Özür dilerim. Bir daha olmayacak...”

“Çok haklısın, bir daha olmayacak.” Koç bu dar alanda yırtıcı bir hayvan gibi oradan oraya hızla ilerlemeye başlıyor. “Alt liglerin en iyi oyuncusu olman, bir sonraki Gretzky olman, hatta süper kahraman olman bile umurumda değil. Ben gel dediğimde buraya geleceksin. Anlaşıldı mı?”

Ne söylemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Başımı öne eğerek sessizce *anlaşıldı* demem gerekiyor, bu kadar basit. Onu sakinleştirecek herhangi bir şey.

Ama yapamıyorum.

Dürüstlüğü önemseyen, söyleyeceklerimi her daim dinleyen bir anne babayla adaletli bir ailede büyüdüm ben.

Aptal gibi açıklamaya çalışıyorum.

“Odada kilitli kaldım,” diye yumurtluyorum.

Yüzüne yansıyan güvensizliği açık bir şekilde görebiliyorum. Kollarını göğsünde kavuşturup sanki bir aptalmışım gibi bana bakışından belli.

Tam o sırada arkadan bana doğru yaklaşan adımların sesini duyuyorum.

Dönüp Molly’nin geldiğini görünce rahatlıyorum.

Sonunda.

Çaresizlik boğazımda düğümleniyor.

“Anlat ona,” dedikten sonra yalvaran gözlerle ona bakıyorum. Öyle bir panik içerisindeyim ki gözlerindeki bir anlık telaşı fark edemiyorum.

Hemen sonra sakın, soğukkanlı bir ifade takınıyor.

Yabancı birinin maskesi var suratında.

Dane anında sinirleniyor ve dalaşmaya hazırlanırcasına omuzlarını geriye atıyor. Aramıza girip adeta bir duvar örüyor. “Sen nereden tanıyorsun benim kız kardeşimi?”

Molly’nin dudakları aralanıyor, çok kısa bir an için ona gerçeği söyleyeceğini düşünüyorum: Aslında erken geldiğimi, tüm bunların masum bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu ve Dane’in zannettiği gibi dallamanın teki olmadığını.

Ama Molly tereddüt ediyor ve mavi yeşil gözlerini gözlerime dikerek bana çözemediğim bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Suçluluk mu? Panik mi? Yoksa özür mü diliyor?

“Molly...” Dane gayet sakın. Alçak bir sesle kardeşine soruyor. “Sen iyi misin?”

Kız kardeşine dikkatlice bakarken gözleri kısılıyor, gün gibi açık huzursuzluğundan bir şeyler çıkarmaya çalışıyor. Molly istediği kadar kayıtsız bir ifade takınsın, dağınık saçlarını ve kırıışık gömleğini gizleyemiyor.

Derken Dane biraz daha öfkeleniyor. “Yoksa bu çocuk mu üzdü seni?”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kâbus gibi. Geç kaldığım yetmezmiş gibi şimdi bir de tacizle suçlanıyorum.

Molly orada öylece hareketsiz dururken midem düğümleniyor. Ortamdaki tansiyon gitgide yükselirken koridorda çıt çıkmıyor ve herkes onun cevabını bekliyor.

Bir tarafım tüm bu yaşananların gerçek olmadığını söylüyor.

Neden bir cevap yok?

Bir şeyler söylemesini ve bana destek olmasını beklerdim.

Ama o sessiz kalıp gözlerini yere dikmekle yetiniyor. Sanki tüm cevaplar orada yazıyormuş gibi.

“Bir şey söyle,” diye patlıyorum sonunda. Düşündüğümünden daha sert duyuluyor.

Sesimin bu şekilde çatlamasından nefret ediyorum.

Ortadaki bu adaletsizlikten nefret ediyorum.

Dane yaklaşıyor. Hemen hemen aynı boyda olmamıza rağmen gölgesi üzerime vuruyor.

Çenesini sıkıp bana ölümcül bir bakış atıyor. “Kız kardeşimi rahat bırak.” *Yoksa* diye bir şey çıkmadı ağzından ama ben bir şekilde duydum.

“Yemin ederim ona hiçbir şey yapmadım.” Kendimi savunmak için ellerimi kaldırıyorum ve işler iyice çığırından çıkmadan ortalığı yatıştırmayı deniyorum. Tabii bu noktada böyle bir şey mümkünse. “Onu tanımıyorum bile.”

“Demek onu *tanımıyorsun*.”

Bu son cümleyi *yakaladım seni* der gibi söylüyor.

Molly’e bakıyorum. Ağzını açıp bir şeyler söylese...

Yine suspus duruyor.

Omuzları gergin, kollarını bağlamış bir vaziyette, omzumun üzerindeki herhangi bir noktaya bakıyor. Gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

“Molly,” diyorum şimdi biraz daha sessizce. “Ona gerçeği söyle. *Lütfen.*”

Sanki siktiğimin alacakaranlık kuşağındayım.

Molly’nin dudakları hâlâ ince bir çizgiden ibaret.

Bence bir daha asla konuşmayacak.

Derken nihayet ağzından birkaç kelime dökülünce neye uğradığımı şaşıyorum. Sesi gereğinden fazla sakın.

“Birbirimizi tanımıyoruz,” diyor soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla. “Beni başka biriyle karıştırmış olmalı.”

Söylediği yalan bir tokat gibi çarpıyor.

Tepki veremeyecek kadar şaşkınım.

Molly sakın tavrını asla bozmadan bakışlarını tekrar Dane’e çeviriyor.

“Onu daha önce hiç görmedim.”

Yer yarılmaya başlıyor.

Yalan söyledi.

Yalan söyledi.

Dane alçak sesle, alaycı bir kahkaha atıyor. “Kız kardeşimi başka bir kızla karıştırdın yani, öyle mi?”

“Ne?” diye soruyorum gerçekten şaşkın bir halde.

“Senin gibileri iyi bilirim. Hepiniz aynısınız. Hokey seven kızlarla gönül eğlendiriyorsunuz, sonra da zahmet edip isimlerini bile hatırlamıyorsunuz.” Sesi son derece sert, her bir kelimesi suçlayıcıydı. “Senin gibi düzensiz oynayan oyuncular.”

Bunlar çok ağır laflar. Kan beynime sıçırıyor. “Ben öyle biri değilim.”

“Hadi ya, gerçekten mi?” Dane yanıma geliyor, kıyafetlerimi

alaycı bir şekilde süzüyor. “Aynen, sen çok farklı görünüyorsun.”

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak yumruklarımı sıkıyorum. Bu konuda daha önce hiç sorun yaşamadım. Ama daha önce malzeme odasında kilitli kalıp hiç tanımadığım birinin panik atak geçirmekten kurtulmasına yardım ettiğim için dallamanın teki olmakla da suçlanmamıştım. Heykelimi dikecekleri yerde böyle bir muameleyle karşılaşıyorum.

Sesimi kesip hazır öyle bir şansım da varken ne diyorlarsa kabul etmem gerekiyordu.

Sebepsiz yere geç mi kaldım? Evet Koç.

Kadro dışı mı kaldım? Evet Koç.

Her ne kadar hiç geçici ilişkiler yaşamamış olsam da dallamanın tekiyim. Ona da tamam Koç.

“İstediğin şeye inanmakta özgürsün ama ben kız kardeşin Molly Sinclair’la malzeme odasında kilitli *kaldım*,” diye çıkışıyorum. “Başka biriyle değil.”

Dane tek kaşını kaldırıp kararlı bir şekilde bana dik dik bakıyor. “O zaman neden sana arka çıkmadı?”

Bu soru bir bıçak gibi göğsüme saplanıyor. Tekrardan Molly’e bakıp yüz ifadesinden bana ipucu verecek bir şey çıkarmaya çalışıyorum. Ama o donuk yüzüyle hâlâ yere bakıyor. Hâlâ gözlerini benden kaçırmaya devam ediyor. Hiçbir şey anlayamıyorum.

“Dane.” Mason sessizliği bıçak gibi deliyor.

“Sakin ol. Koç önümüzdeki hafta için ceza koşusu vermeden önce ısınmaya gidelim artık.”

Dane gözlerini benden ayırmıyor ama Mason’ın araya girmesinden sonra şimdi omuzları biraz daha gevşemiş görünüyor.

“Tamam,” diye homurdanıyor, sesi hâlâ uyaran bir tonda. Açıkçası onu suçlayamıyorum. Benim küçük kız kardeşim çok sinirlerimi bozuyor ama Dane’in yerinde olsam ben de aynı şekilde dav-

ranırdım. “Ama seninle işimiz daha bitmedi.”

Bana son bir bakış attıktan sonra geri çekilip Molly’e dönüyor. Onu koruyup kolladığını göstererek elini omzuna koyuyor ve takımın geri kalanı buz pistine doğru ilerlerken kız kardeşini kapıdan yolcu ediyor.

Koç herkese ters ters bakarken yeni takım arkadaşlarım pis pis gülüyor.

“Vay be.” Mason omzuma dokunup sırtıyor. “Sinclair nasıl ama?”

Hiçbir şey söylemiyorum, gözlerim hâlâ yavaş yavaş uzaklaşan Molly’de.

“Hiç korkma.” Mason yanımdan ayrılmadan önce sırtıma vuruyor.

“Dane, Molls’u aşırı derecede koruyor. Bize karşı da böyle, onun yanında hapşirmamız bile yasak.”

Kibar davranıyor ve tüm olup bitenlerden sonra biraz olsun iyi hissetmem için konuşuyor. Bunun için minnettarım ama öfkemi kontrol edemiyorum. İçimde, yüzeyin hemen altında kaynıyor.

Soğukkanlılığını kaybetmemelisin Wilde.

Zamanda asılı kalmış gibi hissediyorum.

Molly’nin söylediği yalanın ağırlığı, az önce zor kurtulduğumuz odadaki havadan daha ağır bir şekilde üzerime çöküyor. Son iki saat kafamda dönüp duruyor, acaba atladığım bir şey mi var diye düşünüyorum. Bir işaret. Bir sebep. Neden bana arka çıkmadığını açıklayacak herhangi bir şey. Ama ne kadar anlamaya çalışsam da sonuç değişmiyor.

Yalan söyledi.

Yalan söyledi ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Profesyonel kariyerimin bu şekilde başlamasını istemezdim.

Takımın kötü çocuğu olarak. Disiplinsiz, geç kalan ve uçkuruna düşkün biri.

İtibarım yerle bir oldu.

Gidip düzgünce konuşarak bu olayı çözmemin imkânı yok. Ne Dane'le ne de takımla. Koç Robert'ın da oralı olacağını hiç sanmıyorum. Onlar zaten çoktan benim senaryomu yazdılar. Yeteneğine çok güvenen yeni çocuk geç gelir ve olay çıkarır.

Ama bu senaryodaki çocuk ben değilim. Gerçekten değilim. Tabii ki yeteneklerime güveniyorum, öyle de olmalı zaten. Ama eli sopalı bir çocuktan ibaret olmadığımı kanıtlamak yıllarımı aldı. Şimdi tek bir hatayla, daha doğrusu bir yalanla bütün emeğim parmaklarımın arasından kayıp gitmemeli.

Yenilir yutulur cinsten bir olay değil.

Hayal kırıklığının acısıyla birlikte boğazımda düğümleniyor. Sadece yanlış anlaşılmış hissetmiyorum. Aynı zamanda aldatılmış hissediyorum.

Molly ile aramızda bir şey olduğunu sanıyordum.

Çıkıp gittiği kapıya doğru şöyle bir bakıyorum; onun sessizliği, Dane'in bana yüklediği herhangi bir suçtan daha çok acıtıyor canımı. Resmen her şeyi üzerime yıkıp gitti. Ne için peki? Sakladığı bir şey mi var? Kendini korumak için mi? Yanlış bir şey yapmadık ki biz.

Cevapsız sorular kafamın içinde dönüp dururken çenem kasılıyor.

“İlk gün biraz kötü geçti galiba ha?”

Bu soru beni dalıp gittiğim yerden çıkarıyor. Orta saha oyuncumuz Aiden Slate'ten gelen bu soru, yaşadığımız bu felaket kadar şaşırtıcı oldu. Adam sessizliğiyle ünlü. Bir keresinde bir basın konferansında tek kelime etmeden tüm soruları cevaplamayı başarmıştı.

“Takma kafana.” Aiden bağcıklarındaki bir şeyi temizliyor, ar-

dından patenlerini ışığı yansıtacak kadar parlayana kadar siliyor. “Koç, Wolfe’u geçen sezon ısınmayı kaçırdığı için üç maç yedek kulübesinde tuttu. Çocuk daha yeni maça çıkıyor.”

Maça çıkmama izin vermeyeceklerini bildiğim halde olabildiğince çabuk giyinmeye çalışıyorum. “Üç maç mı?”

“Tabii o sadece ısınmayı kaçırmakla kalmadı, *bir de* Koç’a ‘Yaşlı Adam’ dedi.”

Koç, panosunu almak için girdiği ofisinden fırlıyor ve bana bağırmaya yetecek kadar bir süre yanımda duruyor.

“Yeter artık! Sen hiç üstünü falan değiştirme. Bu maçta yedeksin.” Kapıya doğru giderken omzunun üzerinden sesleniyor. “Bunu alışkanlık haline getirmesen iyi edersin, yoksa seni yedek kulübesinin bir numaralı oyuncusu yaparım.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

HAVADA BEKLENTİNİN VERDİĞİ BİR AĞIRLIK HÂKİM.

Bu öylesine bir maç değil.

Benim maçım.

Redville Saint'teki ilk maçım. Buraya ait olduğumu kanıtlamak için ilk şansım.

Son birkaç günü o talihsiz ilk maçın her dakikasını kafamda yeniden oynatmakla geçirdim.

Malzeme odası rezaleti. Geç kalış. Molly'nin sessizliği. Dane'in öfkesi. Koç'un zar zor bastırdığı öfkesi.

Hepsi dönüp dolaşıp tek bir yere çıkıyor: Kanıtlamam gereken bir şey var.

Mason eliyle omzuma vurup sırtlıyor. "Hazır mısın Wilde?"

Ona göz ucuyla baktım ve o felaketin yaşandığı sabahtan beri ilk kez minnettarlığa yakın bir duygu hissettim. Mason, ben bu sorunma odasına adım attığım andan itibaren yanımda oldu ve bana

destek olmak için çabalamayı hiçbir zaman bırakmadı.

Zor da olsa gülümsüyorum. “Ben bunun için doğdum.” Cevabım küstahça gelebilir ama öyle olmadığımı söylemektense böylesi daha iyi.

“İyi bari.” Bana doğru eğiliyor. “Çünkü bu akşam eline yüzüne bulaştırırsan Koç senin canına okur. Hiç şakası yok. Dikkatli olmazsan sana Lancaster Arena’nın avlusundaki otları temizlettirebilir. Bitkin düşüp bayıldığın zaman da arkasına bile bakmadan üstünden geçip gider.”

Başımı sallayarak ister istemez gülüyorum. “Vay be. Motivasyon konuşması için çok teşekkür ederim.”

Mason pis pis sırtıyor. “Ne demek, her zaman.”

Birlikte sahanın yolunu tutuyoruz.

Müthiş bir kaos. Seyirciler daha önce hiç görmediğim bir şekilde tezahürat yapıyor.

Kulakları sağır eden bir ses var ama çok hoşuma gidiyor.

İşte hayatım boyunca bunun için çalıştım.

Alt ligler hiç böyle değildi.

Buradaki ışıklar bile daha göz kamaştırıcı, salondaki enerji de daha belirgin bir şekilde hissediliyor. Kalbim küt küt atıyor.

Şimdi de tüm şüphelerim yavaşça geri geliyor.

Derken pak⁵ sahaya düşüyor ve diğer her şey aniden uzaklaşıyor.

Sopam buza değdiği andan itibaren her şeyimle oyunun içindeyim. Evet, Colts gerçekten hızlı ama ben daha da hızlıyım. Sıkı mücadele ediyorum. Yorgunluktan ciğerlerim sıkışıyor ama kaybedecek çok şeyim var, o yüzden acıyı hissetmiyorum. Patenlerim buzun üzerinde kayarken pistte hızla ilerliyorum. Pak sopama değmez içgüdülerim devreye giriyor.

5- Hokeyde pak, oyuncuların sopayla oynadığı sert ve yuvarlak disk şeklindeki toptur. (e.n.)

Tecrübeli bir oyuncunun rahatlığıyla savunmanın arkasına doğru ilerleyen Aiden'e pas atıyorum. Yazılıp çizildiği gibi bir oyuncu olduğunu kendi gözlerimle görüyorum. O kadar iyi bir oyuncu ki... Sola doğru ilerliyormuş gibi yapıyor, sonra birden pakı benim önüme doğru geri gönderiyor. Düşünmeye fırsat bile bulamadan pakı kalecinin yanından ağlara yolluyorum.

Derken düdük çalıyor ve kalabalık coşmaya başlıyor.

Gol.

İlk golüm.

Sevinecek vaktim yok. Başlama vuruşunun ardından Colts daha sağlam bastırmaya başlıyor ve birden saha kenarındaki levhalara sıkışıp kalıyorum.

Ben tepki veremedim Dane oraya gelip çocuğa bir yük treni gibi çarpıyor. Suratıma bile bakmıyor. Beni korumak işinin bir parçasıymış gibi hızla kayarak uzaklaşıyor ki teknik olarak öyle zaten. Bu duruma sinirlensem de şimdi üzerinde durmanın sırası değil.

Pak yeniden oyunda ve ben de maça devam ediyorum, bu kez daha hızlı ve daha agresif. Buraya ait olduğumu kanıtlamak için hiç olmadığı kadar sert oynamaya zorluyorum kendimi. Her pas, her şut, her adım bir sınav gibi: Kay-bet-me-ye-ce-ğim.

Colts forvetlerinden birinin attığı pası engelliyorum ve pakı çalıp buzda sürüyorum.

Bir başka pas. Bir şut daha. Ve bir gol daha geliyor.

İkinci gol.

İlk yarının sonunda terden sıırılsıklam haldeyim ve adrenalin patlaması yaşıyorum.

Soyunma odasına doğru yürüdüğümüz sırada Mason bana dirsek atıyor, yüzünde hiç görmediğim kadar kocaman bir gülümseme var. "Hiç fena değilsin çaylak."

"Fena değil mi?" Dudak büküyorum. "Takımı sırtlanmaya baş-

ladım bile,” diye şaka yapıyorum ya da en azından şaka yapma teşebbüsünde bulunuyorum. Fakat Aiden’in kaşlarını çatarak baktığını görünce pek de istediğim etkiyi yaratamadığımı anlıyorum. İyi madem, ben de ukala piç rolünü oynarım.

“Sakin ol şampiyon.” Aiden kalabalığı yarararak yanımıza geliyor. Şüphelerimi doğrularcasına, “Sen hâlâ bir çaylaksın, unuttun mu?” diyor. Beni pek sevdiği söylenemez. *Şimdilik*. Eninde sonunda ona da kendimi sevdireceğim.

Gözlerimi devirsem de dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. Neyse en azından kendimi kanıtlamaya başlıyorum.

Pistten ayrılmadan önce tribünde oturan Molly’i görmemle midemin düğümlenmesi bir oluyor. Cama yakın bir yere oturmuş, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. Koridordaki sessizliği hâlâ canımı yakarken şu an beni izlediği gerçeğiye yarama tuz basmaktan başka işe yaramıyor.

Kahretsin.

İkinci yarı çok sert geçiyor.

Colts adeta nefes aldırıyor. İlk yarıdaki zayıf savunmaları şu an kale gibi. Farkı kapatmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu çok bariz.

Bir noktada tekrardan levhalara çarpıyorum. Bu defaki çok daha sert.

Bir anlığına görüşüm bulanıklaşıyor ama ben daha ne olduğunu bile anlamadan Dane çıkageliyor. Bana çarpan çocuğu tutup onu çabucak yerine koyuyor.

Ve ceza kulübesinin kapısı ardından kapanmadan önce bana bir bakış atıyor. Beni uyarmak için mi yoksa onaylamak için mi bunu

yaptığını anlamıyorum. Umarım ikincisidir.

Zaten onunla talihsiz bir başlangıç yapmam yeterince kötü oldu. Sinclair takımın en kıdemlilerinden ve ben de burada uzun süre kalmayı hedeflediğim için onu karşıma almaktansa onun tarafında olmayı tercih ederim.

İkinci yarının nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Adrenalinden olmalı.

Bir de bakıyorum ki devre arası olmuş. Soyunma odasında Dane yanıma yaklaşıyor.

“Fena değilsin.” Sesi o kadar donuk ki bir an için acaba dalga mı geçiyor diye merak ediyorum.

Ne düşünüp söylediğini anlayabilmek için şöyle bir bakıyorum. Hiç gülümsemese de söylediklerinde ciddi olduğunu söyleyebilirim. “Teşekkürler.”

Kollarını bağlayıp başını sallıyor. “Takıma iyi katkı sağladın.”

Böyle bir övgü almayı beklemiyordum, ne diyeceğimi şaşırtıyorum. Dane ile bir yol ayrımında olduğumuzu hissediyorum ve hiçbir şekilde bunu batırmak istemiyorum.

Tekrardan, “Teşekkürler,” diyorum. Bu kez daha içten.

Beni bir süre daha inceledikten sonra başını sallıyor. “Sadece soğukkanlı ol Wilde. Olay çıkmasına gerek yok.”

“Ben olay yaratmıyorum ki.” *Kahretsin*. Kendimi tutamadan ağızımdan çıkıyor.

Ne cevap vereceğini merakla beklerken strese giriyorum. Bana uzattığı zeytin dalı bir iki alaycı yoruma dayanabilecek kadar gerçek miymiş göreceğiz.

Dane’in çenesi kasılıyor. Cevap vermek yerine güçlü bir şekilde nefes veriyor ve gönülsüzce başını sallıyor. “Öyle olsun.”

Bu tam anlamıyla bir özür olmasa da bunun takıma girdiğimden beri ateşkese en yakın şey olduğunu söyleyebilirim.

Dane uzaklaşırken içimi yavaş yavaş bir rahatlık dalgası kaplıyor. Belki de işler düzelmeye başlıyordur, neden olmasın.

Bitiş düdüğü çaldığında iki farkla kazanıyoruz ve tüm salon tezahüratlarla inliyor.

Yedek kulübesine doğru kaydığım esnada beni herkesten önce karşılayan Mason sırtıma vuruyor. “Ne oynadın be Wilde. Müt-hiştin.”

“Teşekkürler,” diyerek başımı sallıyorum.

Ardından Dane geliyor. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmasa da başını sallamasından memnuniyetini anlayabiliyorum.

“Güzel maçı.” Kendime not: Dane konuşkan biri değil. Muhtemelen hiçbir zaman bundan fazlasını duyamayacağım.

“Dağıttım ortalığı,” diye takılıyorum. Ben buyum ve her zaman da böyleydim. Lisedeyken sınıfın en komik öğrencisi seçilmiştim. Eğer bir şekilde anlaşıp birlikte vakit geçireceksek nasıl biri olduğumu bilmeleri iyi olur.

Bir süreliğine put kesiliyor. *Kahretsin, her şeyi yanlış mı anladım?*

Derken başını sallıyor. Dudaklarının kıpırdadığına yemin edebilirim.

İyiye işaret.

Bu bir başlangıç olabilir.

Kötü bir başlangıç yapmamıza rağmen Saints'te kendime bir yer edinebileceğimi düşünüyorum.

Şimdilik bunu galibiyet olarak kabul ediyorum.

İKİNCİ SEZON

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

GEÇ KALARAK PEK DE İYİ BİR İZLENİM BIRAKMIYORUM. Hem de ikinci defa. Rutin bir hale gelmeye başlıyor ama bu kez yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ailevi meseleler.

Ve ne yazık ki ailem, bir sorun çıktığında onları görmek için uçağa binmek zorunda kalacağım kadar uzakta yaşıyor.

Takım her an yola çıkabilir.

Kahretsin.

Lütfen bu defa yüzüne gözüne bulaştırmadığını söyle.

Kırmızı ışık yanıyor. Duruyorum ve telefonumu almak için orta konsola uzanıyorum.

Lanet olsun. Kapalı.

Annemin yanındayken kapatmıştım, sonra da açmaya fırsat olmadı.

Telefon açılır açılmaz hapyı yuttuğumu anlıyorum.

Milyonlarca kez ötüyor. Bildirimler. Mesajlar. Cevapsız aramalar.

Evet, tamam, geç kaldım ama bir yere kaçtığım da yok... Telefonuma bakıyorum. Sıçtım. Kahretsin.

Şu an. Şu an yola çıkmaya hazırlar. Kahretsin. Çok saçma.

Illinois ile Ohio arasındaki saat farkı sürekli kafamı karıştırıyor.

On birde yola çıkmış olabilirdim ama eyalet sınırını geçtiğim anda bir saat kaybettim.

Aiden: Nerede kaldın?

Bir de Mason'ın mesaj yağmuru var.

Mason: Kardeşim, telefonuna bak.

Mason: Wilde. Sikicem artık. Neredesin?

Mason: Bokunu çıkardın. Nerede kaldın Wilde?

Aiden'in mesajları da daha bitmedi.

Aiden: Koç'un şalteri atmak üzere.

Aiden: Koç beş dakikaya kafayı sıyrır.

Ve son olarak... Dane.

Dane: Koç'u ara. Acil!

Dane normalde bana mesaj atmaz. O yüzden olayın ciddiyetini anlıyorum.

"Lanet olsun."

Uygulamayı kapatıp maillerime bakıyorum.

Tam tahmin ettiğim gibi Koç'tan mail gelmiş. Çıldırılmış tabii ki.

Aslında şu an yolda değiller ama yine de yetişemeyeceğim. Yeşil yanıyor. Dönüş sinyali verip bir park yeri buluyorum ve arabayı durdurup Koç'u arıyorum.

İlk çalışta açıyor.

Sırtım beklenti içinde geriliyor. Çarpışmaya hazırım.

"Hudson neredesin?"

Kahretsin. Adımı bu şekilde söylediğinde eve geç gittiği için babası tarafından azarlanacak bir okul çocuğu gibi hissediyorum.

Tek fark, bu defa sonuçların daha kötü olması.

“Özür dilerim Koç.” Kendi yüzüme hafifçe bir tokat atıyorum. “Zamanında geri dönerim diye düşünmüştüm.”

“Bana laf salatası yapma,” diye bağıyor. Kimse bir insana telefonda bu kadar bağırmamalı. “İki dakikaya uçak kalkacak ama sen burada değilsin. Bunu alışkanlık haline getirdin Wilde. İlk ısınmaya geç kaldın. İlk maçına geç kaldın. Sen muhtemelen doğarken de geç kalmışsındır.”

Evet, öyle oldu. Doğduğumda kırk üç haftalıktım. Annem tatillerde eve dönmem için ısrar ettiği zamanlarda hamileliğinin ne kadar zor geçtiğini anlatır. Tabii beni ikna etmek için çok da uğraşmasına gerek kalmaz. Ailemi her şeyden çok seviyorum.

“Acilen ailemin yanına gitmem gerekiyordu,” diye açıklamaya çalışıyorum sesim titreyerek.

“Öyle mi?” diye homurdanıyor Koç. Pek etkilenmiş gibi durmuyor. “Bu defa ne oldu? Uzun zamandır kayıp olan erkek kardeşinin böbreğe mi ihtiyacı vardı? Yoksa köpeğin patenlerini mi yedi?”

Adam ilk maçtaki olayı asla aşamıyor.

Üzerinden bir yıl geçti ama hâlâ unutamıyor.

Bir noktada beni ciddiye alacak mı? Yoksa sınıfın soytarısı olmak kaderime mi yazıldı?

Bu kadar iyi bir oyuncu olmasaydım muhtemelen beni transfer ederdi ve bana kalırsa bir yandan bunu yapamadığı için de büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor.

Takımın sahipleri para kazanmak için bu işi yapıyorlar, o yüzden beni öyle kolay kolay transfer edemez. Sonuçta takıma para kazandırıyorum.

O da büyük bir olasılıkla bu yüzden benden nefret ediyor.

“Koç, bahane üretmiyorum. Evde olmam gerekiyordu. Şimdi yoldayım ama vaktinde orada olamayacağım. Acaba siz...”

“Kesinlikle olmaz. Burası Ulusal Hokey Ligi, Wilde. Sadece ca-

nın istediği zaman buraya gelemezsin. Kendi kendine maça gelmenin bir yolunu bul, yoksa hiç zahmet edip gelme. Anladın mı?"

Anlamaz olur muyum hiç.

Ben cevap veremedi telefon kapanıyor.

Lanet olsun. Bu çok kötü oldu.

Neyse. Piste gitmem lazım. Bir yolunu bulup oraya ulaşıyorum. Arenaya vardığımda otoparkta ürkütücü bir sessizlik var.

Tam da şüphelendiğim gibi burada kimse yok. Bomboş. Pardon, aslında sadece bir tane araba var, o da muhtemelen güvenlik ekibinden birinin.

Mustang'imi her zamanki yerime park ediyorum ve kapıyı açıp kaputun üzerine atlıyorum. Arabanın parlak boyasından sabah güneşi yansırken telefonumu çıkarıp bana mesaj atan tüm arkadaşlarımı tek tek grup sohbetine ekliyorum.

Sonra da gruba bir isim veriyorum: Hudson'a Selam Olsun.

Hudson: Zamanım değerli olduğu için böyle daha kolay.

Aiden: Bu ne?

Hudson: Grup sohbeti. Ne sandın?

Mason: Biri HUDSON GÖTÜN TEKİ dedi.

Mason grubun adını "Hudson götün teki" olarak değiştirdi.

Hudson grubun adını "Redville Saints" olarak değiştirdi.

Hudson: Güzel olur diye düşünmüştüm. Hoşunuza gitmedi galiba.

Dane: Neden grup konuşması yapıyoruz?

Hudson: Böyle daha rahat.

Aiden: Kimin için?

Dane: Kesinlikle benim için değil.

Mason: Bence iyi ya.

Hudson: En sevdiğim arkadaşım sensin.

Dane: Ben niye buradayım?

Hudson: Çünkü arkadaşız.

Dane: Öyle miyiz?

Hudson: Ah be.

Aiden: Dürüst bir açıklama.

Mason: Beyler neler oluyor?

Hudson: Yoldayım. Bir sorun oldu.

Dane: Bunu neden bize söylüyorsun?

Hudson: Ah be. Benden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum.

Dane: ...

Telefonu cebime atıp soyunma odasına doğru koşuyorum. Adım seslerim boş salonda yankılanıyor. Alışık olduğumdan daha karanlık. Her zamanki karmaşa olmayınca garip hissettiriyor. Derin bir sessizlik. Ofisten gelen küçük bir ışık dışında her yer karanlık.

Bilmesem içeride kimse yok sanırdım.

Doğruca dolabıma gidip anahtarlarımı arıyorum. Yanıma bir şey almam gerekiyor. Aiden gibi çok sayıda maç öncesi ritüelim olmasa da ben de her maça gidişimde ailemin fotoğrafını yanımda taşıyorum.

Dolabımı açıyorum, raftan fotoğrafı aldığım sırada duyduğum ses bütün o sessizliği bıçak gibi kesiyor.

“Merhaba.”

Elim hâlâ dolaptayken donup kalıyorum.

Bu sesi tanıyorum.

Düzeltilme: Bu sesten *nefret* ediyorum.

Molly.

Tabii ki o. Başımın belası.

Burada olacağını tahmin ediyordum.

Kim bilir ne yapıyor ama bir şekilde sürekli buralarda.

Yumuşak adımlarla yaklaşıp dolabımın hemen önünde duruyor.

“Ah, demek sendin.”

Olduğum yerde dönüp onunla yüz yüze geliyorum. “*Cadı*.”

“Yeter artık, şunu söylemeyi keser misin? Bir yıl oldu. Aş artık şu olayı. Evet, ne yaptığımın farkındayım.”

Onun için söylemesi kolay.

O gün, bu takımdaki kaderimi değiştirdi.

Bugün herkes beni bir zampara olarak görüyor. Aptalın teki... Asla güven vermeyen, hiçbir şeyi umursamayan bir takım arkadaşı... Ama sonra o gece gibi bir gece yaşanıyor ve şu işe bakın ki gerçek onların düşündüğünden çok uzakta olsa da nihayet doğru olanı gösteriyorum. Aslında onların da çok umurunda olduğundan değil tabii.

“Harika,” diye mırıldanıyorum fotoğrafı yavaşça cebime koyarken. “Tam da ihtiyacım olan şey. Hem sen burada n’apıyorsun ki *Cadı*?”

“Dün gece burada bir şey unutmuşum.” Omuzlarını silkiyor, acı çekmem muhtemelen hoşuna gidiyor.

Sessiz bir an ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

“Öyle mi?” Elimi sallayarak güle güle yapıyorum. “Yapacak başka bir işin yok mu? Başka birilerinin hayatını mahvetmek istemez misin?”

O geceki olaydan sonra iyi anlaşılamadığımızı söylemek yetersiz kalır. İlk başlarda iyi davranmaya çalışmıştı, antrenmanlardan sonra bana bir şişe su veya fazladan bir paket kavrama bandı getiriyordu. Ama bir gün dayanamadım ve beni sırtımdan bıçakladığını ona açıkça ifade ettim.

O günden sonra da işler iyice çığırından çıktı. Sonunda gemileri yaktık. Artık kavgaya dönüşmeyecek hiçbir diyalog geçmiyor aramızda. Tüm kirli çamaşırlar ortaya döküldü.

Yoluma çıkıyor, cevap vermeden önce dolabımı kapatmamı bek-

liyor. “Bu sefer bahanen ne? Alarm mı çalmadı? Trafik mi vardı? Profesyonel bir oyuncu olduğunu mu unuttun yoksa?”

Dişlerimi sıkıp cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum. “Seni hiç ilgilendirmez ama ailemle ilgili acil bir durum vardı.”

Kaybolan gülümsemesinin yerini hafif bir şaşkınlık alıyor. “Öyle mi?”

“Öyle tabii.”

“Her şey yolunda mı?”

Samimi olduğu için iç geçiriyorum ve bu ondan biraz daha az nefret etmemi sağlıyor. Sadece biraz. “Evet, harika. Şimdi müsaade edersen...”

Kaşlarını çatarak, “Yine geç kaldın,” diyor.

Onu kızdıracağını bilerek alaycı bir şekilde alkışlıyorum. “Vay canına. Tebrik ediyorum. Muhteşem bir tespit.”

Ateşkesimiz kısa sürüyor.

Bir anda gözlerinden alev fışkırmaya başlıyor ve yine her zaman-ki sinir bozucu haline geri dönüyor.

Molly dolaplardan birine yaslanıyor ve alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. “Yani ben eminim ki bütün takım anlayışla karşılayacaktır. Sonuçta daha önce hiç böyle bir şey yapmadın.”

Ellerimi saçlarımin arasında gezdirerek keskin bir nefes veriyorum. “Başka işin gücün yok, değil mi?”

Başını yana eğip omuzlarını silkerek, “Ne diyebilirim ki?” diyor. “Seninle uğraşmak çok kolay.”

Başımı sağa sola salladıktan sonra ona arkamı dönüyorum. Bu berbat günün üzerine bir de onunla uğraşacak halim yok. Bir an önce arabama gitmek üzere kapıya doğru yöneliyorum.

“Dikkatli git Wilde,” diye sesleniyor arkamdan, sözcükleri boş odada yankılanıyor.

Ne kadar şanslıyım ki Cadı lanetini üzerime saldı. Muhtemelen

bu gece on araçlık bir zincirleme kazanın ortasında kalırım.

Molly odada kalıyor. Kapıyı kilitleyebilir. Belki de temizlikçilerden biri kilitler.

Beni ilgilendirmez.

Işık hızıyla park yerine gidiyorum. Çantamı Mustang'in bagajına orantısız bir güçle fırlattıktan sonra şoför koltuğuna geçiyorum. Anahtarı kontağa takıp çeviriyorum.

Tık yok.

Hiç sorun değil.

Arada böyle yapıyor.

Eski bir Mustang. Klasik bir araba. Sözleşmemi imzaladıktan sonra aldığım ilk şey.

Tek sorun ne mi? Ateşleme sisteminin bazen sağı solu belli olmuyor, hayatıma giren güzel kızların birçoğu gibi.

“Hadi ama,” diyerek hafifçe direksiyona vuruyorum.

Anahtarı tekrar çeviriyorum, bu sefer motor tekliyor. Besbelli bir sorun var ve nihayet korktuğum şey başıma geliyor.

Akü bitmiş. Bu demek oluyor ki ben de bittim.

Ellerimle direksiyona sertçe vurduktan sonra öfkeden deliye dönmüş bir halde arkama yaslanıyorum. Tabii ki akü bitti. Neden bitmesin ki zaten?

Sıçtım.

Yoksa...

Hayır.

Tartışmaya kapalı. Hayatta olmaz.

Telefonumu çıkarıyorum ve birinden yardım istesem mi diye düşünüyorum. Kimi arayacağım ki? Redville'de hiç tanıdığım yok. Burada tanıdığım *herkes* şu an o uçakta, maçın yapılacağı şehre giden yolu yarılamış durumda. Hayır, asla olmaz. Arenaya dönüp Molly'den yardım isteyeceğime ölürüm daha iyi.

Ama bir şekilde maça gitmem gerekiyor ve buraya gelirken baktım, hiçbir uçuşta yer yok. Kahretsin. Belki araba kiralarım. Otel o kadar da uzak değil, sadece beş buçuk saatlik mesafede. O kadar sürede Koç beni özlemez bile. Yarın orada olmayı başarabilirsem...

Yakınımdaki araç kiralayan yerlere bakıyorum. Hiçbirinde boş araba yok. Lanet olsun.

Gözümün ucuyla Molly'nin kendi arabasına gittiğini görüyorum, elinde anahtarını sallıyor. Sızlanarak başımı koltuğa yaslıyorum.

Bugün daha kötü bir şey olamaz.

Ama şansına bakılırsa muhtemelen çok daha kötüsü olacak.

ALTINCI BÖLÜM

Molly

ELİMDE KAHVE TERMOSUMLA ÇIKIŞA DOĞRU GİDERKEN HUDSON WİLDE'İN OTOPARKTA BANA DOĞRU GELDİĞİNİ GÖRÜYORUM.

Kim bilir yine ne isteyecek.

“Asla olmaz,” diye mırıldanarak adımlarımı hızlandırıyorum.

Bugün benim için ne tür bir pislik düşündüyse bununla uğraşacak vaktim yok.

“Molly,” diye sesleniyor çaresizce.

Duymazdan gelip yürümeye devam ediyorum. Arabamı arena-
nın uzağında kalan, benim için ayrılan park yerine koymuştum.
Neden her zaman kurallara bağlı kaldığımı bilmiyorum. Bugün
burada kimse yok. Daha yakına park etseydim bana doğru yakla-
şan bu deliyle muhatap olmak zorunda kalmazdım.

Hudson yanıma geliyor, çantasını tek omzuna asmış, suratında
hem mahcup hem de kararlı bir ifade var. “Beni götürmen lazım.”

Gözlerimi kırpiyorum. Yanlış duydum muhtemelen. “Ne dedin?.. Ne dedin?”

“Beni götürmen lazım,” diye tekrarlıyor ağırlığını garip bir şekilde diğer bacağına vererek. “Maça.”

Ağzım açık kalıyor.

Bu pisliğin hangi cesaretle benden böyle bir şey isteyebildiğine inanamıyorum.

Sonunda silkelenip kendime geliyorum. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Şaka yapar gibi bir halim var mı?”

Gerçekten de yok. Çok ciddi duruyor. Ama böyle saçma bir şey yapmayacağım elbette. Reddediyorum.

“Hayatta olmaz.”

“Molly.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup Hudson’a bakıyorum. “Vay be, *şimdi* Molly mi oldum?”

Daha önce Hudson Wilde gibi birini görmedim.

Tanıdığım en aşağılık herif olabilir. Evet, doğru, ben de ona kötülük ettim. Geçen yılki olayda yanında durmalıydım. Koç’u bir kenara çekip neler olduğunu bir bir anlatmam gerekiyordu. Ama bu durumda Dane olayın peşine düşecek ve işler büyüyecekti.

Yani... Yapamadım.

Dane’in her şeyi öğrenmesine müsaade edemedim.

Gerçekten böyle bir şey yapsaydım gerisi çorap söküğü gibi gelir ve Dane on yıldır sakladığım her şeyi teker teker öğrenirdi.

Sanki kararımı değiştirebilecekmiş gibi kirpiklerini kırpiştiriyor. “Lütfen, çok rica ediyorum.”

“Hudson.” Kollarımı kavuşturuyorum. “Seninle aynı odada bulunmak bile beni rahatsız ediyor. Beş saat boyunca aynı arabada gidebileceğimizi aklın alıyor mu?”

Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor, muhtemelen yaşadığı hayal kırıklığıyla baş etmeye çalışıyor. “Bak, gerçekten başka seçeneğim yok. Arabam bozuldu, uçağı da kaçırdım. Gaz, benzin neyse ben öderim. Sen sadece bana yardım et.”

Kahvemden büyük bir yudum alıp düşünüyormuş gibi yapıyorum. “Hımm. Bir düşüneyim... Hayır.”

“Molly...”

“Hayır.” Aniden dönüp arabama doğru gidiyorum.

“Yol boyunca çıt çıkarmam,” diye arkamdan sesleniyor. “Arabada olduğumu anlamazsın bile.”

Arkama bakmaya tenezzül bile etmeden, “Rüya gibi bir yolculuk,” diye karşılık veriyorum.

Yolumu yarılamışken telefonum titriyor. Cebimden çıkarıp ba-
'ıyorum. Dane.

Dane: Onu buraya getir.

“Sen ciddi misin?” diye tıslayarak Hudson’a dönüyorum. “Gidip abime mi söyledin?”

“Ne dedin? Duyamıyorum seni. Çok uzaktasın.” Eliyle kulağını öne doğru eğerken sesindeki alaycı ton açıkça anlaşılıyor.

Götün teki.

Telefonum tekrar titriyor.

Dane: Lütfen Molly.

Sızlanmaya başlıyorum. Yanlış anladığımı ümit ederek mesajı tekrar okurken çenem kasılıyor.

Ben: Ona söyle de otobüse binsin.

Dane: Molly!

Tonundaki uyarıyı mesajı okurken bile hissedebiliyorum ve sinir oluyorum.

Dane: İstedğim zaman seni kovup Hudson’ı getirmesi için yeni asistanımı arayabilirim...

Elbette. Dane beni her hafta beş altı defa kovar. Sadece suçluluk duyduğum için onunla çalıştığımı ve hayallerimin peşinden gidersem daha mutlu olacağımı düşünüyor. Evet, haklılık payı var. Ama ufak bir parça. Bana sorarsanız gözle görülemeyecek kadar minik bir parça.

Günün sonunda Dane'in yanında olmam gerekiyor.

Benim için kendi hayatından vazgeçti.

Adil olan bu.

İşte bu yüzden de beni kovmasını reddediyorum.

Me: Sanki beni gerçekten kovabileceksin de.

Dane: Tepemin tasını attırma!

Dane: Onu buraya getir. Lütfen.

Ben: Peki. Ama bana borçlusun.

Dane: Teşekkür ederim.

Hudson'ın çakılları ezerek yaklaşan adımlarını duyabiliyorum. O kendini beğenmiş suratını görmeye hazır olmasam da başka şansım olmadığı için dönüp ona bir bakış atıyorum. Yanıma gelmek üzere ve arkamda olması da hiç hoşuma gitmiyor.

Aniden dönüyorum. "N'apıyorsun sen?"

Ellerini cebine sokarak umursamazca, "Maça gitmeye çalışıyorum," diyor.

"Beni abime ispiyonladığına inanamıyorum."

"Ben seni ispiyonlamadım ki." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken omuzlarını silkiyor.

"Hı hı, evet. İnandım ben de. Nasıl oldu peki?"

"Ben ondan sadece yardım istedim, Dane'in de aklına sen geldin." Cebinden çıkardığı telefonunu gösteriyor.

"Yok artık."

"Al bak, kendin gör." Telefonu neredeyse gözüme sokacak. Gülümsemesi suratına yayılıyor.

Tam da söylediği gibi... Her şey gün gibi ortada:

Dane: Molly'e sor. Sana seve seve yardım eder.

Piç.

Çenem kasılıyor, sinirden yumruklarımı sıkıyorum. Hudson'la yolculuk etmek şu an yapmak istediğim en son şey olsa da artık hayır diyemem.

Şimdi olmaz. Abim, yani farkında bile olmadan hayatımı kurtaran insan böyle bir şey istediye bunu reddedemem.

Telefonunu suratımdan uzaklaştırıp mesajı okuyorum. Bakışlarım camı bile delebilecek kadar keskin. "Bin arabaya."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Bu kadar mı yani, gidiyor muyuz?"

Kapıları açarken, "Dediğimi duydun," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre şu an senin şoförünüm. Gitmemiz lazım. Hemen. Hava durumu bu gece için fırtına gösteriyor, o yüzden geç saate kalmak istemiyorum."

"Sen nasıl dersin, ben hazırım," diyor Hudson sinir bozucu neşeli sesiyle.

"Senin araba ne olacak?" diye sorarak onu hiçbir yere ulaştıramayan güzel arabayı işaret ediyorum.

"Burada bırakmaktan başka şansım yok." Tekrar arabasına bakarken iç geçiriyor. "Geç kalamam."

"Dedi zaten geç kaldığı için uçağı kaçırın adam," diye mırıldanıyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Her şey benim kontrolüm dışında oldu."

"Tabii tabii."

Bir şey söylemek istiyormuş gibi bakıyor, belki hakaret edecek ya da başka bir şey yapacak. Bakışlarını çözemiyorum. Yorgunluk dışında, gözlerinin altındaki kocaman, mosmor torbalarla dünyadan ayrılmış gibi duruyor.

“Ben sürebilirim,” diye teklif ediyor yumuşak bir sesle.

“1920’lerde değiliz Wilde.” Başımı çevirip gözlerimi kısarak ona bakıyorum. “Artık kadınlar da araba sürebiliyor.”

“Süremiyorsun demedim ki sana.” Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. “Yapma lütfen, bugün ters tarafından mı kalktın... Yine?”

“Ciddi misin? Benden iyilik isteyip bir de üstüne dalga mı geçiyorsun?”

Aslında bunu yapmak zorunda olmadığım kafasına dank edince gözleri büyüyor.

Kaşlarımı kaldırıp ayağımı sabırsızca yere vuruyorum. “Ee, ne diyorsun?”

“Pekâlâ.” Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. “Sen kulan, ben yorgunum zaten.”

“Uzun bir geceydi galiba.”

“Öyle de denebilir,” diye mırıldanıyor ellerini dağınık saçları arasında gezdirirken.

“Demek öyle.” Ona keskin bir atış atıyorum. “Bütün gece kim bilir kiminle kim bilir nerede neler yaptığını bu şekilde mi söylüyorsun?”

“Sen ve herkes bilmeli ki geç kalmamın nedeni gece birileriyle yatmış olmam değil,” diyor gözlerine bile ulaşamayan bir gülümsemeye.

“Beni ne ilgilendirir ki?” Ses tonum sert. Savunmacı.

Elbette en başta hatalı olduğumu biliyorum. Zaten Hudson’dan geçen yıl boyunca bana kızgın olduğu için nefret etmiyorum, olayın *sonrasında* yaşadıklarımız tahammülümü yitirmeme neden oldu.

Bulduğu her fırsatta benimle tartışmasına hiç gerek yok. Barışabiliriz. Ateşkes yapabiliriz. Mümkün olduğunca birbirimizi görmezden geleceğimize dair bir söz verebiliriz.

Ama sanırım ikimiz de kendimizi tutamıyoruz.

En azından görünen bu.

Bu kez Hudson kaşlarını kaldırıyor. Malzeme odası. Konu her zaman dönüp dolaşıp malzeme odasına geliyor.

“Yine mi aynı mesele?” Şoför koltuğuna geçiyorum. O arka koltuğa çantasını atıp kapıyı kapatırken ona bir bakış atıyorum. “Üzgün olduğumu söyledim sana. Devam etmene gerek yok...”

“Ben hiçbir şey söylemedim. Kendini suçlu hissediyorsun.”

Gözlerimi deviriyorum. “Bin artık şu arabaya.”

Yanımdaki koltuğa geçiyor.

Ciğerlerim şişiyor ve nefes veriyorum. Uzun bir beş saat olacak.

Daha otoparktan çıkmadan, radyoya uzandığımız sırada ellerimiz çarpışıyor. Parmakları benden önce davrandı ve kanalı değiştirdi.

“N’aptığını sanıyorsun sen?” deyip ona bakıyorum.

Koltuğuna yerleşiyor. “Herkes bilir ki radyoyu yolcu ayarlar.”

“Gerçekten mi? Herkes mi?”

“Evet, Araba Yolculuğu 101 gibi bir şey bu.”

“Bu bir yolculuk değil. Biz de arkadaş değiliz. Sen de müzik seçmek zorunda değilsin.”

“Gerçek bir soru: Sorun bende mi, yoksa her zaman mı bu kadar gıcıkısın?” diyerek biraz dalga geçiyor.

Önüme bakmaya devam ediyorum, ona doğru bakıp da zafer kazandığını düşündürmek istemiyorum. “Sorun sende.”

Gözümün ucuyla elini şakayla göğsüne bastırdığını görüyorum. “Ah, vuruldum.”

“Yaşayacaksın.”

Ağzımı açıp bir şeyler daha söyleyecek gibi olsam da kendimi tutuyorum. Bu çocukla aynı arabada yolculuk etmek için beş saat uzun bir zaman.

“Hadi, söylesene,” diye kısık sesle ısrar ediyor Hudson.

“Neyi söyleyeceğim?”

Otoparkın kenarında arabayı durdururken şimdi ona doğru bir bakış atıyorum.

Kahretsin, kendini beğenmiş gülümsemesi suratında. Ama ne yazık ki çok yakışıklı. Böyle olmasaydı her şey daha kolay olurdu.

“Maalesef.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama demek istedin.”

Evet, istedim.

Gerçek şu ki ondan nefret etmiyorum. Tam olarak değil. En zayıf anımda beni gördüğü gerçeğinden nefret ediyorum. Geride bıraktığımı zannettiğim ürkek küçük kızın hâlâ benim bir parçam olduğunu bana her gün hatırlatıyor.

Artık daha iyiyim. Panik ataklar, ben küçük bir kızken annem ve babam öldükten sonra olduğu gibi düzenli olarak ortaya çıkmıyor.

Dane devreye girip beni terapiye götürdükten kısa bir zaman sonra kesilmişlerdi. Bende panik atak olduğunu hiçbir zaman öğrenmedi. Malzeme odasında yaşananlardan önce her şey iyiye gidiyordu ama artık ara ara geri geliyorlar.

Ve Hudson Wilde’a ne zaman baksam bu acı gerçeği hatırlıyorum.

Otoparktan çıktığımız sırada arabada rahatsız edici, ağır bir sessizlik hâkim oluyor. Gözlerim yolda, direksiyonu sıkıca kavıyorum.

Birkaç dakika sonra, “İlk seçeneğim bu değildi,” diyor Hudson.

“Yani benim de öyle,” diye karşılık veriyorum mesafeli bir tonda.

Koltuğuna yaslanıp kollarını bağlıyor. “Hep böyle keyifli misin, yoksa ben varım diye mi?”

“Ah, tabii ki sen varsın diye.” Nazikçe cevap veriyorum. “En iyi halimi ortaya çıkarıyorsun.”

Kuru bir kahkaha atıyor. “Her şey karşılıklı.”

“Peki şey yapsak, hiç konuşmasak nasıl olur acaba?” diye sert bir sesle öneriyorum.

Hudson, “Harika bir plan,” diye cevap verdikten sonra radyonun sesini ayarlamak için öne eğiliyor. “Ben biraz kestireceğim. Bir ihtiyacın olursa beni uyandırırısın.”

Peki.

Müthiş.

Gerginlik havada asılı kalıyor. Bir de üzerine sesi soluğu çıkmayınca ve arabanın camlarına vuran yağmur sesi dışında bir ses de olmayınca konuşacak birine ihtiyaç duyuyorum.

Herhangi birine.

Çünkü şu an olmaktan korktuğum yerdeyim.

Düşüncelerimle baş başa, kafamın içindeyim.

Geçen hafta yine panik atak geçirdim. Dane’in evinde. Onun küçücük mutfağındayken rüzgârdan dolayı kapı üzerime kapandı. Az kalsın kardeşimin yanında kendimi ele verecektim. Yıllardır büyük bir titizlikle kaçınıyorum bundan ama yardımcısı olduğumu da hesaba katarsak benim için pek de kolay olmadığını söyleyebilirim.

Bir sonraki ışıklarda Hudson boğazını temizliyor. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Baskı altında bile olsa.”

“Bana teşekkür etme,” diye mırıldanıyorum. “Dane’e teşekkür et. Seni götürmem için o ısrar etti. Bana kalsa şu an otobüsteydin.”

“Ona zaten teşekkür edeceğim. Ama öncelikle bu hafta benim için yaptığı diğer tüm muhteşem şeylerden dolayı ona bir teşekkür edeceğim. Antrenmanda kalçama darbe almama sebep olmak gibi şeyler mesela.”

İster istemez ufak bir kahkaha çıkıyor ağzımdan ve bastırmak için hemen dudaklarımı ısıriyorum.

“Güldün mü sen?”

Gözümü yoldan ayırmadan, “Hayır,” diye yanıtlıyorum hızlıca. Hudson kendini beğenmiş gülümsemesiyle deri koltuğa yayılıyor. “Güldün gibi geldi de.”

“Hayal görüyorsun sen.”

“Sen de komik olduğumu saklamakta çok kötüsün.”

Zafer kazandığını düşünmesin diye ona hiç cevap vermeden başımı sallamakla yetiniyorum.

Otoyola daha yeni çıktık ama onu ve spor çantasını kaldırıma atmaya şimdiden hazırım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Molly

YOLA ÇIKTIĞIMIZDAN BERİ SANKİ MİLYONLARCA YIL GEÇMİŞ GİBİ. Hudson ara sıra koltuğunda kıpırdanıp klimayla oynuyor. Onun dışında üç saattir sessizlik hâkim. Ve daha iki saatimiz var.

Hudson'dan sessizce nefret etme yollarını çoktan tükettim, bu yüzden zaman geçirmek için lastiklerin asfaltta çıkardığı uğultuya odaklanmaya ve kilometre levhalarını saymaya başladım. Herhangi bir radyo istasyonu veya çalma listesi seçemediğimiz için şu an müzik de yok.

Yağmur damlaları ön cama vuruyor.

Gösterge panelindeki saate bakıp bir kahve için durmaya değer mi acaba diye düşünüyorum. Ben karar veremedenden sirenin keskin sesi arabayı bıçak gibi kesiyor.

“Bu da nereden çıktı?” Biraz tedirgin olup direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

Hudson daha dik oturuyor, sirenleri dinlerken hafifçe başını eğiyor. “Hortum sirenleri.”

Midem düğümleniyor. Kahrolası *hortum* sirenleri. Göğsüm korkuyla dolarken ayağım gazdan çekiliyor.

Dane. Hemen o geliyor aklıma. Uçakları güvenli bir şekilde indi mi acaba? Otele giriş yaptılar mı? Peki ya...

Hayır. Dur artık. Onlar rahatça uçtu. Hepsi iyiler.

Redville’den oraya uçakla gitmek çok uzun sürmüyor ve takım bizden önce yola çıktığına göre onlar çoktan varmıştır. Yani endişelenecek hiçbir şey yok.

Keskin bir nefes verip kendimi sakinleştirmek için direksiyonu sıkıca kavriyorum, parmak uçlarım bembeyaz oluyor.

Tamam, geçti. Hepsi geçti.

Fakat hemen sonra gerçeklik üzerime geliyor: *Ben* iyi değilim.

Hortum sirenleri çaldığına göre demek ki yakınlarda bir hortum var. Ve ben de onun kalbine doğru sürüyorum.

Panik vücuduma yayılıyor, boğazımı sıkıştırıyor. Nefesim hızlanırken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

“Sakin ol,” diyor Hudson sinir bozucu sakinlikteki sesiyle.

İnanmaz gözlerle bakıyorum ona. “Sakin mi olayım? Sen ciddi misin? Dışarıda kıyamet kopuyor Hudson.”

“Farkındayım,” diyerek beni bilgilendirdikten sonra cebinden telefonunu çıkarıyor.

Gayet sakin görünüyor. Hatta o kadar sakin ki ona sinirimden çılgılık atasım geliyor.

Hepsi yetmezmiş gibi bir de yüksek ve tiz bir sesle cep telefonuma bildirim geliyor.

Kalbim daha hızlı atıyor. “Ne yapacağız şimdi?”

Hudson omuz silkiyor, kaşlarını çatılıyor. “Hortumun nerede çıktığına göre değişir.”

Ona hızlıca bir bakış atıyorum, öfkem kabarıyor. “Nerede olduğuna bakabilir misin?”

“Olur, bakarım.”

Telefonuma bir kez daha bildirim geliyor.

Araştırması haddinden fazla uzuyor.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırıp direksiyonu ellerimle sıkıca kavıyorum.

Hudson’ın parmakları telefon ekranında hızla geziniyor. “En yakınımızdaki güvenli yeri arıyorum.”

“Peki nasıl böyle sakınsın?” diye sesim titreyerek soruyorum.

Omuzlarını silkip camdan dışarı bakıyor. “Telaşlanmak hortumu durdurmayacak. Hem böyle bir şey ilk kez başıma gelmiyor.”

“Müthiş,” diye mırıldanıyorum kalbim küt küt atarken. “Bu konuda uzman olmana sevindim.”

Alay etmemi pek umursamıyor. “Bir sonraki çıkıştan dön.”

“Ne?”

“Çıkıştan dön,” diye tekrarlıyor bu kez daha kararlı bir sesle. “Otobana yaklaşık beş mil uzaklıkta eski bir benzin istasyonu var. Sağlam bir yer. Orada daha güvende oluruz.”

Tereddüt ediyorum, içgüdülerim yola devam edeyim diye haykırıyor. Gelen fırtınadan kaçmak için. Ama mantıklı tarafım onun haklı olduğunu biliyor. Hortumdan kaçamazsın.

“Tamam,” diyerek sonunda pes ediyorum. Direksiyonu kavrayıp çıkışa doğru yöneliyorum.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama iyi ki beraber yola çıktık. Şu an yalnız olsam kafayı yerdim ve muhtemelen hortumdan kaçmak için sürmeye devam ederdim.

Telefonuna bakmaya devam ediyor. “Oraya çok uzak değiliz.”

Siren sesleri uzaklardan yükselerek gelmeye devam ediyor. Gök yüzü sanki çok kötü bir korku filmindeymişiz gibi karanlık ve kas-

vetli. Fırtınaysa her geçen saniye şiddetini artırarak ağır ve bunaltıcı varlığını iliklerimize kadar hissettiriyor.

Direksiyonu öyle sıkı kavriyorum ki eklemlerim ağrımaya başlıyor. Otobandan sapıyorum. Saatte 150 ile kaçmaya çalışmayacağım için hortumun nerede çıktığını da bilmeme gerek yok.

Çünkü burada *ya olursa* gibi bir durum söz konusu değil, *ne zaman* olacağı söz konusu.

Gökyüzü rahatsız edici bir tonda çoktan kararmış durumda. Uzaklarda çakan şimşekler karanlık bulutlarla güçlü bir tezat oluşturuyor. Rüzgâr sanki görünmez bir el tarafından itiliyormuşuz gibi hissettiren darbelerle arabayı itiyor.

Fırtına ve şimşek dışında benzin istasyonuna giden yolda ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyor. Her geçen dakika gökyüzü biraz daha kararıyor. Uzaklarda öten sirenler ise ne büyük bir tehlike içinde olduğumuzu durmadan hatırlatıyor.

Hâlâ beni çileden çıkaracak kadar sakin duran Hudson, istasyona yaklaşırken bana sessizce yolu tarif ediyor. Sakin ses tonu yaşadığım paniği uzaklaştırıyor.

“Orada,” diyor ilerideki yıkık dökük bir binayı işaret ederek.

Benzin istasyonu yıllar önce terk edilmiş gibi duruyor. Binanın boyası solmuş ve çatlamış, bazı pencerelerin üstüne de tahtalar çakılmış.

Hudson telefonunu cebine koyuyor. Rahatlamış görünüyor. “İşimizi görür.”

“Ciddi misin sen? Aynı yere bakıyoruz, değil mi?”

“Daha iyi bir seçeneğin var mı?”

“Yani yok ama burası da *Teksas Katliamı*⁶’nin seti gibi duruyor.”

6- Tobe Hooper’ın Kim Henkel ile birlikte yazıp tek başına yönettiği, ABD yapımı bağımsız korku filmidir. (e.n.)

“Diğer tek seçeneğimiz *Twister*⁷’da⁷ rol almak. Hem de öyle Glen Powell⁸ gibi etkilleyici bir şekilde falan da değil.”

“Sen daha çok *Bill Paxton*⁹ olursun gibi.”

“O adamı severim ama kimsenin hatırlamadığı herhangi bir insan olurum öyle olursa. Daha bir kişi bile adını öğrenemeden hortum adamı sürüklüyor. O yüzden olmaz. Hadi gidelim.”

Girişe en yakın yere park ediyorum. Hâlâ çok endişeliyim. “Buranın güvenli olduğuna emin misin?”

Daha ben emniyet kemerimi çözümeden Hudson arabadan çıkmış bile. “En azından buradan daha güvenli.” Hızla kapımı açıp bir elini bana doğru uzatarak acele etmemi belirten bir hareket yapıyor. “Hadi çabuk.”

“Tamam, sorun yok,” diye ters bir cevap vererek arabadan çıkıyorum.

“Sorun olmadığına emin misin?” diye mırıldanıyor hemen.

Dışarı adım atar atmaz sıırıslıklam oluyorum. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyor ki yalpalıyorum.

Hudson hiç sormadan elimi tutup beni binaya doğru götürüyor. “Hadi gidelim.”

Kapıya doğru koşmaya başlıyor. Ben de peşindeyim ama ona ayak uydurmakta zorlanıyorum.

Şansımıza cam bir kapıyla karşılaşıyoruz, kırıp girmemiz kolay olacak.

Hudson da benimle aynı şeyi düşünüyor olacak ki yerden bir şey bulup tokmağın üstünden kapıya sertçe bir darbe indiriyor.

Kollarını kıvrıp kapıyı açmak için elini içeri sokmasını izliyorum. Çok geçmeden kapı gıcırdayarak açılıyor ve içeri dalıyoruz.

7- Jan de Bont tarafından yönetilen ve Michael Crichton ile Anne-Marie Martin tarafından yazılan Amerikan felaket filmidir. (e.n.)

8- Glen Thomas Powell, Amerikalı aktör, yazar ve yapımcıdır. (e.n.)

9- Amerikalı oyuncu ve film yönetmeni. (e.n.)

Bakımsızlıktan dolayı içeride ağır bir küf kokusu var.

Yüzümü ekşitiyorum. “İğrenç bir yer burası.”

“Ritz Carlton¹⁰ değil burası.” Hudson telefonunun fenerini kullanarak içerilere doğru ilerliyor. “Ama işimizi görür.”

Her yere sinen yağ kokusu burnumu gıdıklıyor. Çok kötü.

Şu düşünceyi kafandan çıkar artık.

Sırf kötü kokuyor diye burada tehlikede olacak değiliz. Şu an için güvendeyiz, yani en azından rüzgâr ve yağmurdan korunuyoruz.

Hudson arka taraftaki odaları kontrol ederken kollarımı kavuşturup tezgâha yaslanıyorum. Kalbim hâlâ küt küt atıyor ama birazdan yavaşlayacağını hissedebiliyorum. Onun bu sakin tavrı beni her ne kadar çileden çıkarsa da aslında bir taraftan da iyi hissettiriyor.

Birazdan ceketindeki örümcek ağlarını temizleyerek geri geliyor. “Bodrum yok ama duvarlar çok sağlam. Burada güvendeyiz.”

Güçlkle yutkunup başımı sallıyorum. “Güzel.”

“Sen iyi misin?” Bakışları beni rahatsız edecek kadar yumuşuyor.

“Evet.” Gözlerimi ondan kaçırıyorum. “İyiyim.”

Ağzımdan çıkanlara ben bile inanmıyorum.

Fırtınanın dinmesini dileyerek fayanslara bakıyorum.

Derken bir sürtünme sesi dikkatimi çekiyor. Hudson’ın mobilyaları kapıya sürükleyerek geçici bir barikat kurduğunu görüyorum.

Sanki hortumu durdurmaya yarayacakmış gibi.

Alan çok ufak ve saklanacak bir yer de yok. Yani hiç sanmıyorum burada öyle bir yer olsun. Zaten Hudson da bodrum olmadığını söyledi.

Işıklar kapalı; içerisi boğucu ve ürkütücü. Kollarımla kendimi sarıp titrememi durdurmaya çalışıyorum fakat uzaktaki lanet siren seslerini duymaya devam ederken böyle bir şey mümkün olmuyor.

10- Lüks otel zinciri. (e.n.)

Volta atmaya başlıyorum. Yaşadığım gerginliğin etkisiyle enerjim artıyor.

“Keser misin şunu?” diye homurdanarak başını iki yana sallıyor Hudson. “Yeri deleceksin.”

“Kusura bakma Hudson, varoluş krizimin seni rahatsız ettiğini fark edemedim.” Sırılsıklam olmuş saçlarımı omuzlarımdan atıyorum. Su damlaları yüzüme çarpıyor.

“İşte bu.” Dönüp bana bakıyor. “Gerçek sen. Bu kadar zamandır her şey yolundaymış gibi yapmaktan sıkılmadın mı?”

“Mükemmel mi? Beni sevmiyorsun bile, nasıl davrandığımı neden umurunda olsun ki?”

“Doğru.” Omuz silkerek kabul ediyor. “Ama her ne yaşıyorsan bunun olmasına müsaade edersem abin beni öldürür.” Bakışları hafiften yumuşuyor. “O yüzden... yapmasan mı acaba?”

Rüzgâr şiddetini artırarak uğuldayıp camları zangırdatmak için tam da o anı buluyor. Göğsüm sıkışmaya başlıyor. Sanki içimde oluşan baskı, dışarıda şiddetlenen fırtınanın baskısını taklit ediyor gibi.

Aldığım her nefes bir öncekinden daha hızlı. Daha sık.

Yeterince hava alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Ölüyorum.

“Kes artık.”

Hudson’ın gülümsemesi kayboluyor. “Molly?”

Dizlerim hafifçe bükülürken destek almak için elimi bir rafa uzatıyorum.

“Nefes... Nefes alamıyorum,” diyorum boğuk bir sesle. “Ya yetmezse? Ya buradan...”

Başını sallıyor. “Şöyle düşünmeyi kes artık. Her şey yoluna girecek.”

Nabzım o kadar şiddetli atıyor ki onu güçbela duyabiliyorum.

“Korkma. Ben yanıdayım.”

Ona bakarken nefesim daralıyor.

Daha şiddetli titremeye başlıyorum, korku bedenimi ele geçiriyor. “Ölüyorum galiba...”

Hudson iki koca adımla yanıma geliyor ve beni omuzlarımdan tutuyor.

“Hey, hey, bana bak.” Sesi alçak, sakın çıkıyor; emir verir gibi değil de rahatlatır gibi. “Ölmüyorsun. Panikliyorsun. İkisi farklı.”

Gözlerimi gözlerine dikiyorum. “Anlamıyorsun...”

“Anlat o zaman bana.” Başını yana eğiyor. “Neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Dikkatimi dağıtacak bir şey lazım,” diyorum birden. “Bir şey işte... Herhangi bir şey.”

Bir an tereddüt eden Hudson kaşlarını çatıyor. “Herhangi bir şey, öyle mi?”

Ben daha cevap veremedi ben kollarına doğru çekiyor.

İttirmek, karşı çıkmak istiyorum ama başım göğsüne yaslanmışken kalp atışlarını hissediyorum ve o sabit ritim beni sakinleştiriyor.

Bir cevap vermemi beklemeden başını eğip dudaklarını dudaklarıma nasıl tepki vereceğimi görmek için beklediğini belli edecek kadar hafifçe bastırıyor. İçgüdüsel olarak bir an donakalıyorum.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldıyorum ağzına doğru.

“Dikkatini dağıtıyorum.” Sesi kaba çıkıyor. Dudakları hâlâ dudaklarımda, o kadar yakın ki ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. “Durmamı istiyorsan başka tabii.”

Nefesim göğsümde sıkışırken adrenalın tüm vücuduma yayılıyor.

“Aptalsın sen,” diye mırıldanıyorum ama o an aklımı yitirmiş gibi olduğum için geri çekilemiyorum.

“Büyük ihtimalle,” diyerek kabul ediyor. Sonra beni tekrar öpü-

yor, bu kez daha sert, sanki bir şey anlatmaya çalışıyor gibi.

Yukarı doğru hareket edip yüzümü kavrayan pürüzlü elleri beni buraya ve şimdiki ana zincirliyor.

Fırtınalar koparsa kopsun, ben buradayım artık.

Nemli gömleğinin önünü sıkıca tutuyorum. Islak noktalara rağmen elimin altındaki yumuşak pamuk hâlâ sıcak.

Öpücüğü beni gevşetiyor.

Dudakları güçlü ama bir o kadar da nazik, beni sakinleştiren mükemmel bir denge.

Her şey yavaş yavaş yok oluyor.

Fırtınayı unutuyorum. Nerede olduğumu da. *Hatta kendimi bile.*

Dünya duruyor.

Artık sadece bu an var.

Ağzı ağzımda, yağmurun tadı dudaklarındayken sanki kaybolmamdan korkarmışçasına kavırıyor boynumu.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum.

İhtiyacım olan bu.

İhtiyacım olan o.

Fırtınayı, hatalarımı ya da korkularımı düşünmek istemiyorum.

En azından şu an değil.

Fakat bu anın etkisi azalmaya başlarken bir şüphe doluyor içime.

Peki fırtına dinip de bu yaşadıklarımız sona erdikten sonra ne olacak? Düşündükçe midem bulanıyor, o yüzden düşünmemeye çalışıyorum.

Şu an değil. Henüz olmaz.

Şimdilik kendimi öpücüğün derinliklerine bırakıp fırtınamın ortasında sakin bir ada gibi duran Hudson'a tutunuyorum.

Şimdilik hissetmeye ve unutmaya bırakıyorum kendimi.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de zar zor nefes alıyoruz.

Ona bakıyorum. "Bu yaptığımız..."

“Etkileyici miydi?” diye araya giriyor, dudaklarında ukala bir gülümseme belirirken.

Onu itip, “Bir hataydı,” diyorum.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Neyse ki içerisi karanlık.

Kıkır kıkır gülüyor. Ukala piç.

“Evet Molly, kesinlikle öyleydi. Sen kendini kandırmaya devam et.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hudson

HASSİKTİR YA.

Ne yaşadık biz öyle bilmiyorum ama tekrar istiyorum.

Hem de günün yirmi dört saati istiyorum.

Ama şimdi yeri ve zamanı değil.

“Hadi ama.” Molly’nin yüzündeki ıslak saç tellerini yana itiyorum. “Oturman lazım.”

Başını sallayıp geri çekiliyor. Hareketleri ağırlaşıyor. “Tamam. Nereye?”

Ceketimi çıkarıp naylon kumaşa yapışan damlaları silkeledikten sonra oturabilmesi için onu yere seriyorum. “İşte, buraya.”

Molly, ceketimle zar zor örttüğüm kirli zemine bakıp tereddüt ediyor.

Dudaklarını ısırtıyor. “Hudson, sorun değil. Hiç gerek yok...”

“Molly.” Sesimi yumuşatarak onu derme çatma oturağa yönlendiriyorum. “Otur hadi. Titriyorsun.”

Yere çömelip dizlerini göğsüne çektikten sonra kollarıyla kendini sarıyor.

Ondan uzaklaşmaya başlıyorum. “Hemen döneceğim.”

Aniden başını kaldırıp bana bakıyor. “Nereye gidiyorsun?”

“Bir şeyler aramaya,” diye yanıtlıyorum yarı aydınlık koridorlara bakarak.

“Bir şeyler mi?” Burnunu kırıstırıyor. “Belirsizliklerle dolusun.”

“Yani evet, hiçbir şey bulamayabilirim. O yüzden belirsiz olmak en iyisi. Bulabileceğim herhangi bir şeyin peşindeyim,” diyerek berbat ötesi bir cevap veriyorum ama işin aslı da tam olarak bu. İşe yarar bir şeyler bulabilir miyim bilmiyorum, bu yüzden onu boşuna ümitlendirmek istemem.

Birkaç adım attıktan sonra hemen yakındaki bir rafta el feneri görüyorum.

Bingo.

Eğer bu çalışıyorsa telefonumun şarjını bitirmek zorunda kalmayacağım.

Feneri Molly’ye götürüp uzattığı avucuna bırakıyorum.

Ters çevirip açmayı deniyor ama lanet şey çalışmıyor. Çok kötü, aptal durumuna düştüm.

Geri vermek için uzatsa da olumsuz anlamda başımı iki yana sallıyorum. “Sende dursun. Ne zaman işe yarayacağını bilemezsin.”

Bir kaşını kaldırıyor. “Bozuk el fenerine neden ihtiyacım olsun ki?”

“Kendini korumak için,” diyerek omuz silkiyorum.

Feneri göğsüne bastırıyor. “Hımm. Kimden peki?”

“Bilmiyorum. Belki bir hayvandan.”

Dudakları kıpırdıyor, güldü gülecek. “İçeri kurt girerse bunu kullanmaya fırsatım olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. “Bunu bilemezsin. Belki de karnı çok aç bir tanesi gelir.”

Molly sarsılarak gülüyor. Sanki gülmekten kendini alamıyor gibi ama bir yandan da korkuyor. “Yani şimdi korkmam gereken şeyler arasına hortumdan sonra bir de kurt eklendi. Gerçekçi olalım, burası da seri katil filminden fırlamış gibi bir yer. Heh bak, bir de o var.”

“Doğru. Sana iyi şanslar diliyorum.”

Yavaşça yanından uzaklaşıyorum.

Koridorları dolaşırken ve parmaklarımı tozlu raflarda gezdirirken adımlarım karo zeminde yankılanıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde her yerde bir şey var. İçimden bir ses buranın sadece birkaç aydır kapalı olduğunu söylüyor, taş çatlasın bir yıl. Yani yiyeceklerin bir kısmı hâlâ yenilebilir durumda olabilir.

Rafları didik didik arıyorum ve aradığımı bulunca yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

“İşte bu,” diye fısıldıyorum.

Yiyecek.

Rafların bir kısmı boş ama içinde ne olduğu belli olmayan bazı konserve kutuları var. Aramaya devam edip tatlı bir şeyler var mı diye bakmak için alt raflara eğiliyorum. Üzerlerini toz kaplamış kutular buluyorum, bir kısmında istediklerim olabilir.

Cips görüp onu da alıyorum.

“Twinkies¹¹ buldum,” diyerek paketi elimde sallıyorum.

Bu şeyler nükleer savaştan bile kurtulabilir.

Molly elimdeki yiyecekleri almak için oturduğu yerden sıçırıyor. “Kalsın. O kadar da kötü durumda değilim.”

“Pek inandırıcı gelmedi bana,” diye karşılık veriyorum.

“Çok komik,” diye mırıldanıyor benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

İçerisi karanlık olduğu için tam göremedim ama son atıştırmalı-

11- Krema dolgulu sünger kek. (e.n.)

ğına bahse girerim ki bir de gözlerini devirdi.

Telefonumun fenerini açıp Molly'ye doğru yöneliyorum. Yanında durduğum sırada telefonda yayılan ışık karanlığı delip geçiyor.

“Başka ne getirdin?” diye soruyor.

“Pek fazla seçenek yoktu.”

Kaşlarını çatıyor. “Bunun iyi durumda olduğunu nereden biliyorsun?”

Pis pis gülüyorum. “Bu bebeklerin kıyametten bile canlı çıkacağını herkes bilir.”

Twinkie'yi ona uzatıyorum, parmaklarıyla pakete dokunurken onu izliyorum.

Molly tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. “Gerçekten Twinkies getirmişsin. Ben de dalga geçiyorsun sanmıştım.”

Başımı sallıyorum. “Getirdim tabii. Twinkies ve Girl Scout Cookies¹² söz konusu olunca asla şaka yapmam ama üzgünüm, elimizde hiç kalmadı.”

“Kovuldun.”

“Cips getirdim ama. Bu arada bunların tarihlerine baksak iyi olur.”

“Twinkies'e bakmayacak mısın?” diye soruyor dudaklarını hafifçe kıvrarak.

“Twinkies'in bozulmayacağını herkes bilir.”

“Saçmalıktan başka bir şey değil bu,” diyor başını sallayarak.

“Peki, şimdi görürüz.” Paketi açıp ona uzatıyorum. “Önce hanımlar.”

Kollarını çaprazlayıp duvara yaslanıyor. “Hayır, sen bulduğun için lütfen önce sen.”

Gözlerimi kısıyorum. “Yani kısacası bunu yiyip ölecek miyim diye görmek istiyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

¹²- Kız izci kurabiyeleri. (e.n.)

“Cidden harikası Cadı,” diye mırıldanıyorum bir ısırık almadan önce.

Gerçekten de hatırladığım kadar iyi. Küçüklüğümde beri yememiştim.

Pis pis gülerek büyük hareketlerle çiğniyorum. “Off... O kadar güzel ki...”

Gözlerini devirip o da yemeye başlıyor, dudaklarına hafif bir gülümseme yayılıyor.

Yan yana durup sessizce yiyoruz. Her şey normal gibi. Yani hortumdan kurtulmak için sığındığın terk edilmiş bir benzin istasyonunun zemininde oturmuş Twinkies yerken ne kadar normal olabilirse o kadar normal.

Derken bina sallanmaya başlıyor ve Molly irkiliyor.

Camların tuzla buz olma ihtimali çok yüksek. Umarım kırılmaz camdır ama buradan bakınca anlayamıyorum ve kalkıp kontrol etme şansım da yok.

Çünkü öyle bir durumda Molly burada yalnız kalır.

Molly demişken o da yanımda kaskatı kesilmiş, tavana bakıyor.

Karanlık gökyüzü bir başka şimşekle aydınlanıp da tüm bina sarsılırken havaya bir uğursuzluk çöküyor.

“Aman Tanrım.”

“Rahatla. Hepsi geçecek...”

Sanki Doğa Ana’nın garip bir mizah anlayışı varmış gibi tam ben konuşurken şiddetli bir gök gürültüsü sözümü kesiyor. Molly öyle şiddetli sarsılıyor ki biraz daha sakinleşmezse kendine zarar vereceğinden korkuyorum.

Twinkies’i kenara bırakıp ona yaklaşıyorum. “Molly.”

“Burada ölmek istemiyorum,” diye haykırıyor.

“Korkma, ölmeyeceksin,” diyorum kararlı bir sesle.

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Sadece hortumdan bahsetmi-

yorum. Yani... Böyle burada. Bu berbat benzin istasyonunda seninle mahsur kaldım.”

“Ah.” Elimi göğsüme bastırıp şakadan vurulmuş gibi yapıyorum. Şu an onun cesur tarafını görmeye çok ihtiyacım var çünkü korkuyu ancak bu şekilde uzaklaştırabilir.

“Daha önce hiç bu denli gururum okşanmamıştı.”

“Çok zor bir insansın.”

“Ama işte burada beraberiz.” Eğilip ona yaklaşıyorum. “Ne yapabilirsin ki?”

Birden gömleğimi tutarak beni kendine doğru çekip öpüyor.

Yumuşak bir öpücük değil. Çok sert. Tutkulu.

Nefret ve arzu dolu. Korku ve hayatta kalma içgüdüsüyle...

Kontrolsüzce ve safça...

Adrenalin ve başka bir şey tarafından harekete geçirilen.

Bir meydan okuma.

Elimde olmadan gülümsüyorum. “Bir hata olduğunu söylemiştin.”

“Başlatma hatandan. Sadece unutmamı sağla.”

Dudaklarına tekrar yapışmadan önce boynundaki başparmağım ile boynundaki narin çizgiye usulca dokunuyorum.

Diğer elimle ensesini kavrayıp aramızda hiçbir boşluk kalmayana kadar onu kendime doğru çekiyorum.

Sanki onu bırakmamdan korkuyormuş gibi parmaklarıyla gömleğimi sıkıca kavırıyor.

Bırakmam onu.

En azından, şu an bırakmam.

Dilimi birkaç kez daha gezdirdikten sonra geri çekilip öpücüğünü sonlandırıyorum.

Dudakları şişmiş, nefesiye kesik kesik geliyor. Bir an için gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kahretsin, şu an o kadar güzel ki... Yanakları kızarmış, sersemlemiş ve tamamen bu anın içinde.

Elimi uzatıp kulağının üstüne düşmüş saçını düzeltmeden önce zar zor yutkunuyorum.

Ufak bir hareket gibi görünse de etkisi oldukça büyük ve ben şu an bu konuda ne hissedeceğimi bilemez haldeyim. “İyi misin?”

Başını sallıyor.

Elim bir an sırtında kalıyor. *Geri çekilmem gerekiyor.* Akıllıca bir şey söyleyip gergin havayı dağıtmam lazım.

Gülümseyip tam da dediğim gibi yapıyorum. “İyi bakalım.”

“Ne?”

Göz kırpıyorum. “Twinkies seni biraz heyecanlandırdı galiba.”

“Kes sesini,” diyor alaycı bir şekilde ama ses tonundan kızgın olmadığını anlayabiliyorum. Öne eğiliyorum, tekrardan neredeyse dudaklarına dokunacak kadar yakınlığa ona. “Öp beni.”

Öpüyor.

Beni tekrar öpüyor. Parmakları ıslak saçlarımla arasında.

Ben de hiç tereddütsüz öpüyorum onu, başımı eğerek daha da yaklaşıyorum. Kollarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum.

Her şeyi unutuyor Molly. Ne fırtınayı ne rüzgârın uğultusunu ne de benzin istasyonunun nasıl sarsıldığını fark ediyor artık. Gözleri sadece beni görüyor; işte tam olarak istediğim şey.

Ellerim dolaşüyor. Onunkiler de öyle, vahşi ve acımasızca. Ufak elleri tenime dokunana kadar gömleğimi yukarı doğru çekiyor.

Öpüşmemiz bitince alnımı alnına yaslıyorum.

“Ee,” diyerek nefesimi veriyorum. “Hâlâ zor bir insan mıyım?”

“Evet,” diye mırıldanıyor dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmak. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibi. “Ama artık hoşuma gitmeye başladı.”

Kıkır kıkır gülüyorum. “Güzel. Çünkü bana kalırsa henüz benimle işin bitmedi.”

Çenesini öpüp dudaklarımı teninde gezdiriyorum.

Karanlıkta nefeslerimiz hızlanıp düzensizleşmeye başlıyor. Onu yavaşça duvara yaslıyorum, ellerim vücudunda dolaşmaya başlıyor. Molly yumuşak bir nefes verdikten sonra bana doğru yükseliyor.

“Yapmamalıyız,” diye fısıldıyor gömleğimi çıkarırken bile.

“Bence de,” diyerek onaylıyorum üstünü çıkarmasına yardım ederken. Ne var ki artık çok geç. Korku ve adrenalin aramızdaki ilkel bir şeyi harekete geçirdi. Onu kaldırırken dudaklarım tekrar dudaklarına yapışıyor, bacakları belime dolanıyor.

Molly’yi karanlık koridorlarda taşıyorum ama bu hiç kolay değil. Attığım her adımda boynuma ateşli öpücükler bırakıyor.

Beni çılgına çeviriyor.

Tüm vücudum alev alev yanıyor.

“Dur,” diyerek nefesimi verip içimi bir hoş ediyor. “Yanında prezervatif var mı?”

Homurdanıyorum. “Kahretsin ya, yok. Dur... Belki burada vardır.”

Olsa iyi olur çünkü şu an nefes almaktan çok bu kadını istiyorum. Raflara iyice bakıyorum.

Delirdiğimi düşünüyor olmalı ama çaresiz durumdayım. Penisim neredeyse kot pantolonumu delip geçecek.

“İşte,” diyerek prezervatif dolu bir rafı işaret ediyor.

“Oh be.”

Birden heyecanlanmama gülüyor, benim için sorun yok, bakalım içine girdiğim zaman da böyle gülemeyecek.

Bir paket alıyorum, dişimle açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Molly paketi elimden alıp yırtarak açıyor, sonra da elini aşağıya uzatıyor.

Ben köprücük kemiğini öperken o da kemerimin tokasını açmaya çalışıyor.

Dışarıda kıyamet kopsa da pek fark etmiyoruz.

İkimiz de yaşadığımız bu anın etkisindeyiz.

Penisimi eline alıp yavaşça prezervatifi takarken tıslıyorum.

“Ah, Molly,” diyorum hırıldayarak.

Onu en yakın rafa yaslayıp dudaklarına yapışıyorum.

Külotunun kenarından parmağımı sokup kıvrımlarına dokunduğumda ağzımın içine inliyor. Çoktan ıslandı bile. Bir parmağımı içeri sokarken başparmağımla da daireler çizerek klitorisini okşuyorum.

“Hudson, lütfen,” diye inliyor. “Sana ihtiyacım var.”

Onu kasanın olduğu tezgâha oturtuyorum.

Kot pantolonunu bacaklarından aşağı doğru çekerken bir yandan da öpücükler konduruyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasına geçiren Molly, beni en çok istediği yere doğru yönlendiriyor.

Yapmaya mecburum.

Sonunda içine girdiğimde ikimiz de inlemeye başlıyoruz. Kalçalarını kavrayarak sabit bir ritim tutturuyorum. Molly her hareketime bir karşılık vererek tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

“Daha sert,” diye bağırmasıyla hafifçe gülüyorum.

Onun bu isteğini kırmıyorum ve daha hızlı gidip gelmeye başlıyorum.

Altımızdaki tezgâh kırıldı kırılacak ama ikimizin de umurunda olmuyor.

Şu anda onun içinde olmam dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Daha da derine giriyorum ve ikimiz de güçlü bir şekilde inliyoruz. Çok iyi.

İkimiz de muhteşem hissediyoruz.

O kadar iyi ki güçlkle nefes alıyorum.

Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Bu gece burada ölürsek ben en azından cenneti bulduğumu söyleyebilirim.

Molly zirveye doğru ilerlerken başını geriye yaslıyor. Boynunun kenarlarını öperken nabzının hızlandığını dudaklarımda hissediyorum.

Beraber zirveye çıkıyoruz, zevk dalgaları üzerimize çarpınca ikimiz de haykırıyoruz.

Bulutların üstündeyiz. Burada mutluluktan başka hiçbir şey yok. Ne fırtına ne de herhangi bir tehlike. Yalnızca biz varız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

ODAYA YAYILAN YUMUŞAK IŞIĞIN ETKİSİYLE GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRIYORUM.

Neredeyim ben?

Bir an için hiçbir şey hatırlayamıyorum. Dün gece ateşim çıkmış da rüya görmüşüm gibi. Derken her şeyi hatırlıyorum.

Hepsini.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Bunu beklemiyordum.

Hızlıca gözlerimi kırpiştirip kocaman açıyor ve etrafı incelemeye başlıyorum. Gündüz gözüyle burayı hatırladığımdan da berbat bir halde görünüyor. Leş gibi ve aylardır olmasa bile haftalardır terk edilmiş durumda. Her yer toz ve pislik içinde.

Hâlâ Hudson'ın kollarındayım, göğsünü yastık olarak kullanıyorum. Tekrar uykuya dalıp bu rahatlık içinde kaybolup gitmek ne kadar cezbedici olsa da onun maçı, benim de yemek hazırlamam gereken bir müşterim var.

Hızlıca doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum.

Saat kaç oldu?

Dün gece telefonumu koyduğum yere doğru elimi uzatıyorum.

Şarjım bitmek üzere ama en azından sabahın altısı olduğunu görebiliyorum.

Hudson'ın Kentucky'ye varamadığını kimsenin öğrenmemesi için bir an önce yola çıkmamız gerekiyor.

Hudson hâlâ yerde uykuda, kafasıya yastık yaptığı gömleğinde.

Çenesi gevşemiş ve yüzünde de huzurlu bir ifade var.

Bu haliyle bile herkesten yakışıklı. Bu arada ben hayalet gibi görünüyor olmalıyım.

Gözüm dudaklarına takılınca midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor ve birden dün gece olanları hatırlıyorum.

Böyle bir şeyi beklemiyordum ama tam ihtiyacım olan da buydu.

O uyanmadan önce kendime çekidüzen vermem lazım.

Artık onun hakkımda neler düşündüğünü önemsiyorum.

Nasıl oldu bu?

Beni bu şekilde görmesine müsaade edemem.

Raflara hızlıca göz atıp aradığım şeyleri buluyorum: Seyahat diş fırçasıyla diş macunu.

Ardından hemen tuvalete gidiyorum. Yalnızca telefon ışığıyla gördüğüm dün geceden sonra daha farklı görünüyor.

Çatlamış aynanın üzeri tozla kaplı, leş gibi. Lavabo da pek iyi durumda değil, sanırım çalışmıyor. O yüzden dişimi fırçalarken su kullanmayıp birazdan bir şişe su bulmayı umarak macunu doğrudan tükürüyorum.

Ellerimi yıkarken nihayet aynada kendime bakıyorum. Yanaklarım al al olmuş ve dudaklarım şişmiş.

Vay be. Seviştikten sonra ne kadar iyi görünüyorum.

Dur.

Şöyle şeyler düşünüp durmamalıyım, yoksa Hudson beni gördüğünde kıpkırmızı olurum.

Sonunda geri dönüyorum, Hudson uyanmış. Sırtı bana dönük, kulağında telefonuyla tezgâha yakın bir yerde duruyor.

Beni göremeyeceği bir yerde onu rahatsız etmeden bekliyorum.

“Evet, iyiyim,” diyor hafifçe gülerek. “Beni merak etme. Bir otelde sakın bir gece geçirdim. Her şey yolunda.”

Otel mi?

Bu sözleri duyar duymaz kalbim göğsümde sıkışmaya başlıyor.

“Hep böyle endişe ediyorsun,” diye devam ediyor. Sesi şimdi biraz daha neşeli geliyor, sevgi ve şefkat dolu. “Gerçekten iyiyim. Görüşürüz. Ben de seni seviyorum.”

Nabzım hızla atarken ağzım açık kalakalıyorum.

Yer, hemen yarıl ve beni içine al.

Daha ne kadar aptal olabilirim?

Akılalmaz derecede aptalım çünkü görünüşe göre bu yavşağın sevgilisi var.

Tabii ki var.

Neden olmasın ki?

Hayvanın teki sonuçta. Tanıştığımız andan beri bunu biliyorum. Hem zaten onu popoma bakarken yakalamıştım.

Sen de bu çocuğa düşen aptalın tekisin.

Hiç şüphesiz.

Hareket edeceğim ama Hudson telefonu kapatıp cebine koyarken donakalıyorum.

Birkaç saniye sonra bana doğru dönüyor.

Göz göze geldiğimizde karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum. Lanet suratına bir gülümseme yayılıyor.

Piç.

Daha önce de söylediğim gibi... Hudson Wilde hayvanın teki.

“Hazır mısın?” Oturmam için serdiği ceketini yerden alıyor.
“Gitmemiz gerekiyor.”

Cevap vermiyorum.

Nasıl cevap verebilirim ki?

Öncelikle kelimeler boğazıma düğümlendi. Ayrıca aptal gibi görünmeye niyetim de yok. Siktirsin gitsin.

Dönüp kapıya doğru yürüyorum; çenem kaskatı, parmaklarım kaskatı, *her yerim* kaskatı. Hiçbir şey söylemesem de içimde fırtınalar kopuyor.

Ağır cam kapıyı iterek açtığım sırada menteşeler gıcırıyor. Sabah ayazı içimi soğutmaya yetmiyor.

Hudson’ın adımlarını duyuyorum ama yavaşlamıyorum.

Ama maalesef o kadar uzun ki anında bana yetişiyor.

Yanıma gelince yavaşlıyor. “N’oldu sana?”

“Bir şey yok.” Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, parmaklarım kaburgalarımın kenarlarına batıyor.

“Tamam,” diye cevap veriyor sanki bana inanmıyormuş gibi. Peki. Umurumda değil. “Kâbus görmüş gibisin...”

Aniden durup ona doğru dönüyorum. “Hiç susmaz mısın sen?”

Savunmasız yakalanıp gözlerini kırptırıyor. “Vay be.”

“Aynen. Vay be,” diye çıkışıyorum dönüp arabama gitmeden önce. Ayaklarımın altında ezilen ıslak çakılların sesi dışında çıt çıkmıyor.

Hudson, neredeyse koşacak kadar hızlanarak bana yetişmeye çalışırken bir yandan da sızlanıyor. “Belli ki bir şey yapmışım. Ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Hayır.”

Yalpalamaya başlıyor ama bakmıyorum. “Neyin var senin?”

Hâlâ bakmayı reddederek acı bir kahkaha atıyorum. İhanet edenler cevap almayı hak etmezler.

Hafifçe öksürmeden önce hiç sesi çıkmıyor. “Dün geceyle mi ilgili?”

İşte şimdi ona bakmak için dönüyorum.

Parmağımı göğsüne bastırıyorum. “Sen var ya... Bütün dünya senden ibaret sanıyorsun, değil mi?”

Dudakları kıvrılıyor. “Tabii ya, demek dün geceyle ilgili.”

Midem bulanıyor. “Kendini övme.”

“Biliyorsun...” diye cevap vermeye başlıyor ama birden duruyor. Bir an için çenesi kilitleniyor. “Pişman olduysan açıkça söyleyebilirsin. Böyle sinir krizleri falan biraz yorucu.”

“Sensin yorucu,” diyerek karşılık veriyorum.

Söylenecek o kadar çok şey var ki... Fakat ağzımı açsam da o sözler dudaklarımdan dökülmüyor.

Dün gece ne kadar güzel olursa olsun kesinlikle bir hataydı. Arabama atlayıp tüm olanları geride bırakırken çok daha mutluyum. Hepsi geçmişte kaldı.

“Gidelim artık. Zaten çok geç kaldın.”

“Nasıl istersen Cadı.”

ONUNCU BÖLÜM

Hudson

PANJURLARIN ARASINDAN SIZAN ŞEHİR IŞIKLARININ ZAYIF PARILTISI DIŞINDA ODA KAPKARANLIK.

Tavana bakıp dün geceyi kafamda tekrardan oynatıyorum, anlaşıldı, bir süre daha bana uyku yok.

Bugün maça odaklanmamız gerekirdi ama ben ne kadar buzları eritmeye çalışsam da Molly inat etti.

Bu sabah ne yaşadık biz öyle?

Avuçlarımla gözlerimi ovuştururken sızlanıyorum. Cidden o benzin istasyonunda neler oldu?

Yaşadıklarımızı parça parça hatırlıyorum. Fırtına benzinliğin duvarlarını yıkacak gibiydi. Bana bakışı biraz korku, biraz da başka şeylerle doluydu. Kendime engel olamayıp ona dokunuşumu ve dünyanın sonu geliyormuşçasına onu öpüşümü yavaş yavaş hatırlıyorum.

Bu arada gerçekten de dünyanın sonu geliyor gibiydi.

Bir ara fırtınadan dolayı çatının zangırdamasından başka bir şey

duyamaz olmuştuk, işte o zaman bu gece öleceğimizi ve ona bir daha hiçbir zaman dokunamayacağımı düşündüm. Tanıştığımız günden beri de bunu istiyordum.

Molly Sinclair meselesi böyle işte.

Her ne kadar ondan nefret etsem de aynı zamanda da ondan hoşlanıyorum.

Komik, çok zeki ve ayrıca herkesi önemsiyor (ben hariç).

Açıkçası ondan hoşlanmamak neredeyse imkânsız.

Bir de sonraki sabah yaşadıklarımız var. Geçen sene boyunca yüzüme bile bakmayan buzlar kraliçesi geri döndü. Annemi o fırtınada geceyi güvende geçirdiğime ikna edebildiğim için gönül rahatlığıyla telefonu kapatmıştım ki tam o sırada Molly aniden tuvaletten fırladı.

Arabaya bindiği sırada gözlerini benden kaçırdı ve beni oracıkta *bırakıp* benzin istasyonundan gitmeye kalkıştı.

Neyse tam otoparktan çıkacaktı ki durup, “Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye bağırdı.

Tabii ki gittim.

Beni maça yürüyerek gitmek zorunda bırakmasına da hiç şaşır-mazdım açıkçası.

Yol boyunca çitımız çıkmadı.

Yaşadıklarımızı bugün binlerce kez düşündüm. Maçtayken bile. Ses tonunu, soğuk tavırlarını ve bana dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmasını düşündüm.

Ben de niye bu kadar kafama takıyorum ki?

Hatta aksine rahatlamam gerekir.

Sonuçta birbirimizi bir kaşık suda boğacak durumdayız, değil mi? Molly sinir bozucu biri, damarıma basmak hoşuna gidiyor ve ben de ona aynı şekilde seve seve karşılık veriyorum. Dinamiğimiz bu bizim. O yüzden böyle olması gerekiyor.

Ama kafama takılıyor işte.

Yatakta dönüp duruyorum, ellerim saçlarımın arasında.

Molly Sinclair, asla çözemediğim bir bilmece gibi.

Çok zeki. Hatta pabuç kadar diliyle bazen *gereğinden fazla zeki*.

Beni sürekli diken üstünde bırakan ince espriler yapıyor. Hiç beklenmedik bir anda öyle bir espri patlatıyor ki o an hiç gülesim yoksa bile kahkaha atıyorum.

Çok komik ve çok güzel.

Gerçekten çok güzel.

Sadece o bariz “ne güzel bir popon var” şeklinde bir güzellikten bahsetmiyorum. Tamam, açık konuşayım o da var. Bir yandan da öyle bir duruşu ve kararlılığı var ki istese dünyayı yerinden oynatabilir gibi.

Fazlasıyla ilgimi çekiyor ve ben de bu durumdan nefret ediyorum.

Bugüne kadar orada burada birçok kızla beraber oldum ama hiçbirine karşı böyle bir şey hissetmemiştim. Hepsi sıradan, öngörülebilir insanlar. Onlardan ne geleceğini ve işler sarpa sarmadan nasıl ayrılabileceğimi iyi biliyorum.

Ama Molly’ye gelince öyle mi?

Sıradan ve öngörülebilir olmaktan o kadar uzak ki.

Baştan aşağı bir karmaşa.

Ve nedendir bilmem, onu düşünmeden edemiyorum.

Komodindeki telefonumun titremesiyle bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Telefonu alıp gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum.

Mason: Wilde, sabah nerelerdeydin? Hortuma atlayıp mı gelmeyi düşünüyordun?

Elbette bütün takım Molly ile gece boyunca benzin istasyonunda mahsur kaldığımızı (seks kısmı hariç) biliyor. O yüzden de sabahdan beri rahat vermiyorlar.

Aiden: Yine mi geç kaldın? Hiç şaşırmadım.

Dane: Köpek gibi çip mi takmamız gerekiyor sana anlamıyorum ki.

Homurdanarak mesaj yağmurunda dolanıyorum. Takım dur durak bilmiyor.

Mason: Cidden bir insan nasıl sürekli geç kalabilir ya? Alarm alerjin falan mı var?

Aiden: Bir an önce bir çözüm bulmazsan Koç seni mahvedecek.

Dane: Çözüm bulmak için çaba göstermek lazım. Sanmıyorum bizimki öyle bir şey yapsın.

Parmaklarım klavyenin üzerinde, bir şeyler yazsam mı diye düşünüyorum. Ne fark eder ki? Ne yazarsam yazayım sadece yangına körükle gitmiş olacağım. Bunun yerine telefonu bir kenara koyup derin bir iç çekiyorum.

Gözlerimi kapatır kapatmaz Molly ile benzin istasyonunda yaşadıklarımız kafamda belirmeye başlıyor. Beni öpüşü, sabah hiçbir şey olmamış gibi benden uzaklaşmadan önce kollarımda eriyip gitmesi geliyor gözümün önüne.

Belki de yaşadıklarımızın hiçbir önemi yok. Muhtemelen olmamalı da.

Ama dün gece yaşadıklarımızın etkisini üzerimden bir türlü atmıyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

ÜÇÜNCÜ SEZON

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

SEYİRCİLER HENÜZ İÇERİYE ALINMADIĞI İÇİN ARENA HÂLÂ ÇOK SESSİZ. Ön kapıda küçük bir kalabalık toplanmış ama ben arka tarafa doğru sürdüğüm için beni etkilemiyor.

Güvenlik bariyerini geçip takım otoparkına doğru gidiyorum. Muhtemelen en son gelenlerden biriyim. Yılın bu zamanı hayatım kâbusa döndüğü için bu pek şaşırtıcı değil. Sonbaharda ailemin bana her zamankinden daha çok ihtiyacı oluyor ve bu da düzenimi büyük ölçüde değiştiriyor.

Ama en azından bu sene gökyüzü masmavi, görünürde hortum falan yok.

Tam kendi park yerime yanaşacağım sırada tanıdık bir arababenden önce davranıp oraya giriyor.

Cadı.

Tabii ki o.

Benzin istasyonundaki o geceden beri her yerde o var sanki. Buz pistinde, etkinliklerde ve maalesef ki rüyalarımda.

Peki benim park yerimde ne işi var?

Gereksiz bir telaşla arabasından hızlıca çıkarken öylece donakalmış vaziyette oturuyorum. Arka koltuktan çantasını aldıktan sonra yürümeye başlıyor.

Penceremi indirip sesleniyorum. “Şaka mı yapıyorsun Cadı?”

Beni duymuyor gibi. Aslına bakılırsa duymazdan geliyor.

Ayağımı frenden çekiyorum ve başka bir yer bulmak üzere sürmeye devam ediyorum. Ama tam da tahmin ettiğim gibi girişe yakın yerlerin hepsi dolu. Biraz daha devam edip neyse ki uygun bir yer bulup park ediyorum.

Bir an önce içeri girmek için aceleyle arabadan fırlıyorum.

Molly benden yirmi metre ileride. Biraz koşarsam ona yetişebilirim ve böylece anahtar kartımı aramak zorunda kalmam. Oyuncu girişine yaklaştığı sırada çantasını karıştırıyor ve kapıyı açmak için kartını çıkarıyor.

O kapıyı açarken, “Beni de bekler misin?” diye bağıriyorum.

Hâlâ kapıya çok uzağım ve kartımın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

“Üzgünüm, acelem var,” diye bağırdıktan sonra içeri giriyor ve hemen peşinden de kapı kapanıyor.

Ağzım açık kalıyor. Ne yapmaya çalışıyor bu kız?

Hemen kapıya koşup kolu çevirmeyi deniyorum. Beklendiği üzere kilitli.

Anahtar kartım nerede?

Çantamı karıştırıyorum. Çok da ilginçtir ki hiçbir şey bulamıyorum. Derken kapıya vurmaya başlıyorum.

Cevap yok.

Tekrar vuruyorum.

Yine karşılık yok.

Genelde arka kapıda beni içeri alan bir güvenlik görevlisi olur

ama şansıma bugün burada kimse durmuyor.

Hayatım başlı başına bir yanlışlar komedisi. Bu sezon her şeyin farklı olacağını nereden düşündüysem.

Her zaman aynı şeyler.

Cadı'yla tanıştığım o günden beri böyle.

İç geçiriyorum. Tabii ki her şey böyle başlayacaktı. Sezonun daha ilk haftasındayız ve ben şimdiden her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyorum. Hepsi onun suçu. Şimdi içeri girmek için başka bir yol bulmam gerekiyor.

Beni içeri alacak birini bulma umuduyla binanın etrafında yürümeye başlıyorum. Günün bu saatine göre etraf fazlasıyla ürkütücü. Neler oluyor burada?

Gördüğüm tüm kapıları kontrol ediyorum ama hepsi kilitli ve içeride kimseyi de görmüyorum.

Birilerini görene kadar geç kalmış olacağım. Koç'un beni gördüğünde ne tepki vereceğini hayal edebiliyorum.

Renegades'e karşı oynadığımız sezon açılış maçının üçüncü yarısında Wolfe kritik bir pası kaçırdı. Benim tarafımdan mükemmel bir şekilde servis edilmiş klasik bir tek vuruş. Bu da kaçırmasını daha da kötü bir hale getiriyor.

Koç Roberts, maçın bitmesini bile bekleyemeden yedek kulübesinin arkasına geçip volta atmaya başladı. Çenesini öyle bir sıkıyordu ki dişlerini kıracak zannettim.

Wolfe yedek kulübesine girer girmez Koç ona bağırmaya başladı. Zavallı çocuk daha soluklanamamıştı bile. "O yaptığın neydi öyle?"

"Özür dilerim Koç," diye seyircilerin gürültüsünden zar zor duyulacak şekilde mırıldandı. "Zamanında göremedim."

Koç donakaldı. Doğru duyduğundan emin olmaya çalışıyormuş gibi yavaşça gözünü kırpıyordu. Sonra birden patladı.

“Göremedim mi? Göremedim mi?” diye kükredi. Öylesine çıldırmış gibi hareket ediyordu ki su soğutucusunu devireceğini sandım. “Gözünün önündeydi! Pak resmen ayağına kadar gelmişti. Ama sen n’aptın? Gözünü mü kırptın? Maçın ortasında uykun falan mı geldi?”

Wolfe’un suratı kıpkırmızı oldu. Açıklamaya devam etmek için ağzını açar gibi oldu ama Koç daha bitirmemişti.

Parmağıyla buzu işaret etti. “Pak o kadar büyüktü ki piste meteor düştü zannettim! Nasıl kaçırırsın bunu?”

Mason gülmemek için kendini zor tutarak araya girmeye çalıştı. “Koç, sadece...”

“Başlama şimdi Mason.” Koç parmağını sallayarak onu tersledi. “Bir daha, ‘Sadece şu, sadece bu’ diye bir şey duyarsam bütün takım Noel’e kadar intihar koşusu yapar.”

Mason bunu duyar duymaz suspus oldu. Bu esnada Wolfe ise kıyafetinin içine girip kaybolmaya çalışıyordu. Ama Koç henüz bitirmemişti.

“Wolfe, maç bitene kadar kulübedesin. Maçtan sonra da hepimiz kalıyoruz. Çünkü belli ki pakı görme konusunda antrenmana ihtiyacın var! Göz doktoru da getirmemizi ister misin? Ya da istersen teleskop da alabiliriz.”

Wolfe başını sallamakla yetindi, suratı gol ışığından bile daha kırmızıydı. Maçın kalanını kulübeye mihlanmış vaziyette geçirdi.

İzin günümüz olan bir sonraki gün Koç hepimizi idmana çağırıp, “Pakı gördün mü? Gözünü kırpma, hapşıрма, Wolfe gibi davranma,” gibi şeyler söyleyerek bizi koşturdu.

Bu anıyı hatırlayınca yüzüm ekşiyor ve adımlarım hızlanıyor. Wolfe o günden beri topun ağzında ve benim de onun yanma gitmeye hiç niyetim yok.

Geçen yıl gerçek bir hortum felaketi atlatmama rağmen maça

zamanında yetiştirdim ve Koç ne kadar geç kaldığını fark etmedi. Bugünse hiçbir bahane veya felaket olmamasına rağmen başım belada.

Telefonumu alıp Aiden'i arıyorum.

Sesli mesaj.

Mason'a geçiyorum.

Yine sesli mesaj. Muhtemelen hepsi toplantıda ve telefonu açarlarsa Koç onları öldürür.

Pekâlâ. Ben de gruba yazarım.

Hudson: Biri bana yardım etsin.

Dane: Yine n'oldu?

Mason: İyice saçma bir hale geldi artık. Her yıl aynı şeyi yaptığının farkındasın, değil mi?

"Evet, hepsi Molly'nin suçu," demek istesem de içimden bir ses bunun Dane'in hoşuna gitmeyeceğini söylüyor.

Ben onu arkadaşım olarak görsem de Dane benim yaptıklarımı çoğu zaman hoş karşılamıyor. Adam o kadar huysuz ki pazartesi sabahı toplantısını tatilmiş gibi hissettiriyor.

Hudson: Evet, farkındayım, kötü bir alışkanlık haline gelmeye başladı.

Hudson: Koç benim gelmediğimi anladı mı?

Mason: Sence?

Hudson: Kahretsin.

Mason: Evet, kahretsin. Neredesin?

Hudson: Gerçekten hiçbir fikrim yok.

Mason: O ne demek lan?

Hudson: Oyuncu girişi ile cehennem arasında bir yerdeyim.

Aiden: Hiçbir şey anlamıyorum.

Hudson: Anahtar kartımı unuttum, içeri giremiyorum, yardıma ihtiyacım var.

Mason: ...

Hudson: Yardım etmeyecek misiniz?

Dane: Tam olarak nerede olduğunu söyleyebilirsen yardım ederiz.

Hudson: Oo sonunda suratsız da gelebildi.

Dane gruptan ayrıldı.

Hudson: Hayda.

Aiden: Niye böyle yapıyorsun?

Hudson: Çünkü fazlasıyla kolay.

Hudson: Ee... Bana yardım edecek olan yok mu?

Aiden: Hayır.

Aiden gruptan ayrıldı.

Hudson: Mason?

Mason: Ne halin varsa gör.

Mason gruptan ayrıldı.

Üzülen surat emoji'si arayıp buluyorum ama gönderecek kimse olmadığını fark ediyorum.

Off.

Peki madem. Ben de arenanın girişine giderim. Orada birileri beni görür. Kahretsin, bunu yapamam. Gözlük takıp kapüşonumu da çekersem kimse tanımaz herhalde.

Bende bu şans varken...

Hiç sanmıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Molly

TAMAM, BELKİ BİR PİSLİK GİBİ DAVRANMIŞ OLABİLİRİM AMA GERÇEKTEN DE ONU BEKLEYEMEZDİM. Otoparkın diğer tarafındaydı. Eğer durup bekleseydim geç kalırdım ve Dane'e bantını mutlaka götürmem gerekiyordu.

Evet, kabul ediyorum, muhtemelen bir başkasından bant ödünç alabilirdi ama neyse yani, Hudson'ın bunu bilmesine gerek yok.

Açıkçası bunu hak etti.

Pisliğin, sahtekârın teki.

İşin kötüsü, hiç itiraf etmek istemesem de bir tarafım Hudson Wilde'dan çok hoşlanıyor. Söyledim işte, cezam neyse çekmeye hazırım. Belki de ondan hoşlanmıyorumdur, sadece kıskanıyor da olabilirim onu. Evet evet, geçmişiyile barışık olmasını ve her şeyden keyif almasını kıskanıyor olabilirim.

Keşke ben de böyle olabilsem. Ama onu ne zaman gülerken görssem ağlamak istiyorum. Çünkü içten içe aslında sürekli rol yapıyorum.

İçimde fırtınalar kopsa da sanki mutluymuşum ve her şeyi aşmışım gibi davranıyorum.

“Molly.” Abimin sesi keskin ve buyurgan.

Döndüğümde Dane’in ciddi bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Sanki tüm dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi kaşlarını çatmış.

“Ne?” diye soruyorum kollarımı kavuşturarak.

“Yardıma ihtiyacım var.” Gelip önümde duruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Ne isteyeceğine bağlı.”

“Pek hoşuna gitmeyecek.”

“Sevgili abiciğim, hiç sorun değil. Benim işim bu.”

Dane iç çekerek parmak uçlarıyla burun kemerini sıkıştırıyor. “Söylemedi deme sonra.”

“Şimdi merak ettim.” Duvara yaslanıyorum. “Yine kovulmadım, değil mi?”

Bana ciddi bir bakış atıyor. “Gidip Hudson’ı içeri alman gerekiyor. Görünüşe göre kendini dışarıya kilitlemiş.”

Kahretsin.

Midem düğümlense de sakın kalmaya çalışıyorum. Dane bunun benim hatam olduğumu öğrenirse... Neyse, sonu pek iyi bitmez diyelim.

Tabii beni kovmasını *istemiyorsam*.

Burnumu kırıstırıp suçluluğumu gizlemeye çalışıyorum. “Neden ben?”

“Dürüst olalım.” Sesini alçaltıyor. “Şu an muhtemelen salak gibi dışarıda dolaşıyor ve Koç fark etmeden önce birinin onu içeriye alması lazım.”

“Sorumun cevabı bu değil,” diyorum gözlerimi kısarak. “Neden ben?”

“Çünkü ben öyle istiyorum,” diyor asla hayır cevabını kabul etmiyorum diyen o bilindik büyük kardeş bakışını atarak. “Çünkü gitmezsen kovulursun.”

“Bana çok az para ödüyorsun.” Duvardan destek alarak öne doğru fırlıyorum.

Dane sırtıyor. “Bilmiyor muyum sanki?”

Uzun bir nefes vererek arenanın çıkışına doğru yürümeye başlıyorum.

Buraya ulaşmak labirentleri aşmak gibi bir şey ama görünüşe göre şu an Hudson’ı kurtarmak gibi bir görevim var.

O seni kurtarmıştı.

Yan taraftaki girişe doğru giderken büyük pençelerden dışarıya bakıyorum. Bugün güzel bir gün, geçen yıldan çok farklı.

Geçen yılı sakın düşünme.

Çok geç.

Yanaklarım alev almaya başlıyor. Lanet olsun. Bu kadar yetenekli olmak zorunda mıydı?

Hayır.

O konuya girme.

Hudson’ı ve ne kadar yetenekli olduğunu sakın düşünme. Sana dokunuşunu da.

Başka şeyler düşün.

Kirli çoraplarını.

Göğüs kıllarını.

Salağın teki olduğunu.

Böyle çok daha iyi.

Kapının önünde bir süre durduktan sonra kapıyı itip dışarıya çıkıyorum. Birkaç adım yürüdükten sonra bir kalabalık görüyorum. Hepsi gülüp eğleniyor.

Belki bir gün ben de böyle olurum.

Sadece kalabalıkla takılmak için değil, gerçekten iyi hissetmek için tabii.

Kalabalığı geçer geçmez onu görüyorum.

Hudson hızla adımlar atıyor, bir yandan da başını öne eğmiş, telefonunda bir şeyler yazıyor. Kimse onu fark etmiyor, kapüşonu-
nu kafasına çektiği için bu çok normal. Bu haliyle ünlü bir hokey
oyuncusuna benzemiyor.

Daha çok asık suratlı ergenlere benziyor.

Cezalı olduğu için yüzyılın partisine gidemeyenlerden biri gibi.
Tam onun yanına gitmek üzereyken önüme bir kalabalık çıkıyor.

Gruptaki adamı görünce midem allak bullak oluyor. İlk başta
zihnimin bana oyun oynadığını düşünüyorum. Öyle olmalı zaten,
değil mi? Burada olmasına imkân yok. Ama gözlerimi kırıp biraz
daha dikkatli baktığımda kim olduğu iyice belli oluyor.

O olamaz.

Başımı öne eğiyorum. Beni görme. Lütfen beni görme.

Göğsüm sıkışıyor ve etrafımdaki hava sanki ağırlaşmaya başlı-
yor. Duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyorum ve içgüdüsel
olarak lobinin köşesine çekiliyorum. O burada. Gerçekten de o
burada.

İlk tepkim koşmak ama bacaklarım hareket etmiyor. İkinci seçe-
neğimse saklanmak ama çoktan bu tarafa doğru yürümeye başla-
mış. Gözleriyle kalabalığı tarıyor.

Aman tanrım.

Bir grup genç kız giriş kapısının önünde yüksek sesle muhabbet
ediyor ve birden aklıma bir fikir geliyor. Korkunç, muhteşem ve
çılgınca bir fikir.

“Hudson Wilde burada,” diye öyle bir çığlık atıyorum ki sesim
bütün gürültüyü bastırıyor.

Birden tüm gözler bana çevriliyor ve henüz ne yapacağıma karar vermeden kapıların olduğu tarafı, yani Hudson'm durduğu yeri işaret ediyorum. Neler yaşanacağına dair en ufak bir fikrim bile yok.

"Hudson Wilde burada," diye tekrar bu kez daha yüksek sesle bağıriyorum ve kızlar da sanki ateşe benzin dökmüşüm gibi bağırip coşuyorlar.

Hiç tereddüt etmiyorlar.

Birkaç saniye sonra ona doğru koşup adını haykırarak telefonlarını havada sallamaya başlıyorlar.

Hudson birden başını yukarı kaldırıyor ve o rahat halinden birden telaşlı bir ruh haline geçiyor. "Neler oluyor..."

Kızlardan birinin, "Hudson burada, Hudson burada," diye bağırmasıyla diğerleri de dikkat kesiliyor ve başına üşüşmeye başlıyorlar.

Kendimi bir köşeye atıp kalabalığın Hudson'ı yutmasını izliyorum. İçime aniden yayılan suçluluk dalgası, onu gözden kaybetmenin verdiği rahatlamayla geldiği hızda gidiyor.

Beş dakika sonra aniden kapılar açılıyor ve Koç Robert, peşinde takımın iki güvenlik görevlisiyle dışarı fırlıyor.

"Wilde," diye öyle bir bağıriyor ki herkes donakalıyor.

Kalabalık yavaş yavaş uzaklaşmaya başlarken Hudson'ı görüyorum. Beyefendi dağılmış bir halde, çileden çıkmasına ramak kalmış gibi görünüyor.

"Koç, ben..." diye başlayacak gibi olsa da Koç hemen araya giriyor.

"Hiçbir şey duymak istemiyorum. Çabuk içeri gir."

Böyle bir olayın yaşanmasını ben de istemezdim. Benim tek isteğim biraz yalnız kalmaktı, o kadar.

Hudson kızlardan oluşan kalabalığı gözleriyle tarıyor, bu curcunayı başlatan kişiyi aradığı çok belli.

Gölgelere doğru çekilip nefesimi tutuyorum.

Hudson ve güvenlik görevlileri içeri girdikten sonra nihayet rahat bir nefes alabiliyorum. Kalbim hâlâ küt küt atıyor. O gitti. Onu fark ettiğimden beri ilk defa rahatlıyorum.

Sıvışıp gitmeden önce son bir kez giriş kapısına göz gezdiriyorum. Kalbim suçlulukla ağırlaşıyor. Hudson'a borçluyum. Hem de öyle böyle değil.

Ama şu an güvende olduğum için de çok mutluyum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

Mason: 😊😊😊 “HUUUUDSONNNNN WIIIIILDEEEE!!”

Hudson: Kes sesini.

Aiden: Yaşıyor musun? Arama kurtarma ekibi gönderelim mi, yoksa seni süt kutusuna koymamız yeter mi?

Dane: Acemice hareketler bunlar Wilde. Ergen kızlar tarafından izdihama uğramak falan. Yapma artık.

Hudson: Bunu konuşmayalım.

Mason: Olmaz, sadece bunu konuşacağız.

Dane: Dua et canlı canlı görmedim. Gülmekten altıma sıçardım.

Hudson: Berbat insanlarsınız.

Mason: Ne bekliyordun abi? Geç kaldın. YİNE. Resmen kendin istedin böyle olmasını.

Mason: GEÇ KALMADIM.

Dane: Kardeşim, ısınmaya gelmedin. Hep geç kalıyorsun. Artık kişiliğinin bir parçası haline geldi bu.

Mason: Wilde Saati™ diye bir şey var.

Hudson: BENİM SUÇUM DEĞİLDİ.

Mason: Hiçbir zaman değil zaten. 😊

Aiden: Ama hep de aynı şey oluyor.

Mason: Ergenlerin saldırısına uğradı. Bildiğin çocuklar.
Olay bu.

Aiden: Adam kamu güvenliği tehlikesi.

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Mason: Adını tezahüratla söylediler mi bari?

Dane: Hiç sanmıyorum.

Aiden: Kesin o da çok hoşuna giderdi.

Hudson: Ben neden sizinle takılıyorum, biri söyleyebilir mi
lütfen?

Dane: Çünkü bizim sayemizde ayakların yere basıyor ve hayatta kalabiliyorsun.

Mason: Yaşamak bu değil. 😊

Hudson: Grubu sessize alıyorum.

Aiden: İtiraf et, bizi seviyorsun.

Hudson: Hepinizi engelliyorum.

Dane: Aynen, engellersin. Sen bir daha geç kalma yeter, yoksa bir dahakine kafana kask kamerası takarız.

Mason: Aman tanrım. Hudson Wilde'ın aşırı utanç dolu yaşamından önemli dakikalar. Kurgusunu ben yaparım.

Aiden: 10/10 içerik.

Hudson: Sizden gerçekten nefret ediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

ONU, TAKIM LOCASININ YAKINLARINDA, SANKİ HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GİBİ TELEFONUyla OYNARKEN BULUYORUM. Daha birkaç dakika önce Black Friday zamanı yaşananlara benzer bir kaos yaratmamış gibi öylece duruyor.

İrkilmesine yetecek kadar keskin bir sesle, “Molly,” diye sesleniyorum.

Öyle bir bakıyor ki adeta bir melek. “Oh, hey, Hudson. İyi misin?”

“İyi miyim?” Sesim yükseliyor. “İzdiham yarattın, insanlar resmen üzerime saldırdı.”

Kaşlarını kaldırıyor ve ne konuştuğum hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi başını yana eğiyor. “Neden bu kadar rahatsız olduğunu gerçekten anlamıyorum.”

“Aptal numarası yapma Cadı,” diyerek çıkışıyorum. “Güvenlik kayıtlarını gördüm.”

Kaşları yukarı kalkarken ağzı açık kalıyor. “Güvenlik kayıtlarına mı baktın?”

“Evet, baktım,” diye karşılık vererek ona bir adım daha yaklaşıyorum. “Birileri ergen ordusunun arasında adımları haykırıp da herkesi üzerime hücum ettirmeye karar verdikten sonra ben neden kamera kayıtlarına bakmayayım ki? Justin Bieber mıyım ben?”

“Tamamen manyakça bir şey.” Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Mafya tarafından kaçırılıp başına silah dayanmış biri yapar.” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Derdin ne senin?”

“Ah, lütfen yapma.” Gözlerini deviriyor. “Alt tarafı birkaç ergendi. Rakibinden vücut şarjı görerek para kazanan birine göre biraz fazla dramatiksindir.”

Ben cevap vermeden önce köşeden somurtarak Dane beliriyor. “Ne dedin sen kardeşim?” Tek kaşını kaldırıyor. “Takımın gelmiş geçmiş en iyi fedaisi olarak Hudson’a vücut şarjı yapmalarına izin vereceğimi mi sandın?”

Molly burnunu kırıştırıyor. “Ne kadar da kırılgan bir erkek ego-su. Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun abiciğim. Sakin ol biraz.”

“Sakin mi olayım?” diyerek ona bir adım daha yaklaşıyor. “Bu takımı güvende tutabilmek için ne kadar çabaladığımı biliyor musun sen?”

“Bilmez miyiz ya, hepimiz biliyoruz,” diye gülümseyerek araya giriyor Mason, elinde içeceğiyle kanepede arkasına yaslanırken. “Büyük, yüce Dane, forvetlerini her zaman koruyup kollar.”

“Kes sesini Mason,” diye karşılık veriyor Dane bakışlarıyla odayı delip geçerek.

Hiç rahatını bozmayan Mason omuzlarını silkiyor. “Hayır, diyorum ki belki de orada olsaydın Hudson’ın götünü ergen izdihamından kurtarabilirdin.”

Oda kahkahadan yıkılıyor. Bütün öfkeme rağmen ben bile hafiften kıkırdıyorum.

“Neden sürekli sadece benimle alay ediliyor?” diyerek başımı iki yana sallıyorum.

“Çünkü çok malzeme veriyorsun,” diye bağılıyor Aiden odanın öbür ucundan. Bir sen eksiktin.

Bugün Hudson’la Dalga Geçme Günü mü?

Kahkahalar azalırken ben de Molly’ye dönüyorum. Bu kez daha yumuşak fakat hayal kırıklığımı belli eden bir sesle. “Bak, benden nefret ettiğini biliyorum. Sorun değil. Ama böyle bir şey yapman gerekmiyordu.”

“Senden nefret etmiyorum,” diye çabucak karşılık veriyor. İfade-si değişiyor. “Ben sadece...”

Tek kaşımı kaldırıp, “Nefret etmiyor musun?” diye sorarak araya giriyorum. “Bunu açıkça hissediyorum. Ne zaman bir adım ileri gitsek sen her şeyi berbat etmek için elinden geleni yapıyorsun.”

Ağzını açsa da hiçbir şey söyleyemiyor.

Sudan çıkmış balık gibi adeta.

“Keşke daha iyi anlaşabilseydik.” Sesimi alçaltarak hiç itiraf etmek istemediğim bir şeyi itiraf ediyorum. “Ama sen nasıl başladıysa öyle gitsin istiyorsun. Hatta bizim bir şey olmamıza... Daha iyi olmamıza bile bir şans vermeyeceksin.”

Bakışları yumuşuyor ve bir anlığına sanki gerçek bir şeyler söyleyecek gibi oluyor. İçinden gelen şeyler.

Ne var ki yeniden kollarını kavuşturup uzaklara bakmakla yetiniyor. “Aşırı tepki veriyorsun. Alt tarafı birkaç ergendi diyorum. Gayet iyisin şu an.”

Hayal kırıklığım bir ok gibi göğsüme saplansa da zoraki gülüm-süyorum. “Evet, haklısın. Birkaç tane ergendi işte.”

Derken onu orada bırakarak dönüp gidiyorum.

Bunu kendine bir zafer olarak saysın, hiç sorun değil. Benim ilgilenmem gereken daha önemli işler var.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

GALİBİYETİMİZİN COŞKUSUYLA SAINTS SOYUNMA ODASI ADETA YIKILIYOR. Muhteşem bir enerji hâkim, sahte olamayacak kadar muhteşem. Büyük bir maçtan çıkıp da varını yoğunu ortaya koyduğunu hissetmek gibisi yok.

Yükselişimiz önlenemiyor.

Ne maçı ama.

Koç beni öyle bir izliyordu ki sanki hayatım bu maça bağlıymış gibi oynadım, aslında bir bakıma öyleydi de.

Bu maçı almamız gerekiyordu, biz de aldık.

Şükürler olsun.

Bar tıklım tıklım. Taraftarlar burada kutlama yapacağımızı muhtemelen bir yerden duymuşlar. Biz içeri girerken her yerden tezahüratlar yükselmeye başlıyor. Mason hemen büyük büyük hareketlerle, sanki Oscar kazanmışız gibi insanlara el kol sallamaya başlıyor.

“Dostum sakın ol,” diye mırıldanarak onu dirseğimle dürtüyorum. “Bir yerini sakatlayacaksın.”

Bara doğru ilerlerken sırtarak, “Tam senin sevdiğin ortam,” diye karşılık veriyor.

Ağır kapı arkamdan hızla çarparak kapanıyor. İçeri geçtiğimizde gözlerim loş ışığa alışıyor.

Müzik çok yüksek değil, zaten o yüzden buraya gelmek istedik. Çevredeki yerlere göre çok daha sessiz bir mekân.

Mason’ın takip edip ortamın keyfini çıkarıyorum. Bu gece benim gecem. Bu sezon olacaklara dair çok güzel hisler taşıyorum. Takım çok iyi gidiyor.

Hiçbir şey bu anı mahvedemez. Daha ilk içkimi içmeden önce mekânın diğer ucunda olduğunu fark ettiğim Molly Sinclair bile.

Kollarını bağlayıp bara yaslanmış, barmenle konuşuyor, yüzünde de alışık olduğumuz Molly memnuniyetsizliği var. Şu an o kadar keyifliyim ki o bile canımı sıkamaz.

Neden bilmiyorum ama onu burada görünce bir yandan içimi bir heyecan kaplıyor. Damarlarımda hâlâ gezinen adrenalinden olabilir. Belki de bana söyleyeceği herhangi bir şeyin bu gece keyfimi kaçıramayacağını bildiğimdendir, emin değilim.

Kendimden son derece emin bir halde içkimi alıp yanına gidiyorum.

Ona doğru yaklaştığım sırada yeşil gözlerini bana çeviriyor ve alaycı bir tavırla kadeh kaldırıyor.

Kaşlarımı kaldırarak yanına yaklaşp sırtıyorum. “Neye içiyorsun bakalım?”

“Yıldönümümüze,” diyor kuru bir sesle ve içkisinden bir yudum daha alıyor.

Başımı sallayarak gülüyorum. “Kutlamana şaşırdım açıkçası.”

Çenesini yukarı kaldırıp eğlenceli bir ifade takınarak dudakları-

nı büküyor. “Kutladığımı da nereden çıkardın? Belki de yas tutuyorum.”

Ben de vurulmuş gibi gülerek ellerimi kaldırıyorum. “Ah.”

“Sadece gerçekçi davranıyorum.”

Ben cevap veremedim Mason yanıma gelip sırtıma vuruyor. “Hudson, yine geç kaldın.”

“Aynı arabayla geldik buraya,” diyorum donuk bir ifadeyle.

Omuz silkiyor. “Seninle tanışmadan önce hiç trafikte kalmamıştım.”

Gözlerimi devirip Molly’ye bir bakış atıyorum. “Galiba... lanetlendim.”

Molly hiç istifini bozmadan kaşlarını kaldırıyor, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Dakik olmayı herkes başaramaz.”

“Belki de başka bir şey vardır,” diye karşılık veriyorum gözlerimi ona dikerek.

Mason merakla kaşlarını kaldırarak bir ona bir bana bakıp duruyor. “Ne kaçırdım ben?”

“Hiçbir şey,” diyerek hızlıca yanıtlıyor Molly fazla durgun bir sesle.

Anında jetonu düşen Mason pis pis gülmeye başlıyor.

Hafifçe başını sallayarak bana dönüyor. “İyi oynadın dostum.”

“Sen de,” diye yanıt veriyorum Molly’nin darbesini elimden gelen en iyi şekilde savurmaya çalışarak.

Yan tarafımdan Molly’nin sessiz kahkahasını duyuyorum. Gü-lüşü sinir bozucu ve benim ifademi görünce daha da şiddetleniyor.

“Bu kadar komik olan ne?” diye soruyorum sert bir sesle.

Gözlerini devirerek yavaşça elini sallıyor. “Siz ikiniz. Birbirinizi övüp ne kadar harika olduğunuzu konuşuyorsunuz. Çok tatlı.”

“Peki...”

“Öğğh,” diye araya girerek martini kadehini kalkan gibi önün-

de tutuyor. “Birbirinizin ne kadar harika olduğunuzu söylerseniz kusacağım.”

“Ama gerçekten de harikayız,” diyorum istemsizce gülümseyerek. Molly hafifçe öne eğiliyor. “Aynı maçı seyrettiğimizden emin miyiz?” diye soruyor ciddi bir ifadeyle.

Gülümsemem kayboluyor. “Ne demek istiyorsun sen?”

Elindeki içkisiyle Mason’ı işaret ediyor. “Yani açıkçası Mason sağlam oynadı. Bir tane bile pak geçirmedi. Sen de abim arkanı kolladığı için çok şanslısın. Ayrıca Slate de çok yetenekli.”

“Golümü görmedin mi?” diye soruyorum ona yaklaşıp. “Haf-talarca konuşulacağından o kadar eminim ki.”

Gözlerini umursamazca bana diyor. “Şu dizliğinden seken golü diyorsun, değil mi? Gerçekten efsane bir goldü Wilde.”

Hiç umursamadan gülümsüyorum. “Hey, gol goldür.”

Burnundan bir nefes verip içkisine dönüyor. “Sen öyle diyorsan.”

Sadece onun duyabileceği kadar yaklaşıp, “Kıskançlık yapma Cadı,” diye takılıyorum. “Sana hiç yakışmıyor.”

Başını bana doğru çevirip gözlerini kısıyor. “Kıskanmak mı? Neyi kıskanacakmışım? Yavru ceylan gibi buzda sendelemeni mi kıskanacağım? Yapma lütfen.”

Gülümsemem bir anlığına kaybolursa da anında kendimi toparlıyorum. “Sendelemek mi? Bu akşam üç asist yaptım Sinclair. Bu mu sendelemek?”

“Aa, tebrik ederim,” diyor dalga geçerek. “Belki bir dahakine gol atmayı da başarırsın.”

Beklediğimden daha sert konuşuyor. Kendimi tutamayıp karşılık veriyorum. “Belki bir dahakine sen de bebek bakıcısı gibi pistte dolaşmak yerine daha anlamlı bir şey yaparsın.”

Gözleri büyüyor. Laflar ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

“Molly, öyle demek istemedim...”

“Sus.” Canımı yakacak kadar keskin bir sesle sözümü kesiyor. “Takımın altın çocuğu olmaya kendini o kadar kaptırmışsın ki ne kadar iğrenç bir insan olduğunu fark etmiyorsun bile.”

“İğrenç mi?” diye tekrar ediyorum sesimi yükselterek.

“Evet,” diyor buz gibi bir sesle. “Hokey ve kadınlar için Tanrı’nın bir armağanıymışsın gibi etrafta geziyorsun. Evet, bu iğrenç bir şey.”

Sözleri bir tokat gibi çarpıyor. Bir an için şaşkınlıktan cevap veremiyorum. Derken öfkem alevleniyor. Yakıcı ve acımasız.

“Peki,” diyerek tersliyorum. “Madem öyle biri olduğumu düşünüyorsun, ben de bundan sonra öyle davranırım.”

Gözlerini kırptırıyor. Yüzünde tanımlayamadığım bir ifade var. O cevap vermeden arkamı dönüp takımın yanına gidiyorum.

Mason’ın yanma yanaşıp, “Hanımlar,” diyorum bize hayranlıkla bakan bir grup sarışın taraftarı işaret ederek. “Bize katılmaz mıydınız?”

Sarışınlar kıkırdayarak sevinçle peşimizden geliyorlar. Birkaç dakika sonra hepimiz bir masada oturup tekila shot içiyoruz.

“Canın neden sıkkın?” diye soruyor Mason tek kaşını kaldırıp shot atarken.

“Kutluyoruz işte,” diye yanıtlıyorum zoraki gülümseyerek.

Fakat gözlerim barda, Molly’nin hâlâ dikildiği yerde. Bir an masamıza baktıktan sonra çenesini sıkıp başka tarafa dönüyor.

İyi. Sinirlensin. Dışlanmak, görmezden gelinmek nasıl oluyor-muş anlasın.

Gece hızla ilerliyor. Sarışınlar Mason’ın her şakasına gülüyorlar. Ben de Molly’nin bana biçtiği çekici playboy rolünü oynuyorum ama kimse ilgimi çekmiyor.

Rol yaptıkça kendimi daha kötü hissediyorum. Tekila yakıyor

ama kalbimdeki derin sızıyı iyileştirmeye yetmiyor.

Derken olanlar oluyor.

Molly odanın diğer ucundan öfkeden deliye dönmüş bir halde fırtına gibi yanıma geliyor. Kolumdan tutup ondan beklemediğim bir güçle beni geriye itiyor.

Kendisi yanıma gelmesine rağmen, “Çekil,” diye bağıırıyor alçak ama öfkeli bir sesle.

“Molly...”

“Sakın.” Öfkeden sesi titriyor. “Sadece yolumdan çekil.”

Böylece orada beni salak gibi bırakıp bir hışımla bardan çıkıp gidiyor.

Masaya bir an sessizlik çöktükten sonra Mason araya giriyor. “Lanet olsun Wilde. Bu defa n’aptın?”

Cevap vermiyorum. Veremiyorum.

Çünkü göğsümü dolduran öfkeye rağmen tek düşünebildiğim şey gitmeden önceki bakışı. Sanki onu hak etmiyormuşum gibi.

Ve böylece galibiyet sonrası yaşadığımız coşku dağılıp gidiyor.

DÖRDÜNCÜ SEZON

ON ALTINCI BÖLÜM

Hudson

ASANSÖRÜN KAPILARI AÇILIYOR VE DAVET EDİLDİĞİM YEREL TV KANALININ LOBİSİNE ADIM ATIYORUM.

Hâlâ nemli olan saçlarımı elimle düzeltiyorum. *Harika bir ilk izlenim Hudson.*

Kesinlikle çok iyi gidiyorsun. Havuzdan çıkmış gibi görünmek kadar profesyonelce bir hareket daha yoktur.

Daha erken saatte duş alsaydım çok iyi olacaktı ama benim bir şeyleri zamanında yaptığım nerede görülmüş ki!

Mesela bu sabah şöyle oldu.

Tam da kahvaltımın ortasında çöreğimden bir ısırık alırken röportajın saat onda değil de dokuzda olduğu aklıma geldi.

Kim sabah saat dokuza röportaj koyar ki? Psikopat olmak lazım bunun için.

Öncelikle röportajı sabahın körüne koyan kişi kesinlikle tutuklanmalı.

İkincisiyse... Açıkçası ikincisi falan yok. Kim bu kadar erken saate röportaj ayarlar?

Resmen kötülük bu ve ayrıca bütün olayı da açıklıyor.

Kahvemi bile doğru düzgün içemedim.

Yani evet, saçım ıslak ama en azından buradayım. Yarım saat gecikmiş olabilirim ama hiç gelmemekten iyidir. Her neyse zaten zaman göreceli değil mi? Ben demiyorum bunu, Einstein söylüyor.

Sadece ufak bir aksilik. Çok da önemli değil.

Molly Sinclair'in orada olacağı gerçeği dışında tabii. Harika bir haber.

Artık bugünü asla unutmam. Şimdi taşlar yerine oturuyor, geç kalmamın nedeni muhtemelen onun burada olması.

Benim lanetim gibi bir şey o.

O etrafımda olunca başıma kötü şeyler geliyor. Mesela alarmım çalmıyor veya zaman algım tatile çıkacak kadar karışıyor. *Hepsi onun suçu.*

Köşeyi dönüp bekleme salonuna doğru yöneliyorum.

Beklenildiği üzere bizimki de orada.

Telefonu elinde sımsıkı tutmuş, uzak köşedeki duvara yaslanmış duruyor.

Benden nefret etmesi gerçekten berbat bir durum çünkü o gece o yıkık dökük benzin istasyonunda yaşadıklarımız hayatımın en iyi seksi olarak tarihe geçti. Bunu ona asla söylemeyeceğim tabii. Muhtemelen dalga geçer, bana hayal kurmaya devam etmemi söyler ve sonsuza kadar her tartışmamızda bunu ısıtıp ısıtıp önümüze koyar.

Bugün de çok güzel olmuş. Ne diyorum ben ya, zaten o hep güzel. Benim akıl sağlığım için biraz sakın olsa her şey çok daha güzel olurdu. Şu anda penisime tekrar yaklaşmasını hissetmek için yaşadığımız tüm saçmalıkları bir kenara bırakmaya hazırım.

Bir süreliğine onu derinlemesine inceliyorum. Uzun kahverengi saçları omuzlarından aşağı dalga dalga dökülüyor, yumuşak hatlarıysa çok hafif bir makyajla belirginleşmiş.

Doğal bir güzellik.

Ağzını açana kadar benden ölesiye nefret ettiğini unutturacak türden bir güzellik. Ama ağzını açınca da esasında kim olduğunu bir güzel hatırlatıyor.

Sanki bütün dünya bana karşıymış gibi tam da onu gözlerimle soyarken başını kaldırıp beni yakalıyor.

Çenesini sıkıp gözlerini kısarak, “Ne?” diye soruyor.

Çok iyi. Yakalandım. Muh-te-şem. Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Sanırım bugün Molly’nin nasıl bir ruh halinde olduğunu biliyoruz.

İşin garip yanı, onu izlediğimi henüz fark etmediği zaman gördüğüm kadarıyla etrafına neşe saçıyor.

Sürekli gülümsüyor, kahkahalar atıyor. Sinir bozucu bir durum.

Ama benim yanıma gelince işler değişiyor. Hudson’dan Nefret Etme Günü’ne dönüşüyor o gün.

“Yok bir şey.”

Bana öyle soğuk bakıyor ki bu bakışlarla rahatlıkla yepyeni bir buz pisti yapılabilir.

“Biliyorsun sana yine iyilik yaptım.”

“O da nereden çıktı?” diye soruyorum çünkü bu sürükleyici kahramanlık hikâyesinden hiçbir şekilde haberim yok.

“Sen yine geç kalmaya karar verince yerini kim aldı sanıyorsun?”

“Hafızanı biraz yokla istersen. Geç kalmak her zaman benim hatam değildi.”

“Her neyse.”

“Sadece bir günaydın desen, sonra ben de sana aynı şekilde kar-

şılık versem olmaz mı?” Genişçe gülümsüyorum, o da homurdanarak karşılık veriyor. “Seyahatteyken beni özledin galiba.”

“Özlemedim. Avrupa’yı çok beğendim. Cassidy’yi özledim. Ama seni özlemek... Yok, hayır.”

“Bu biraz ağır oldu.” Odaya bakındıktan sonra kolumu kaldırıp saate bakıyorum.

“Ah, özür dilerim. Seni meşgul mü ediyorum? Röportajın falan mı vardı? Gördüğüm kadarıyla Dane erken gelerek senin kışını kurtardı.”

“Dünyanın sonu değil ya. Dane zaten buradaydı, değil mi?”

“Tüm planlarımın içine ettin. Dane ile yaz boyunca ayrı kaldıktan sonra tekrar çalışmak zaten çok zor. Bir de bugünlerde muhtemelen yeni stajyer Josie yüzünden ayrı bir huysuzluğu var. Zavallı kız. Ama bunun konumuzla alakası yok. Mesele şu ki...”

“Ah, ortada bir mesele mi vardı? Sadece saçma sapan konuştuğunu sanıyordum.” Ve işte o “bakış” karşınızda.

Bakışlarla insan öldürülebilseydi çoktan tahtalı köyü boylamıştım.

“Bir mesele var.”

“Ve o da...”

Ellerini havaya kaldırıyor. “Unuttum.”

“Belki de Josie’den bahsedecektin. Onunla tanıştın mı sen? O çok...”

“Sakin o topa girme. İnsan Kaynakları’nı peşine takmayayım. Aslında...”

“Avrupa turuna çıktığında seni özledim. Bu sezonun çok eğlenceli olacağını şimdiden söyleyebilirim.”

“Hayır, olmayacak.”

“Yeni kızı görmüş müydün sen?”

“Hudson.”

“Sakin ol Cadı. Benim tipim değil. Ama içimden bir ses onun tam da abinin aradığı kişi olabileceğini söylüyor. İstersen Koç’la konuşup seni benim asistanım yapar mı diye sorabilirim. Böylece Josie de bir süre daha abine yardımcı olur.” Göz kırkıyorum. “Anlarsın ya...”

Molly çenesini sıkıyor. Bir şey söyleyecek gibi olsa da anında ağzı kapanınca gülmeye başlıyorum.

Ona yaklaşıyorum ve beni sadece o duysun diye hafifçe eğiliyorum. “Biliyor musun, bu çok rahatlatıcı bir şey. Bir kez olsun biraz şey olan... Nasıl derler? Beceriksiz olan sensin.”

Öfke ve başka bir şeyin... Daha tehlikeli bir şeyin karışımıyla gözleri büyüyor: Muhtemelen şu an öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyor. Göreceğiz.

“Siktir git Hudson.”

“Ne zaman istersen Cadı. Yeri ve zamanı söylemen yeterli. Bunu tekrar yapmak isterim.”

Yanakları kızarıyor ve bir adım geri gidiyor. Soğukkanlılığı duvar gibi aramıza giriyor.

“Sen buna değmezsin.” Buz gibi sesi göğsümü deliyor. O giderken ardından bakakalıyorum. Bu raundu ben kazansam da ancak buruk bir sevinç yaşayabiliyorum.

Evet, ben başlattım ama ona zarar vermeyi hiç sevmiyorum. Sadece bu diğerine göre daha iyi bir seçenek. Çok tehlikeli bir alan burası çünkü zaten fazlasıyla dibe batmış durumdayım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Molly

“BENİ YİNE Mİ KOVUYORSUN?” Kollarımı kavuşturup Dane’e mutfak masasının karşısından sert bir bakış atıyorum.

Omuzlarını silkiyor ve kötü haberleri verirken her zaman yaptığı gibi insanı çileden çıkaran sakinliğiyle sandalyesine yaslanıyor. “Kendin için bir şeyler bulman lazım Molly. Böyle benim etrafımda koşturarak hayatını geçiremezsin.”

Gözlerimi devirip kahve kupamı iyice sıkıyorum. “Beni kovduğun zaman her şey rayına oturacak mı sanıyorsun? Sana bir sır vereyim mi? Öyle bir şey olmayacak. Bunu daha önce de denedin ama olmadı.”

“Evet, olmadı çünkü kovulmayı reddettin.” Kaşlarını kaldırıyor. Direnişimden hiçbir şekilde etkilenmediği çok belli. “Bu kez ciddiylim. Seninle işimiz bitti.”

“Ah, yapma lütfen,” diye dalga geçerek cevap verip kupamı sertçe masaya vuruyorum.

“Bensiz ne yapacaksın? Bir kere programını karıştıracaksın. Sonra antrenmana giderken çoraplarının eşlerini bulamayacaksın. Bir hafta bile dayanamazsın.”

“Mason bu işler için var,” diyerek gülümsüyor.

“Mason daha dün ne yediğini bile hatırlamıyor, bir de senin hayatını mı düzenleyecek?” diye karşılık veriyorum. Bir an hiçbir şey söyleyemiyor. Çünkü haklı olduğumu biliyor.

Evet, sırf kendi yolumu çizebileyim diye gitmemi isteyebilir ama ben yokken tamamen altüst olur. Ya da en azından ben kendime durumu böyle açıklıyorum.

Onun hayatını çekip çevirmek kendi hayatımla uğraşmaktan çok daha iyi.

Dane iç çekerek parmak uçlarıyla burun kemerini sıkıştırıyor. “Sen imkânsız bir insansın. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, ben vazgeçilmez bir insanım,” diye düzeltiyorum gözlerimi kısarak. “Ve sen bunu çok iyi biliyorsun.”

Başını hayır anlamında sallıyor ama dudaklarında hafifçe beliren gülümsemeyi görebiliyorum. “Pekâlâ. Madem seni kovamıyorum, o zaman ben de bugün için seni ödünç veririm.”

Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Ne demek istiyor? “Beni ödünç vermek mi? O ne demek öyle?”

“Hudson’a yardım edeceksin,” diye sanki çok sıradan bir şeymiş gibi cevap veriyor Dane.

“Ne?” Neredeyse kendi nefesimle boğuluyorum. “Hudson mı? Hudson Wilde. Hayatta olmaz. Beni kimseye ödünç vermiyorsun. Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü bugün bir sponsor röportajı var ve Hudson’ın da bir yere zamanında gidebilmek dışında en kötü olduğu şey röportaj vermek,” dedikten sonra öne doğru eğilip devam ediyor Dane. “Menajeri gelemiyor ve orada onu yönlendirecek birine ihtiyacı

var. İşte burada devreye sen giriyorsun.”

“Ben mi?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Evet.” Dane yine omuz silkiyor. “Yaptığın işte en iyisi sensin.”

Ona dik dik bakarak sonunda ne çıkacağını merakla bekliyorum çünkü bu kesinlikle gerçek olamaz. Kardeşimin bana böyle bir şey yapmasına imkân yok ama başka bir açıklama gelmeyince sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. “Gerçekten inanılmaz. Beni kullanılmış bir bowling ayakkabısı gibi ödünç veriyorsun yani.”

“Bowling ayakkabıları senin kadar çekici değil,” diyor Dane yine sırtarak. Öfkeli bir inilti çıkarmadan önce sandalyeme yaslanıyorum. “İnanamıyorum.”

“İnansen iyi edersin,” diyor Dane ayağa kalkıp anahtarlarını alırken. “Hudson öğlen gelip seni alacak. Ona nazik davran.”

“Nazik mi?” diye dalga geçerek soruyorum. “Hudson’a mı? Beni tanıyor musun acaba?”

“Sadece dene.” Dane bana delici bir bakış atıyor. “Ve birbirinizi öldürmeyin. Lütfen.”

Hudson Mustang’i ile evin önüne geldiğinde Dane’in bu saçma sapan planı yüzünden hâlâ sinirliydim.

Onu reddedebilir miyim?

Hayır.

O senin her şeyin.

Ben yolcu koltuğuna otururken Hudson o meşhur gülüşlerinden birini yapıyor.

Lanet olsun.

Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mı? “Vay vay vay, kimleri görüyorum.”

“Kes sesini ve arabayı sür,” diye mırıldanıp kapıyı çarpıyorum.

“Ah, çok eğlenceli olacak,” diyor arabayı vites takarken genişçe gülümseyerek.

“Eğlence derken cehennemin son katından bir önceki kattaki işkence seansını kastediyorsan tamam.”

Frene basıyor. “Senin benimle derdin ne?”

“*Benim derdim* aldatanlarla.”

Kaşlarını kaldırıyor. “Tamam?”

“Tamam mı?” diye tekrarlıyorum. “Tamam!”

“Evet. Tamam.” Omuzlarını silkiyor. “Benimle ne alakası var yani?”

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Sen bu konuda bir şahesersin Hudson.”

“Anlamadım.”

“O gece. Hortum olduğu zaman. Seninle seviştik ve ertesi sabah telefonda kızın tekine onu sevdiğini fısıldadın.”

Soğuk deri koltukta ona doğru dönüyorum. “Götün tekisin sen.”

“Sen neden bahsediyorsun öyle?” Burnundan soluyor. Derken burundan soluma gülümsemeye, gülümseme de tam teşekküllü bir kahkahaya dönüşüyor.

“Komik değil.”

“Gerçekten çok komik.”

“Aldatmak komik bir şey değil.”

“O zaman çok iyi çünkü ben kimseyi aldatmadım. Annemle konuşuyordum. Ne zaman bir maç için yola çıksam sağ salım vardım mı diye beni arar.”

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. “Gerçekten güzel bahane.”

“Bahane değil,” diye ısrar ediyor.

“Elbette değildir.”

Burnunun her tarafı kırıntı dolu bir köpek yavrusuna daha fazla inanırım.

Evet dostum. Kurabiye kutusuna gizlice kafanı sokmadın.

Başını sallıyor. “Diyelim çapkın biriyim, o zaman bir kız arkadaşım nasıl olabilir ki? Çapkın dediğimiz insanlar bağlanma sorunu yaşayan kişiler değil mi?”

Bir şey diyemiyorum. Haklı.

Gönülsüzce kabul ediyorum. “Peki, tamam.”

“Bir özür duydum galiba.”

“Her neyse.”

Kollarımı kavuşturup pencereden dışarıyı izleyerek onu boğmadan bugünü atlatmayı hedefliyorum.

Muhtemelen başaramam ama bir umut işte.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hudson

BU HİÇ İYİ OLMADI.

En baştan buraya gelmemeliydim. Bana uygun bir şey olmayacağına biliyordum çünkü şu an Secure Condoms yöneticilerinin karşısında oturuyorum.

Oda buram buram ucuz parfüm ve çaresizlik kokuyor. Menajerim benden fırça yiyecek ama öncelikle bugünü atlatmam gerekiyor.

Bugüne kadar bir sürü tuhaf toplantıya girdim ama bu kesinlikle birinciliği alır.

Birileri bir şeyler söylüyor ama ben asla ne dediklerine odaklanamıyorum. “Hedef kitle” ve “marka sinerjisi” gibi şeyler. Ama ben yanımda oturan kadını düşünmekten başka bir şey yapamıyorum.

Molly Sinclair.

Özel dikim bir blazer ve etek giymiş, saçlarını geriye doğru zarif bir şekilde toplamış. Sanki toplantı odasından çıkıp doğrudan benim kişisel cehennemime girmiş gibi görünüyor. Özgüveni ye-

rinde, oldukça profesyonel ve çevresinde olan bitenden tamamen memnuniyetsiz bir halde.

Elbette burada olmaktan rahatsız, bana iyilik borcunu ödüyor gibi. Anlıyorum.

Ama burada.

Muhtemelen benim ölümümü planlıyor ama yine de ona minnettarım. Hem de asla bilemeyeceği kadar.

Burada olması her şeyi biraz daha çekilir hale getiriyor.

Daha az küçük düşürücü bir hale.

Burada oturmaya devam edebilmeme yetecek bir hale.

Prezervatif firmasının reklam toplantısında olduğumu düşünürsek bu bazı şeyleri açıklıyor.

Korunmaya karşı değilim elbette ama markanın reklam yüzü olmak... Hayır, asla.

Bir daha annemin yüzüne bakamam.

“Şimdi Hudson,” diyor takım elbiselilerden biri, tüylerimi ürperten bir gülümsemeye öne doğru eğilerek. “Senin şöhretin senden önce geliyor.”

Molly’ye bakıyorum. Kaşlarını kaldırsa da sessizliğini koruyor. *Ve perde.*

Beni herkesin düşündüğü gibi bir parti çocuğu olarak tanıtıyorlar ve ben de kimseyi düzeltmek istemedim.

“Doğru,” diyorum zoraki bir gülümsemeye. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“İşte tam da bu sebeple yeni kampanyamızın yüzü olmanı istiyoruz,” diye devam ediyor takım elbiseli. “Gençsin, yakışıklısın ve... genç kızların sevgilisi olarak biliniyorsun.”

Bu anın geleceğini bilmeme rağmen çenem kasılıyor. Ama bir şekilde yüz ifademi değiştirmeden durmayı başarabiliyorum. Yine aynı şey.

“Uçlarda bir şey düşünüyoruz,” diyerek araya giriyor başka bir takım elbiseli. “Hudson Wilde: Buzda ve buz dışında aranan golcü’ gibi bir şey.”

Şaşkınlık içinde sessizce gözlerimi kırpmakla yetiniyorum. Gerçekten böyle bir şey söyledi mi? Molly yanımda kıpırdanıyor, duruşu sertleşiyor. Evet, söyledi.

“Ve,” diye ekliyor ilk takım elbiseli, “senin ‘kötü çocuk’ imajına ağırlık vermek istiyoruz. Hatta belki birkaç ironik reklam da...”

“Hayır,” diyor Molly aniden.

Ben dahil odadaki herkes dönüp ona bakıyor.

“Pardon?” diyor takım elbiselilerden biri kafası karışmış bir şekilde.

“Hayır dedim,” diye sakın ama kendinden emin bir ses tonuyla tekrarlıyor Molly. “Hudson bir sporcu, şaka malzemesi değil. Onun markanızı temsil etmesini istiyorsanız buzdaki başarılarına odaklanın, sömürmeye çalıştığınız uydurma bir şöhrete değil.”

Odaya ölüm sessizliği çöküyor.

Yere iğne düşse duyarsınız.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Hayattaki tek amacı bana eziyet etmek olan kadın, Molly Sinclair şu anda beni mi savunuyor?

Şu an bir şekilde kendime çimdik atabilseydim bunu hiç çekinmeden yapardım. Ne var ki böyle bir şey yapamayacağım için sersemlemiş bir şekilde hareketsizce oturuyorum.

“Bayan Sinclair.” Takım elbiselilerden biri küçümseyici bir tonda konuşmaya başlıyor. “Bu kampanyanın Hudson’ın imajı için gerekli olduğuna inanıyoruz.”

Tekrardan, “Hayır,” diyor Molly gözlerini kısarak. “Hudson’ın ihtiyacı olan şey ciddiye alınmak. O, reklam panosuna asabilece-

ğiniz tek boyutlu bir stereotip¹³ değil. O bir sporcu. Hem de çok iyi bir sporcu.”

Sözleri göğsümü sıkıştırıyor. Kahretsin. Molly’nin beni böyle savunacak gücü olduğunu kim bilebilirdi? Onun zeki ve tutkulu olduğunu hep biliyordum... ama lanet olsun.

Ne tepki vereceklerini bilemeyen takım elbiseliler birbirlerine tedirgin bakışlar atıyorlar.

Molly sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve onlara keskin bir bakış atıyor. “Hudson’ın yeteneğini ve profesyonelliğini ön plana çıkarmakla ilgilenmiyorsanız biz de bu anlaşmayla ilgilenmiyoruz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.”

Ayağa kalkıp çantasını aldıktan sonra bana dönüyor. “Hudson, gidelim.”

Gözlerimi kırptırıyorum. Az önce olanları sindirmeye çalışıyorum ama ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Uzun ve kararlı adımlarına yetişmeye çalışarak onun peşinden toplantı odasından çıkıyorum.

Ekim ayının serin havasına adım atıyoruz. Molly dönüp bana bakıyor ama yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değil. Yaşadığım sersemliği ancak bir süre sonra üzerimden atabiliyorum ve sonunda kendime geldiğimde başımı sallayarak ona gülümsüyorum.

“Sakın söyleme,” diye beni uyarıyor elini havaya kaldırarak.

“Neyi?” diye sorarak kocaman gülümsüyorum.

“Şu an aklından geçen alaycı, sinir bozucu olan şey her neyse onu.”

Binaya yaslanıyorum. “Benden ölümüne nefret eden biri olarak az önce orada beni bir profesyonel gibi savundun.”

Gözlerini kıstı. “Kafanda çok kurma.”

13- Stereotip, bir grup ya da kişi hakkında oluşturulmuş kalıp yargıdır. (e.n.)

Kahkahamı tutamayıp, “Çok geç,” diyorum. “Cidden teşekkürler. Hiç beklemiyordum.”

Bakışları hafifçe yumuşarken kollarını kavuşturuyor. “Rica ederim. Birinin müdahale etmesi gerekiyordu ve seni savunmak için menajerin de orada yoktu.”

“Evet, aslında iyi biri ama daha önemli işleri var,” diye mırıldanıyorum elimi saçlarımdan arasından geçirirken.

Kaşlarını kaldırıyor. “Bu sana böyle davranılmasını hak ettiğin anlamına gelmiyor.”

“Aslında benim de hatam var. Ona fazla fırsat vermiyorum.”

“Bu doğru değil. Fırsat veriyorsun. Kesinlikle çok daha iyisini hak ediyorsun Hudson. Müthiş bir oyuncu olduğunu asla unutma.”

Başımı eğip onu inceliyorum. “Biliyor musun Cadı, kuyumu yazmadığın zamanlarda çok iyi birisin.”

“Şansını zorlama,” diyor ama bir yandan da dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Elimde değil, ben de ona gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk kez birinin benim yanımda olduğunu hissediyorum.

Lanet olsun ki bu onu daha fazla sevmeme neden oluyor.

Aptal gibi sırtımdan kendimi alamıyorum. Lanet olası Molly Sinclair, iğrenç pazarlama yöneticileriyle dolu bir odaya girdi ve her şeyi tersine çevirdi. *Benim için.*

Şimdi binanın dışında dikiliyoruz. Molly kollarını kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade var. Ama saklamaya çalıştığı o küçücük gülümsemeyi gördüm.

“Hadi ama Cadı,” diyorum. “İtiraf et, benden hoşlanıyorsun.”

Gözlerini kısıyor ve bu konuşmadan mümkün olan en medeni şekilde uzaklaşmak isteyerek bir adım geri atıyor. “Evet, seni savundum çünkü o rezalete bir saniye daha fazla tanık olmak istemedim. Yanlış anlama.”

“Lanet bir kahraman gibi beni savundun.” Gülümsemem genişliyor. “Seni tanımasam etrafımda olmakta hoşlanmaya başladığını düşünürdüm.”

“Yanlış.” Gözlerini deviriyor.

“Hadi ama.” Duvardan uzaklaşıp ona doğru yaklaşıyorum. “İçeride yaptıkların harikaydı ve bunu sen de biliyorsun. Seni zaten çekici bulmasaydım bile o saçmalıklara karşı gösterdiğin tavır yine beni etkilerdi.”

Gözlerini kırıştırıyor ve yarım saniye kadar ifadesiz baktıktan sonra abartılı bir tiksinti ifadesiyle kendine geliyor. “İğrenç,” diyor burnunu kırıştırarak. “İğrençsin.”

“İğrenç miyim?” diye alay ederek soruyorum.

“Evet,” diyor kendinden emin bir şekilde. “Bunu sakın unutma.”

Ona bir adım daha yaklaşıp gülümseyerek bakıyorum. “Beni bu kadar iğrenç bulan biri için fazla yakınımda duruyorsun.”

“Hareket eden sensin, ben değilim.” Gözleri parlıyor ve söylediğini kanıtlamak üzere geri adım atıp beni durdurmak için elini kaldırıyor. “Orada seni savundum diye senin ne kadar dayanılmaz, kendini beğenmiş, sürekli geç kalan bir baş belası olduğunu unuttum sanma sakın.”

“Çekici olduğumu da eklemeyi unutma,” diye karşılık veriyorum sırtarak.

“İğrenç,” diye tekrarlıyor dönüp otoparka doğru yönelirken.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemeden onu takip ediyorum. “Çoğu insan iltifat aldıktan sonra teşekkür eder.”

“Çoğu insan yürüyen kırmızı bayraklardan iltifat almaz,” diye omzunun üzerinden bakarak cevap veriyor.

Hâlâ gülüyorum ve ona yetişmek için koşmaya başlıyorum. “Kırmızı bana çok yakışıyor, sence de öyle değil mi?”

Aniden durup bana öfkeli bir bakış atıyor. “Tek bir kelime daha edersen anahtarlarını çalarım ve arenaya nasıl döneceğini oturup kendin düşünürsün.”

Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırıyorum gülümsemeye devam ederken. “Notumu aldım.”

Dönüş yolu beklediğimden daha sessiz geçiyor ama ne zaman ona baksam kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığı ve dudaklarını sanki acı bir şeyi bastırıyormuş gibi birbirine bastırdığını görüyorum.

İstediği kadar rol yapabilir ama ben onun kanına girdiğimi biliyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse o da benim kanıma girdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

*Altı Ay Sonra
Eleme Maçları*

KARDEŞİME OLAN SEVGİM SORGULANAMAZ AMA ONUN ASİSTANI OLMAK HAYALLERİMİN İŞİ DEĞİL.

Açıkçası kötü bir iş değil, seve seve yapıyorum. Hem o benim için ne fedakârlıklar yaptı. Ama son zamanlarda bana artık ihtiyacı yokmuş gibi hissediyorum.

Elbette onu da anlıyorum ama onu anlamam bu meseleyi çözmüyor.

Josie ile tanışmasından sonra Dane'in hayatı düzene girdi, benimkiyse... girmedi. Onun için işlerin yolunda gittiğini görmek bir zafer kazanmışım gibi hissettirmeli. Fakat böyle olacağı yerde sanki biri altımdan halıyı çekmiş gibi hissediyorum.

Bu çok tuhaf bir duygu ve kesinlikle hoşuma gitmiyor.

Yıllarca onun yanında oldum, sessizce ona olan hayali borcumu

ödüyorum. O hiçbir zaman böyle bir şey talep etmedi, hatta bunu neden yaptığımı bile bilmiyordu. Peki şu an bana ihtiyacı var mı?

Josie eskiden benim yaptığım işlerin çoğunu yapıyor. İyi bir menajer gibi geri kalanını da halledebilir.

Bu durumda ben ne olacağım? Dane'e bakma işi yıllar yılı benim bir parçam haline gelmişti.

Ne var ki artık bu iş benim işim gibi gelmiyor.

İşe yaramaz hissediyorum.

Hayatım kontrolden çıkıyor gibi hissediyorum ve nereye ait olduğumu bilmiyorum.

Dane'in asistanı olmadığım takdirde kimim ben?

Yıllardır bu soruyu kendime sormaya korkuyorum. Hâlâ korkuyorum.

Dane'in hayatındaki kaosu yönetmeye o kadar alıştım ki artık "kaos" olmadığında ne yapacağımı bilemiyorum.

Elimde dizüstü bilgisayarımla antrenman pistini gören bankta oturuyorum. Bu gece geç saatte ilk tur eleme maçlarına gitmek üzere uçağa biniyoruz.

Şu an Dane'e gelen e-postalara cevap yazmakla meşgulüm.

Ne diyebilirim ki? Bu ışıltılı hayatı ben seçtim.

Günün bu saatleri sessiz. Oyuncular henüz gelmedi ve ofiste çalışırken buzun keskin kokusu hoşuma gidiyor. O kokuda rahatlatıcı bir şey var.

Keskin, soğuk hava.

Tatlı ve topraksı bir şeyin hafif kokusu.

Hayatımın büyük kısmını buz pistinin yakınında geçirdim, öyle ki burası artık evim gibi kokuyor.

Her bir e-postayı tek tek incelemeye başlıyorum. Halka açık etkinliklere katılma talepleri, bankadan gelen e-postalar ve hayran mektupları.

Ne kadar zaman geçtiğinden habersiz, yaklaşık yirmi e-postayı okuduktan sonra taze buzun üzerinde kayan patenlerin sesini duyuyorum.

Başımı eğip kim bu kadar erken saatte gelmiş diye bakıyorum.

Kim olduğunu gördüğüm anda soğuğa rağmen yanaklarım alev almaya başlıyor.

Hudson Wilde, dünyadaki herhangi bir şeyi veya benim izleyip izlemediğimi umursamadan özgürce kayıyor. Ciddi ve düşünceli görünüyor; sinir bozucu bir şekilde çok seksi.

Tabii ki o. Başka kim bu kadar *erken* gelir ki? Asla *erken* gelmeyen adam... Harika, bütün sabahım mahvoldu.

Her şey daha da karmaşık bir hale gelmek üzere. Belki de geçmiş hayatımda bir şeyleri yanlış yaptım. Bu çılgınlık için tek açıklamam bu. Şans yüzüme gülmüyor. Belki de Hudson bana lakap takarken doğru bir seçim yaptı.

Hokey oyuncularını Hudson kadar seksi olmamalı. Bu hiç adil değil.

Eğer onlar yani... O olmasaydı işim ve hayatım çok daha kolay olurdu.

O beni görmeden buradan çıkmam lazım ama belli ki artık çok geç çünkü o pislik tam da şu an başını kaldırıp bakıyor.

Ah, harika. Göz teması. Kaçış planlarım suya düşüyor.

“Gösteri hoşuna gitti mi?” Benim oturduğum yere doğru kayıyor. Başımı sallıyorum. “Seni izlemiyordum ki.”

“Yalancı Cadı.”

İşte tam da düşündüğüm gibi lanet olası o lakap. Sanki hatırlamaya çok ihtiyacım varmış gibi.

Bilgisayarımı kapatıyorum. Kendimi biraz tanıyorsam bu adam beni bilgisayarımı kazara kırarak kadar öfkeliendirebilir, o yüzden şimdi kaldırmak en iyisi. Başka bir yerde çalışacağım.

“İzlemiyordum.”

Sırıttıyor. Beni kızdırmaktan zevk alıyor.

“O zaman neden beni fark ettiğinden beri gözünü kırpmıyorsun?”

Nefesimi veriyorum. “Vay canına. Kendini çok mu beğeniyorsun?”

“Biliyorsun.” Göz kırptıyor.

Başımı sallıyorum. “Hiç iyi bir özellik değil.”

“Geliştirmem gerektiğini düşündüğün eksik taraflar listesine ekleyebilirim o zaman.”

“Lafla peynir gemisi yürümez.”

“Peyniiiiiiiiir,” diyerek sırtttıyor.

“Sen minnacık bir çocuksun.”

“Evet, olabilirim ama en azından ben anaokulunda birkaç şey öğrendim. Zor durumdaki arkadaşlarıma yardım etmek gibi şeyler... Sen onu da yapmadın.”

“Bunu aşar mısın artık? Özür diledim. Neden bu kadar kızgın olduğunu bile bilmiyorum.

Harika gidiyorsun artık.”

“Tüm sonuçlarına rağmen.”

“Ne sonucundan bahsediyorsun? Ah, yapma lütfen. Birkaç yıl önce bir maçta yedek kulübesine gönderildin, o kadar.”

“İlk maçımdı Cadı. İlk maçımdı ve Koç o günden beri bana hiç şans vermedi. Neden her gün buraya bu kadar erken geldiğimi sanıyorsun? Neden bu kadar çok antrenman yaptığımı sanıyorsun he?”

“Çünkü hokeyi seviyorsun.”

“Çünkü ciddiye alınmak istiyorum.”

Ağzım açılıp kapanıyor. Suspus oluyorum. Sesinde beklemediğim bir sertlik var ve bir an için kendimi suçlu hissediyorum.

“Belki de şey olmayı bırakırsan, erkek or...”

“Doğru konuş benimle.”

“Ne? Sen çapkın bir insansın. Bu tartışmaya açık bir konu değil.”

“Çapkın mıyım yoksa bu sadece senin yüzünden üzerime yapı-
şan bir rol mü?”

Biraz daha yakınıma gelip tüylerimi ürpertecek şekilde bakıyor.
Bakışları beni delip geçiyor.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Şu an kendini beğenmi-
şin biri gibi bakmıyor, daha karanlık bir bakış bu.

Bunca yıldır onu incittiğimi biliyordum ama ne olursa olsun o
her zaman iyi görünüyordu. Bu mükemmel görüntüsünün altında
daha fazlasının saklı olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

“Dikkat et Cadı. Bana biraz daha bakarsan abin şüphelenmeye
başlayabilir.”

“Şüphelenecek bir şey yok.”

“Hey, n’oluyor orada?” Dane’in sesi yankılanıyor. Başımı çevirip
onun buza çıktığını görüyorum. “İyi misin Molly?”

İçime su serpiliyor. Dane beni kurtardı.

Kardeşıme tatlı tatlı gülümseyerek bakıyorum, sonra da aynı şe-
kilde Hudson’a dönüyorum. O bunu kesinlikle hak etmiyor ama
belki de... Hayır.

O bunu hak etmiyor.

En iyisi Hudson Wilde’dan uzak durmak. Bu çocuk bana hiç iyi
gelmiyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Molly

“**DALGA MI GEÇİYORSUN?**” Bunu sadece içimden söyleyecektim ama tabii ki lanet olası ağzım açıldı ve yüksek sesle haykırdım. Kiralık uçaktaki herkes beni duymuş olabilirdi. Fakat yüksek sesime rağmen sanki hiç kimse beni duymamış gibi. Tabii uçaktaki tek boş koltuğun yanında oturan aptal dışında hiç kimse.

Yine de şikâyet edemem çünkü aslında ailenin takımla seyahat etmesine izin verilmiyor ama hem Dane için hem de gerektiğinde takım için çalıştığımdan bana bir istisna yapıyorlar. Bu nedenle eğer koltuğumdan şikâyet edersem bunu muhtemelen hoş karşılamazlar.

Küçük uçağın içinde etrafa bakınmaya devam ediyorum. Burası pek de geniş sayılmaz. Lüks bir uçaktan çok büyük boy bir minibus gibi. Kiralanan uçaklar bazen güzel oluyor ama bu uçakta birtakım sorunlar var. Özellikle de benim oturmam gereken koltuğun yanında oturan yolcu.

Hayatım resmen kozmik bir şaka gibi.

Tabii ki böyle bir şey olacaktı. Uçakta bu kadar boş koltuk varken evren benim için bunu seçti. *Güzel hareket.* Belli ki geçmiş hayatımda günahkârın tekiydim.

Bu adamın yanında bırak iki saati beş dakika bile oturmam.

“Bütün gün orada dikilmeyi mi planlıyorsun? Eminim pilotlar sen kemerini takmadıkça kalkışa geçmeyecektir.”

Onu görmezden gelerek başka bir koltuk aramaya gidiyorum.

Başka bir seçenek olmalı. Her nefes alışında beni çileden çıkarmayan biri mesela.

“Hiç yok.” Hudson’ın sesi içimdeki sesi susturuyor.

“Nebiliyorsun?” Ona adeta hırlıyorum. *Sakin ol tatlım.*

“Çünkü baktım.”

Tabii ki bakmıştır.

Gözlerimi deviriyorum. “Belki biri benimle yer değiştirir.”

“O kadar mı kötüyüm Cadı?” Çenesini indirip yürek burkan yaralı köpek yavrusu taklidi yapıyor. Biraz güçsüz bir kadın bu surat karşısında eriyip giderdi ama ben o kadın değilim.

“Öyle deme bana,” diyorum tıslayarak.

“Olmaz.”

Takma ad... Yıllar sonra bile hâlâ tırnakların kara tahtayı çizme sesi gibi geliyor kulağıma. Hepsi yıllar önce yaptığım tek bir hata yüzünden.

Ve belki ondan sonra da birkaç kez daha.

Bunu asla unutamayacağım.

Takımın playboyu olmakla meşgul olacağından beni umursayacağını hiç düşünmemiştim ama yanılmışım.

Bir sonraki yıl yaşadıklarımız da eklenince her şey daha da kötü bir hal aldı, ardından ondan sonraki yılın olayları geldi...

Her sezon aynı başlıyor. Bu sefer farklı olacak diye düşünüyorum ama hep aynı.

Oynat, durdur, başa sar.

Küçücük bir yalan lanet bir sarmaşık gibi etrafımı sardı. Gerçek şu ki yaptığım hiçbir şey ona zarar vermedi. Adamın bir sürü sponsoru var ve yanında da her gün başka bir kadın.

Tanıdığım en iyi oyuncu. Benden nefret ediyor olabilir ama açıkçası hepimiz için en iyisi bu. Bir iç çekerek yenilgiyi kabul ediyorum. Sanırım bu koltukta idare edebilirim. Ne kadar da şanslıyım.

Düşündüğüm kadar kötü olmayacak. Hudson'ın meşgul olacağına eminim ve ben de kulaklığımı takıp müzik dinleyeceğim. Koltuğa çöküp kucağımdaki çantayı açıyorum.

Parmaklarım çantamdaki ıvır zıvır arasında dolanıyor. Hiç ihtiyacım olmayan fişler, sakız kâğıtları, varlığını bile unuttuğum bir lefter ve aman Tanrım, bu da ne, çikolata mı? Kim bilir ne zamandan kaldı. Bu çanta tam bir kara delik.

“Kahretsin, belki de sana Mary Poppins¹⁴ demeliyim.”

Hudson'a dönüp kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyorum.

“Çünkü çantanda her türlü manyakça şey var. Lamban da var mı?”

Göz devirme sırası bende. “Hayır, lambam yok.”

“Emin misin? Kontrol ettin mi? Eminim vardır.” Gülümsüyor. İşte o gülüş... tehlikeli ve yatıştırıcı. Bu şehirdeki kadınların yarısının ayaklarına kapanmasına şaşırmmamalı. Ne var ki ben onlardan biri değilim. Peki tamam, dürüst olmak gerekirse eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı belki de ona âşık olabilirdim. Ama ne yazık ki ilgilenmiyorum. Onun ilgilendiğini de sanmıyorum.

Boşta olan elimle çantanın ağzını daha da genişletip başımı biraz daha eğerek içeriye bakıyorum.

“Aradığını hâlâ bulamadın mı?” diye soruyor yandan. Bakışlarıyla adeta yan tarafımda bir delik açıyor. Keşke kendi işine bakıp da beni rahat bıraksaydı. Çok şey mi istiyorum?

14- Robert Stevenson tarafından yönetilen ve Walt Disney tarafından üretilen, müzikal fantezi komedi filmidir. (e.n.)

Belki de bu benim karmam ve onun alaycı sözlerine katlanarak bir bedel ödüyorum.

“İki saniye durmaz mısın sen?” diye aniden sinirden köpürerek patlıyorum.

“Hayır. Pek tarzım değil. Özellikle de istediğim bir şey olduğunda,” diye cevaplıyor dudaklarındaki alaycı gülümsemeyle.

“İstediğin nedir?” diye soruyorum bir kaşımı kaldırarak.

“Seni delirtmek,” diyor zafer dolu bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak.

“Çok uzatmadın mı? Anlıyorum, benden nefret ediyorsun ama cidden büyü artık,” diye karşılık veriyorum kollarımı meydan okurcasına kavuşturarak.

“O zaman ne eğlencesi kalır ki?” Resmen gözlerinin içi gülüyor.

Neden sürekli hayatının en güzel zamanlarını geçiriyormuş gibi görünüyor? Başına çok kötü şeyler geldiğinde bile böyle. Bu çok sinir bozucu.

Tavrımı değiştirmeden, “İnan böylesi daha eğlenceli olur,” diyorum ifadesiz bir yüzle.

Onu duymazdan gelmek için elimden geleni yaparak diğer tarafa doğru dönüyorum. Adam sivrisinek gibi ısrarcı, sinir bozucu ve görmezden gelmesi imkânsız.

Kulaklığımı bulamıyorum, o olmazsa bu uçuş bitmek bilmez.

Normal bir uçakta olsaydık uçuş görevlisi küçük ücretsiz kulaklıklar dağıtırdı ama bu uzun bir yolculuk olmadığı için ekiptekiler daha eski, daha küçük bir uçak kiralardı ve görünüşe göre bu uçakta eğlence sistemi yok.

Tabii ki yok. Zaten her şey üst üste gelir.

“Bulamıyor musun?”

“Seni ilgilendirmez ama hayır.”

“Çok kötü. Ne yapsak? Ne yapsak?” diye kendi kendine soruyor.

Sanki beni delirtmeyi planladığını bilmiyorum. Hudson öne eğilirken ben de sözlü saldırıya hazırlanıyorum.

Derken uçağın tekerleri hareket etmeye başlıyor. Uçak pistte ilerlerken o kadar gürültü yapıyor ki kulaklığa ihtiyaç kalmayabilir.

Tekerler havalanıp uçak uçmaya başladığında aradığını buluyor ve elinde kulaklıkla bana dönüyor.

“Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme... Bu iki oldu.”

Sözleri kendini beğenmişlik ile gerçekliğin bir karışımı olarak dökülüyor dudaklarından ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Uçuşun çabucak geçip bitmesini diliyorum. Hatırladığım kadarıyla sadece iki saat sürüyordu, yani durum o kadar da kötü değil.

İki saat. Sadece yüz yirmi dakikalık katıksız işkence. Kesinlikle dayanabilirim. *Yok yok, muhtemelen dayanılmaz olacak.*

Uçuş boyunca Hudson’ın yanında sıkışıp kalmaktan daha kötü bir şey yok.

Türbülanslı bir uçuş daha kötü olabilir belki.

Koltuklar çok dar değil, en azından bu konuda şanslıyım ama sorun şu ki Hudson acayip iri bir adam.

Onun varlığı en kötü ve en dikkat dağıtıcı şekilde boğucu bir etki yaratıyor.

Sıkışık koltuklar mı? Tatsız. Ama birkaç saatliğine bile olsa küçücük bir uçak koltuğunda baş düşmanımla dirsek dirseğe oturmak... *Yine de çok fazla.* Bu benim kişisel cehennemim olmalı.

Uçak seyir irtifasına ulaştığına göre artık koltuğuma yerleşebilirim.

Gözümün ucuyla Hudson’ın koltuğunu yatırdığını görüyorum. İlginçtir ama tamamen yatırmıyor. Sadece rahat olmasına yetecek kadar geriye yaslanıyor ama arkasında oturan takım arkadaşlarını kesinlikle rahatsız etmeden.

Bu küçük bir detay, hatta neredeyse fark edilmeyecek bir şey ama bilerek yapılmış gibi geliyor. Düşünceli bir hareket. Hudson

şaşırtmaya devam ediyor.

Her ne kadar bunu kabul etmek istemesem de tuhaf bir şekilde tatlı.

Vücudumu tekrar hareket ettiriyorum. Geriye yaslanmayı seven biri değilim ama

rahat da değilim.

Sırtım yanıyor, sanki tutulmuş gibi hissediyorum ve sinirlerim de gergin.

Peki neden omuzlarımdaki gerginlik geçmiyor?

Gerçekten berbat durumdayım. Belki de onun yaptığını yapıp koltuğumu biraz arkaya yatırırım.

Elimi uzatıp düğmeye basıyorum, koltuğum geriye doğru birkaç santim hareket ediyor.

“Bana mı özendin?”

“Hayır,” diye mırıldanıyorum.

Sözlerim kesik kesik ve sanki savunmaya geçmişim gibi duyuluyor. Neden onunla konuştuğumda hep bir tuzağa düşmüş gibi hissediyorum?

“O zaman neden koltuğunu benimki gibi arkaya yatırdın?” diye soruyor gülmemek için kendini zor tutarak.

Gözlerimi deviriyorum. “Pardon da burada koltuğunu yatırabilen tek kişi sen misin?”

“Hayır ama yarısına kadar yatıran tek kişi benim,” diyor diğerlerini göstererek. “Çoğu ya tamamen yatırmış ya da hiç yatırmamış.”

Suratını yumruklayarak o kendini beğenmiş ifadesini ortadan kaldırmak istiyorum. İmkânsız biri. Sanki uzanma kavramını kendisi bulmuş gibi davranıyor.

Telefonumdaki fotoğraflara bakarak onu duymazdan gelmeye çalışıyorum. Josie ve Dane’in fotoğrafını görünce gülümsemeye başlıyorum.

“Çok tatlılar,” diye yan taraftan bir ses duyuyorum.

Başımı sallıyorum. “Evet, öyleler.”

“Onun için çalışmaya devam edecek misin?”

Hudson’a dönüp kaşlarımı çatıyorum. “Neden devam etmeye-
yim ki?”

“Şey düşündüm de...”

“Josie halleder diye mi düşündün? Hiç sanmıyorum.”

“Hayır. Sadece düşündüm ki...”

“İşte sorun da bu Wilde, sen düşündün.”

Çenesi geriliyor ve benim de midem sıkışıyor. Neden hep böyle
vırıyorum? Önce konuşup sonra düşünüyorum.

Sanki kendimi kontrol edemiyorum. Bir refleks gibi.

Belki de çok ileri gittim. Belki de ona bu kadar kötü davranma-
malıydım.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluyor.

Çantama uzanıp *Kindle*’ımı¹⁵ çıkarıyorum ve kitabıma odak-
lanmaya çalışıyorum. Ama okumaya çalıştıkça onun kolunu ara-
mızdaki kol dayama yerine koyduğu gerçeğinin daha fazla farkına
varıyorum.

Bunu düşünmemeye çalışsam da kendimi durduramıyorum.

Bir tarafım onun bana dokunup dokunmayacağını merak ediyor.

Bu düşünce aklımdan bile geçmemeli. Çok saçma bir düşünce.

Yine de...

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Bunu istiyor muyum?

Hayır.

İstemiyorum.

Kolumu çekmeliyim, değil mi? Göz ucuyla çaktırmadan ona ba-
kıyorum. Ben kafayı yerken o gayet akli başında görünüyor.

Huzur dolu.

15- Elektronik kitap okuma cihazı ve uygulamasıdır. (e.n.)

Piç kurusu.

Ben ondan bu kadar etkilenirken o nasıl bu kadar umursamaz olabiliyor?

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi gözlerini açıp ona baktığımı fark ediyor. Tabii ki fark edecek.

Yine kozmik bir şaka. Ne de olsa lanetli olan benim.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Evet, niye ki?”

“Şey, bana bakıyorsun.”

Başımı sallıyorum. “Hayır, bakmıyorum. Kitap okuyorum.” Bak, gördün mü, demek istercesine *Kindle*’ı havaya kaldırıyorum.

Bakışlarını *Kindle*’dan ayırıp bana çevirirken gözleri kısılıyor.

“Ne okuyorsun?”

Gözlerimi kırptırıp tekrardan kitabıma dönüyorum. Kahretsin. *Ne okuyordum ben?* Beynim boşalıyor. Muhtemelen onun yüzünden. Hayır, onun yüzünden olamaz. Muhtemelen bu şeye bakmayalı haftalar olduğu içindir.

O kadar meşguldüm ki zamanım olmadı. Evet, sebep bu. Onun yakınlığı değil. “Ah, şey, bir tane polisiye romanı.”

Hudson kaşlarını kaldırıyor. “Gerçekten mi? Nedense sana inanmıyorum.”

“Ne demek bu?”

“Daha hafif bir şey okumanı beklerdim. Umutsuz bir romantik gibi görünüyorsun.”

Ağzım açık kalınca gülmeye başlıyor. “Gerçekten mi?”

“Hayır Cadı. Muhtemelen vücudunda romantik tek bir zerre bile yoktur.” Sözleri canımı yakıyor. Yakmamalı. Yakmaması gerektiğini biliyorum ama yakıyor. Yine de çaktırmıyorum.

Bunun yerine anons başlar başlamaz esprili bir cevap bulmaya çalışıyorum.

Türbülansla ilgili bir şey.

İçgüdüsel olarak kol dayama yerini daha sıkı tutuyorum. Uçmak, sevmediğim şeyler listesinde yer alıyor. Korktuğum şeylerin geneli düşünüldüğünde bu iyi bir şey olarak bile kabul edilebilir. Ama yine de havadayken uçak sarsılmaya başladığında bunun korkularımdan biri olmadığını unutuyorum.

*Kindle'*ımı kaldırmaya hazırlandığım sırada uçak sert bir şekilde sarsılıyor ve cihazım yere düşüyor.

Onu almak üzereyken türbülans daha da şiddetleniyor ve kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor.

Sorun yok. Ben iyiyim. Bu normal.

Türbülans normal bir şey.

Derin bir nefes alıyorum. Siktir. Bundan nefret ediyorum.

Uçmanın güvenli olduğunu içten içe biliyorum. İstatistiksel olarak araba kullanmaktan daha güvenli. Ama uçak sarsıldığında mantıklı düşünceler aklımdan uçup gidiyor ve içimde mücadele eden rahatsız edici düşünceleri durduramıyorum.

Ya bir terslik varsa?

Ya pilotlar bize söylemiyorsa?

Ya sonumuz geldiyse? Ya Hudson'ın yanında otururken ölürsem? Hayır. Dur artık. Saçmalıyorsun.

Ölmüyorsun.

Nabzım hızlanıyor. Kanım muhtemelen kalp krizi geçirmeme neden olacak bir hızla damarlarımda dolaşıyor.

Hudson hareket ettiğinde “ya şöyle olursa” düşüncelerine dalmış durumdaydım.

Hudson.

Lanet olsun.

Neden hep onunlayken böyle olmak zorunda? Şu dünyada kendimi kaybettiğimi görmesini istemediğim tek kişi o. Fakat ne za-

man panik atak geçirsem yanımda olan tek kişi de yine o. Kendimi kontrol etmem gerekiyor ama bunu düşünürken bile imkânsız olduğunun farkındayım. Bir kez bu yola girdiğimde o düşünceleri uzaklaştırmak artık çok zor oluyor.

Derken hissediyorum. Kol tutma yerindeki parmakları parmaklarıma değiyor.

Ne kadar etkilenmemeye çalışsam da bana dokunduğu an ellerim karıncalanıyor. *Hain.*

Ellerimizin birbirine kavuştuğu yere bakarken kalakalıyorum.

Eli artık benimkini tamamen kaplıyor.

Başımı kaldırıp onunla göz göze gelene kadar başımı yukarı doğru kaldırıyorum.

Bakışlarımız birbirine kilitleniyor, ikimiz de konuşmuyoruz.

Uçak kontrolsüz bir şekilde sallanmaya devam ediyor.

Eli elimi daha sıkı sarıyor. Parmakları cildimi nazikçe okşuyor.

“Bir şey yok,” diyor sonunda. “Sadece nefes al.”

Sesi sakın ve kararlı; bu karmaşa içinde bir can simidi gibi.

Başımı eğip yere bakarken nefes almaya çalışıyorum. Çaresizce sakinleşmeye çalışıyorum ama uçak düşerken bunu başarabileceğimden emin değilim.

Parmakları daireler çizmeye devam ediyor ama bu sefer boştaki eliyle çeneme dokunuyor. “Gözlerini benden ayırma.”

Dediğini yapıyorum.

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda dünyaya demir atmış gibi hissediyorum. Hiç mantıklı gelmiyor ama mavi gözleri beni rehin almış gibi. O bana bakarken nefesimi düzenliyorum.

“Bendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Tıpkı soyunma odasında ve benzin istasyonunda olduğu gibi... Bir şekilde... Ona inanıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Molly

BEN KENARDA DURUP TELEFONUMLA OYNUYORMUŞ GİBİ YAPARKEN BUZ PİSTİNDE PATENLERİN HAFİF UĞULTUSU DUYULUYOR.

Aslında Hudson'ı izliyorum.

İstediğimden değil tabii ki, tamamen tesadüf. Bugün formunda, sanki pak onun kölesiymiş gibi antrenmanda ona hükmediyor.

İki maç kaybettikten sonra kendi sahamızdayız. Çocuklar yarınki maç için antrenmandalar ve bu sefer mutlaka kazanmaları gerekiyor.

Dane bile daha önce hiç izlemediğim türden çılgınca bir şekilde maç sonrası Hudson'la yumruk tokuşturdu, bu da bir şey ifade ediyor olmalı. Gerçekten sinir bozucu. Kimse hokeyde bu kadar iyi olmamalı, bu çok rahatsız edici. İç çekip telefonumu cebime koyuyorum ve dikkatimi elimdeki not defterine veriyorum.

Dane bu haftaki sponsor programını güncellememi istedi, zaten ben de bu yüzden buradayım.

Kesinlikle Hudson Wilde'ı izlemek istediğim için değil.

“Cadı.”

İti an, çomağı hazırla. Başımı kaldırıp Hudson'ı bana doğru kayarken görüyorum. Kaskı tam olarak aptalca mükemmellikteki gülüşünün ortaya çıkmasına yetecek kadar geriye düşmüş. Bariyerlere gelip eldivenli ellerini üstteki demire dayıyor.

“Ne var? Ne istiyorsun Wilde?” diye soruyorum gözlerimi kısararak. Sözlerimin aksine ses tonum yumuşak. Dün bana yardım ettiği için içten içe ona minnettarım.

Cevap vermek yerine eldivenini çıkarıp elini pateninin içine sokuyor ve küçük, beyaz bir kart çıkarıyor. Kartı bariyerin arasına sıkıştırıp bana uzatıyor.

“Bu ne?” diye soruyorum kartı gönülsüzce alırken.

“Oku sadece,” diyor şaşırtıcı derecede ciddi bir tonda.

Aptalca bir şaka veya tekila dolu bir başka felakete davet bekleyerek karta göz atıyorum. Ama kartta yazanları okuyunca kalbim duracak gibi oluyor.

Dr. Karen Aldridge

Lisanslı Terapist

Anksiyete, TSSB ve Travma Terapisi Uzmanı

Karta bakarken göğsüm sıkışıyor.

“Şaka mı bu?” diye soruyorum. Sesim istemsizce keskinleşiyor.

Hudson biraz daha yaklaşarak, “Hayır,” diyor çok rahat bir şekilde. “Çok iyi bir terapist. Takımdan birkaç arkadaşım zor zamanlar geçirirken onlara çok yardımcı oldu.”

Kartı sanki elimi yakacakmış gibi parmaklarımın arasında tutarken Hudson'a bakıyorum. “Ve sen de bunu bana... Öylece uzatmayı mı düşündün?”

Yüzündeki ifade yumuşuyor ve bir an için gözlerinde boğazımı daha da sıkıştıran bir şey görüyorum. Endişe.

“Aramak zorunda değilsin,” diyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. “Sadece düşündüm de...” Bir an duraksayıp ensesini kaşıyor. “Dün gecedan sonra belki de konuşacak birine ihtiyacın vardır.”

Uçakta yaşadıklarımız bir bir gözümün önüne geliyor: Panik atak geçirdiğimde Hudson’ın beni yönlendirmesi ve diğerleri farkına varmasını diye sessizce sakinleştirmeye çalışması...

Nazikti... Çok nazik. Şimdiyse bu kart benim kaldırabileceğimden daha ağır geliyor.

“İnanılmazsın,” diyorum sesim titreyerek. “Ne bu şimdi, benim kurtarıcım olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da beni iyileştireceğini mi sanıyorsun?”

Hudson kaşlarını çatıyor. “Düşündüğün gibi bir şey değil.”

“O zaman ne bu Hudson?” diye bağıyorum kartı onun önünde sallayarak. “Burada benim işime burnunu sokmandan başka bir şey göremiyorum.”

“İşine karıştığım falan yok,” diyor sakın ama kararlı bir sesle. “Sadece yardım etmek istiyorum. Her şeyi yalnız başına halletmek zorunda değilsin Molly.”

“Yalnız başıma gayet iyiyim ben.” Kartı bariyerlerin arasındaki boşluktan aşağı doğru itiyorum ve buzun üzerine düşmesini izliyorum. “Yıllardır.”

Gözlerimiz tekrar buluşurken, “Öyle mi?” diye soruyor. Bakışları delici. Sorusu bir tokat gibi çarpıyor suratıma ve istemsizce bir adım geri atıyorum. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeterince biliyorum,” diyor daha yumuşak bir sesle. “Çok güçlü olduğunu biliyorum. Ama güçlü olmak seni inciten şeyleri yok saymak anlamına gelmez.”

Aniden göğsüm alev almaya başlıyor, hiddete kapılıyorum. “Sakin bana güçlü olmak hakkında ders vermeye kalkma.”

“Ders vermiyorum,” diyor ellerini kaldırarak. “Yardım istemenin sorun olmadığını söylüyorum sadece. Bu seni zayıf biri yapmaz.”

“Terapi için teşekkürler Wilde,” diyorum alaycı bir sesle. “Şimdi kendi işine bakmaya ne dersin?”

Çenesi gerilse de vazgeçmiyor. “Yapamam Molly. Senin acı çekmene seyirci kalamam.”

“Acı çekmiyorum,” diye bağıriyorum. Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor.

Birkaç oyuncu merakla bana bakıyor. Hudson onlara eliyle uzaklaşmalarını işaret ettikten sonra bana dönüyor.

“Haklısın,” diyor sesini alçaltarak. “Acı çekmiyorsun, hayatta kalmaya çalışıyorsun. Peki bundan daha iyisini hak ettiğini düşünüyor musun?”

Bu soru düşündüğümünden daha ağır geliyor ve ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum.

“Senin yardımını isteyen olmadı,” diyorum sesim öfke ve adını koymak istemediğim bir duygu karışımıyla titrerken.

“Biliyorum,” diyor sessizce. “Ama bu yardıma ihtiyacın olmadığı anlamına gelmiyor.”

Arkamı dönüyorum. Biriken gözyaşlarım sel olmadan önce aramıza mcsafc koymam gerekiyor. “Ne konuştuğunu bilmiyorsun sen.”

“Biliyorum Molly,” diyor. Ben uzaklaşırken sesi peşimden geliyor. “Ve ister inan ister inanma, ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Sözleri havada asılı kalıyor ama ben durmuyorum. Duramam. Eğer durursam o sözlerdeki gerçekle yüzleşmek zorunda kalabilirim.

Buna hiç hazır değilim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hudson

Dane: Beyler. Akşama bar?

Aiden: Ben varım.

Mason: Hudson gelirse ben gelirim.

Hudson: Pas.

Mason: Ne?

Aiden: Pardon?

Dane: İyi misin Wilde? Hayır diyorsun gibi geldi de.

Mason: Bara hayır mı diyor? Hasta falan mı acaba?

Aiden: Ambulans gönderelim mi?

Mason: Dostum, rehin alındıysan iki kez göz kırp.

Hudson: Rehin alınmadım. Sadece dışarı çıkmak istemiyorum.

Dane: Sen kimsin ve Hudson Wilde'a ne yaptın?

Aiden: Her galibiyet sonrası bizi bara sürükleyen sensin.

Mason: Aynen öyle. Hatta daha geçen hafta şöyle dedin:
“Galibiyet coşkusu boşa harcamak suçtur. Ve biz üst üste iki

galibiyet aldık.”

Hudson: Öyle mi dedim?

Aiden: Evet, çok da samimiydin.

Dane: Hudson, cidden n’oluyor? Bir şey mi saklıyorsun?

Mason: Hasta mısınız? Bir yerine bir şey mi oldu? Yoksa âşık mısınız?

Hudson: Bir şeyim yok.

Aiden: Yalancı.

Mason: Kesin âşık oldu. Hudson’ın bara gelmemesine sadece bir kız neden olabilir.

Hudson: Âşık değilim.

Mason: Kimseye âşık olmadığını unutmuşum.

Dane: Peki bahanen ne?

Hudson: Belki de bir kez olsun sessiz bir gece geçirmek istiyordum.

Mason: Sessiz bir gece mi? Sen kimsin şu anda?

Aiden: Emeklilik böyle mi oluyor?

Dane: Çok yazık.

Hudson: Bir erkek biraz olsun ara veremez mi?

Mason: Hayır. O erkek sen olduğunda böyle bir şey söz konusu olamaz.

Aiden: Seni evden çıkarmaya geliyoruz.

Mason: Deodorantını sık. Yoldayız. Arabamı kokutmanı istemiyorum.

Hudson: Kapıları kilitliyorum.

Mason: Sanki yedek anahtarın yerini bilmiyorum.

Hudson: ...

Dane: Arabayı getiriyorum. Artık mücadele etme dostum.

Aiden: Direnmenin faydası yok.

Hudson: Tamam. Asla pes etmiyorsunuz.

Mason: Takım arkadaşları bunun için var. Hadi hazırlan şimdi.

Aiden: Güzel bir şeyler giy. Bu kadar çaresiz durumdaysan Mason'la ikimiz sana bir Tinder hesabı açacağız.

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Dane: 20 dakikaya oradayız Wilde.

Mason: Saçlarını da düzelt.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

BAR ÇOK GÜRÜLTÜLÜ.

Ayrıca şu an olmak istediğim son yer. Ama bu işin doğası böyle. Benden bekledikleri bu.

Gerçekte kim olduğum veya ne istediğim önemli değil. Bu benim büründüğüm kişilik. Etrafım kahkaha ve kadeh sesleriyle dolu.

Bu benim fikrimdi. Beklenen de bu.

Redville Saint'e geldiğimden beri durum böyle.

Eğlenceli çocuk.

Çapkın.

Bu sıfatlar artık beni yordu, hepsinden nefret ediyorum. Ama böyle olması herhangi birine gerçek benliğimi göstermekten daha kolay.

İyi haber, en azından bir içki alıp bir süreliğine uzaklaşabilirim. Kötü haberse muhtemelen beni dahil etmek isteyenleri ve benim de asla girmek istemediğim muhabbetler.

Kalabalığın arasından geçiyorum ve bir an olsun kimse bana yaklaşmadığı için rahatlıyorum.

Ta ki bir şeye çarpana kadar. Hayır, birine.

“Önüne bak,” diyor bir kadın sesi. Kime çarptığımı görmek için aşağıya bakmama gerek bile yok.

Yine de bakıyorum.

Molly bir adım geri atıp bana öfkeyle bakıyor.

Tamam, ona o kartı vererek çok ileri gitmiş olabilirim. Ama kimsenin bu şekilde tek başına acı çekmesini istemem.

“Cidden Wilde. Hiç sağma soluna bakıyor musun?”

“Ben mi? Dalga mı geçiyorsun?” Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı eğerek elinde duran telefonu işaret ediyorum, gelen bildirimlerden dolayı ekran hâlâ aydınlık.

“Belki de telefonuna bakmasaydın önünde ne olduğunu görebilirdin,” diye karşılık veriyorum.

“Bir de beni mi suçluyorsun?”

“Gerçeği değiştirmek senin işin Cadı.” Bunun önceki günkü öfkenin kalıntısı olduğuna hiç şüphe yok.

“Vay canına. Sen pisliğin tekisin.”

Başımı sallıyorum. “Evet, öyleyim. Ama en azından yalancı değilim.”

“Değil misin?”

Bir kaşımı kaldırarak, “Hatırladığım kadarıyla böyle bir şey yok. Söyle bakalım Cadı, ne zaman yalan söylemişim ben?” diye soruyorum.

“Bana şöyle deyip durma. Saçma sapan bir lakap.”

“Yıllar oldu artık. Hem bu isim sana ne kadar da uygun. Sen etrafta olunca her şey ters gidiyor.”

“Gider misin?”

“Ben mi? İstersen sen gidebilirsin.”

“Şimdiden bu gecenin talihlisini bul da hepimizi rahat bırak,” diyor tiksinti dolu bir sesle.

Sırtım dikleşiyor. “Beni tanıdığını sanıyorsun ama hiçbir şey bildiğin yok.”

“Tamam tamam... Öyle sanıldığı gibi çapkın değilsin. Anladım...”

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Biliyor musun, sen buna değmezsin. Duvarlarını ör. Yalanlarını söyle. Bu saçmalıklara vaktim yok.”

“Duvarlarım mı? Benim duvarlarım hakkında ne biliyorsun ki?” diye karşılık veriyor gürültüyü bastıracak kadar güçlü bir sesle.

Bir an için çenem geriliyor ve aramızdaki gerginlik havada asılı kalıyor. “Senin sandığından daha fazlasını biliyorum.”

Yüzü sertleşiyor ve bir anlık garip bir ifade alıyor. “Peki. Gidiyorum.”

Bir an için her şey ortadan kayboluyor ve onun yıllar önceki halini tekrar görüyorum. Bir yanım onu kendime çekip yıllardır peşini bırakmayan bu şeyin ne olduğunu sormak istiyor.

Ama vazgeçiyorum ve gitmesine izin veriyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Molly

MAÇ GÜNÜ...

Bugün beşinci maç oynanacak.

Kazanmamız gerekiyor.

Çocuklar piste çıkmadan önce halletmem gereken yığınla iş var ama önce bir fincan kahve içmeliyim.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Dane ve Josie'ye yazıyorum.

Ben: Kahve içmeye gelecek olan var mı? Otelin yanına yeni bir kahve dükkânı açılmış.

Josie: Ben gelemem ama Dane seninle buluşacağını söyledi.

Dane: On dakikaya oradayım.

Molly: Görüşürüz.

Otel odamdaki sandalyeden kot ceketimi alıp koridora doğru yöneliyorum.

Erken geldiğim için birkaç dakikam daha var; kardeşim için çalışmaya başladığımdan beri edindiğim bir alışkanlık. Bu yüzden merdivenleri kullanmaya karar veriyorum.

Kapalı alanlarla aranız pek iyi değilse merdivenler daha güvenli bir seçenek.

Kapıyı açıp merdivenlere adım atıyorum ve aşağı inmeye başlıyorum.

Ayakkabılarımın betona çarpma sesi etrafımda yankılanıyor. Odam beşinci katta olduğu için zemin kata inmek çok uzun sürmüyor. Dönüşte merdivenleri çıkmak o kadar eğlenceli olmayacak ama en azından kafein almış olacağım. Bugünlük egzersizim bu olacak.

Küçük bir koridora girdikten sonra lobiyi de geçip ön kapıdan dışarı çıkıyorum.

Kahve dükkânı otele bağlı ama girişi dışarıda.

Mayıs ayının başında olmamıza rağmen dışarıyı serin. Sanırım hava durumunun mayısa girdiğimizden haberi yok.

Girişe birkaç adım var. Kapıyı açtığımda küçük bir zil çalıyor.

İçeri girer girmez gözlerimle etrafı tarıyorum. Kasanın önünde küçük bir kuyruk oluşmuş ama abim orada değil.

Neyse ben siparişimi vereyim. O da eninde sonunda gelir.

Kasaya yaklaşıyorum. Önümdeki çift, sipariş verdikten sonra kenara çekiliyor ve ben de onların yerini alıyorum.

Kahvelerimizi sipariş ettikten sonra ben de kenara çekiliyorum, sabrım tükenmek üzere.

Dumanı tüten iki fincanı sıkıca tutarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip sinirimi bastırmaya çalışıyorum.

Dane'in geç kalması normal değil, kesin bir şey oldu.

İç çekip etrafa bakınmaya devam ederken gözlerim ona takılıyor. Uyanık olduğum zamanlarda ve rüyalarımnda beni rahatsız eden kişi.

Ona karşı hissettiğim çelişkili duygular beni altüst ediyor.

Bazen ona teşekkür etmek istiyorum.

Bazen de hiç doğmamış olmasını diliyorum.

Evet, kesinlikle dramatik. Ama Hudson Wilde bende güçlü duygular uyandırıyor. Genellikle olumsuz duygular...

Görünüşe göre bazen de cinayet işleme isteği uyandırıyor.

Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mı?

Sakalları ve sert görünüşüyle buz pistinden daha çok at sırtında olmaya uygun görünüyor. Ama patenleriyle buz pistinde olduğu zaman da öyle harikalar yaratıyor ki...

Kirli sarı, dağınık saçları ve keskin çene hattıyla üzerinde bir uyarı işareti taşıması gerekirdi.

Yatakta harika olan, kendini beğenmiş ve sinir bozucu bir hokey oyuncusuyla uğraşmaktansa kafein komasına girmiş bir düzine aptalla uğraşmayı tercih ederim.

Üstelik en kötüsü de... Beni orgazma ulaştıran tek erkek o.

Evet, ondan nefret ediyorum.

Ve ona rastlamak da benim şansım. Belki de o haklı. Belki de gerçekten lanetli olan benim. Kaçmaya çalıştığım sırada beni fark ediyor ve yolumu kesmek için bana doğru yaklaşıyor.

Elbette asla muhatap olmak istemediğim için daha hızlı hareket ediyorum ama ayağım halıya takılıyor ve sanki ağır çekimdeymiş gibi fincan yavaş yavaş elimden kayıyor.

Ve tabii ki Hudson da Hudson olduğu için çoktan yanımda bitivermiş, bir kez daha kahraman olmaya çalışıyor.

Ama avucunu yalar çünkü fincan çoktan düşüşe geçti.

Zaman artık kaplumbağa hızında ilerliyor ve fincanın düşüşünü izlerken Hudson'ın beyaz Henley gömleğine kahve sıçırıyor.

Geriye doğru sıçırıyor ve gömleğini vücudundan uzaklaştırmak için elleriyle hızlı hareketler yapıyor.

"Siktir, çok acıyor." Gömleğini bir süre salladıktan sonra çıkarmaya karar veriyor. Altına başka bir şey giymediğini muhtemelen

sonradan fark ediyor çünkü mükemmel karın kasları gözüktüğü anda ıslak gömleğini yeniden indiriyor.

“Harika, gerçekten harika,” diye mırıldanıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde.

Dilinden kurtulamayacağım. Eminim lakabım ile bu anı ilişkilendirmenin bir yolunu bulacaktır.

Sakar Cadı veya buna benzer aptalca bir şey.

Hudson beni baştan aşağı süzüyor ve bir zamanlar beyaz olan gömleğine sıcak sıvı damlarken sırtmaya başlıyor. “İyi nişan aldın.”

“Yıllardır pratik yapıyorum.”

“Eminim öyledir.”

Sağa doğru bir adım atıyorum.

“Ne? Beni bu şekilde bir başıma mı bırakacaksın?”

“Peçete getireceğim pislik.” Elimini yakındaki tezgâha uzatıp peçete almaya çalışıyorum.

“Vay canına, pislik mi? Burada mağdur olan ben değil miyim?”

“Neyin mağduru? Sadece bir kazaydı.”

“Sen öyle diyorsan öyledir tabii.”

“Öyle diyorum. Bilerek yapmadım. Sadece dikkatimi dağıttın.”

Bir kaşını kaldırıyor, adeta gözlerinin içi gülüyor. “Dikkatini mi dağıttım? İlginç bir kelime seçimi.”

“Seçtiğim başka kelimeler de var.” Öne doğru uzanıp gömleğini silmeye başlıyorum.

“Kuru temizlemeyi senin ödemen gerekir.” Ben gömleğini silmeye devam ederken o bana daha da yaklaşıyor.

“Çok beklersin. Dane bana fazla para vermiyor.” Kalbim deli gibi atıyor. Ona dokunmamalıyım. Ona bu kadar yakın olmak da tehlikeli. En sevdiğim insan olmasa da bu kadar yakından inanılmaz güzel koktuğunu itiraf etmeliyim. Sıcak bir yaz günündeki çam kokusu gibi. Sarhoş edici.

Bir an önce kaçmam gerek. Islak peçeteyi alıp çöp kutusuna atıyorum.

“Şey, üzgünüm. İster inan ister inanma, üzerine dökmek istememiştim.”

“Ah, tabii ki inanıyorum.” Alaycı sözlerinin ardından muzip bir gülümseme belirliyor.

Ellerimi kot pantolonuma kurularken yanaklarımda tanıdık bir sıcaklık hissediyorum.

Orada öylece duruyoruz, ortam daha sakin. Sanki bir şeyler değişmiş gibi.

Tam o sırada abim şaşkın bir ifadeyle yanımda bitiveriyor. Muhtemelen Hudson’la ne konuştuğumuzu merak ediyordur.

“Neler oluyor?” diye soruyor Hudson’ın kahve lekeli gömleğine bakarak.

“Hiçbir şey,” diye çabucak karşılık veriyorum.

Dane bakışlarını benden Hudson’a çeviriyor, daha sonraysa gözlerini Hudson’ın lekeli gömleğine dikeyyor.

“Üzerime bir fincan kahve döküldü,” diye açıklıyor Hudson.

“Öyle mi?”

“Evet, beni bilirsin, elimden sürekli bir şeyler düşürürüm.” Beni koruyor, bu gerçekten şok edici. Eğer o benim üzerime kahve dökseydi ben böyle davranmazdım. *Doğru değil. Öyle davranırdın.*

“İlginç, aslında tam tersiyle tanınıyorsun.”

“Sadece buz üzerindeyken öyle.”

“Doğru,” diye karşılık veriyor abim. “Umarım dediğin gibi olmuştur ve kız kardeşimi rahatsız etmiyorsundur.” Kaşlarını kaldırıyor.

“Merak etme, her şey yolunda.”

“Peki, sana güveniyorum.”

“Madem öyle, ben artık gideyim o zaman.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

DANE BİR ADIM YAKLAŞARAK, “GİTMEK ZORUNDA DEĞİLSİN,” DİYOR. Yüzüme karşı gitme diyor ama sanki bakışları *hadi harekete geç* der gibi. Bir adım geri çekiliyorum. “İçimden bir ses bana burada istenmediğimi söylüyor.”

Nedense bir anda ayakkabılarıyla ilgilenmeye başlayan Molly’ye bakıyorum. Kimse bana onun duygusal biri olduğunu söylemesin.

Dane bir ona bir bana bakıyor. “Anlaşmanız bu kadar da zor olmamalı.”

Molly burnunu kırıstıyor. “Hiç sanmıyorum.”

“Birbirimizi öldürmeye çalışmak bizim için daha uygun gibi,” diye yanıtlıyorum.

“Çocuklar yapmayın. Cidden nasıl bu kadar zor olabilir? Neden birbirinizden nefret ettiğinizi hiçbir zaman anlayamadım. Bir olay mı oldu?” Keşke onun hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkında olsaydı. Ben de fazla bir şey bilmiyorum ama Molly’nin ondan bir şeyler sakladığı çok belli.

Nihayet başını yerden kaldırıyor. Doğal görünmeye çalışıyor ama kimi kandırdığını sanıyor ki. Bir hikâyemiz olduğu gün gibi ortada.

“Anlaşmamız gerçekten de dünyanın en zor şeyi olabilir,” diyorum ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Dane başını eğerek çoğu erkeği korkutacak şekilde bana bakıyor. Beni değil elbette, çoğu erkeği. “Cidden Wilde, kız kardeşime pislik gibi mi davranıyorsun?”

Masum taklidi yaparak ellerimi havaya kaldırıyorum. “Bu defa değil.” Gülüşüme engel olamıyorum. “Ama kendimi zor tutuyorum.”

Dane gözlerini kısıyor. “Ciddi ol biraz.”

“Dayaklık değil mi?” diye mırıldanıyor Molly.

“Bunun konumuzla ilgisi yok.” Dane’in bunu söylerken kız kardeşine bakışı beni çok güldürüyor. Duvarlara fıstık ezmesi sürüp yalamaya çalışan bir çocuğun babasıymış gibi bir yüz ifadesi var.

“Kabul et Dane. Komik biriyim.”

“Dayaklık olduğunu kabul edebilirim. Ama gerçekten iyi geçinin artık. En azından benim hatırım için.”

Molly’ye dönüyorum. “Ne dersin?”

Çok uzun bir nefes vererek sanki düşünüyormuş gibi başını öne eğiyor. “Tabii ki Dane. Sen nasıl istersen öyle olsun. Hatta belki beraber yeni bir hobi ediniriz.” Gözünü bana diyor. “Örgü örmeye ne dersin? Atkı bere takımı yapabiliriz.”

“Kendi kıyafetlerimi yapmak her zaman ilgimi çekmiştir. Belki Dane için de bir şeyler yaparız.”

“Harika bir fikir.” Dudakları hafifçe kıvrılıyor. “Bak gördün mü, planın şimdiden tıkr tıkr işliyor.” Dane’e dönüp gülümsüyor.

“Ona pembe çok yakışır.”

“Yok yok, fuşya daha iyi.”

“Evet, belki aralara da biraz kanarya sarısı.”

Dane beni duymazdan gelip ikimize de dik dik bakıyor. “Lanet olsun. Siz insanı deli edersiniz.”

Molly ellerini havaya kaldırıyor. “Tamam, anlaştık.”

“Anlaştık,” diyorum ben de öne doğru eğilip hafifçe gülümseyerek. Molly hemen gözlerini deviriyor.

“Neye gülüyorsun sen öyle?”

“Ben? Ben mi gülüyorum?”

Ellerini havaya kaldırıyor. “Benden bu kadar Dane. Aşırı derecede sinir bozucu bir insan.”

“Kim? Ben mi?” Bir elimi göğsüme koyarak çok şaşırmış gibi yapıyorum.

“Evet, tabii ki sen. Şu an bile pis pis sırtıyorsun. Büyü artık Hudson.”

“Büyümek mi? Neden böyle bir şey yapayım ki? Meseleyi biraz daha ilginç bir hale getirmeliyiz.”

Gözlerini kısıyor. “Nasıl olacak o?”

“İddiaya girmeye ne dersin?” Aptalca sırtıyorum. Karşı koyamayacağı bir teklif bu.

Bir kaşını kaldırıyor. Tuzağa düşmek üzere olduğunun farkında. Oyuna devam edip etmeyeceğini düşündüğünü görebiliyorum.

Kabul edecek.

Hayır demesine imkân yok.

Meydan okumayı reddedecek bir karakter değil o.

“Eleme maçları boyunca benimle tartışmadan durabilirsen ben de seni sinirlendirmeyi bırakacağım.” Biliyorum, ukala piçin tekiyim ama kesinlikle buna değecek.

“Tamam, kabul ediyorum.”

“Öyle olmaz. İzci sözü.” Elimi göğsüme koyuyorum.

“Senin izci olman mümkün değil,” diye homurdanıyor.

“Beni çok iyi tanıımıyorsun. Belki de öyleyim.”

“İyi tamam.” Hafifçe öne doğru eğiliyor. “Bu söylediğini gerçekten başardın diyelim. Peki ben kaybedersem ne olacak?” diye soruyor.

Omuz silkiyorum. “Bunu düşüneceğim.”

“Hayır, saçmalık bu.” İşaretparmağını hayır anlamında sallıyor. “Bu şartları kabul etmem mümkün değil.”

“Birkaç hafta boyunca sakın bir insan olmayı başaramayacağından korkuyorsun, değil mi? Vay canına Molly. Senin için endişelendim doğrusu.”

Sessizce durup tenis maçı izler gibi bizi izleyen Dane aniden araya giriyor. “Hudson’a katılıyorum. Genelde boş boş konuşsa da şu an mantıklı şeyler söylüyor.”

“Çok kırıldım Sinclair.”

“Hayır, kırılmadın,” deyip gülüyor.

“Gerçekten de kırılmadım,” diyorum ama sözlerimle hislerim bir değil. Bunların hepsi bir maskeden ibaret ve kimse bunun farkında değil. Tüm bu alaycı tavırlar ve şakalar, gerçek hislerimi ortaya koymaktan çok daha güvenli.

Elimi uzatıyorum. “Anlaştık mı?”

Bana dikkatlice baktıktan sonra iç geçiriyor. “Peki, neyse ne.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Molly

**HUDSON KAHVE DÜKKÂNINDAN ÇIKAR ÇIKMAZ
RAHAT BİR NEFES ALIYORUM.**

Ayrıca o gidince bir anda odadaki gerginlik de azalıyor.

Ortalık duruluyor.

En azından Dane’e dönüp bakmadan önce öyle düşünüyorum.

Abimin “Baba Modu” devreye girmiş. Duruşundan, kollarını göğsünde kavuşturmasından ve bakışlarının bana kilitlenmesinden bunu rahatça anlayabiliyorum. Sevgi-nefret ilişkisi yaşadığım bir durum bu.

“İyi misin?” diye soruyor her zamankinden alçak bir sesle. Harika. Benim için endişelenmiş.

Zorla gülümsüyorum. Umarım düşündüğümden daha inandırıcı görünüyordur. “Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?”

Bu yalanlar dudaklarımdan öyle rahat dökülüyor ki neredeyse kendim de inanıyorum.

Son birkaç aydır kaygılarımın artmadığına neredeyse inanır gibi oluyorum.

Gerçekteyse midem düğümleniyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Kafamın içinde bir ses çığlık atıyor... *Yalancı.*

İyi değilim. Aylardır iyi değilim. Onu gördüğümünden beri durum kötüye gidiyor. Artık o yok. Sen iyisin. Ama ben iyi değilim.

Panik ataklar intikam alırcasına geri döndü, en beklenmedik anlarda saldırıya geçiyorlar. Bazı geceler nefes nefese uyanıyorum, kalbim sanki bir buçuk kilometre koşmuşum gibi çarpıyor.

Diğer zamanlardaysa kapalı yerlere girmekten korkuyorum.

Yalnız kalmaktan.

Uçağa binmekten.

Kontrolümü sorguladığım her şeyden.

Kontrolümü kaybettiğimi hissettiğimde boğulacakmış gibi oluyorum.

Korkunun yalnızca bir yanılsamadan ibaret olduğunu biliyorum. Eğer onu aşacak cesaretin varsa ortadan kaybolur ama tek başına onun bir illüzyon olduğunu bilmek yeterli olmuyor.

Hatta dürüst olmak gerekirse durumu daha da kötüleştiriyor.

Ama bunu Dane'in üzerine yıkmak istemiyorum.

Zaten bugüne kadar birçok şey atlattı.

Bir de kendi sorunlarımı ona yüklemek istemem.

"Sen öyle diyorsan tamam." İkna olmuş gibi görünmüyor ama üstelemiyor da. Dane öyle bir insan değil. Daha çok huysuz ve gizemli bir tip.

Bunun yerine cam kenarındaki küçük masayı işaret ediyor.

"Otursana. Kaos başlamadan önce bir kahve içelim. Birazdan arenaya gitmem gerekiyor ve daha yapacak işlerim de var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

“Hayır, Josie hallediyor.”

Kız arkadaşı Josie'den bahsedilince sırtım geriliyor. Onu sevmediğimden değil, hatta aksine onu seviyorum da. Ama ne bileyim, hayatında Josie varken bana gerçekten ihtiyacı var mı?

Başımı sallayıp masaya doğru ilerliyorum ve sandalyelerden birine oturuyorum.

Hâlâ sıcak olan kahvemden bir yudum alıyorum.

Karşımda oturan Dane beni dikkatlice izliyor. Bu bakışları iyi biliyorum. Bende neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyor.

Sanki benim için endişelenmiyormuş gibi gelişigüzel bir tavırla, “Son zamanlarda çok geç saatlere kadar çalışıyorsun,” diye lafa giriyor.

“Meşguldüm,” deyip omuz silkiyorum ve fincanı dudaklarıma götürüyorum. Kahveyi pek sevmedim. Çok kötü değil ama benim için biraz sert. “Hayatının paramparça olmasına birinin dur demesi gerekiyor.”

Burnunu kırıştırıyor. “Biliyorsun, başka birini işe alabilirim. Tatil kullanmak konusunda ısrarcı olacak birini mesela.”

“Geçen yaz Avrupa'ya gittim.”

“Ben zorlamasam oraya da gitmiyordun.”

Gözlerimi deviriyorum. “Pekâlâ, yerime birini bulabilirsin o zaman,” deyip sırtıtıyorum. “Programını idare edecek, sponsorlarla ilgilenecek ve seni gırtlaklamadan kıyafetlerini kuru temizlemeden alacak birini bulabilirsin umarım.”

Dane gülüyor ve bir an için ortam yumuşuyor. “Haklısın. Sanırım senin yerini kimse dolduramaz.”

“Elbette.” Arkama yaslanıyorum ve göğsüm sıkışmasına rağmen yumuşak bir sesle konuşuyorum. *O bu halini görmemeli. Asla bilmemeli.*

Danc hafifçe kaşlarını çatarak beni inceliyor. “Her şeyle uğraşmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? İstedğin zaman ara verip biraz nefes alabilirsin.”

Sözleri karşısında irkilsem de kahvemden bir yudum alarak hemen toparlanıyorum. “Ben iyiyim,” diyorum istemsizce sert çıkan bir sesle. “Gerçekten Dane, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok.”

Bana inanıp inanmama konusunda emin olamayarak gözlerini tereddütle bana dikeyor. Ama uzun bir duraksamanın ardından başını sallıyor. “Peki ama bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka söyle, tamam mı?”

“Tabii ki,” diyerek yine yalan söylüyorum.

Cehennemde yanacağım.

Şu an zar zor ayakta durduğumu bilmesine hiç gerek yok. Bir sürü soru soracaktır.

Böylesi daha iyi.

Daha rahat.

Nihayet rahatlıkla kocaman gülümsüyor. Josie ile tanıştığından beri sık sık yaptığı bir şey. “Güzel. Çünkü senin yapılacaklar listene sosyal medyayı da eklemeyi düşünüyordum.”

Gülüyorum. “Sonunda. Josie mi ikna etti seni?”

“Hı hı.” Arkasına yaslanıyor. “Eminim sen de bu işi çok seveceksin. Josie yapabileceğin o güzel paylaşımların hepsini anlattı.” Gözlerini kıstıktan sonra devam ediyor. “Harika bir tablo çizdi.”

“Mesela?”

“Dane Sinclair: Hokeyin Altın Çocuğu ya da Şifrelerini Hatırlamayan Adam adlı bir kitap yazabileceğini söyledi.”

Başımı sallayarak istemsizce gülüyorum. “Lütfen Josie’nin böyle bir öneriyle gelmediğini söyle.”

“İmam, o böyle bir şey demedi. Ben sadece söylediklerini ha-

tırlayamadım ve kendimce bir şeyler söylemeye çalıştım ama başaramadım.”

“Ben olmasam ne yapardın acaba canım abiciğim.”

“Muhtemelen kaybolurdum,” diye gülerek itiraf ediyor.

Bir an için her şey normal geliyor. Kahkahalar ve alaylar her şeyin yoluna gireceğine inanmamı sağlıyor.

Ama içten içe böyle olmadığını biliyorum. İyi değilim. Gerçekten iyi değilim. Ama Dane iyi olduğuma inandığı sürece ben de öyleymiş gibi davranmaya devam edebilirim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Molly

KOLTUĞUMUN KENARINI SIKICA TUTARAK MAÇLA İLGİLENİYORMUŞ GİBİ YAPIYORUM. Biri bu halimi görse her şey yolunda mı diye sorardı çünkü parmak uçlarım baskıdan dolayı bembeyaz oldu.

Neyse ki Josie ve Cassidy erkek arkadaşlarının neler yaptığını demekle o kadar meşguller ki benim şu anda varoluşsal bir krizin ortasında olduğumu fark etmiyorlar.

Stresimin nedeni maç değil. Hatta şu anki durumla uzaktan yakından alakası yok. Gerginliğimin skor tabelasıyla veya bizimkilerin nasıl oynadığıyla hiçbir ilgisi yok. Dane'in nihayet ceza kabinden çıkmış olmasıyla bile bir ilgisi yok. Hayır. Bunlarla bir alakası yok.

“İyi misin?” Cassidy'nin sesi düşüncelerimi bıçak gibi kesiyor. *Kahretsin.* Şimdi hiçbir şey yokmuş gibi davranmam gerekiyor çünkü ne yaşadığımı kızların öğrenmesini istemiyorum. Benim derdim Hudson. *Besbelli.* Daha doğrusu onu izlemekten kendimi alamıyorum.

O gerçekten varlığımın laneti ve kendimi içine hapsettiğim bu saçma iddianın sebebi.

Buzun üzerinde gidişini izlerken bir yandan da dişlerimi sıkıyorum. Onu izlemek istediğim için değil, sırf hata yaptığını görebilmek için izlediğimi söylüyorum kendime. Takılıp düşmesini ya da pakı kendi kalesine göndermesini diliyorum.

Onun mükemmel olmadığını aklıma kazımama yarayacak herhangi bir şey.

Yüzüne gözüne bulaştıracığı bu anı sabırsızlıkla bekliyorum.

Ama ben tam bir pisliğim.

Kesinlikle acınacak bir pislik.

Çünkü içten içe onu bu yüzden izlemediğimi biliyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum çünkü o mükemmel.

Sinir bozucu derecede mükemmel.

O kadar aptalca ve zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor ki... Gerçekten sinir bozucu.

Sanki pist ona aitmiş gibi buz üstünde hâkimiyet kurması beni deli ediyor.

Aklıma saçma bir düşünce geliyor. *Acaba şu an buradaki kaç kadının onu gözleriyle soyuyordur?* Ben değil tabii ki. Neden öyle bir şey yapayım ki?

Biri beni bu dertten kurtarmalı çünkü zorbasına âşık olan ezik bir liseli kız gibi burada oturup da onu izlememem gerekiyor. Tabii bu durumda zorba olan benmişim gibi geliyor ama bu da ayrı bir mesele.

O iyi kalpli, seksi bir sporcu. Bu filmi daha önce izlediğimden eminim. Sonunda altın kalpli, tuhaf bir sanatçıyla birlikte oluyor ama o ben değilim.

Hem ben neden bunu düşünüp duruyorum ki zaten?

Ah, tabii ya. Çünkü Hudson ne kadar çok istesen de görmezden

gelemeyeceğin türden biri. Yani bu yüzden oturup onunla ilgili hayallere kapılıyorum. Harika. Gerçekten harika.

Hayır. Hayır. Hayır.

O böyle biri değil.

Nefret ediyorum ondan.

Ne derdim var benim? Hangi birini saysam ki... Kendi kendime konuşurken bile kötü adam olması gereken kişi iyi adam oluyor.

Hayır. Bu durumdan kurtulmam gerekiyor. Dayanılmaz biri o. İğrenç herifin teki. Sinirlerimi bozuyor.

O zaman neden hâlâ ona bakıyorsun?

Hayır. Öylece durup şaşkın şaşkın bakmıyorum ki zaten, dalga geçiyorum onunla.

Lanet olası iddia.

Ona karşı iyi davranacağıma söz verdim ama bu ona kolaylık göstermem gerektiği anlamına gelmiyor.

Tamam, bu harika; çok güzel bir çıkış yolu buldum. Kuralları çiğnemesem de onları olabildiğince esnetebilirim.

Mesela onunla herkesin önünde tartışamam ama onu kışkırtabilirim.

Hudson kayarak yedek kulübesinin önünden geçiyor; Saints hücumu hazırlanırken onun gözü de paktan başka bir şey görmüyor. Bana göz ucuyla bile bakmıyor ama yanımdan geçerken eldiveni tam da benim yakalayabileceğim kadar yukarı kalkıyor.

Ağzım açık kalıyor.

Hayır. Aklıma gelen şey olamaz, değil mi? Eldivenin kalınlığı nedeniyle kesin konuşmak zor ama parmaklarından biri diğerlerine göre biraz daha yukarıda gibi duruyor.

Ah, hayır, bunu yapmıyordur. Yok yok, kesinlikle yapıyor.

Bu onun ortaparmağı olmalı.

Piç kurusu çaktırmadan bana ortaparmağını gösteriyor.

Cesaretine duyduğum hayranlıkla şaşkınlık arasında kalarak gözlerimi kırpttırıyorum.

Ah ya, keşke ben düşünseydim bunu. Maçta olduğu için muhtemelen fark etmezdi ama o bana yaptığına göre belki de fark ederdi.

Hayır, sen böyle ucuz numaralar peşinde koşacak biri değilsin.

Her neyse bu demek oluyor ki ben kazandım. Birisi görmüş olmalı. Başımı Dane'in kaydığı yöne doğru çeviriyorum. Mutlaka görmüştür, değil mi?

Bir boşluğunu yakalayamıyorum ki; Hudson'ın aksine Dane kendini oyuna fazlasıyla kaptırmış.

Başımı Josie'ye çeviriyorum, belki o görmüştür. Öyleyse bana şahitlik edebilir.

Şans yüzüme gülmüyor.

Onun da hiçbir şeyden haberi yok; aptal âşık gibi abimi izliyor.

Cassidy görmüş olabilir mi?

Şu an çektiği fotoğraf Hudson'a ait değilse, ki değil, ihtiyacım olan kanıt onda da yok.

Öfkemle baş başayım ve bu da işleri daha kötü bir hale getiriyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Yüzsüzlük. Küstahlık.

Bu adam aldığı her nefesle hayatıma filtresiz, saf bir kaos getiriyor.

Ne yapıp yapıp bu olayla ilgili de ukalalık etmenin bir yolunu bulacaktır.

En kötüsü de şu ki o bunu yaptığında çenemi tutmam gerekiyor. Bu iddia resmen bugüne kadar kabul ettiğim en sinir bozucu şey haline geldi.

Kaybeden taraf ben olmayacağım.

Bu adam şeytanın teki.

Ne yaptığını o kadar iyi biliyordu ki şu an pis pis sırttığını bu camın ardından bile hissedebiliyorum.

Saints uzatmalarda maçı alırken ben de artık patlamak üzereyim. Zil çalar çalmaz sevinç çığlıkları atan taraftar kalabalığının arasından sıyrılıp soyunma odalarının yakınındaki koridora yöneliyorum.

Hava almaya ihtiyacım var. Ter ve erimiş buz dolu bayat arena havasına değil, Hudson'ın bir türlü kalkmak bilmeyen davetsiz misafir gibi zihnimi meşgul etmediği bir havaya ihtiyacım var.

Çocuklar henüz pistte. Onları beklerken topuklarımı yere vurarak volta atıyorum. Kapı kapalı olmasına rağmen içerideki takımın boğuk tezahüratlarını hâlâ duyabiliyorum.

Neyse ki içeride çok kalmıyorlar. Abimi görmek ve Hudson'ı kenara çekip onunla usulca konuşmanın bir yolunu bulmak istiyorum.

Tamam tamam, açıkçası bağırmayı planlıyorum. Usulca kısmı tartışılır.

Beş dakika sonra kapı ardına kadar açılıyor ve Hudson beliriyor. Saçları nemli, siyah termal içliği dışarı çıkmış. Gülüyor. Mason'la yan yana ve henüz beni görmedi.

Rahat, ukala ve gamsız tavırları içimdeki ateşi daha da körüklüyor.

Mason'ın söylediği her neyse ona kıkırdamayı bitirdikten sonra başını kaldırıp beni fark ediyor ve anında sıırıtmaya başlıyor.

Al işte. Öyle bir gülüş ki suratına bir tane patlatmayı ve... ona henüz kabullenemediğim başka şeyler yapmayı istememe neden oluyor. *O noktaya gelmeyeceğim.*

Dane için çalıştığımdan beni burada gördüğüne pek şaşırmıyor ama bu gece burada olma sebebimin de kendisi olduğunun farkında. İşi gücü soytarılık.

“Molly,” diye usulca sesleniyor olduğu yerden. “Bu şerefi neye borçluyum?”

Sesi bile beni rahatsız ediyor ve ona bir şey fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Al işte, yine aynı şey. Tepemin tasını attıran o gülüş.

Neden burada olduğumu gayet iyi biliyor ve en kötüsü de bundan keyif alıyor. Resmen böyle anlar için yaşıyor: Damarıma basmak, beni zorlamak ve şartelim atmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek için.

Ona tam da yüzündeki o pis gülüşü silecek sert bir cevap verecekken Dane sevinçten havalara uçarak Hudson'ın arkasında beliveriyor.

“Bu gece bizimle geliyor musun?” diye soruyor Dane. Heyecanı yüzünden okunuyor; onu görünce gülümsememek elde değil.

Ona gözlerimi kısarak bakıp, “Sen dışarı mı çıkıyorsun? Hem de kendi isteğinle...” diye takılıyorum.

“Evet.”

Uzanıp ateşi var mı diye kontrol etmek için avucumu alnına bastırıyorum. “Sen kimsin ve abime ne yaptın?”

“Buna aşk diyorlar Molly.” Ne kadar keyif aldığını anlayabilmem için Hudson'a bakmama gerek bile yok.

Kaşlarını çatan Dane, bakışlarını Hudson'a çeviriyor. “Dikkat et Hudson. Alay ettiğin düşünülebilir.”

Hudson ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırıyor. Gülüşü asla değişmiyor. “Bunda alay edecek bir şey yok. Âşık oldun ve insan âşık olduğu zaman değişir.”

İçimde biriken kelimeleri hissedebiliyorum; keskin, alaycı karşılıklar serbest bırakılmak için adeta yalvarıyor. Ama söz verdim. Uslu duracağıma söz verdim ve bu kelimeleri içimde tutma çabası fiziksel olarak acı verici. Yanağımı içeriden ısıtarak kendimi tutmaya çalışıyorum.

Hudson durur mu, tabii ki fark ediyor. Keyif aldığı çok belli. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı çok iyi biliyor ve gözlerinden okunan o kibirli memnuniyet benim için artık dayanılmaz bir hal alıyor.

Kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslanıyor. Dayanamayıp konuşmamı bekliyormuş gibi hafifçe gülümsüyor.

Dane'in bakışları ikimiz arasında gidip geliyor; neler döndüğünü anlayamasa da nabız yoklamaya çalışıyor. "Görünüşe göre iddiaya devam ediyorsunuz çocuklar. İkinizle de gurur duyuyorum."

"Sanırım sürprizlerle doluyuz, değil mi Hudson?" Sesimi ve gülümsememi zar zor sabit tutuyorum.

Dane gülerek Hudson'ın sırtına vuruyor. "Çok güzel."

Dane'i böyle rahat, mutlu, eskisinden çok farklı görünce öfkem dağılıyor.

Onu böyle görebilmek için hep çabaladım.

Çok hoşuma gidiyor. Tüm bu karmaşayı ve Hudson'la ilgili saçmalıkları unutturuyor. Şey yani, neredeyse unutturuyor.

Dane bana dönüyor. "Ee, geliyor musun?"

"Ben size yetişirim," diyorum sakın konuşmaya çalışarak. "Biraz işim var."

"Süper." Kendinden emin ve kaygısız adımlarıyla koridora girmeden önce bana hızlıca sarılıyor.

Dane köşeyi döndüğü anda Hudson'a dönüyorum, gömleğinin yakasından tutup onu koridora çekiyorum.

"Kendini çok tatlı sanıyorsun, değil mi?" diye fısıltıyla bağıriyorum ona. Sesim kısık olduğu kadar da öfkeyle dolu.

"Ben zaten tatlıyım," diyor hiç tereddütsüz. Sinir bozucu yavaşak. Derin bir nefes alarak soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Burnunu kırıştırıp başını gerçekten şaşırmış gibi eğiyor. "Öyle mi? Bence bilmiyorum."

Ona doğru yaklaşıp gözlerimi kısarak, "Bana ortaparmak gösterdin," diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi bir an olsun kaybolmülmüyor. “Öyle mi yapmışım? Yoksa bana kızmak için bahane mi arıyorsun? Çünkü hokey eldiveni takarken birine ortaparmak göstermek çok zor. Ne kadar kalın olduklarını herkesten çok senin bilmen gerekiyor. Bence bunu sadece iddiayı kazanmak için uyduruyorsun.”

“Sen tam bir...”

“Dikkatli ol.” Göz göze gelebileceğimiz kadar eğiliyor. “Küçük anlaşmamızı bozmak istemezsin, değil mi? Çok yazık olur.”

Çenem o kadar sert kilitleniyor ki dişlerimin çatlamaması mucize. En kötüsü de haklı olması. Eğer sinirlenirsem kaybederim. Ve kendini beğenmişlerin kralı Hudson da bunu unutmama asla izin vermez.

Ona dik dik bakıyorum. Tüm vücudum dizginlenmiş bir öfkeyle titriyor.

“Katlanılmaz birisin.”

“Ama katlanıyorsun işte,” diye karşılık veriyor sinir bozucu bir rahatlıkla etrafımdan dolaşarak. Uzaklaşırken bana küstahça göz kırptıyor, sesi onu takip ediyor. “Barda görüşürüz Cadı.”

Giderken ıslık çalıyor, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum ve -o an, orada- yapacağım son şey olsa bile bu iddiayı kazanacağıma yemin ediyorum. Hudson Wilde bu gece öne geçmiş olabilir ama kiminle uğraştığını bilmiyor.

Kendini zeki ve dokunulmaz sanıyor ama bu iş bitmedi. Daha bitmedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Molly

ELEME MAÇLARININ İLK TURU BİTTİĞİNE GÖRE SADECE BİR GÜNLÜĞÜNE DE OLSA BU KÜÇÜK MOLA-YI VERMEK GÜZEL.

Takım olarak yaptığımız tüm etkinlikler arasında açık ara en sevdiğim bu. Arkadaş canlısı biri olduğumdan veya sabrımı sürekli sınanan oyuncularla takılmayı sevdiğimden değil.

Burada yavru köpekler olduğundan.

Durmaksızın havlayan, sevimli, yumuşacık bir sürü yavru köpek. İçim eriyor.

Köpekleri çok seviyorum.

Köpekler, tüm insanlığın başına gelen en güzel şey.

Açıkçası imkânım olsa tüm köpekleri sahiplenir, bir çiftlik kurar ve orada hayatımın sonuna kadar mutlu yaşardım.

Ama ne yazık ki böyle bir şey mümkün olmadığından ben de bunun gibi eğlenceli etkinliklere katılıp ihtiyaç sahibi köpeklerin sahiplendirilmesine yardımcı oluyorum.

Birkaç adım öteden gelen gürültüyü duyunca o tarafa dönüyorum. sahnede bir hareketlilik var, arka plandaysa en sevdiğim ses: Yavru köpek havlaması. Ciddi durmaya çalışıyorum ama ne zaman ki bir tanesi havlasa ya da kendi patisine takılıp düşse kendimi tutamıyorum.

Cennet. Burası cennet olmalı.

Sinir bozucu birkaç ayrıntı hariç. Basın mesela. Köpekler etrafta koşup oynarken bir yandan da flaşlar patlıyor.

Birini kapıp günbatımına doğru koşmak istiyorum ama bunun yerine bugünkü etkinlik için kurduğumuz sahnenin yanında durup her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorum. Gerçekteyse eğer fırsatım olsaydı bu yavrulardan hangisini sahiplenebileceğimi düşünüyorum.

Göz ucuyla Dane'i görüyorum. Josie ona doğru yaklaşırken başını sallıyor ve gördüğüm en sevimli labradoodle'ı kucağına alıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutarak, "İyi şanslar," diye sesleniyorum ona.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak karşılık veriyor ve gayet iyi biliyor ki Josie eğer bu yavruyu istiyorsa karar çoktan verilmiştir.

"Sahiplenmeden önce küçük bir fotoğraf çekimi olacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Böyle bir şey yapmayacağım," diye homurdanıyor Dane.

"Bunu kız arkadaşına söyle. Seni o kaydettirdi." Gülmemek için kendimi o kadar zor tutuyorum ki.

"Gömleğimi çıkarmayacağım."

"Hayır, çıkaracaksın." Josie elinde yavru köpekle yaklaşıyor.

"Kahretsin..."

"Bana hiç öyle kahretsin falan deme Bay Huysuz. Bu köpekler için üç katı para toplayacağız." Josie köpeği havaya kaldırıyor, gözleri haylazlıkla parlıyor. "Lütfen."

“Peki, tamam,” deyip iç geçiriyor Dane. Ardından fotoğrafçıya doğru ağır adımlarla ilerliyor. Dane’in çektiği acıdan habersiz olan labradoodle neşeyle kuyruğunu sallıyor.

Uzaklaşmalarını izlerken dikkatim başka bir yere kayıyor.

Tabii ki Hudson’a.

Üstü çıplak bir halde, fotoğraf çekiminin tam ortasında bir Malta köpeği yavrusunu sanki kupa kaldırıyormuş gibi tutuyor. Sınır bozucu derecedeki mükemmel gülüşüyle beni adeta kör ediyor. Ve sanki bu kadar yakışıklı olması yetmiyormuş gibi bir de köpeğe sokulmaya başlıyor.

Kahretsın.

Yumurtalıklarım isyan halinde. Bu hiç adil değil.

Bu kadar yakışıklı bir adam bir köpek yavrusunu kucağına almamalı. Resmen dolandırıcılık bu.

Yanında da takımın dikkat çekmekten sorumlu ikinci adamı Mason var. Kıpır kıpır kıpırdanan bir beagle ile poz veriyor ve köpek yüzünü her yaladığında gülüyor. Kalabalık onları hayranlıkla izliyor. Bayılıyorlar. Hayranlar tezahürat yapıp ıslık çalarken ardına flaşlar patlıyor.

Gözlerimi biraz daha devirirsem kafatasımın arkasına geçecekler.

Niye şaşıyorum ki zaten. Hudson’ın olayı bu.

Her zaman ilgi odağı, her zaman ön planda ve merkezde. Sanki bunun için doğmuş gibi bütün ilgiyi üzerine çekiyor.

Ondan uzaklaşmak için başka tarafa döndüğümde Dane’in yavruyu hâlâ radyoaktif bir maddeymiş gibi tuttuğunu görüyorum.

“Sadece çek yazsam olmuyor mu?” diye Josie’ye soruyor. Josie ise abartılı bir şekilde somurtarak başını hayır anlamında sallıyor.

“Onu sahiplenmemizi istiyor.” Ah, altdudağını büzüyor. Ne kadar abartılı hareketler.

“Onu takımın sahiplenmesi lazım,” diyor Hudson rahatsız olacağım kadar yakından.

Tabii ki burada. Her zaman dibimde. Gölgem gibi peşimde.

“Bence öyle olmaz. Yakınlık duyabileceği birileri lazım ona,” diyor Josie tüm tatlılığıyla. “Bizim gibi.”

Dane ise, “Hayır, biz böyle bir şey yapmayacağız,” diye kesin bir dille karşılık veriyor.

Bunun üzerine Josie iyice surat asıyor.

“Molly ve ben artık iyi birer arkadaş olduğumuza göre onu biz sahiplenebiliriz,” diye duyuruyor Hudson o sinir bozucu, neşeli sesiyle.

Neredeyse düşecek kadar hızlı bir şekilde ona dönüyorum. “Ne?”

Kafayı mı yedi bu adam? Ağzından çıkanı kulağı duyuyor mu?

“Harika bir fikir, değil mi?” Sesi o kadar tatlı, gülümsemesi o kadar kocaman ki onu yumruklamak istiyorum.

Lanet olası iddia. Bütün takım burada ve hepsi de iddiayı biliyor. O yüzden herkesin gözü üzerimdeyken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

“Neden olmasın. Senin bir köpekle ilgilendiğini görmek harika olurdu.” Yanına yaklaşp sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltıyorum. “Yani seni bok temizlerken izlemek.”

Başını geriye atıp katıla katıla gülmeye başlıyor. “Sanırım kesinleşti.”

Hudson bana iyice yaklaşp çok kısık bir sesle konuşuyor. “Beni öldürmek istediğini biliyorum.”

“Sanırım Mason’a yirmi dolar borcum var. Bahse girerim etkinlik bitmeden iddiayı kaybedersin,” diye araya giriyor Dane sırtarak.

Hudson sadece benim duyabilmem için eğiliyor. “Akşam yemeğinden önce kaybedeceğine dair iddiaya var mısın? İki katı ya da hiç.”

Ağzımı açıp karşılık vereceğim anda fotoğrafçının bize doğru geldiğini görüyorum. İhtiyacım olan son şey kendimi kaybettiğim anların ölümsüzleştirilmesi.

“Biraz daha yakın durur musunuz,” diyor.

Hudson hemen kabul ediyor. “Harika. Neredeyse hazırız.”

Ben daha ne olduğunu anlamadan Hudson beni kollarıyla sarıyor ve Malta köpeğini de aramıza alıyor.

Göğsünün sıcaklığını hissediyorum ve bir an için sinirim geçiyor. Flaş patlıyor, köpek kıpırdanıyor ve kısa bir süreliğine memnuniyete tehlikeli derecede yakın bir şey hissediyorum.

En sahte gülümsememi yerleştiriyorum yüzüme. Ama flaşlar patlayıp da Hudson’ın kollarının sıcaklığını hissederken bir anlığına neredeyse gerçekten gülümsüyorum.

Neredeyse...

Küçük bir parçam gerçekten köpek sahiplenmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. Koşulsuz sevgi, arkadaşlık... Ama birden gerçekler devreye giriyor. Dairemde evcil hayvan yasağı var. Japon balığı bile besleyemiyorum. Eğer koşulsuz sevgi istiyorsam başka bir yerde aramam gerekecek.

Ya da benim durumumda...

Asla bulamayacağım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

HOKEY MAÇLARI ÖNCESİNDE YENEN AKŞAM YEMEKLERİ HER ZAMAN KARGAŞA İÇİNDE GEÇER.

Doğu Konferansı yarı finallerinin ilk maçından önce Redville Saints ile akşam yemeğiye bambaşkadır.

Gürültülü, tuhaf ve belli ki artık benim kişisel cehennemim.

Tıpkı bu gece olduğu gibi. Sanki doksanlardaki kötü bir komedi dizisinde sıkışıp kalmışım ve espri konusu olmuşum gibi hissediyorum.

İçeri girdiğimde Hudson'dan olabildiğince uzağa oturmak için doğruca ona en uzak köşeye gidiyorum. Çünkü dönüp ona bakmasam bile pişmiş kelle gibi sırtıttığını adım gibi biliyorum.

Elbette takımda herkesin farklı planları var.

Kimi beni çıldırtmak istiyor, kimiyse asıl iddia üzerinden girdikleri yan iddiaları kazanmanın peşinde.

Mason herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülünce donakalıyorum. Bu hiçbir zaman iyiye işaret değil.

Mason'ın pis bir sırtlan gibi gülüşünden bir şeyler çevirdiği çok belli ve Hudson'ın yanındaki sandalyeye doğru yaptığı süpürme hareketini görünce ne çevirdiğini anlamam uzun sürmüyor.

Tek boş yer.

Bir mucize bekleyerek başka seçeneğim var mı diye etrafa bakıyorum ama yok, diğer tüm sandalyeler dolu. Bu bir tuzak. Zalimce planlanmış bir tuzak.

Ayaklarım yere yapışıyor ve hareket etmeyi reddediyorum.

“Böyle gelsene Molly,” diye sesleniyor Mason bu sefer. “Burası boş.” Tüm takımın duyabileceği şekilde söylüyor bunları.

Yüzüm alev alev yansa da kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Terlediğimi görme zevkini onlara yaşatmayacağım.

“Aslında ben...”

“Bizimle yemeyeceksen başka yer yok, üzgünüm.” Her zamanki gibi sorun çıkaran Mason pis pis gülmeye başlıyor. “Dane sorun olmayacağını söyledi.”

Masanın karşısında oturan kardeşime sert bir bakış atıyorum ama Dane telefonundan başını bile kaldırmadan omuz silkiyor. “Ateşkesin bir parçası bu,” diye mırıldanıyor. Belli ki benim için yaklaşmakta olan felaketten çok telefon ekranındaki şeyle ilgileniyor.

Hain.

Hudson çoktan oturmuş ve arkasına yaslanıyor, sanki mekânın sahibiymiş gibi bir kolunu da sandalyenin arkalığına atmış.

Öyle kocaman gülüyor ki tıpkı *Smile*¹⁶ filminden fırlamış gibi görünüyor. “Korkma Cadı, yemem seni,” diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim şekilde.

Sesindeki çifte anlam midemde istenmeyen bir sancıya neden oluyor. *Lanet herif.*

16- *Smile*, Parker Finn'in yönettiği, 2022 yapımı bir psikolojik korku filmidir. (e.n.)

“Her neyse,” diye mırıldanıyorum yanındaki sandalyeye otururken.

Masa çok küçük, belli ki “samimi” yemekler için tasarlanmış ki bu kesinlikle öyle bir yemek değil. Oturduğum anda dizim masanın altında Hudson’inkine çarpıyor. Tabii ki dizini çekmiyor.

Dudaklarımı kenetliyorum.

Harika. Gerçekten harika.

Bana o kadar yakın duruyor ki kolunu ve uyluğunu hissedebiliyorum.

Dikkatimi başka yere vermek istesem de hain beynimin başka planları var.

Derinlere gömmeye çalıştığım imgeler yeniden meydana çıkıyor: Elleri, dokunuşu, ciddileştiği zaman alçalan sesi.

Gözlerimi kapatıp bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama Hudson’m parmakları çıplak bacağıma değdiği anda kendi nefesimde boğulacak gibi oluyorum. Sanki aklımdan geçenleri okumuş da onları bana karşı silah olarak kullanıyor gibi.

Kontrolsüzce öksürmeye başlıyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Hudson. Öyle masum konuşuyor ki bu performansla En İyi Erkek Oyuncu Ödülü bile kazanabilir.

Homurdanarak, “İyiyim,” diye karşılık veriyorum ama iyi değilim. Sinirli, telaşlı ve azgıyım. Hiç iyi bir kombinasyon değil.

Tüm masa dönüp bakıyor. Sanki kendi aralarında bir şaka yapmış gibi sırıtıyorlar. Mason ve Aiden bakışıyorlar ve ben bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum: Sinirlenmeden ne kadar dayanacağıma dair iddiaya giriyorlar.

Aiden bir kaşını kaldırarak, “Kazanman imkânsız,” diyor Mason’a.

“Bak sana söylüyorum, on beş dakika,” diye cevaplıyor Mason, sanki hayatının en önemli konuşmasıymış gibi öne eğilerek.

Herkes bizim üzerimizden iddiaya giriyor. Mason'ın bunu yapacağını az çok tahmin ediyordum ama herkes mi işin içinde? *Aman Tanrım.*

Bu onlar için bile düşük bir seviye.

Hudson menüsünü eline alıp bana doğru eğdiğinde yüzünde hâlâ pis bir gülüş var. "Ne alacaksın Molly? Paylaşmak ister misin?"

Çenemi sıkıp zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Baharatlı bir şey sipariş etsem de sen ondan uzak dursan nasıl olur?"

Mason kıkırdıyor. "Sanırım olacak. Hissedebiliyorum," diyor Aiden'a sanki bağıırıyormuşçasına fısıldayarak.

Hudson bana doğru eğilirken ben de söyleyeceği saçma şeye karşı kendimi hazırlıyorum. "Twinkie paylaşabiliriz istersen."

Tükürecek gibi oluyorum ama onun yerine bir şekilde boğulmayı başarıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor sahte bir endişe dolu sesiyle.

"Evet."

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Onu boğma isteğimi bastırırken tırnaklarımı avucuma batırıyorum.

Garson siparişleri almak için tam zamanında geliyor ve Hudson'ın kibirli suratını görmemek için menüyü bir kalkan olarak kullanıyorum.

Yemeklerin gelmesini beklerken telefonumla oynayıp videolar arasında geziniyor ve beni kimsenin rahatsız etmemesini umuyorum.

Yemeklerin sadece birkaç dakika sonra gelmesine şaşırıyorum ama bir yandan da ne kadar hızlı yersek buradan o kadar hızlı kurulabilirim diye seviniyorum.

Birkaç saniye sonra masamız bir gürmenin rüyalarını süsleyen, dumanı tüten yemeklerle donatılıyor. Benim tabağımda kırmızı soslu, baharatlı makarna var. Hudson'ın yemeği elbette sinir bozu-

cu derecede mükemmel görünüyor; sanat eseri gibi dizilmiş sebzelerin eşlik ettiği az pişmiş bir biftek.

Yemek yemenin verdiği zevke odaklanıyorum. Ama bu kadar yakınımnda otururken bu bile imkânsız. Çatalı tabağına her çarptığında veya dizi benimkine her değdiğinde ayarlarım bozuluyor.

Hudson'ın vücudu yemek boyunca dibimde ve tüm hareketlerinin fazlasıyla farkındayım.

Çiğneme şekli bile bir şekilde kanımı kaynatıyor.

Ses çıkarmıyor, ağzını da şapırdatmıyor. Çenesinden de bir ses gelmiyor. Hatta sofra kurallarını o kadar iyi biliyor ki şu hayatta yanlış yaptığı herhangi bir şey var mı acaba?

Neden en sıradan şeyleri yaparken bile bu kadar iyi görünmek zorunda? Gerçekten sinir bozucu.

Makarna harika; yeterince baharatlı ama dudaklarımı yakacak kadar da değil.

Birkaç dakikalığına etrafımdaki gürültüyü duymazdan gelmeyi başarıyorum. Ama bitmek bilmiyor.

Yemeğimi bitirdikten sonra daha da zorlaşıyor. Hudson bana doğru eğilerek sanki aklımdan geçenleri okumaya devam ediyormuş gibi sırtıp duruyor.

Garson nihayet tabakların sonuncusunu da kaldırdığında rahat bir nefes alıyorum. Yemek bitmek üzere, artık kurtuldum sayılır.

Garson yanımdan ayrılınca, “Bu gece hepimiz için öğretici oldu,” diyor Mason.

Hudson bir kaşını kaldırıyor. “Öğretici mi?”

Mason pis pis gülüyor. “Evet, bu gece hepimiz Molly’de peygamber sabrı olduğunu öğrendik. Ben senin yanında bu kadar uzun süre oturamazdım. En azından seni öldürmeden.”

Aiden başını sallıyor. “Molly’nin otuz dakika dayanabileceğine dair iddiaya girmiştin.”

“Benim ne kadar sabırlı olduğumu bilmemenize şaşırdım doğrusu,” diye karşılık veriyorum.

“Pek de sabırlı sayılmazsın,” diye mırıldanıyor Hudson sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Ama alaycı tavrının altında bu kez bir sevecenlik gizli. Sesinde bir şey var; gömmek istediğim anıları tekrardan ortaya çıkarıyor.

Her şeyi bilen bir ses.

Geçmişteki sırları ve gelecek vaatlerini anlatıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Molly

LANET OLSUN ÇOK SOĞUK.

Kabanımı almadığıma pişman edecek kadar hem de.

Kollarımı kavuşturup koltuklar arasında aceleyle yürüyerek Josie'yi bulmak için gözümle sıraları tarıyorum.

Maç çoktan başladı ve arenadaki gerginlik elle tutulur cinsten.

Tezahüratlar, düdükler, spikerin gür sesiyle burası tımarhane gibi.

Josie'nin kendine özgü neşeli gülümsemesiyle bana el salladığını görüyorum, yanında boş bir yer var.

“Ne kadar da uzun sürdü.” Ben yerime otururken alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor.

“Benim biricik tatlı Josie'ne ne oldu böyle?” diye karşılık veriyorum. Ellerimi bacaklarıma koyup ovuşturarak taytımdan sızan soğuğu durdurmaya çalışıyorum.

“Abine benzedim. Ben de huysuzum artık.”

“Tartışılır.”

Yumuşak ve hafif bir sesle kıkırdıyor. “Şaka bir yana, geç kalmak sana göre değil.”

“Son anda birkaç işim çıktı da.”

Yalan. Peki gerçekte ne oldu? Kendimi buraya gelmek için ikna etmem uzun sürdü. Hudson Wilde’in zihnindeki görüntüsünü silmek uzun sürdü. Adam son zamanlarda zihnimde kira ödemesinden oturuyor ve bu durum artık sinirimi bozmaya başladı.

Titriyorum.

Dondurucu arenalara alışkın olmamın bir önemi yok; bugün daha kötü hissediyorum. Belki de duygusal olarak zaten yıprandığım için böyle. Belki de öğleden sonramın yarısını Hudson’ın ona harcadığım zihinsel enerjiye değmediğine kendimi ikna ederek geçirdiğim için.

Sorunlarımın sebebi biricik Hudson.

Evet.

Kendini beğenmiş, sinir bozucu ve fazla yakışıklı. Ve zihnimin onun sesini tekrar tekrar oynatmasından nefret ediyorum; sanki gece yarısı sırları için yaratılmış gibi pürüzsüz ve derin.

Dur. Hayır.

Hudson’dan nefret ediyorum.

Ondan her zerresiyle nefret ediyorum çünkü o kendini beğenmiş bir seks manyağından başka bir şey değil.

Ama işte geldiğim noktada maça odaklanmak yerine onu düşünüyorum.

Bangır bangır korna sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Tekrardan maça odaklanıyorum.

Buz pisti, oyuncuların ileri geri koşturduğu, patenlerin buz kestiği, pakın sopaların arasında siyah bir mermi gibi dolaştığı bulanık bir hareket alanı. Kalabalığın coşkusuysa nefes kesici, istesem de istemesem de beni şu ana çekiyor.

Hokey, çocukluğumdan kalan nadir güzelliklerden. Dane'in maçlarını büyük bir heyecanla izlerdim.

Bugün bile bu kalabalığın arasında olduğum zaman yüreğim pır pır ediyor.

Etrafımda acayip bir hareketlilik yaşanıyor. Hop oturup hop kalkıyorum. Gözlerim pistte.

Pakın buzda kaymasını izliyorum. Bir oyuncudan diğerine sekererek giderken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hudson adeta bir yırtıcı gibi savaşıyor. Mavi çizgide kayıyor, vücudu yere yakın. Aiden ile Wolfe'un verkaçı esnasında Hudson da sopasını hazırlıyor.

Wolfe'dan pakı tekrar alan Aiden bir defans oyuncusunun etrafından dolaşıyor ve o sırada roket gibi ileri fırlayan Hudson'a pas atıyor. Defanstakiler Hudson'a yaklaşırsa da o asla tökezlemiyor. Başı dik, sanki herkesten beş adım öndeymiş gibi buzu tarıyor.

Hızlı bir hamleyle pakı bir defans oyuncusunun bacak arasından geçirip hazırda bekleyen Aiden'a pasını atıyor. Aiden da hiç duraksamadan gole doğru giden Hudson'a pakı geri gönderiyor.

Sanki birbirlerinin aklını okuyorlarmış gibi, eşine nadir rastlanır türden bir bağ. Hudson başka bir defans oyuncusunu daha geçerken kalabalık coşuyor; öylesine hızlı ve kontrollü ilerliyor ki sanki en ufak bir çaba harcamıyormuş gibi.

Aslında ona bakmayacaktım ama kendimi alamıyorum. Ona doğru çekiliyorum.

Gözlerim ona takılıyor: 17 numara.

Forması geniş omuzlarına yapışmış, hareketleri keskin ve hesaplı. Büyüsüne kapılıyorum ve bunu fark etmekten nefret ediyorum.

Abimi izlemem gereken yerde Hudson Wilde'a kilitleniyorum.

Buzun üzerinde dokunulmazlığı varmış gibi hızla ilerliyor. Her adımı akıcı ve güçlü, sanki dünyaya bunun için gelmiş.

Hayran olmamak elde değil.

Kontrolü ve hassasiyeti yıllar süren çalışmanın bir karşılığı.

Ama daha da fazlası var. Oynama tarzında inanılmaz bir hırs ve istek saklı. Sadece kaymıyor; adeta hükmediyor.

Ama mesele sadece hızından ibaret değil; bunu görme biçimi ve oyunun nasıl devam edeceğini önceden biliyormuş gibi hareket etmesi de var işin içinde.

“Adam çok iyi,” diyor Josie yan taraftan.

“Öyle. Yavşağın teki olması çok üzücü.”

“Hâlâ ondan nefret ediyorsun, anlıyorum. Bu kadar iyi oynama-sına rağmen mi?”

“Olay ondan nefret etmem değil. Ona karşı kayıtsızım.”

“Kesinlikle öyle görünüyor,” diye karşılık veriyor. Bakışlarımı pistten ayırıp ona dönüyorum.

Yüzünde haylazca bir ifadeyle sırtıyor. Tartışmak isterdim ama daha fazla cevap verirsem onu haklı çıkarmış gibi olacağım.

Etrafına neşe saçan, dünya tatlısı bir insan. Ve huysuz abiciğim için de mükemmel biri.

Tam ben bir şey söyleyecekken etrafımızdaki kalabalık coşuyor. Neler olduğunu anlamak için maça dönüyorum.

Pak Hudson’da. Bir defans oyuncusunu itip hızla kaleye doğru ilerliyor.

Sanki bedenimin ayrıca bir iradesi varmış gibi öne eğilip ellerimi koltuğumun kenarına koyuyorum.

“Evet, tam da düşündüğüm gibi,” diyor Josie yanımdan.

“Şşş,” diyerek onu susturuyorum. “Hudson’la bir alakası yok. Ben sadece hokeyi seviyorum.”

“Tabii canım, hokeyi seviyorsun.”

Hudson sopasını geriye doğru çekerken adeta zaman duruyor.

İçimdeki her şey sıkışmaya başlıyor; bir yandan başarılı olmasını

isterken bir yandan da sırf suratına yerleştireceği o kibirli gülümsemeyi görmemek için tüm kalbimle ıskalamasını diliyorum.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Bekliyorum. İzliyorum. Dilek diliyorum.

Pak sopasından fırlıyor.

Havada süzülüp kalenin üst köşesine doğru giderken sahne yaşıyor.

Gir artık.

Pak bir anda siyah bir ışık huzmesiyle ok gibi fırlayarak kalecinin eldiveninin yanından geçiyor.

Ne olduğunu bile anlamadan ayağa kalkıp kalabalıkla birlikte tezahürat ediyorum.

Her şeyi unutuyorum; iddiamızı, gülüşünü, beni nasıl çıldırttığını. Tek gördüğüm yeteneği ve mükemmelliği. Piçin teki olabilir ama buzun üzerindeyken harikalar yaratıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

Anne: Bil bakalım ne yapıyoruz doğum günü çocuğu!

Anna: Olamaz, ne oluyor?

Baba: Doğum gününde seni ziyarete geliyoruz!

Anne: Uçak biletleri alındı, çantalar neredeyse hazır.

Anna: Çantalar mı? Anne, on saniye falan kalacağız orada.

Anne: Buna hazırlıklı olmak deniyor Anna. Zaten abinin de bunları okuyacağı yok.

Baba: Muhtemelen güzellik uykusundadır.

Anna: Ekstra güzellik uykusu. Kesinlikle ihtiyacı var.

Anne: Kibar ol Anna.

Anna: Kibarım zaten. Saçımdan bahsetmedim bile.

Anne: Ne varmış oğlumun saçında.

Anna: Kuş yuvasına benziyor.

Baba: Karakteristik duruyor bence.

Anna: Kesinlikle babacığım, karakteristik.

Anne: Hudson'dan haber alan var mı? Sesi çıkmadı, merak etmeye başladım.

Anna: Ya uyuyor ya da daha sonra şaşırmış gibi yapmak için görmemiş gibi yapıyor.

Baba: Ya da yemek yiyor. Bu çocuğun yemek yemesi başlı başına bir spor.

Anne: Doğru. Hokey çok kalori yaktırıyor.

Anna: Uyumak da öyle.

Anne: Hudson, hayatta mısın?

Anna: Kaçırıldın mı?

Anna: Ne dersiniz, fidyeye notu alır mıyız?

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hudson

BİRKAÇ GÜN SONRA, İKİ YENİ ZAFER DAHA KAZANMAMIZIN ARDINDAN TANIDIK BİR KOKUYA UYANIYORUM.

Çocukluk evim gibi kokuyor.

Ama çok tuhaf çünkü şu an o evde değil, Redville'deki yatağımdayım.

Yine de o tatlı, tereyağlı, lezzetli yemeklerin güzel kokusunu içime çekmeme engel değil bu.

Bir dakika, belki de hâlâ uyuyorumdur.

Gözlerimi açmıyorum.

Bu olağanüstü rüyadan uyanmayı reddediyorum.

Kurabiyelerin gerçek hayattaki kadar lezzetli olup olmayacağını merak ediyorum. İstemesem de gözlerim açılıyor. Sonuçta fazla merak adamı öldürür.

Çok ilginç.

Koku gerçek.

Mutfağımdan gelen sesler de büyük ihtimalle gerçek.

Rüyalarda genellikle tencere tangirtısı ve çekmece sesleri olmaz. Belki kâbuslarda olur.

Sabahın ilk ışıkları perdeden içeri süzülüyor. Kalkıp neler olduğuna bakma zamanı geldi artık.

Giyinip aşağı iniyorum.

Merdivenlerden inmeden önce burnuma yoğun bir koku geliyor. Bir adım daha attıktan sonra kahkaha sesleri duyuyorum: Annemin kahkahaları.

Son birkaç basamağı koşarak iniyorum. Annem, babam ve kız kardeşim Anna mutfaktalar. Annem krep çeviriyor, babam sanki hayatında hiç kahve yapmamış gibi kahve makinesiyle oynuyor, muhtemelen hiç yapmamış. Benim gibi bir baş belası olan Anna ise krem şantiyi doğrudan ağzına sıkarak yiyor.

“Bugün benim canım oğlumun doğum günü,” diye bağırıyor annem beni görünce.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

“Ben belli oluyor sanıyordum... Sana doğum günü kahvaltısı hazırlıyoruz.”

“Görünüşe göre sadece sen hazırlıyorsun.” Kız kardeşimi ve babamı işaret ediyorum. “Anna krem şanti yemekten kafayı bulacak gibi görünüyor. Babamsa... yani babam çoktan kafayı bulmuş gibi.”

“Şey, peki o zaman doğum günün kutlu olsun,” diyor Anna çok da istemeden.

Annem spatulayı bıraktıktan sonra yanıma gelip bana sarılıyor.

“Vay canına, gerçekten de hepiniz buradasınız.”

“Evet, buradayız,” diyor babam.

“Neden?”

“Doğum gününü yalnız geçirmeni istemedik.”

Bir yandan krem şanti yemeye devam eden Anna coşkuyla başını sallıyor. “Evet.”

Gözlerimi kırıştıırıp tezgâha bakıyorum. Bu bir rüya olmalı. Ailemi özlemiştim ve işte buradalar. Bu da yetmezmiş gibi masanın ortasında krep ve çıtır pastırmadan oluşan bir yığın duruyor. Ailem evime gelip bana kahvaltı hazırlamış.

“Böyle bir şey yapmanıza hiç gerek yoktu,” diye fısıldıyorum.

Annem beni el sallayarak geçiştiriyor. “Elbette vardı. Bu bir gelenek.”

Hayır, değil. Bir süredir değil. *Evden ayrıldığımdan beri değil.*

Ensemin arkasını ovuşturup odaya göz gezdiriyorum. Ailemin mutfağında dikildiğini görmek göğsümü sıkıştırıyor.

Özlediğim şey buydu.

Boğazımı temizleyip ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. “Buraya nasıl geldiniz? Beni görmek için para harcamanızı istemiyorum.”

Babam bana dik dik bakıyor. “Hudson, bunu tartışmayalım.”

“Ciddiyim,” diye üstelleyip tezgâha doğru yürüyorum. “Ne harcadıysanız ben öderim. Biletleri, oteli, her şeyi ben karşılarım. Söyleyin yeter.”

Annem omzunun üzerinden bana *dur* diyen bir bakış atıyor ve bir yandan da krep çevirmeye devam ediyor. “Bu konuyu halletmiştik. Senin bir şey ödemene gerek yok.”

“Evet,” diye araya giriyor Anna parmağındaki kremayı yalayarak. “Biz hallettik. Sakin ol artık.”

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. “Bunu yapmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz. Ben sadece yardım etmek istiyorum.”

Annem yumuşak ama kararlı bir ifadeyle arkasını dönüyor. “Yardım etmek istediğini biliyoruz, teşekkür ederiz. Ama gerçekten ihtiyacımız yok.”

Tartışmak için ağzımı açsam da hemen vazgeçiyorum.

Bir yere varamayacağız. Zaten annem önüme bir tabak krep koyunca kokusu bile beni susturmaya yetiyor.

Bir ısırık alıyorum, her zamanki gibi çok lezzetli. Yuttuktan sonra çatalı bırakıyorum.

“Maça gelir misiniz? Size bilet ayarlarım.”

“Evet, çok isteriz,” diyor babam.

Çok şükür. Çünkü bugün onlarla kavga etmek istemiyorum. Buraya sık gelmiyorlar. Paraları kısıtlı ve hiçbir zaman yardımımı da kabul etmiyorlar. Çok fazla paraları olmasa da bana her zaman olması gerekenden çok daha fazlasını veriyorlar. Keşke karşılığında benim de bir şeyler ödememe izin verseler. Neyse ki küçük adımlar atmaya başladık. Hokey biletlerini kabul etmelerini galibiyet sayacağım. Belki bir dahaki sefere daha fazlasını verebilirim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Molly

BUGÜN BÜYÜK GÜN.

Bu seride üstünlük sağlamak için bizimkilerin bu maçı alması gerekiyor.

Heyecanlı ve gerginim ama bu sadece maçla ilgili değil. Hudson'ı görmek her zaman midemde tuhaf hisler duymama sebep oluyor.

Çocuklar piste çıkmadan önce onunla karşılaşmamak için bile-
rek geç geldim. Hızlı adımlarla yerime doğru yürüyorum. Josie ve
Cassidy gelecek mi acaba? Bazen takımdakilerin eşleriyle oturu-
yorlar ama her zaman değil. Evet, henüz hiçbiri evli değil ama evli
gibiler. Sanırım bana üzülüp beni yalnız bırakmak istemedikleri
için benimle oturuyorlar.

Bana göre hava hoş.

Bu gece bizim için ayrılmış koltuklar fazlasıyla dolu.

Oturacak yer bulmaya çalışan tanımadığım yüzler var.

“Affedersin canım,” diyor yaşlı bir adam.

Yanında yaşlı bir kadın ve muhtemelen ergenlik çağının sonlarında olan bir kız duruyor. Ailesi bunalmış görünüyor. Ama genç, güzel sarışın selfie çekmekle o kadar meşgul ki onların farkında değil.

“Evet?” Onlara yaklaşıyorum. Kadın minyon ve sıcak biri, samimi bir gülümsemesi var. Çantasını birinin çalmasından korkuyormuş gibi göğsüne bastırıyor.

“Acaba koltuklarımızın nerede olduğunu söyleyebilir misin?” diyor kadın. “Tam olarak nerede oturmamız gerektiğinden emin değiliz.”

“Elbette,” diye cevaplıyorum. “Biletlerinize bakayım.”

Küçük kız biletleri açıp telefonunu bana veriyor. Çok mantıklı; ailesi boomer havası veriyor. Telefonuna bakıp koltuk numaralarını görüyorum.

Hemen bir sıra arkadaki koltuğu işaret ediyorum. “Yeriniz burası.”

“Ah, çok teşekkür ederim,” diyor adam rahatlamış bir sesle. “Daha önce hiç maça gitmemiştik.”

Gülümsüyorum ve dönüp onlarla konuşmak için oturmalarını bekliyorum.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Yardım etmekten memnuniyet duyarım.”

“Teşekkürler, gayet iyiyiz,” diye cevaplıyor kadın.

“Kendi adına konuş. Yemek istiyorum,” diye araya giriyor genç kız. “Bu ikisini bırakamam.” Gözlerini deviriyor. “Onlar boomer,” diye fısıldıyor bana.

Gülmemi tutamıyorum. “Senin için bir şeyler alabilirim,” diyorum düşünmeden.

“Bunu kabul edemeyiz,” diye itiraz ediyor kadın.

“Elbette edebiliriz anne. O teklif etti.” Genç kız bana dönüyor. “Bana bir sosisli sandviç alabilir misin? Yok yok, çörek... Kahretsin, nasıl karar vereceğim?”

“Anna, böyle konuşmuyoruz kızım.”

“Neyse ne anne. Hudson’ın böyle konuşmasına izin veriyorsun.”

Hudson mı?

Benim Hudson’ımdan bahsediyor olamaz.

O senin Hudson’ın değil. Hiçbir şeyin değil.

Artık Hudson’ın annesi olduğunu bildiğim kadın bana dönüyor. “Senden bize yemek getirmeni isteyemeyiz.”

“Siz istemiyorsunuz,” diyorum gülümseyerek. “Ben teklif ediyorum. Hiç sorun değil.”

Kocaman gülümsüyor ve ben Wilde’lara yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum.

Birkaç dakika sonra iki sosisli sandviç, bir paket patlamış mısır ve gazozlarla geri dönüyorum.

“Çok tatlısın,” diyor Hudson’ın annesi. “Teşekkür ederim canım.”

“Rica ederim.” Yerime oturuyorum. “İyi seyirler.”

Maç başlıyor, Hudson her zamankinden daha iyi oynuyor gibi. Ailesi tezahürat ediyor, kendimi tutamayıp ben de ona tezahürat etmeye başlıyorum.

“Çok yetenekli, değil mi?” Babası Hudson’ı işaret ederken gülümsüyor. “Çocukluğundan beri böyledir.”

“O... İnanılmaz bir oyuncu. Gerçekten çok yetenekli.” Onunla aramızda sorunlar olsa da takımın en iyi oyuncularından biri olduğunu inkâr edemem.

Kalbim sızlıyor. Ona karşı duydukları sevgi...

Keşke ben de böyle bir şeye sahip olsam. Elbette, Dane var ama bu çok başka. Annem beni severdi ama her geçen yıl o sevgiyi unutuyorum. Hudson’ı kusurlarıyla bile ne kadar sevdikleri çok açık. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Maç Saints’in galibiyetiyle sona eriyor. Hemen ayrılmıyorum,

ailesi kaybolmasın diye biraz bekliyorum. Kalabalık azalıyor ama onlar gitmek için hareketlenmiyor, hâlâ galibiyet heyecanını yaşıyorlar.

“Sizi Hudson’a götürmemi ister misiniz?”

“Ah, hayır, teşekkürler. Akşam yemeğinde bizimle buluşacak. Hudson’ı tanıyor musun?”

“Tanıyorum. Ben takım için çalışıyorum, yani takım için değil aslında. Abim Dane takımda oynuyor.”

“Molly sen misin?” diye soruyor annesi.

Gülümsüyorum. “Evet, benim.”

“Hudson senden bahsetmişti. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Mary.”

“Memnun oldum.”

Hudson benden ne diye bahsetti? Annesi bana hâlâ iyi davrandığına göre kötü bir şey söylememiştir diye düşünüyorum.

“Bize bu akşam yardımcı olduğun için çok teşekkürler. Sana da zahmet oldu, gerçekten minnettarız.”

Ellerimi cebime sokup gülümsüyorum. “Benim için bir zevkti.”

“Ben Hudson’ın babası, David. Doğum gününü kutlamak için yemeğe gideceğiz. Sen de gelmek ister misin? Gelirsen çok memnun oluruz.”

Doğum günü mü?

Doğum günü olduğunu ben neden bilmiyorum?

Takımdakiler biliyor mu?

Bir an tereddüt ediyorum. Kalbim iki yöne doğru da çekiliyor. Hudson’ın tatlı mı tatlı, pırlanta gibi ailesiyle biraz daha vakit geçirmek mi, yoksa Hudson’la vakit geçirmek mi? Nihayetinde ne olursa olsun bu anların bir parçası olmak isteyen tarafım galip geliyor.

“Çok isterim.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

BUGÜNKÜ UNUTULMAZ GALİBİYETİMİZDEN SONRA AİLEMLE YEMEĞE GİTMEK PASTADAKİ ÇİLEK OLDU. Buluşacağımız restoranın kapısını açıyorum. Evime yakın, samimi bir İtalyan restoranı. Evinizde olmasanız bile kendinizi evinizde hissettiren türden bir yer.

Birlikte akşam yemeği yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yani artık böyle bir şey yapmamız gerekiyordu.

İçeri adım attığımda beni kızarmış sarımsak ve taze ekmek kokusu karşılıyor. Ailemi bulmak için etrafa bakınıyorum.

Mekân tıklım tıklım ve sıcak.

Hatta fazla sıcak.

Yumuşak mum ışığı kırmızı kareli masa örtülerinden yansıyor ve hafif bir sohbet uğultusu arka planda çalan Sinatra ile harmanlanıyor.

Kalabalığın arasında ilk başta ailemi fark etmiyorum ama sonra dikkatimi çekiyorlar.

Annem ve babam menüye bakıyorlar, Anna ise telefonuyla oynuyor. Ne büyük sürpriz. Neyse en azından tutarlı. Anna ve telefonu şu anda adeta promosyon paketi gibi.

Yüzüme yayılan aptalca gülümsemeye engel olamıyorum.

Derken *onu* görüyorum.

Dudaklarım inceliyor.

O neden burada?

Molly. Benim küçük tatlı cadım.

Yıllardır düşüncelerime hükmeden kadın masada oturmuş, annemle neşeli neşeli sohbet ediyor. Babamın söylediği bir şeye hafifçe gülüyor. Benimle olduğu zamanlardakinin aksine son derece rahat görünüyor.

Onu bu yüzden seviyorum.

Ondan bu yüzden nefret ediyorum.

Ve içten içe mahvolduğumu biliyorum çünkü şu an sanki buraya, onların yanına aitmiş gibi görünüyor. En çok değer verdiğim insanların yanına.

Sanki bizi bağlayan bir ip varmış gibi Molly başını çevirdiği anda göz göze geliyoruz. Bakışlarımız birbirine dolanıyor. Sanki bir dans gibi.

Bakışlarını kaçırmıyor, ben de kaçırmıyorum. Aramızdaki mesafe, söylenmemiş, adı koyulmamış ama yine de kendini hissettiren bir şeyle çatırdıyor.

Yeşil gözleri soğuk ve ifadesiz.

Kafamda milyonlarca soru dolaşıyor.

Ne geçiyor aklından?

Sadece burada bulunmasıyla bile bir kaos yarattığının farkında mı?

Yoksa benim onu çözmeye çalıştığım gibi o da beni mi çözmeye çalışıyor?

Aramızdaki bu görünmez bağdan o da benim kadar sıkıldı mı?

Ailemin yanına oturmak üzere harekete geçiyorum. Attığım her bir adım onun yörüngesine, alev alev yanacağımdan emin olduğum yere bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyor. Neden bu çekime karşı koyamıyorum ki?

Geldiğimde eğilip annemi yanağından öpüyorum.

“Selam millet.” Geri çekilip Molly’ye bakıyorum. “Molly?”

“Ah, Molly maçta bize çok yardımcı oldu,” diye övünüyor annem bana gülümseyerek. “Bize yerlerimizi gösterdi, yemek aldı ve hatta arabayı bulmamıza bile yardım etti. Çok tatlı, değil mi?”

“Çok.” Gözlerimi Molly’ye dikerek karşısındaki boş koltuğa yavaşça kayıyorum.

Acaba kim olduklarını biliyor muydu?

Annemin ona hayran olduğu gün gibi ortada. Gelecek hafta ailece çektireceğimiz Noel fotoğrafına da girer bu gidişle.

Maç sırasında neler kaçırdım acaba?

Tüm bunların nasıl olduğunu düşünerek Molly’ye dönüp bakıyorum. En dakik insan ödülünü kazansam bu kadar şaşırtıcı olmazdı.

Hiç gözünü kırpmadan bakışlarıma karşılık vererek ıslıl ıslıl gülümsüyor. “Ailen harika insanlar. Nereden aldığını şimdi anladım.”

İğneyi nereden batıracak diye beklediğim için bir an duraksıyorum. Ama o hiçbir şey yokmuş gibi gülümsemeye devam ediyor. Garip.

Sonunda lafa giriyorum. “Neyi?”

Masumca göz kırpmıyor. “Kişiliğini ve nezaketini.”

Ta-tamam.

Beklediğim gibi değil.

Hayal mi görüyorum? Molly’nin yerine daha iyi, daha az korkutucu ikizini mi koymuşlar?

Annem ancak saf mutluluk olarak tanımlanabilecek bir şekilde

iç çekiyor. Bitti. Mahvoldum. Annem Molly'yi hemen evlat edinebilir. Sonra da yeni bir skandalla manşetlere çıkarım. Kız kardeşini beceren hokey oyuncusu.

Molly masanın üzerinden uzanıp annemin elini sıkıyor. Annem şu an ne babamla ne de Anna'yla ilgileniyor. Yerini seçerken zorlanmış olmalı; Molly'nin yanına oturup "muhteşemliğinin" tadını mı çıkarmalı, yoksa karşısına oturup onu tüm ihtişamıyla mı görmeli?

Molly tüm masumiyetiyle başını eğiyor.

Neyin peşinde bu kız?

Gözlerimi hafifçe kısıyorum, şüphelerim kayboluyor.

"Şey, Hudson'dan mı bahsediyoruz?" diye araya giriyor Anna.

Harika, şimdi de *ikisi* bana karşı birlik oluyor. Onlar iki kişiler, bense dizliği olmayan bir kaleciyim. Gerçekten harika.

"Evet," diyor Molly bana doğru bir bakış atarak. "Hudson'dan bahsediyoruz."

Neler olduğunu anlamıyorum. Anna, bana saldırması için ona bir yol açsa da Molly oralı olmadı. Buradaki kimsenin iddiadan haberi yok. Abisinin veya takımdakilerin asla bilmeyeceği şekilde beni alt etmesi için mükemmel bir fırsat yakalamıştı.

Şakanın sonunu bekliyorum ama gelmiyor. Alışılmadık bir durum.

Koç Robert'ın gülümsediğini görmek kadar rahatsız edici.

Ben düşüncelere dalıp gitmişken yanı başımda konuşulnlardan sadece ufak tefek şeyler anlıyorum. *Anlayabildiğim* kadarıyla Molly beni bir sonraki Gretzky gibi gösteriyor. Avcısına gözlerini diken bir geyik gibi hissediyorum. Her an tetiği çekebilir.

Onun sözlerini duyan babam gülümsüyor. "Onunla gurur duyuyoruz. Bu noktaya gelmek için çok çalıştı."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Molly içtenlikle gülümseyerek.

Bana asla iyi davranmaz, asla. Ters psikoloji mi uyguluyor? Karşılığında ona hakaret etmem mi lazım acaba?

Tuhaf bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum. Molly Sinclair'in en büyük hayranım olduğu alternatif bir gerçekliğe düşmüşüm gibi. Belki de hepsi anlaşılmış, bana kamera şakası yapıyorlar.

Yemek belli belirsiz geçiyor. Başlangıç olarak oyun tarzımı övüyor, ana yemekte Saints'in maaşıma acilen zam yapması gerektiğini söylüyor, tatlı olarsa medyanın maskaralıklarından söz ediyor.

Eğer bu Molly'nin beni hazırlıksız yakalama yöntemiye işe yarıyor. Resmen dengemi kaybediyorum.

Bu gerçek olamaz. Annemle babam gitmek için ayaklanırken ben de Molly'nin neden bu şekilde davrandığını düşünerek bir süre duraksıyorum. Tanıdığım Molly'nin, yani sözleriyle beni kesip biçen Molly'nin birdenbire neden en büyük destekçim kesildiğini merak ediyorum...

Ailemin bizi duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduğumda yolunu kesip kısık bir sesle soruyorum. "Pekâlâ Cadı. Anlat bakalım, nasıl bir oyun çeviriyorsun?"

Tam olarak çözemediğim bir şekilde gülümserken aniden başını eğiyor. "Belki de bir değişiklik yapıp kibar olmak istemişimdir."

"Sen ve kibarlık mı? Biraz şaşırdım, kusura bakma," diyorum hafifçe küçümseyerek.

Gülümsemesi hiç değişmiyor ama gözleri hafifçe kısılıyor.

"Belki bir ara sen de denemelisin. Kibar olmak sana gerçekten yakışabilir."

Ve nihayet geliyor.

Gerçek Molly karşınızda. Sadece sinirlerimi bozmakla kalmayıp sırf bozabilmek için beni önce bir güzel sakinleştiren Molly.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kibar halin buysa sanırım seni kötü olduğun zamanlarda daha çok seviyordum."

Elbette ciddi değilim. Sadece... rahatsızım. Sanki arafta kalmışım, son doksan dakikayı nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Moll-

y'nin aslında benden nefret etmediğine karar verdiği o önemli anı kaçırmışım gibi hissediyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse nasıl böyle bir karar aldığını bilmek istiyorum ki artık her ne yaptıysam onu tekrar tekrar yapabileyim.

Bittin sen Wilde.

“Not edildi,” diyor Molly çantasını omzuna asarak.

“Bir dahaki sefere annene geçen hafta o zavallı hakemi nasıl azarladığını anlatacağım.”

“Bir dakika, ne dedin?” diye soruyorum ama o çoktan kapıya giden yolu yarılarmış, beni orada afallarmış bir halde ve kahretsin ki aptal gibi sırtırken bırakıyor.

Çünkü tüm sözlerine rağmen beni merakta bırakmasını seviyorum.

Molly kalabalığın arasından uzun yoldan gidiyor çünkü diğer taraftaki çıkışı fark edemeyecek kadar kısa. Ben diğer kapıdan geçip ön tarafa doğru gidiyorum ve sırtımı tuğla duvara yaslayıp dışarı çıkmasını bekliyorum.

Sonunda kapıdan fırladığında beni fark ediyor ve anında suratı ekşiyor.

Hareketlenip önünde duruyorum. “Cidden Cadı. O neydi öyle?”

Bir kaşını kaldırıyor. “Ne neydi?”

Bana ne yaptığının farkında bile değil. Oynadığı oyunun sonunu anlamaya çalışırken resmen hata vermeme sebep olduğunun...

Belki de son taktiği budur: Beni nezaketle öldürüp kıvranmamı izlemek.

“Sen. Kibar davranman. Beni bir tür azizmişim gibi övmen.” Ellerimi sinirle havaya kaldırıyorum. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Molly derin bir nefes aldıktan sonra ağzını açıp kapatıyor ve sonra başını iki yana sallayıp tekrar konuşmaya başlıyor. “Anlayamazsın.”

Kıpırdamıyorum. “Dene bakalım.”

Gözlerini indiriyor. “Hep seninki gibi ebeveynler istedim. Sadece bir süreliğine de olsa bir ailenin parçası olmak istedim.”

Sözleri yüzüme bir tokat gibi iniyor. Şaşkına dönüyorum. Tamamen hazırlıksız yakalandım. İlk kez söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyorum. Mahvetti beni.

“Seninle nasıl da gurur duyuyorlar.” Bakışları ellerine kayıyor. Parmaklarını birbirine doladığı yere. “Daima arkandalar.”

Ona bakıyorum, yumuşak sözleri bana alışılmadık bir şey yapıyor. “Onlar benim ailem,” diyorum sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. “İşleri bu.”

Gülüştü yumuşak ve buruk. “Bunu her aile yapmaz.”

Kelimeler sessiz ama vurucu.

Söyleyecek bir şey arıyorum, aramızda uzanan sessizliği dolduracak herhangi bir şey. “Molly, ben...”

“Sakın.” Sonunda bakışlarını bana çeviriyor. Sert ve temkinli. “Duymak istediğimi düşündüğün bir şey söyleme. Acımana ihtiyacım yok.”

“Acımak değil,” diye karşılık veriyorum çabucak.

Onun veya Dane’in nasıl büyüdüğü hakkında pek bir bilgim yok ama geçmişte birtakım olaylar yaşadıklarını şimdi açıkça anlayabiliyorum. Anne babasının olmadığını ve onu abisinin büyüüttüğünü biliyordum ama sözlerindeki bir şey, bundan çok daha fazlası olduğunu düşündürüyor.

Bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında tatsız bir gülümseme beliriyor. “Elbette değil.”

Ortamdaki hava ağırlaşıyor. Boğucu. Kendini korumak için sergilediği o her zamanki acımasızlığın eseri olan sözler karşısında göğsüm sıkışıyor.

Daha da yaklaşarak, “Anlatmak zorunda değilsin,” diyorum yumuşak bir sesle.

“Evet, değilim,” diye onaylıyor keskin bir sesle. “Belki de bir kez olsun bana bir sorunum varmış gibi bakmayan insanlarla aynı masada oturmak istedim. Her zaman güçlü olmamı beklemeyen insanlarla.”

Gözlerimi kırpttırıyorum, sözlerindeki kırılganlık, bugüne kadar bana ettiğı tüm hakaretlerden daha derine işliyor. “Molly...”

“Neyse boşver.” Başını sallıyor. “Hiçbir şey söylememeliydim.”

Etrafımdan dolaşmak için hareket ediyor ama elimi uzatıp hafifçe kolunu okşuyorum.

“Hey.” Sesim kararlı ama nazık. “Boşvermek zorunda değilsin. Bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda değilsin.”

Konuş benimle, diye bağırarak istiyorum. Anlat bana.

Aptalca bir düşünce. Sonuçta benim üzerime vazife değil. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Yani... değil mi?

Gözleri elime kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

Yüzünde yumuşak bir ifade beliriyor ama sonra aniden kayboluyor; onun yerine çok iyi bildiğim o çelik gibi ifade yerleşiyor. “Yıllardır her şeyi tek başıma yapıyorum. Böyle iyiyim.”

“Evet, iyisin. Ama bu şekilde sürdürmek zorunda değilsin.”

Bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Sen neden bu kadar önemsiyorsun ki?”

Bu soruya hazırlıksız yakalanıyorum. Verecek bir cevabım yok.

Sonunda, “Çünkü sandığın kadar güçlü değilsin,” diyorum.

Çenesi kasılıyor. Her an bana sözleriyle bir hançer daha saplayabilir. Ama bunun yerine başını sallayıp hafifçe bir şeyler mırıldanmakla yetiniyor ve sonra da uzaklaşıyor.

Ellerim iki yanımda kenetlenmiş halde gidişini izliyorum.

Otoparka çok yakın bir mesafede durup bana doğru dönüyor. “Hudson?”

“Efendim?”

“Bu çok güzel bir şey Hudson. Ailen seni ne kadar çok seviyor. Seninle ne kadar gurur duyuyorlar.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

“Senin hakkında her konuştuklarında yüzlerinden okuyabiliyordum bunu.”

Konuşmayı kes.

Konuşmaya devam et.

Ama ne kadar çok konuşursa suçluluk duygusu o kadar içime işliyor. Ailem bugüne kadar kabul ettiklerinden çok daha fazlasını hak ediyor. Molly’ye gelince, o da benim hissettiğim tüm sevgiyi hak ediyor.

“Büyürken sahip olmayı dilediğim her şey senin ailende var.”

Bakışlarını indiriyor. Sonra bana dönüyor ama ifadesini çözemiyorum. “Bunu senden alamazdım.”

Etrafımızda duyabilecek kadar yakın insanlar ve duyulmak için sesimizi yükseltmemiz gereken kadar büyük bir boşluk var. Herkes kulak misafiri olabilir. Ama ikimizin de umurunda değil. Birbirimizi anlayan tek insanlar olduğumuz bu ana öyle kapılmışız ki...

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi kapatıyorum ve sadece, “Onlar çok iyiler,” diyorum.

Gerçek bu.

Güzel, trajik gerçek.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor ama rahatsız edici değil. Sadece... farklı. Sanki büyük bir

uçurumun kenarında duruyormuşuz gibi. İkimizin de tam olarak anlamadığı ama kaçmak da istemediği bir şey.

“Ciddiyim. Her zaman seninki gibi ebeveynlerim olsun istedim.” Hüzünlü bir tebessüm belirliyor dudaklarında. “Bir süreliğine de olsa bir ailenin parçası olmak istedim.”

Hassas ve savunmasız sözleri havada asılı kalıyor.

Kalbimi hayvan gibi kırıyor.

Derken bir kahkaha patlatıp başını sallıyor.

“Bunun nasıl bu kadar ciddileştiğini bilmiyorum. Akşam yemeği için teşekkürler Hudson. Çok keyif aldım.”

“Bu gece için teşekkürler.” Boğazımı temizliyorum. “Çok şey ifade ediyor.”

O konuşmadaki tüm gerginliğe rağmen kesin olarak bildiğim bir şey var: Molly Sinclair tam bir fırtına ve ben çoktan ona kapıldım.

Peki ya ateşkes?

Gerçek gibi geliyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

Mason: Beyler, emeklilik planım hazır.

Aiden: Bilmek istemiyorum.

Dane: Yasa dışı mı?

Mason: Ben ciddiym. Bir oyun, adı da “Hudson Nerede?” olacak.

Mason: “Waldo nerede?” gibi, sadece modadan hiçbir şey anlamayan bir çapulcu yerine modadan hiçbir şey anlamayan bir enkazı arayacağız. Şu anda patentini alıyorum.

Aiden: Adam Houdini gibi cidden. Dün akşam maçtan sonra nereye kayboldu?

Dane: Muhtemelen “hayattaki seçimlerini düşünmek”le meşguldür. (Kaynak: Bu sabahki Redville Post. Hudson, muhtemelen bu noktada bir savunma avukatı tutmalısın.)

Mason: Ah, gayet de düşünüyordu. Onu, zavallı kışını oraya sürükledikten sonra bardayken görmeliydin.

Dane: Anlat bakalım. 00

Aiden: Hikâye zamanı.

Mason: Adam telaşlanmıştı. Domates gibi kıpkırmızıydı. Sanki dünya ona şahsen haksızlık etmiş gibi birasına söyleniyordu.

Dane: Aynı adamdan mı bahsediyoruz?

Mason: Dört içkide sonra, “Dünya neden bu kadar acımasız?” diye inlemeye başladı. Trajik bir Shakespeare kahramanı gibiydi resmen.

Dane: 😊 İçkisinin içine mi ağlıyordu?

Mason: Ağlamak istiyor gibiydi. Dramatik bir şekilde iç çerkerken az kalsın ayakkabılarıma tekila döküyordu.

Hudson: Bitti mi?

Dane: Hayır. Mason, başka ayrıntı var mı?

Mason: Ah, unuttuyordum, bir ara da “cadı” ve “işkence” gibi bir şeyler geveleyip durdu.

Aiden: Cadı mı? Büyücülük gibi mi?

Dane: Endişelenmeli miyiz? Temizlik ekibinden süpürgelerini saklamalarını isteyeceğim.

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Mason: Kardeşim, dünya acımasız olabilir ama biz her zaman daha acımasız olacağız.♥

Hudson: Hepiniz benim için öldünüz.

Mason: 😊 Ben de seni seviyorum koca adam.

Hudson: [Ek: Ortaparmak selfiesi]

Dane: Çerçeveletip soyunma odasına as onu.

Aiden: Takımın yeni logosu.

Mason: 😊 Biraz daha ağla Shakespeare.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hudson

YALNIZIM.

Ben bu sabah akşamdan kalma bir şekilde uyurken annem, babam ve Anna gittiler. Dün gece Molly ile ayrıldıktan sonra Mason beni içki içmeye sürükledi. Şimdiyse çok pişmanım.

Başım sanki biri arenaya bando takımı getirmiş gibi zonkluyor. Başımın ağrısı kafatasımda yankılanıyor.

Antrenman sahasının tepe lambaları o kadar parlak ki sanki hayattaki kötü seçimlerim yüzünden beni cezalandırıyorlar.

Kayarken dünkü biraların her yudumunu hissedebiliyorum, bacaklarım her zamankinden daha ağır. Patenlerin buzda çıkardığı ses bile bugün daha keskin.

Mason'a gelince, sanki o kadar tekilayı başkası içmiş gibi patenlerle etrafımda daireler çiziyor.

Dangalak. Genellikle Redville'deki evde vakit geçirmeyi severim. Özellikle de ailem ziyarete geldiğinden beri. Ama bugün değil. Dün geceden sonra değil.

Molly'den sonra değil.

Konuşmamız bir reels videosu gibi kafamda tekrar tekrar dönüyor.

Geçmişini itiraf ederkenki sakın ama bir o kadar da kontrolsüz sesi hâlâ kulaklarımda. Ailesiz büyümek ne kadar zor.

Bir de her zamanki sertliğiyle değil de sanki bana kimseyle paylaşmadığı bir parçasını gösteriyormuş gibi hissettiren bir yumuşaklıktaki bakışına ne demeli?

Nasıl sarsıldığımı anlatamam.

O an ne diyeceğimi bilemedim, şimdi de bilmiyorum.

Böyle hissettiğim zamanlar yola çıkmayı seviyorum. İyi geliyor.

Antrenmanı dikkatlice takip etmem gerekiyor ama yapamıyorum. Aklım fikrim Molly'de.

Bir yanım ona karşı düşmanlığımı sürdürmek istese de bu düşmanlıktan yıllar önce kurtulduğumu çok iyi bilen diğer yanım baskın geliyor.

Şimdiyse bu sadece eski bir alışkanlık.

Koç düdüğünü çaldığında her zamankinden daha hızlı bir şekilde pisti terk ediyorum.

“Ne acelen var Wilde?” diye sesleniyor Mason, sıritarak yanımdan kayarken. “Anneciğin mi bekliyor?”

Annemlerin bu sabah gittiğini ona söylemeyi unuttum. Piç kurusu.

“Uyku saati geldi herhalde,” diye araya giriyor Aiden.

Dane pistin karşısından bağılıyor. “Belki de Koç’un en nefret ettiği oyuncu ünvanını korumaya çalışıyordur. Aptal herif, gitmek istediğini bu kadar belli etmemelisin.”

Peşimden gelen kahkahaları duymazdan gelerek, “Kapa çeneni,” diye sesleniyorum omzumun üzerinden. “Ben en azından sonuncu değilim Mason.”

“Pes,” diye karşılık veriyor Mason. “Buzda koşarken başına bir şey gelmesin büyükbaba.”

Diğerlerinin bağırışlarını ve ısıklıklarını duymazdan geliyorum.
Molly’yi bulmak istiyorum.

Onu bulmam gerekiyor.

Hızla üstümü değiştirip malzeme sorumlusunun toparlaması için ekipmanımı yere atıyorum. Sokak kıyafetlerimi giydikten sonra Molly’yi aramak üzere dışarı çıkıyorum.

Antrenman tesisinin koridorlarında dolaşıp aklıma gelen her yeri kontrol ediyorum.

Ağırlık odası mı? Boş.

Oturma alanı mı? İn cin top oynuyor.

Pistin arkasındaki kıvrılan koridorlarda ilerliyorum, ayak seslerim beton duvarlarda yankılanıyor.

Döndüğüm her köşede onu görmeyi bekliyorum ama ortalıkta yok.
Her boş koridorda göğsümün sıkışması çok garip.

Onu en son gördüğümde... dalgın dalgın bakıyordu. Kendinde değildi.

Ve bunda beni çeken bir şey var.

Nihayet onu bulduğumda öylece kalakalıp onu sessizce izliyorum. Uzaktaki duvarın yanında duruyor, sanki kendini sabit tutuyormuş gibi bir elini duvara dayamış.

Genelde düzgünce topladığı saçları, yüzünden omuzlarına dökülüyor.

Saints kapüşonlusunun kolları, sanki bir sinir harbinden kurtulmaya çalışırken hızlıca kıvrılmış gibi.

Gergin olduğu her halinden belli, biraz fazla hızlı nefes alıp veriyor.

Ne olursa olsun şu an bile beni ona çeken bir şey var. Keskin hatları ve yumuşak kıvrımları birbirine karışmış.

Arenanın diğer tarafında, soyunma odasına en uzak yerdeyiz şu an. Malzeme odasının tam önünde... *Tıpkı tanıştığımız zamanki gibi.*

Molly burasıyla bambaşka bir yer arasında sıkışmış gibi görünüyor.

Yüzü solgun, her zamanki özgüveninden eser yok. Kıpırdanıyor ve parmaklarını öyle bir oynatıyor ki... Adeta zayıf, savunmasız biriymiş gibi.

Bakışları etrafta dolaşıyor.

Gözlerinde panik var.

Ona doğru yaklaşarak, "Hey," diyorum usulca. "İyi misin?"

Sanki ürkek bir ceylana yaklaşıyormuşum gibi çok dikkatli hareket ediyorum. Yavaş ve istikrarlı, ani hareketler yapmamaya çalışarak.

Molly'nin nefesi kesik kesik çıkmaya başlıyor ve onu korkuttuğumu fark ediyorum. Bunu sık sık yapıyorum gibi görünüyor ama kesinlikle bilerek yaptığım bir şey değil.

Ve her seferinde içimde bir boşluk bırakıyor, sanki bu şekilde diken üstünde olmasının tek sebebi benmişim gibi. Bundan nefret ediyorum.

İçinde taşıdığı korkunun bir parçası olmaktan nefret ediyorum.

Neden üzüldüğünü düşünürken malzeme odasının kapısına baktığını fark ediyorum. Panik ataklar mı aklına geldi? Merak etmem yersiz ama düşünmeden edemiyorum.

Molly Sinclair söz konusu olduğunda neden sürekli meraklandığımı bilmiyorum ama gerçekten elimde değil.

Eğer bu suçsa en büyük suçlu benim.

Onu daha önce de böyle görmüştüm ama daha iyiye gittiğini düşünüyordum. Belli ki yanılmışım. Açıkçası bu durum şu an çok daha kötü hissettiriyor.

Yıllarca ondan kaçındım, onu görmezden gelmek için elimden

geleni yaptım. Demek ki bütün bu süre boyunca panik ataklar hiç geçmemiş.

Yoksa bugün onu tetikleyen bir şey mi oldu?

“Yapamam,” diye fısıldıyor kendi kendine, sesi titriyor.

“Neyi yapamazsın?”

Çenesini kapıya dayıyor. “İçeri giremem.”

“Ben yanımdayım.” Bir adım daha atıyorum. “İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Bana bakmak için dönüp başını sallıyor. Gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor. Uzanıp onu tutmak istiyorum.

Ama onu zorlamak istemiyorum.

Ona dokunduğumda kızacak mı yoksa sakinleşecek mi hiç bilmiyorum?

Çok dikkatli olmalıyım.

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?” Sesi şaşkınlık ve kırılganlıkla dolu. “Yaşanan onca şeyden sonra hem de?”

İkimiz de dünden bahsetmiyoruz. İşlerin çok ciddileştiği o andan. Yazılı olmayan bir sözleşme gibi.

Belki de bu konuyu hiç açmayacağız ama bu, yaşandığı gerçeğini değiştirmiyor. Hepsi yaşandı ve zamanı geri alamayız. Artık Molly Sinclair’a asla aynı gözle bakamam.

Ve umarım o da bana son birkaç yıldır baktığı gibi bakmayı bırakmıştır.

“İster inan ister inanma,” diye cevap veriyorum sesim titreyerek, “tüm söylenenlere rağmen aslında iyi bir adamım.”

Hırıltılı bir nefes veriyor, tam olarak gülmek gibi değil ama ona yakın.

“İyi adamlar, bir iddia onları durdurana kadar takım arkadaşının kız kardeşine eziyet etmezler.”

Yüzümü buruşturup ellerimi cebime sokuyorum. “Pes ediyο-

rum. Ama bilgin olsun, sen de bana eziyet ettin. Ödeştik diyelim o yüzden.”

Molly hemen cevap vermiyor. Bakışlarını tuvaletin kapısına çeviriyor. Kendini hazırlamaya çalıştığını görebiliyorum; sanki sadece bakmak bile çok fazla güç gerektiriyormuş gibi.

“Ne oldu Molly?” diye soruyorum yumuşak bir sesle. “Neden içeri giremiyorsun?”

Yanlarında asılı duran parmakları kıpırdanıyor, sanki kıpırdanma dürtüsüyle savaşıyorlarmış gibi.

Konuşurken bana bakmıyor. “Aptalca bir şey.”

“Hiç de aptalca değil,” diyorum hemen, sesim kararlı ama nazik. “Aptalca olsaydı her an kaçacakmış gibi durmazdın.”

Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor.

Bir an için tamamen susacağını düşünüyorum. Ama sonra birden konuşuyor.

“Çocukken...” Duraksıyor, kelimeler ağzından çıkmadan önce onlardan kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. “Yok. Boş ver.”

Dikkatlice ve yavaşça bir adım daha yaklaşıyorum.

“Çocukken... ne?”

Bakışlarını bana çeviriyor; duvarları hafifçe çatlamaya başlıyor. Sonra tekrar başını sallıyor ve o an sona eriyor. “Boş ver.”

Çenem kasılıyor, kelimeler beklediğimden daha sert çarpıyor.

“Bana anlatabilirsin, seni yargılamam. Eğer istemezsen ağzımı bile açmam.”

Gözleri yine keskin ve temkinli bir şekilde bana dönüyor. “Öğrenmeye çalışma. Başkaları da denedi ama başaramadı.”

“Pekâlâ. Bana söylemek zorunda değilsin,” diye cevap veriyorum bakışlarını takip ederek. “Yani... Seni anlıyorum.”

Hazırlıksız yakalanmış bir şekilde gözlerini kırptıyor. “Nasıl anlıyorsun? Daha *ne olduğunu bile söylemedim.*”

“Yani neden içeri giremediğini anlıyorum. Sadece bakarken bile boğuluyormuş gibi hissetmeni anlıyorum. Deli değilsin ve böyle hissettiğin için zayıf da değilsin.”

Sanki bana inanıp inanmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyor. Derken sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. “Nefret ediyorum.”

“Neden nefret ediyorsun?”

“Bundan,” diyor kapıyı belli belirsiz işaret ederek. “Aptal bir kapının beni hâlâ on üç yaşındaymış gibi hissettirebilmesinden, hâlâ bunun üstesinden tam anlamıyla gelememiş olmamdan.”

On üç mü?

Kahretsin. On üç.

Tam anlamıyla neyi kastettiğini anlayamasam da onun adına endişeleniyorum. Birisinin onu incitmiş olma ihtimaline öfkeleniyorum. Ve buna izin verdiği için Dane’e sinirleniyorum.

Başına ne geldiğini bilmiyorsun, diye düşünüyorum zorla nefes verirken. *Aptalca çıkarımlar yapma.*

“Üstesinden gelmek zorunda değilsin,” diyorum Molly’ye yumuşak bir sesle. “Bazen ne kadar güçlü olursan ol, bazı şeyleri aşamazsın.”

Sanki bana inanmıyormuş gibi gözleri kısılıyor. “Senin için söylemesi kolay. Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun.”

“Bu doğru değil.”

Dalga geçer gibi sırtıyor. “Ah, yapma lütfen. Geçimini senin iki katın büyüklüğündeki adamlarla dövüşerek sağlıyorsun.”

“Evet,” diyerek kabul ediyorum. “Ama o ayrı bir şey. Buzun üzerindeyken kontrol bende oluyor. Karşıma ne çıkacağını biliyorum. Ama korku, gerçek korku öyle kolayca üstesinden gelebileceğin bir şey değil. Yüzleşmeyi öğrenip adım adım ilerlemen gereken bir şey.”

Söylediklerimi sindirirken sessiz kalıyor.

“Bak,” diye devam ediyorum yumuşak ve içten sesimi korumaya çalışarak. “Oraya şu anda girmek zorunda değilsin. Hatta istemiyorsan hiçbir zaman girmeyebilirsin. Ama eğer girersen... ben burada, senin yanında olacağım. Sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

Molly’nin bakışları yumuşuyor ve ilk kez bana güveniyormuş gibi bakıyor. “Neden umursuyorsun ki?”

Bu soruya hazırlıksız yakalansam da dürüstçe cevap veriyorum. “Çünkü sana gerçekten değer veriyorum.”

Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum.

Özellikle de onunla olan geçmişimizi düşününce.

Ama söylediklerimin her bir kelimesini inanarak söyledim.

Kavga etsek de tartışsak da birbirimizden ölümüne nefret etsek de ona gerçekten değer veriyorum. Değer vermediğiniz bir insandan nefret de edemezsiniz. Ondan hiçbir zaman gerçek anlamda nefret etmedim zaten, Koç’a dolaplarla ilgili yalan söylediğinde bile.

Yalan söylediye bir sebebi vardır.

Molly, duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırarak tekrar aşağı bakıyor. “Sinir bozucusun, biliyorsun değil mi?”

Hafifçe sırtıyorum. “Evet, genelde öyle derler.” Bir an duraklıyorum. “Sen de defalarca söyledin hatta.”

Küçük bir kahkahayla omuzları sarsılıyor.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsüyor.

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor ama bu seferki ağır değil... Bu çok farklı.

Sonunda titrek bir nefes veriyor. “Bana sadece bir dakika ver, tamam mı?”

“Ne kadar ihtiyacın varsa.”

Biraz geri çekilip ona alan bırakıyorum ama gitmiyorum. Henüz değil. Ve orada durup kapıya sanki tırmanması gereken bir dağa bakıyormuş gibi dalıp gidişini izlerken yüksek sesle itiraf etmeye hazır olmadığım bir şeyi fark ediyorum.

Molly Sinclair düşündüğünden çok daha güçlü biri.

Bunu o da anlayana kadar buradan ayrılmayacağım.

Bakışları yumuşuyor ama korkusu hâlâ orada, Molly kapıya tekrar bakarken yüzüne gölge düşürüyor.

“Korkuyorum,” diye itiraf ediyor sonunda. “Küçük, kapalı alanlardan korkuyorum. Kontrolü kaybetmekten korkuyorum.”

Sesindeki duygu yüreğime oturuyor. Duvarlarını örmüyor ya da alaycılıkla gizlemiyor.

Tamamıyla kendisi... çıplak, dürüst ve savunmasız. Kimseye göstereceğini düşünmediğim bir halini gösteriyor bana.

“O zaman içeri girme,” diyorum kısık bir sesle.

“Girmek zorundayım.”

Oldukça kararlı ama sesi titriyor.

Ona doğru yaklaşıyorum. İkimiz de büyük kapının önünde gergin bir bekleyiş içindeyiz.

Sesimi olabildiğince yumuşatarak, “Buradan ne alman gerekiyor?” diye soruyorum.

“Dane’in bir şeye ihtiyacı vardı.”

Önce kapıya, sonra tekrar ona bakıyorum. “Neye ihtiyacı olduğunu bana söyle, ben gider alırım.”

Yemyeşil, keskin gözleriyle sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. “Çok incesin ama artık bunun üstesinden gelmem gerek.”

Sesinde sadece inatçılık değil, kararlılık da var.

Tanrım, bu beni mahvediyor.

Açıkça onu korkutan bir şeyin önünde duruyor ve yine de onun-

la yüzleşmeye hazır. Bu, çoğu insanın sahip olduğundan daha fazla cesaret gerektiriyor.

“Bu zamana kadar hep bu kadar kötü müydü?” diye soruyorum. Böyle büyük bir şeyi fark edemeyecek kadar kendimle meşgul olup olmadığımı bilmeye ihtiyacım var.

“Hayır.”

Cevabı oldukça kısa ama sonrasında gelen sessizlik onun söylediğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Eğer daha fazlasını söylemek isterse diye ona alan tanımak için sessizce bekliyorum.

Sonunda ellerini yanlarına kenetleyip titrek bir nefes veriyor.

“Gelip gidiyor. Bir süredir daha iyiydim ama son zamanlarda...”

Bakışları önce kapıya, sonra tekrar yere kayıyor. “Son zamanlarda yavaş yavaş geri geliyor. Yavaş yavaş.”

Bana bakmasa da başımı sallıyorum. “Artık buradasın. Önemli olan bu.”

Dudakları seğiriyor, neredeyse gülümsemek istiyormuş gibi ama tam olarak başaramıyor da. “Çok basitmiş gibi konuşuyorsun.”

“Aslında olabilir,” diyorum sessizce. “Bütün korkunu bir anda yenmek zorunda değilsin. Ufak adımlarla başlayabilirsin. Adım adım.”

Bana baktığı anda gözlerindeki savunmasızlık nefesimi kesiyor. “Ya başaramazsam?”

“Yapabilirsin,” diyorum tereddüt etmeden. “Yapabileceğini biliyorum.”

Bakışlarını yeniden kaçırıyor. Titrek bir nefes aldığı sırada omuzlarının kalkıp inmesini izliyorum. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Çünkü sen tanıdığım en güçlü insansın.

Çünkü başka kimsenin başaramadığı şeylerin nasıl üstesinden geldiğini gördüm.

Çünkü sen korksan bile harekete geçmekten çekinmezsin.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

Bunun yerine ses tonumu sakın tutmaya çalışarak hafifçe omuz silkiyorum. “Çünkü ben her zaman haklıyım.”

Bu bana hafif bir kahkaha kazandırıyor, bu sefer gerçek bir kahkaha. Ortam az da olsa yumuşuyor.

“Çekilmez bir insansın,” diye mırıldanıyor ama arkasında öfke-den eser yok.

Sırıtiyorum. “Öyle olmasaydım bu halimi özlerdin.”

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama omuzlarının biraz olsun gevşediğini de görüyorum. Kapıya doğru baktığında ifadesi yine sertleşiyor ama bu sefer farklı bir şey var; sanki kendini kavgaya hazırlıyormuş gibi güç topluyor.

“Hazırsan ben de hazırım,” diyorum yumuşak bir sesle.

Hemen cevap vermiyor ama belli belirsiz kafasını sallıyor. Molly kapıya yaklaştıkça her an düşme ihtimalini göz önüne alarak ben de hemen yanında ilerliyorum.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir adım atıyor. Sonra geri çekilip kendi kendine homurdanıyor.

Elimi uzatıyorum. “Beni dinle. İçeri girmek zorunda değilsin.”

“Zorundayım.”

“O zaman ben de seninle içeri girerim.”

Tereddüt ediyor ve gözlerim gözlerine kilitleniyor.

Bakışlarını hiç kaçırmadan az önce uzattığım elimi tutuyor. Yumuşak parmaklarıyla parmaklarımı okşuyor.

“Adım adım,” diye hatırlatıyorum ona, kapıyı açarken onu kapıya doğru yönlendiriyorum.

Titrediğini ve gerildiğini hissedebiliyorum. Her adım ayrı bir mücadele ama Molly gibi güçlü bir kızın kazanabileceği bir mücadele.

Malzeme odasında birlikteyken ışığı yakıyorum ve kapıyı ardına

kadar açık bıraktığımdan emin oluyorum.

“Yemin ederim, her zaman bu kadar kötü değildi.” Sesi kısık, neredeyse özür diler gibi. “Açıklama yapmak zorunda değilsin Molly,” diye karşılık veriyorum ona bakarak.

“Ama bunu sana borçluymuşum gibi hissediyorum.” Bakışları yere düşerken parmakları giysisinin kollarında geziniyor.

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Titreyen eliyle saçlarını geriye doğru tararken sert bir nefes veriyor. “Kontrolü kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Beni eskiden korkutan ama bir süredir korkutmayan şeyler geri döndü. Yersiz korkular.”

“Ne gibi?”

“Kapalı alanlar.”

“Onu biliyordum.”

“Bazen yükseklik.”

“Uçmak gibi mi?” diye soruyorum başımı hafifçe yana eğerek.

“Hayır, o kontrolü kaybetme korkusuydu.” Başını sallayıp dudaklarını ince bir çizgiye dönüşene kadar bastırıyor. “Yani kontrol bende olmadığında yükseklikten korkuyorum.”

“Anladım.”

Aslında anlamıyorum ama susmasını da istemiyorum. Bu yüzden açıklamasını isteyerek işimi şansa bırakmıyorum.

“Hepsi yetmezmiş gibi nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.” Sesi hafifçe titriyor ve benden uzaklaşıyor.

“Anladım,” diyorum yumuşak bir sesle.

Anlamıyorum. Tam olarak değil.

Ama konuştuğu sürece onu dinleyeceğim.

“Yavaş yavaş geri geldiğini söylediğimde yalan söyledim. *Fırtına gibi* esiyor ve durduramıyorum,” diye itiraf ediyor hayal kırıklığıyla dolu bir sesle.

“Belki de sen...”

“Hayır. İyiyim ben. Atlatacağım. Daha önce atlattım.” Sesi keskin ve dediğim dedik türden bir kararlılıkla çıkıyor.

Onu tekrar sinirlendirmek istemediğim için başımı sallamakla yetiniyorum. Bu panik nöbetlerini tetikleyen her neyse onu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Molly yanımdan uzaklaşıp büyük bir telaşla raftaki bir kutuyu karıştırmaya başlıyor. Belli ki aradığını bulamayıp başını sallıyor.

Sonra aniden durup yukarı bakarken sırtı kaskatı kesiliyor.

İhtiyacı olan şeyin onun erişemeyeceği kadar yüksekte olduğunu hemencecik anlıyorum.

Onun durduğu yere doğru ilerleyip yukarı uzanarak kutuyu alıyorum. Yanında ben olmasaydım merdivene ihtiyacı olacaktı.

“Bırak.”

Bir an itiraz edecekmiş gibi olsa da başka bir şey söylemiyor.

Kutuyu onun seviyesine indirdiğimde karıştırıp iki şişe paten cilası alıp bana başını sallıyor.

Kutuyu tekrar üst rafa koyup ona dönüyorum.

Elimi çenesinin altına koyup bakışlarımı on çeviriyorum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyor.

Parmaklarım çenesinde geziniyor.

Onu öpmek istiyorum.

Aramızdaki her şeyi unutmak istiyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Kalbim, söyleyebileceğim herhangi bir şeyden daha yüksek bir şekilde çarpıyor. Bundan daha fazla istediğim hiçbir şey ama hiçbir şey yok.

Bir saliseliğine tereddüt edip onu izliyorum. Acaba kendini çekecek mi diye bakıyorum.

Ama yapmıyor. Göğsü inip kalkıyor ve o da beni istiyormuş gibi dudakları aralanıyor.

Tek ihtiyacım olan bu.

Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına kenetliyorum. Yumuşak ya da tatlı bir şekilde değil, sıcaklık ve açlık dolu bir şekilde, çok uzun zamandır beklediğimiz bir çarpışma bu.

Benimle ortada buluşuyor, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi elleri gömleğimin önünü tutuyor. Dudakları açılır açılmaz, öpücüğü derinleştiriyorum, tadına bakıyorum, dili benimkiyle birlikte hareket ederken çıkardığı küçük sesi içime çekiyorum.

Yaşadığımız şu an kaybolup gidecekmiş gibi öpüşüyoruz.

Sanki onu bırakmaktan korkuyormuşuz gibi.

Telaşlı, darmaduman ve her şeyi tüketen, ikimizin de söndüremeyeceği bir ateş.

Ellerim beline ulaşıyor, aramızda vücudunun sıcaklığı dışında hiçbir şey kalmayana kadar onu kendime çekiyorum. Parmakları boynuma doğru ilerliyor, ardından saçlarımın arasında dolaşıp beni daha da derinlere çekiyor.

Onun içinde tamamen kayboluyorum. Sanki o da benim gibi uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi beni öpüşünde kayboluyorum.

Sanki ikimiz de boşa harcanan zamanı telafi ediyormuşuz gibi.

Ne kadar süre öylece birbirimize dolanmış halde kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda yavaşlıyoruz, çaresizlik biraz olsun azalıyor.

Dudaklarım dudaklarında, şimdi daha yumuşak dokunuşlarla tadını çıkarıyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de zorlukla nefes alırken aramızdaki sessizlik yoğun ve heyecan verici bir hal almaya başlıyor. Geriye doğru bir adım atarken elleri kayıp gidiyor ve bakışları sanki kendinden emin değilmiş gibi aniden aşağı doğru kayıyor.

Hareketsiz durup onu izlerken nefesimi düzenlemeye çalışıyo-

rum. Kalbim küt küt atmaya devam ederken öpücüğünün hayaletini her yerde hissedebiliyorum... dudaklarımda, tenimde.

Geri çekiliyor, bakışları aşağı doğru kayıyor.

“Yapmamalıyız...” Sesi titriyor.

“Saçmalama.” Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. “Yapmalıyız.”

“Abim...” diyor bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

“Abin ne alaka?” Cevapları öğrenmek için yüzüne bakarken ona biraz daha yaklaşıyorum.

“Bilmemeli.”

“Molly, sen yetişkin bir kadınsın. O...”

“Bilmemeli,” diye tekrarlıyor sert bir sesle. Yanımdan uzaklaşıp kendini elleriyle koruyormuş gibi sararak.

İçgüdüsel olarak uzanıyorum ama o çoktan ulaşamayacağım bir yerde.

“Gitmem gerek,” diyor gözlerini benden kaçırırken mesafeli bir sesle.

Bir şey söylemek, onu durdurmak için ağzımı açıyorum ama ben tek kelime edemedim o kapıya doğru ilerliyor.

Sonra da uzaklaşıyor.

Uzaklarda kaybolan bir serap, ardında yalnızca sessizlik bırakıyor.

Sanki hiç var olmamış gibi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Molly

BUGÜN HUDSON'DAN KAÇMAMIN İMKÂNI YOK.

Yeniden antrenman sahasındayız ve bu da karşılaşma ihtimalimizin yüksek olduğu anlamına geliyor.

Bir sonraki bağış toplama etkinliğimiz olmasaydı Dane'den birkaç gün izin isterdim ama etkinliğe bu kadar az bir zaman varken böyle bir şey söz konusu olamaz.

En kötüsünü henüz söylemedim. Hudson da burada olacak.

Çünkü Hudson Bey takımın hayırseverlik faaliyetlerine daha fazla dahil olmak istiyor.

Beni çıldırtmak için.

Dur.

Beynimi pelteye çevirmesi kötü bir insan olduğu anlamına gelmez.

Hudson'ı hak etmediği bir yere koyuyorum.

Bunu biliyorum.

O da biliyor.

Ama açıklamam gerekirse...

Kes artık Molly. Sıçtın işte kabul et.

Peki.

Sıçtım.

Hudson'a ön yargıyla yaklaşmamalıydım, kişisel sorunlarımın acısını ondan çıkarmamalıydım ve Dane hayatımda olmadığı dönemde başıma gelenleri ona anlatmaktan ödü kopan bir korkak olduğum için yıllar önce yalan söylememeliydim.

Arenanın kapılarından hızlıca geçip doğruca Dane'in etkinliğe bağışlarını koordine etmek için kullandığım ofise yöneliyorum.

Çalışanlardan biri beni, "Molly," diye selamladıktan sonra kolunun altında boş balonlarla dolu bir kutuyla uzaklaşarak beni burada yalnız bırakıyor.

Orta büyüklükteki oda, bir soyunma odasından büyük ama bir konferans salonundan küçük.

Ama nedense fazladan her bir metrekaresi boğucu geliyor.

Duvarlar, ışığı yansıtmak yerine emen donuk bir bej rengine boyanmış. Bir köşeye küçük, dağınık bir masa, diğerine bir dosya dolabı sıkıştırılmış, arka duvardaysa uzun bir granit tezgâh uzanıyor.

Aslında sıkışık değil.

En azından kendime öyle söylüyorum.

Yine de içerisi boğucu geliyor, sanki duvarlar her saniye üzerime geliyormuş gibi. Bir kaçış yolu, ne bileyim bir ferahlık hissi aradığım için kapıyı açık bırakıyorum. Kapatırsam bütün geçmişim beni tamamen yutacakmış gibi hissediyorum.

Hudson'a geçmişimin fırtına gibi geri döndüğünü söylediğimde yalan söylemiyordum.

Masanın kenarına tutunup kendi kendime sızlanıyorum. "Neden böylesin Molly?"

Arapsaçına döndüm.

Ne bok yiyeceğim.

Olay sadece Hudson değil.

Dane meselesi de var.

Rolümün değişmesi gerektiği gün gibi ortada.

Artık onun için çalışmam gerekmiyor.

Abimin keyfi yerinde.

Bana hiç ihtiyacı yok.

Ne güzel.

İyi ama neden bu kadar canım yanıyor?

“Abini ortada bırakmak değil bu,” diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. “Sen yine onu çileden çıkarmak için hayatında olmaya devam edeceksin. Hem o seni hiçbir zaman gözünün önünden ayırmaz.”

Gözlerim doluyor.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Son birkaç yılımı vaktimin çoğunu Dane’e olan borcumu ödemeye çalışarak geçirdim. Hayatımdan bunu çıkarınca geriye ne kalacak? Hobilerim var mı benim? Sevdiğim ve sevmediğim şeyler ne mesela?

Ben kimim?

Molly Sinclair kim?

Hiçbir fikrim yok.

“Zavallı.” Başımı iki yana sallıyorum. “Zavallının tekisin sen Molly.”

Kapının gıcırtısını duyduğum anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Hafif aralık bırakmıştım ama şu an rüzgârdan dolayı açılmadığı kesin. İçeride biri var ve ben ağlamak üzereyim.

Sakin ol Molly.

Arkamdan ayak sesleri yankılanıyor.

Şöyle söyleyeyim, kim olduğunu anlamak için arkama dönme bile gerek yok.

Sanki beynimden önce vücudum anlıyor. Omuzlarım kasılıyor, kalbim hızlanıyor ve göğsümde tanıdık bir sıcaklık dolaşıyor.

Adımları sert değil ama sadece *onda* olan bir özgüvenle yaklaşıyorlar. Hudson Wilde, öyle olmasa bile girdiği her odanın sahibiymiş gibi hareket ediyor.

Sinir bozucu.

Örümcek hislerim devreye girmese bile yaklaştıkça havada uçuşan tanıdık parfümünün kokusu sayesinde biraz daha emin oluyorum.

“Molly,” diyor o her zamanki alaycı sesiyle.

Cevap vermiyorum.

Gözlerimi önümdeki duvara dikiyorum.

Boyada ufak bir çatlak var.

Birine söyleyeyim de rötuş yapsın.

Bakmazsam yanımdan gider belki.

Tabii ki gitmeyecek.

Duvarlarımı yıkmayı hayat boyu kendine görev edinmiş.

Biraz izin versem gerçekten yıkacak.

“Yine benden kaçırıyorsun,” diyor bana doğru yaklaşıırken.

İç çekip sonunda ona dönüyorum.

Kahretsin.

Bunu yapmamalıydım.

Yeni duş almış. Küllü sarı saçları, her bir teli hâlâ ıslakken kahverengi görünüyor. Su damlaları suratından aşağı doğru iniyor.

Çok hızlı duş almış.

Ya da belki Slate’in oyun kitabından bir sayfa alıp başını suya sokmuştur. Hiç önemli değil çünkü bu adam yasaklanmalı. Kesinlikle bir uyarı etiketi yapıştırılmalı üzerine.

En ufak bir çaba harcamadan bu kadar iyi görünmesi hiç ama hiç adil değil.

Saçlarının uçları hâlâ nemliyken hafifçe kıvrılarak ona çocuksu

bir hava katıyor. Ama bunun dışında vücudunda çocuksu herhangi bir yer olmadığını çok rahat söyleyebilirim.

Keskin çenesinde ona sert bir görünüm vermeye yetecek kadar sakalı var. Boynundan aşağı doğru hafifçe sarkıyor.

Bakışlarım istemsizce aşağı iniyor, gömleğinin geniş omuzlarına ve göğsüne nasıl yapıştığını, kaslarının çizgilerini belli edecek kadar nemli olduğunu görüyorum.

Ve tam o anda ağzım kuruyor.

Kalbim teklerken boynumun arkasından beni ele vermeye çalışan bir sıcaklık yayılıyor. Hudson'm üç metre yakınımda olduğu her an nabzımın bana ihanet etmesi gerçekten sinir bozucu.

Hudson Wilde sadece yakışıklı değil, aynı zamanda çıldırtıcı derecede, aptalca çekici.

Ve tam da şu anda, hiç ihtiyacım olmayan türden bir bela gibi, bir parfüm reklamından fırlamışçasına orada duruyor.

“Senden kaçmıyorum.” Özgüvenli gözükmek için elimi kalçama koyuyorum. “Sadece işlerim var.”

Hudson'm dudakları seğiriyor ve yüzünde bana inanmadığına dair bir ifade beliriyor.

“Demek işlerin var ha?”

“Evet.” Son harfi özellikle vurguluyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. Hem eğlendiği hem de şüpheyle yaklaştığı her halinden belli oluyor.

“Pekâlâ, yemiş gibi davranıyorum.” O sinir bozucu sırıtışı dudaklarını çekiştirirken başını eğiyor. “Bana iki dakikanı ayıramayacak kadar seni meşgul eden şey ne?”

“Ne istiyorsun Hudson?” diye çıkışıyorum istediğimden daha sert bir şekilde. Sözlerim beklediğimden daha ağır geliyor kulağıma ve anında pişman oluyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. En azından bugün yapmadı.

Beynimde sürekli dönüp duran bir anımız var. Bu yüzden de çok gerginim ve gerginliğim çok yanlış bir şekilde dışarı taşıyor.

Hudson, savunmacı olmayan, aksine daha rahat ve kararlı görünmesini sağlayan bir şekilde kollarını kavuşturuyor.

“Artık kaçmayı bırakmanı istiyorum.” Sakin ve kararlı sesi beni tartışmaya davet ediyor.

“Kaçmıyorum.”

Gözlerini bana sabitliyor. “İkimiz de kaçtığınızı biliyoruz.”

“Elimde değil,” diyorum kendimi tutamadan. Sesim artık daha kısık, titrek çıkıyor.

“Neden?”

Bu soru kalbime bir bıçak gibi saplanıyor.

Yutkunurken onun dışında her yere bakıyorum. “Bilmiyorum.”

“Sanki bu ‘biz olma fikri’ kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun.”

“Belki de öyledir,” diye fısıldıyorum dudağımı acıtacak kadar ısırarak.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

Hudson’ın çenesi kasılıyor ve ifadesi hafifçe sertleşiyor.

“Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?” Sesi kararlı ama keskin bir şekilde alçalıyor. “Yoksa hepsi abinle mi ilgili?”

Dane’den konu açılınca başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Midem acı içinde kasılıyor.

Evet diyebilirim.

Hudson’a Dane’in ona asla güvenmeyeceğini, çok korumacı, çok inatçı olduğunu söyleyebilirim. Ve bu doğru olsa da hepsi bundan ibaret değil. Asıl sebep mi?

Bu aslında tamamen benimle, içimi saran korkuyla ilgili; biri hayatıma girerse neler olur korkusuyla.

“Anlamazsın,” diye mırıldanıyorum zar zor duyulan bir sesle.

“E bir dene bakalım.” Sesindeki alaycı ton kayboluyor ve bana

yaklaşıyor. Artık nazik ama tavizsiz.

“O kadar kolay değil.” Başımı iki yana sallayıp gerçeği aklımdan silebilmeyi diliyorum.

“Olabilir.”

“Yapabileceğimden emin değilim,” diyorum tüm bunların ağırlığı altında çatlayan boğuk sesimle.

“Cadı.” Bana böyle hiç çekinmeden sertçe seslenmesi canımı acıtıyor.

Sessiz bir meydan okuma gibi.

Sanki bana yalan söylemeye devam etmem için meydan okuyormuş gibi. Yukarı bakıyorum ve aptal gibi bir an için hislerimin ortaya çıkmasına izin veriyorum. Birbirimize bu kadar yakın dururken hava bir anda ağırlaşıyor. Tereddütsüz bakan mavi gözleri beni aynı anda hem sarıp sarmalanmış hem de ortada bırakılmış gibi hissettiriyor.

Derken gerçekler bir gelgit dalgası gibi yüzüme çarpıyor.

Dane asla anlamaz.

Peki ya Hudson? Onu hayatıma almak konusunda kendime güvenmiyorum.

Riskler bu kadar yüksekken asla.

“Yapamam,” diye fısıldayıp geri çekiliyorum. Aramızdaki mesafe büyüyor. “Bunu yapamam.”

Hudson uzun bir süre boyunca kırırdamadan anlaşılmaz bir ifadeyle sadece beni izliyor, sonra bir kez başını sallıyor.

“Şimdilik,” diyor sessizce. Sesinde çözmek istemediğim bir ağırlık var.

Derken beni öylece bırakıp uzaklaşıyor. Ve beni bu meselenin burada bitmediğine dair sarsılmaz bir hisle baş başa bırakıyor.

Çünkü bitmiyor.

Henüz bitiş çizgisi görünmüyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Molly

Cassidy: Restoranda brunch. Kilo almak istemeyen gelmez ama tarçınlı çörek olmadan asla mutlu olamazsınız.

Josie: Ben varım.

Molly: Ben gelemem. İşim var.

Cassidy: Ne işin var? Bizden mi yoksa Hudson'dan mı kaçıyorun?

Molly: ☹️ Belli ki sizden kaçıyorum.

Josie: Yalan söylüyor. Çok tatlıyız.

Cassidy: Kırıldım. Şahsen. Derinden.

Josie: Gerçekten. Ayrılık gibi bir şey bu.

Molly: İkiniz de çok dramatiksiniz. Çalıştığım için gelemiyorum tabii ki.

Cassidy: Ah, doğru. Çalıştığın için...

Josie: Hudson Wilde'ı düşünmemek için çok çalışıyorsun.

Molly: *Telefonu pencereden dışarı fırlatır.*

Josie: İnkâr sadece bir sokak adı değildir.

Molly: Hudson konusunda beni rahatsız etmeyi bırakacağınıza söz vermişsiniz.

Cassidy: Düzeltme: ÖĞLE YEMEĞİNDE Hudson konusunda seni rahatsız etmeyeceğimize söz vermiştik.

Josie: Teknik olarak bu bir grup sohbeti. Yani. Burada bir açık var.

Molly: İkinizden de nefret ediyorum.

Cassidy: Bizden değil, haklı olmamızdan nefret ediyorsun.

Josie: Ve bir şeyler bilmemizden. Hem de önemli şeyler.

Molly: Ne gibi şeyler?

Cassidy: Mesela Hudson'la Mason içki içtikten sonraki gün Hudson'la ortadan kaybolmanız gibi.

Molly: Yok artık. Salın bu konuyu.

Josie: Ve o zamandan beri onun gözlerinin içine bakamaman.

Cassidy: Çok ama çok merak ettim.

Molly: *Josie ve Cassidy'yi engellenecekler listeme ekliyorum.*

Cassidy: Engellenemeyiz. Biz hamamböcekleri gibiyiz.

Josie: Yok yok, sim gibiyiz. Bizden asla tam olarak kurtulamazsın.

Molly: Tamam. Ondan bahsetmeyeceğinize yemin ederseniz yemeğe gelirim.

Cassidy: Anlaştık.

Josie: Yemin edilmiştir. Hudson muhabbeti yok.

Molly: İkinizden biri onun hakkında en ufak bir şey bile söylerse giderim.

Cassidy: Melek gibi olacağız.

Josie: Haremi parlatıp hemen geliyorum.

Molly: Ciddiyim.

Cassidy: Molly! Ne zaman sözümüzü tutmadık ki?

Molly: ...

Josie: ...

Molly: Neden tongaya düşecekmiş gibi hissediyorum?

Cassidy: Çünkü düşeceksin. Öğlen tarçınlı çörek partisi var bebiş. Sakın geç kalma.

Josie: Sana oturacak bir yer ayırırız ama tarçınlı çörek ayırmayız. Kibarlığımızın da bir sınırı var.

Molly: Kesin pişman olacağım.

Cassidy: Muhtemelen. Ama biz buna değeriz. 😊

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

KIZLARLA GİTMEYİ SEVDİĞİM KÜÇÜK RESTORAN SICAK VE SAMİMİ BİR YER.

Yıllar içinde kermeslerden toplanmış gibi görünen uyumsuz sandalyeler, kareli masa örtüleri ve bize “canım” diyen garsonlarla dolu, adeta sımsıcak bir aile filminden fırlamış gibi.

Duvarlar kasabanın siyah beyaz eski fotoğrafları, renkli çiçek baskıları ve elle yazılmış klişe sözlerin yer aldığı çerçevelerle kaplanmış.

Aç gelin, mutlu ayrılın.

Kahve: Kupada kucaklaşma.

Josie ve Cassidy’nin karşısına oturmuş, o ikisi milkshake aromalarını tartışırken patates kızartmalarımı yiyorum.

“Çikolatalı ve fıstık ezmeliyi mutlaka denemelisiniz,” diye ısrar ediyor Cassidy, koyu renk saçlarını şık bir atkuyruğu yaparak. “Hayat değiştiren bir lezzet.”

Josie dik burnunu kırıştırıyor. “Ben karışık olmayan aromaları daha çok seviyorum. Çilekli ya da sade.” Konuyla ilgili fikrimi beklerken bana bakıyor. Başını eğerken sarı bukleleri sallanıyor. “Molly, senin fikrin ne?”

Patates kızartmalarımı küçük bir yığın haline getiriyorum. “Hangi konuda?”

Cassidy sırtarak öne eğilip dirseklerini masaya koyuyor. “Hudson Wilde ortamda yokken odaklanıp odaklanamayacağın konusunda.”

Gözlerimi kırıştırıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Kahretsin. Tamamen kızarıyorum.

Sakin ol Molly.

Tek kaşımı kaldırıyorum. “Pardon?”

Josie gülerken çenesini eline yaslıyor. “Kız haklı. Bugün garip bir şekilde sessizsin. Şüphe uyandıracak kadar sessiz.”

Sırf bir şey yapmış olmak için gazozumu elime alıyorum. “Yorgunum sadece.”

Ah be kızım, çok hızlı cevap verdin.

Rahat davran.

“Hı-hı.” Cassidy sandalyesine yaslanırken bilmiş bir gülümseme beliriyor yüzünde. “Hudson her ağzını açtığında onu boğmamaya çalışırken tüm enerjini harcadığın için mi yorgunsun?”

Adını duymak bile kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Zaten çok gerginim. Kendi düşüncelerimle baş başayken bundan kaçamıyorum. Bir de onların yanındayken bu muhabbete hiç ihtiyacım yok.

Bu Hudson’sız bir öğle yemeği olmalıydı ve onlar yine...

Kahretsin. Tuzağa düştüm.

“Tam olarak öyle.” Josie kıkırdayıp Cassidy’yi dürtüyor. “Şunun suratına bak.”

Sıkılmış gibi yaparak iç çekiyorum. “Bir şey olduğu yok. Sadece

her zamanki nefret ve karşılıklı tiksinti. Bilirsiniz, sağlıklı bir iş ilişkisinin temel taşları.”

Josie pipetini parmaklarının arasında döndürerek homurdanıyor. “Emin misin? Çünkü Dane ikinizin son zamanlarda eskisi kadar kavga etmediğinizden bahsetmişti.”

Geriliyorum. “Dane ne dediğini bilmiyor.”

Cassidy bir kaşını kaldırıyor. “Yani takımdakiler Hudson’la senin hakkında dalga geçerken onun karşılık vermemesi bir tesadüf mü? Ya da aynı odada gerçekten melek gibi olmanıza ne diyeceksin?”

“Hepsi tesadüf. Hem artık ikimiz de iddiayı kaybetmek istemiyoruz,” diyorum kendimden emin bir şekilde. **Koydum mu? Ev sahibi takıma bir puan.** “Ayrıca ne ima ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama yanılıyorsun. Hem de fena yanılıyorsun.”

Josie ve Cassidy bakışıyor ve yüzlerinde birebir aynı olan bir gülümseme beliriyor.

“Kesinlikle yalan söylüyorsun.” Josie sırtıyor. “Ben biliyorum, Cassidy de biliyor. Hatta garson bile biliyordur.”

“Ne bildiğini düşünüyorsan yanlış düşünüyorsun. Hudson’la aramda hiçbir şey yok. Karşılıklı bir tiksinti ve mümkün olduğunca birbirimizden uzak durma arzusu dışında hiçbir şey.”

Cassidy suyunu yudumlarken homurdandığı için ortaya hiç de hoş olmayan bir görüntü çıkıyor. “Doğru. Ama yardım etkinliğinde o yavru köpekleri bir arada tutarken ikiniz de çok samimi görünüyordunuz.”

“Samimi falan değildik. Zoraki bir yakınlıktı o,” diyorum dişlerimi gıcırdatarak. Ama o anın düşüncesi midemde kelebekler uçuşmasına sebep oluyor.

Lanet olsun. Josie’nin ifadesi yumuşuyor. “Molly, bizimle paylaşabileceğini biliyorsun. Seni yargılamayacağız.”

“Paylaşacak bir şey yok,” diye devam ediyorum ve sonra ağzıma

bir patates kızartması daha tıktırıp bakışlarımı kaçırıyorum.

Josie ve Cassidy resmen aklımı okuyorlar okuyucu.

Onlara bunu yapmaları için fırsat veremem.

Cassidy parmaklarını masaya vurarak dikkatle beni izliyor. “Yine de bir şeylerin değiştiğini inkâr etmiyorsun.”

Gözlerimi deviriyorum. “Eğer bir şey değiştiyse bu da onunla mücadele etmekten yorgun düşmüş olmamdır. Hepsi bu.”

“Hı hı, evet. Adı her geçtiğinde neden deli gibi kızardığını ancak böyle açıklayabiliriz zaten.”

“Kızarmıyorum.”

“Kızarıyorsun. Hudson’la aranda bir şeyler varsa bize itiraf etmelisin.” Cassidy omuz silkiyor. “Bence ona çok iyi gelirsin.”

“Ona iyi mi gelirim? Şaka mı yapıyorsun? O bencil, kendini beğenmiş, sinir bozucu...”

“Yakışıklı,” diye ekliyor Josie.

“Kâbus,” diye cümlemi tamamlıyorum Josie’ye bakarak.

Cassidy gülüyor. “Yakışıklı bir kâbus gerçekten de.”

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. “Neden sizinle yemeğe geldim ki zaten?”

“Çünkü çok eğleneliyiz,” diyor Josie neşeyle. “Ve de haklıyız.”

“Haklı falan değilsiniz.”

“Kendini böyle kandırmaya devam et Molly. Ama biz kör değiliz.” Cassidy tabağımdan bir patates kızartması alıyor. “Bir şeyler oluyor ve sen itiraf etmeye hazır olduğunda burada olacağız.”

Lanet olsun Cassidy.

Her zaman sağduyunun sesi.

İkisi de gülmeye devam ederken başımı sallıyorum. Onların alaylarını görmezden gelmek istesem de sözleri aklıma takılıyor ve geriye cevaplamak istemediğim rahatsız edici bir soru kalıyor.

Hudson’la aramda neler oluyor?

KIRKINCI BÖLÜM

Hudson

BU GECEKİ KALABALIK RESMEN KULAKLARI SAĞIR EDİYOR.

Deplasman maçı olmasına rağmen çok sayıda taraftarımız Redville Saints bayrakları sallayıp adımı haykırıyor.

Damarlarımda dolanan adrenalinle buzun üzerinde kayıyorum. Bu akşam formumdayım; her pas, her atak, her şut tam da olması gerektiği gibi.

Karşılaşmanın sona ermesine çok az bir süre var ve üç sayı öndeyiz. Yani maçın çantada keklik olduğunu söyleyebilirim.

Pak hücum bölgesine düşer düşmez ileri atılıyorum. Buzda adeta süzülerek ilerleyip Aiden'in mükemmel pasını aldıktan sonra pakı kaleye tereddütsüz yolluyorum. Kalecinin eldiveninin yanından uçup ağlara çarpıyor. Bizim tribün bayram yerine dönüyor.

Kollarımı kaldırıp zafer çığlıkları atarken takım arkadaşlarım da etrafımı sarıp sopalarıyla pedlerime vurarak haykırıyor ve son zilin çalmasıyla maçın sonucu belli oluyor.

Kazandık.

Dağıldığımızda buzdan dışarı çıkıyorum. Öyle bir sırtıyorum ki yanaklarım acıyor.

Mükemmel bir şey.

Bu hissi seviyorum.

Havadaki elektrik. Kalabalığın uğultusu.

Dünyanın en iyi hissi.

Soyunma odasına girdiğimizde parti başlıyor.

Biri başımdan aşağı bir kova buz gibi su döküyor.

Aiden, Mason'a şampanya püskürtüyor, Mason da onun üzerine bir kova buzlu su dökerek karşılık veriyor.

Saçlarıma yapışan suyu silkeleyip yukarı bakıyorum. Dane duvara yaslanarak nadir görülen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

“Bir şey değil çocuklar,” diye sesleniyorum eldivenlerimi çıkarırken sırtarak.

Mason gözlerini devirip gülümsüyor. “Ah, işini yaptığın için teşekkür mü etmemiz gerekiyor şimdi?”

Aiden sırtıma vurarak gülüyor. “Bırak da galibiyet sevinci yaşasın. Adam bütün gece ateş etti.”

“Kesinlikle öyle,” diyorum.

Dane homurdanıyor. “Böyleyken çekilmez oluyorsun.”

“Yine de,” diye cevaplıyorum bir şişe su alıp yarısını kafaya dökerek, “beni seviyorsun.”

Herkes çıldırıyor.

Çocuklar kahkahalarla gülüyor. Bense kutlama yapmam gerekirken Molly'nin nerede olduğunu düşünüp duruyorum.

Bu bir zorunluluk.

Onu arama ihtiyacı beni tüketiyor. Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Ben ne ara onu böyle takıntı haline getirdim?

Yardım etkinliğinden sonra mı?

Ailemle akşam yemeğinden sonra mı?

Büyük ihtimalle hepsi. Tüm o küçük anlar...

Eskiden onu bulmamı söyleyen bu sesi duymazdan gelirdim ama artık kendime hâkim olamıyorum. Ne oldu bana böyle?

Kendimi tanıyamıyorum.

Daha fazla dayanamayıp soyunma odasından çıkıyorum. Burası çok daha sessiz. Herkes içeride kutlama yapmakla meşgul.

Küçük bir kalabalık oluşmuş ama içeride olanların yakınından bile geçmiyor. Etrafta dolaşan insanların arasından ilerlemeye başlıyorum.

Neyse ki kimse beni durdurmuyor. Çok geçmeden buluyorum onu. Koridorun ucunda duvara yaslanmış, telefonuyla oynuyor.

Yanma yaklaştığımda, “Var mı ilginç bir şeyler?” diye soruyorum.

Başını kaldırmıyor ama dudağı seğiriyor. “Çok yetenekli bir golcüyle ilgili bir hikâye sadece.”

“Öyle mi?” Dudaklarımın kenarlarında beliren küstahça gülümsemeye engel olamıyorum. Ben *çok yetenekliyim*. Bunu bilmesine sevindim. “Peki kimmiş bu yetenekli golcü?”

“Sen tanımazsın Wilde.”

Sözleri alaycı olsa da sesinde nefret yok. Eskiye göre daha neşeli ve sakin.

Karşılık vermiyorum.

Bunun yerine bileğini tutup onu nazikçe koridorda basının ve personelin meraklı bakışlarından uzağa götürüyorum. Beni çapkınlıkla suçlayan bir *Redville Post* manşeti daha görecektim kalmadı.

“Ne yapıyorsun?” Molly bana yetişmeye çalışırken hafifçe tökezliyor. “Nereye gidiyoruz? Biri görecektir.”

“Kimse bize bakmıyor Cadı.”

Sola dönüp arka koridorlardan birine yöneliyorum, sonra başka bir köşeyi dönüyorum. Burası tıpkı bir labirent ama şu anda bundan şikâyetçi değilim.

Köşede, bir odanın önünde, ekipmanların durduğu bir yığın kasa var.

Etrafıma bakıp yalnız olduğumuzdan emin oluyorum. “Bunu yapmak zorundayım.”

Kaşlarını çatıyor. “Neyi yapmak zorundasın?”

Kimse bizi görmesin diye bir manevra yaparak ikimizi de saklıyorum.

Duvarlar görünmemizi engelliyor. Güvendeyiz. “Seni düşünmeden duramıyorum.”

İtirafım karşısında gözleri kocaman açılıyor, afallamış görünüyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Korkusuz Molly oyuna giriyor.

Saçlarını omzunun üzerinden atıyor. “Şunu anlamam lazım... az önce maçı kazandınız ve sen beni mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Parmaklarım gömleğinin kenarında gezinirken ona yaklaşıyorum. “Doğru.”

Molly büyük ihtimalle esprili bir şekilde laf sokmak için ağzını açıyor ama yanaklarını avuçlayıp ağzımı dudaklarına götürdüğüm anda kelimeleri tarihe karışıyor.

Yumuşak veya nazik bir öpücük değil bu.

Tutku ve arzu dolu... Aramızda haftalardır, hatta yıllardır süren gerilimin eseri.

Molly parmaklarıyla gömleğimin önünü kavırıyor, beni kendine çekerken aynı zamanda da itiyor.

Bu kadın çelişkiden ibaret.

Ama o da beni öptüğü sürece umurumda değil.

Yarım saniyeliğine donakalıyor.

Kulaklarıma bir ses doluyor. Galiba ayak sesleri ama hiç umurumda değil. Bu kadının teninde kayboluyorum. Şu an önemli olan tek şey onun nasıl hissettiği. Dünya yerle bir olsa umurumda olmaz.

“Hudson?” Mason bu. Yine harika bir zamanlamayla buraya doğru geliyor. “Burada mısın?”

Kahretsin.

Molly elektrik çarpmış gibi geriye doğru sıçırıyor.

Aramızda mesafe yaratmak için elleriyle göğsümü ittiriyor ama ben kıpırdamıyorum. Nefesi kesiliyor ve o da benim gibi neye uğradığını şaşırıyor.

Uzaklaşmasına izin vermiyorum.

Onu kafese kapatır gibi bir elimi yanındaki duvara dayayıp diğer elimi de gevşekçe beline doluyorum.

Kalbim güm güm atıyor, kaburgalarım vuruyor, sanki göğsümden fırlayıp kaçmaya çalışıyormuş gibi.

Molly’ye bakıyorum. Gözleri kocaman açılmış, yanakları kızarmış, pembelik boynundan kulak uçlarına kadar uzanıyor.

Şu an onu tekrar öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Ulan Mason...

Derin nefes almasıyla göğsü göğsüme doğru inip kalkıyor.

Dudakları hâlâ aralık, hâlâ kırmızı. *Hâlâ benim.*

Parmağımı ağzıma götürüp sus işareti yapıyorum.

Kaşlarını çatıp bana bir bakış atıyor, sanki bu kaosun sorumlusu benmişim gibi. Bakışlarıyla etrafı tarayıp bir kaçış yolu arıyor ama gidecek hiçbir yeri yok.

Dudaklarım kulağının kepçesine değene kadar başımı eğiyorum. Titrediğini hissediyorum.

“Sakin ol Cadı.”

“Mahvolduk.”

“Biliyorum,” diyorum hafifçe gülümseyerek. “En iyi kısmı henüz başlamadı bile.”

Bana dik dik bakmaya çalışıyor ama başaramıyor. Gözleri kısalmış ama yanakları hâlâ kızarık. “Bahsettiğim şey bu değildi.”

“Değil miydi?”

Öpücüğün etkisiyle hâlâ nefes nefese, “Sen imkânsızsın,” diye fısıldıyor.

“Öptün ama beni,” diyorum hafifçe gülümseyip sesimi biraz daha alçaltarak.

Tepki vermesine fırsat kalmadan Mason’ın sinirli ve yüksek sesi biraz daha yakınlaşıyor. “Hudson, hadi ama dostum.” Boşluğa bağılıyor gibi. Burada olduğumun farkında değil ama onu bir şekilde duyabilme ihtimalime güveniyor. “Koç gazetecilerle konuşmamızı istiyor. Onu bekletmek istemezsin herhalde.”

Kahretsin.

Şu anda yapmak isteyeceğim *son* şey bu.

Mason aynı şeyleri söyleyerek bağırmaya devam ediyor ama bu defa sesi uzaklaşıyor. Oda oda gezip her yerde beni aradığını hayal edebiliyorum. Boşuna muhteşem bir arkadaş demiyorum onun için.

Molly’den uzaklaşarak iç çekiyorum ama bakışlarını kaçırmamasına izin vermiyorum.

Dudakları hâlâ hafifçe aralık, yanakları kızarmış. Hangimizin daha perişan görüldüğünden emin değilim.

Gözlerim gözlerine kilitleniyor. “Sonra devam edeceğiz.”

“Rüyanda görürsün,” diye karşılık veriyor ama kelimelerinde sıcaklıktan eser yok. Bakışları onu ele veriyor. Ağzımda biraz fazla oyalanıp sonra hızla uzaklaşıyor.

Sırıtıp başımı eğerek ona alan tanıyıp bir adım geri çekiliyorum. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki bu bize yetmedi. “Kendini kandırmaya devam et.”

Sanki bir tür üstünlük sağlamaya çalışıyormuş gibi alaycı bir şekilde kollarını kavuşturuyor ama zar zor yutkunduğu gözümden kaçmıyor.

Mason'ın sesi son kez uzaktan yankılanıyor. "Hudson -Göbek-Adın-Her-Ne-Sikimse- Wilde. Eğer bir yerlerde cilveleşiyorsan Koç seni yedek kulübesine gönderecek."

Molly'ye son bir bakış atıyorum, birbirimize sessizce verdiğimiz o söz havada asılı kalıyor.

Devam edeceğiz.

Sadece zamanı belli değil.

Ve gözlerinin bana kilitlenmesinden çok iyi anlaşılacağı üzere, o da bunun farkında.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Molly

Bilinmeyen Numara bir ek gönderdi.

[Link: “Hudson Wilde: Hokey Tanrısı mı, Hokey Efsanesi mi? Neden İkisi de Olmasın?”]

Bilinmeyen Numara: Bir numaralı hayranım olduğun için bunu okumak istersin diye düşündüm.

Molly: Kimsin?

Bilinmeyen Numara: Şaka yapıyorsun.

Molly: Üzgünüm, telefon değiştirdim. Tüm ÖNEMLİ kişilerin numaraları silindi.

Bilinmeyen Numara: Seni bildim bileli aynı telefonu kullanıyorsun.

Molly: Beni sinir ederek geçinen erkeklerin numaralarını kaydetmiyorum.

Bilinmeyen Numara: Yalan bu. Seni hobi olarak sinir ediyorum. Bunun için beş kuruş almıyorum.

Molly: Yazık sana.

Bilinmeyen Numara: Bana mı söylüyorsun. Şimdiye milyarder olurdum.

Molly: Makale için tebrikler bu arada. Bu konuda çok mütevazı olmalısın.

Bilinmeyen Numara: Mütevazılık, hokey tanrısı olarak tanımlanmayanlar içindir. Ben sadece gerçeklerin yanındayım.

Molly: Haklısın çünkü egonun açıkça bir desteğe ihtiyacı vardı.

Bilinmeyen Numara: İlham vermek için buradayım. Bu resmen bir kamu hizmeti.

Molly: Bunu öz geçmişine de yazmalısın. “Hokey tanrısı, efsane ve kendini masum kurbanları ölümüne sinirlendirerek nüfus artışı sorununu ortadan kaldırmaya adanmış yarı zamanlı bir hayırsever.”

Bilinmeyen Numara: “Neşe getiren” ve “halkın adamı”nı da unutma.

Molly: Halkın adamı mı????? Kim bu insanlar? Kafanın içinde yaşamadıklarından emin misin?

Bilinmeyen Numara: Adımı haykıran hayranlarım. Hiç duymamış gibi davranma.

Molly: Ah, duydum. Camları kırabilecek desibellerde bağır-dıkları için duymamak mümkün değil.

Bilinmeyen Numara: Bu muhteşemliğin sesi Cadı. Alışacaksın.

Molly: Kulak tıkacı takacağım.

Bilinmeyen Numara: Yine de beni bastıramaz. Ben unutulmazım.

Molly: Dayanılmaz mı demek istedin?

Bilinmeyen Numara: Aşağı yukarı aynı şey. Ee... numaramı kaydettin mi?

Molly: Hayır. Sana, “Kimsin?” demeye devam edeceğim. Böylesi daha doğru geliyor.

Bilinmeyen Numara: İnanılmaz. Bana hem tanrı hem de ef-sane dendiğini bilmeni isterim. Ama sen bana dolandırıcıymışım gibi davranıyorsun.

Molly: Açıkçası dolandırıcı havası veriyorsun.

Bilinmeyen Numara: Böyle konuşmaya devam edersen terapimin faturasını sana yollayacağım.

Molly: Ah lütfen, bayılırsın.

Bilinmeyen Numara: ...

Molly: İkimiz de senin aşağılanmaktan hoşlandığını biliyoruz. Yoksa dört yıl boyunca yerin dibine sokulduktan sonra neden hâlâ benimle konuşuyorsun ki?

Bilinmeyen Numara: Sus ve numaramı kaydet Cadı. Bana artık karşı koyamayacağına karar verdiğinde ihtiyacın olacak.

Molly: Boşa umutlanma Wilde. Sonra hayal kırıklığına uğrarsın.

Bilinmeyen Numara: Hayal kırıklığına uğrama ihtimalim olsa da umutlanacağım. Sen buna değersin.

Molly: İyi denemeydi.

Bilinmeyen Numara: Yani numaramı kaydetmeyecek misin?

Molly: Pas geçiyorum.

Bilinmeyen Numara: İnanılmaz.

Molly: Git makalenı tekrar oku Hokey Tanrısı. Belki rahat-larsın.

Bilinmeyen Numara: Merak etme. Yarın sana daha fazlasını gönderirim. Beni unutmama izin veremem.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Molly

Kimsin? bir ek gönderdi.

[Link: Hudson Wilde: Yüz Yılın En İyi Sağ Kanat Oyuncusu.]

Kimsin?: Günlük dozun <3

Molly: [Sohbetin, “Kimsin?” isminin kırmızıyla daire içine alındığı bir ekran görüntüsü]

Kimsin?: İnanılmaz.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Molly

KAHVEMİ KARIŞTIRIYORUM, BAKIŞLARIM SANKİ SORUNUN CEVABINI BARINDIRIYORMUŞ GİBİ DÖNEN KREMAYA DİKİLMİŞ AMA ASLINDA İKİ GECE ÖNCEKİ ÖPÜCÜĞÜ DÜŞÜNÜYORUM.

Hatta şimdi Hudson çaprazımdaki masada otururken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Olağanüstü varlığını görmezden gelmek imkânsız.

Aramızdaki hava sanki elektrik yüklü gibi ama ne gariptir ki ikimiz de birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz.

İçeri girdiğimde bir “Hudson” şakası yaptı ve ben de homurdanarak karşılık verdim. Daha öncesinde de beni kenara çekmeyi başardığında telefonumda, “Kimsin?” olarak kayıtlı olan ismini değiştirmem için beni ikna etmeye çalışmıştı.

Arkadaşlarımız da bu gerilimin farkında. Etrafa garip bir enerji saçıyoruz.

Görmezden geldiğimiz büyük bir sorun var: Akla mantığa aykırı, çılgınca, dürtüsel bir öpücüğün anısı. Unutamadığım bir öpücüğün...

Cassidy restoranın yapış yapış masasına parmaklarıyla vuruyor. “Neyin var Molly?”

Başımı ona doğru eğiyorum ve burnunu kırıstırarak bana dikkatle baktığını görüyorum. “Yorgunum sadece.”

Kendimi gülümsemeye zorlayıp kahvemden bir yudum alıyorum ve alır almaz aptallığımdan ötürü kendime sövüyorum çünkü çok sıcak.

“İddiayı kaybetmek mi yordu seni?” diye espri yapıyor Mason, Bloody Mary’sini yudumlarken sırıtarak.

Midem bulanıyor.

Ne demek istiyor?

Hudson ve beni biliyor mu?

Belki de maçtan sonra *gerçekten* bizi birlikte görmüştür.

Yok.

Bu hiç mantıklı değil. İddiayı kaybetmek Hudson’a kötü davrandığımı anlamına gelir ama onu öpmekse tam tersi, değil mi?

Bakışlarımı etrafıyla hiç ilgilenmeyen Hudson’a çeviriyorum. Orada öylece oturmuş, dünya umurunda değilmiş gibi menüye göz atıyor.

Keyfi yerinde olmalı.

Peki ben ne haldeyim?

Sahneye çıplak çıkmış gibi hissediyorum.

“Ne istediğini biliyor musun?” diye soruyor Dane.

Bir an ne demek istediğini anlamıyorum ama sonra elimdeki menüyü hatırlıyorum.

E herhalde Molly.

Menüye bakıp hemen pişman oluyorum.

Sanki odadaki gerginlik yetmezmiş gibi.

Yırtıp atasım geliyor. Sanki tüm dünya bana karşı çünkü bu lanet menü... Seçenekleri görünce kızarıyorum.

Yatağıma geri dönüp bugüne sıfırdan başlamak istiyorum.

Bu restoranda yemeklerin adını kim koyduysa belli ki ona bir haller olmuş.

Nasıl bir hal mi?

Azgın.

Çok azgın.

Saçma sapan şeyler yazıyor.

Sabah Ereksiyonu: Dopdolu bir kahvaltı sandviçi

Abazan Tuzağı: Bir mimoza uçuşu

Kalçalı Sosis: Yeterince açık ve utanç verici

Lütfen evren, şu an yer yarılısın da içine gireyim. Şu an bunlardan herhangi birini sipariş etmem mümkün değil.

Boğazımı temizleyip menüde sapıkça bir şaka içermeyen bir şey arıyorum. “Şey, ben... Gündoğumu Kâsesi alacağım.”

Mason, “Çok sıkıcasın,” diye mırıldanırken Dane ona sert bir bakış atıyor. Canım abim, nasıl da koruyor kardeşini. Mason sırtıyor. “Ben Sabah Ereksiyonu alacağım.”

Aptal.

“Sen ne istiyorsun Hudson?” diye soruyor Cassidy sırtarak. “Dur söyleyeceğim, sen kesin Kalçalı Sosis istersin.”

Kahvemi içerken az kalsın boğuluyordum. Tabii ki Hudson hiç tereddüt etmeden sabahın bu berbat saati için fazlasıyla küçümseyici bir gülümsemeyle elindeki menüyü masaya bırakıyor.

“Baştan çıkarıcı,” diyor bana doğru bakarak. “Ben de Mason’ın aldığından alacağım. Sabah Ereksiyonu. Kulağa... doyurucu geliyor.”

Mason pis pis gülüyor.

Dane homurdanıyor.

Ya ben?

Bardağımı masaya o kadar sert bırakıyorum ki kahve dökülüyor.
“Hepiniz çocuksunuz.”

Sakin ol Molly.

Şu anda hiç de sakın olmadığım çok belli.

Hudson omuz silkiyor. “Menüdeki isimleri ben koymadım.”

Ama yüzündeki o lanet gülümseme, bu kahvaltının her dakika-
sından ayrı bir keyif aldığını gösteriyor ve bu da beni kafamdaki
soruya döndürüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Bu restorani kim seçti?”

“Ben seçtim, ne var,” diye cevaplıyor Hudson.

Piç kurusu.

Bunu bilerek yaptı kesin. Bitti. Telefonumda sonsuza kadar,
“Kimsin?” olarak kalacak.

Bakışlarımı ondan çevirip kahveme odaklanıyorum. Kızardı-
ğımdan eminim, yanaklarım yanıyor.

Neyse ki kimse fark etmiyor.

Ama bu adam bana bir şey yapıyor.

Açıklayamıyorum ama o etraftayken kendimi elektrik yüklü bir
tel gibi hissediyorum.

“Pekâlâ, neler oluyor bakalım?” diye araya giriyor Dane.

Donakalıyorum. “Neden bahsediyorsun?”

Dane, Hudson’la beni işaret ediyor. “İkiniz de tuhaf davranıyor-
sunuz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye cevaplıyor Hudson ama
ses tonu ile sözleri pek uyuşmuyor.

Kibirli piç.

Harika. Gerçekten harika.

Adam neredeyse aramızda bir şeyler olduğunu itiraf edecek.

“Öpüştük biz,” yazan bir tabela assa daha iyi olur.

Abim öğrenirse var ya...

Bunu düşünmek bile istemiyorum. Dane, Hudson'ın dünyanın en iyi oyuncusu olduğunu düşünüyor. Aramızda bir şeyler olmasından hiç hoşlanmaz.

“Bir şey yok,” diye çıkışıyorum.

“Hudson bir şey mi yaptı Moll?” Dane, Hudson'a dönüyor. Suratı, rakip oyuncuyu doğduğuna pişman etmek üzere olduğu zamanlardaki gibi kararıyor. “Ne yaptın sen pislik?”

Hudson tam bir şey söyleyecekken Dane araya giriyor.

“Belli ki iddiayı kaybettin.” Hudson'a doğru parmağını sallıyor. “Kardeşimi üzecek bir şey mi yaptın?”

Masadaki tüm gözler bana dönüyor.

Sandalyemde otururken utançtan yerin dibine girmemeye çalışıyorum.

Sesimi biraz yükselterek, “Hiçbir şey yapmadı,” diyorum aceleyle.

Daha fazla belli edemezdin.

Sinir bozucu derecede sakın görünen Hudson sandalyesine yaslanıyor.

“Evet, sorun yok. İddia bozulmadı.”

İşte bu kadar.

Garson gelip beni kurtarıyor. Ona yüklü bir bahşış vereceğimi aklımın bir köşesine not ediyorum.

Hepimiz biraz mahcup biraz da neşeli bir şekilde siparişlerimizi veriyoruz. Umarım Dane konuyu kapatmıştır. Şu an sohbeti acilen değiştirmem gerekiyor.

O kadar da şanslı değilmişim.

Garson gider gitmez Mason parmağını önce bana, sonra da hızla Hudson'a doğrultuyor.

“İkiniz de yalan söylüyorsunuz,” diyerek avuçlarını masaya vuruyor. “Dökülün çabuk. Kim kaybetti?”

“Kimse kaybetmedi,” diye ısrar ediyorum. Kupayı tutan elimin parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

“İyi peki, öyle diyorsan... Ama ikiniz de tuhaf davranıyorsunuz.” Cassidy gözlerini kısıp Hudson’a bakıyor. “Gerçi bu senin için pek bir şey ifade etmiyor çünkü sen normalde de tuhafsın.”

“Belki de hepiniz normalin nasıl bir şey olduğunu unutmuşsunuzdur,” diye karşılık veriyor Hudson gülümsemesini koruyarak.

Mason sırtarak öne eğiliyor. “Tamam ama bahisleri ikiye katladık, o yüzden kimin kazandığını bilmem gerekiyor. Yirmi dolarımı ve bardak altlığı koleksiyonumu Molly’ye oynadım.”

Josie kahkahayı basıyor. “Bardak altlığı koleksiyonu mu? Ciddi misin?”

“Çok ciddiylim,” diye yanıtlıyor Mason, tüm bunların ne kadar saçma görüldüğünü umursamadan.

“Dane, Hudson kaybederse arabamı yıkayacağını söyledi,” diye ekliyor Cassidy sırtarak. “Bu yüzden önce onun pes etmesini istiyorum.”

Abime dik dik bakıyorum. “İkimiz de pes etmedik.”

Dane kollarını kavuşturup şüpheyle bizi izliyor. “Emin misin? Çünkü Hudson’ı maça bıraktığın zamanki gibi davranıyorsun. Sanki birbirinize bakmaya bile tahammülünüz yokmuş ve birbirinizden nefret ediyormuşsunuz gibi.”

Evet, birbirimizden *nefret ediyorduk*.

Ama o farklıydı.

O zamanlar ondan nefret ettiğim için kaçıyordum.

Şimdiyse onun üzerindkileri parçalamamak için kendimi zor tuttuğum için kaçıyorum.

Josie sırtarak ikimizi de süzüyor. “Bana kalırsa burada nefretin tam tersi var.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

Josie masumca omuz silkiyor. “Hiç, sadece söylüyorum. Aranızdaki gerilim ölçülebilir cinsten.”

Hudson’ın kıkırdaması sabrımı zorluyor.

O zaman neden heyecandan tüylerin diken diken oluyor?

Peki tamam. Gülüşü çok etkileyici.

Hâlâ sinir bozucu.

“Ölçülebilir, öyle mi?” Hudson gayet memnun görünüyor. “İlginç bir kelime seçimi.”

Sus artık.

Her şeyi daha da kötü hale getiriyor.

Küt küt atan kalbime rağmen sakın kalmaya çalışırken ona sert bir bakış atıyorum.

“Pekâlâ...” diyor Cassidy sırtarak arkasına yaslanırken, “sanırım ikinize de göz kulak olmamız gerekecek.”

Harika.

Gerçekten harika.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

GECE ÜRPERTİCİ BİR SESSİZLİKLE DOLU; BU KADAR YÜKSEKTEYKEN ŞEHRİN UĞULTUSU DUYULMAZ OLUYOR. Takımın kaldığı otelin çatı katındaki kapı pervazına yaslanıp yıldızların altındaki silüete dalıyorum.

Yüzünü göremesem bile onu nerede olsa tanırım.

İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir düşüncelerimi meşgul ediyor.

Bir dakika boyunca onu izliyorum, alçak duvara yaslanmış, dizlerini çekmiş; yüzü gökyüzüne doğru dönük.

Burada olmamalıydı.

Ben de olmamalıydım.

Ama beni buraya getiren bir şey oldu ve bunun o olduğuna inanıyorum.

Sanki onun çekim gücüne kapılmışım ve denesem bile bundan asla kaçamazmışım gibi.

Kimi kandırıyorsun? Hiçbir zaman denemedin ki.

Bir anlığına onu umursamıyormuş gibi davrandım ve bu sadece iki saniye sürdü.

Sanki etrafımda bir sürü kadın varmış gibi bir hava yarattım ama hepsi saçmalıktı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Gerçek olan tek şey, Molly Sinclair'e ilk gördüğüm anda vurulmuş olmamdı.

Yüzünü görmek için yanıp tutuşarak daha yakından bakmak üzere ilerliyorum.

Odağıma girdiğinde adeta nefesimi kesiyor. Şu anda her zaman-ki alaycı halinden çok uzak. Hırçınlığından eser yok.

Dingin ve huzurlu görünüyor.

Onunla olmak istiyorum.

Bunu fark ettiğim anda donup kalıyorum.

Abisiymiş, başka biriymiş, bunların hepsi düşünüldü... Ben Molly'yi istiyorum ve onu elde etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Gölgelerin arasından çıkarken botlarım çakıl döşenmiş zeminde hafifçe çıtırdıyor. Burası kesinlikle güvenli değil ama o buradaysa ben de buradayım. Molly omzunun üzerinden bakıyor. Etraf karanlık olabilir ama gökyüzü kapkara örtüsünü üzerimize örterken bile ifadesinin temkinli olduğunu anlayabiliyorum.

Yandaki binadan gelen küçük bir ışık etrafı aydınlatana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Başını bana doğru çeviriyor.

Fazla aydınlık değil ama belli ki benim olduğumu anlaması için yeterli. Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce gözleri kocaman açılıyor.

“Yardımcı olabilir miyim?” Kadife sesi serin geceye yayılıyor bir anda.

“Biraz hava almaya çıktım.”

“Şey... burası dolu.”

Hafif ve neşeli sesinden anlıyorum ki beni gördüğü için o da mutlu.

Teslim olur gibi ellerimi kaldırıyorum. “Yıldız izleme partine izinsiz girdiğimi bilmiyordum.”

“Tek kişilik bir parti olması gerekiyordu.” Kaşlarını kaldırıp gökyüzüne dönüyor. “Bana öyle söylenmişti.”

Gülümsememi bastırıyorum. “Paranı geri almalısın.”

Oturduğu yere doğru ilerleyip yanma çöküyorum ve başımı da onun hizasına gelecek şekilde kaldırıyorum.

Yıldızlar beklediğimden daha belirgin görünüyor, burası civardaki en yüksek bina olduğu için böyle olması normal.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz. Aramızda bir gerilim var ama kesinlikle kötü bir şekilde değil. Hatta heyecan verici.

Bugünkü kahvaltıdan sonra nasıl davranacağını kestiremiyordum. Ama yanına oturduğumda öpüşmemizden pişmanlık duymadığından emin oluyorum. Bu ona kolaylık sağlayacağım anlamına gelmiyor elbette. Sonuçta bizim aramızdaki dinamik böyle değil.

Birbirimize pislik gibi davranmak sevgi dilimiz haline geldi. Anna hoşlandığı erkeklerden bahsederken böyle bir terim kullanıyor.

Sonunda sessizliği bölerek, “Benden kaçırıyorsun,” diyorum başımı eğip ona tekrar bakarken.

Dudakları ince bir çizgi halinde, beni izliyor. “Kaçmıyorum Wilde.” Ona dik dik bakmamla bana gülümsemesi bir oluyor.

“Tamam, senden kaçırıyorum. Ama düşünmem gerektiği için yapıyorum bunu.”

“Neyi düşünüyorsun?”

Derin bir nefes veriyor. “Aptal numarası yapma. Ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun.”

“Öpücük,” diyorum sesimi alçaltarak.

“Yok daha neler.” Burnunu kırıltıyor. “Bu şekilde söylemesen olmaz mı?”

“Nasıl söyleyeyim?” Sinirlerini bozacağını bilerek aynı sesi kullanıyorum.

“Sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuşsun gibi.”

Kaşlarımı hareket ettiriyorum. “Çalışıyor muyum?”

Cevap vermiyor. Acaba gecenin geri kalanında konuşacak mı?

Derken sessizliği bozuyor. “Sabah olanlardan sonra ne desem bilemiyorum.”

“Oynamam beklenen oyunu oynuyorum,” diye belirsiz bir şekilde cevap veriyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Bu ne anlama geliyor?”

İç çekiyorum. “İnsanlar benim belli bir versiyonumu görmek istiyor. Hepsi bu.”

Aynı saçma hikâye. Hiç istemediğim ama sonunda üzerime yاپışan şöhret. Ne demişti Dane?

Hudson Wilde: Buzda ve buz dışında oynayan yıldız.

Ne söylediğim veya nasıl davrandığımın hiç önemi yoktu. İnsanlar çoktan kararlarını vermişlerdi.

Koridordaki o olaydan sonra haber her yere yayıldı. İlk kez biri beni çapkınlıkla suçladığında gülüp geçmiştim.

Sonra söylentiler arenanın dışına da yayılınca buna karşı koydum.

Onlara yanıldıklarını söyledim.

Onlara o insan olmadığımı söyledim.

Ama kimse inanmadı.

Gerçek hiç önemli değildi çünkü yalan daha çok ilgi çekiyordu.

Sonunda ben de pes ettim.

Eğer beni kötü adam olarak görüyorlarsa ben de onlara istediklerini verecektim. Benim için yazdıkları rolü oynadım: Pişmiş kelle gibi sırtan, umursamaz, etrafı kadınlarla dolu kötü çocuk.

Ama gerçek şu ki hiçbir zaman içim rahat değildi.

Yaptığım şeyle asla övünmedim. Ben bu değilim ve hiçbir zaman da olmadım.

Ama insanların buna inanmasına ne kadar izin verirsem gerçek beni o kadar derine gömmüşüm gibi hissediyordum ki o bir daha asla geri gelmeyecekti.

Molly altdudağını ısırp bana şöyle bir bakıyor. “Ve sen bu değil misin?”

Başımı sallıyorum, artık yıldızlara bakmıyorum. “Hayır.”

Hafifçe kıpırdanarak çenesini dizlerine yaslıyor ve tamamen bana dönüyor. Sesi yumuşuyor. “Öyleyse neden rol yapıyorsun?”

İç çekiyorum ve dürüstçe bir cevap vermeye hazırlanıyorum. “Çünkü kimse dışarıdan görünenin ötesiyle ilgilenmez.”

“Bu doğru değil Hudson.”

“Yani... sen ilgileniyor musun?”

Cevap vermiyor.

Buruk ve keskin bir kahkaha atıyorum. “Kesinlikle.”

Ardından hiç de rahatlatıcı olmayan uzun bir sessizlik geliyor. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açıyor –belki kendini savunmak, belki tartışmak istiyor– ama hemen kapatıyor.

Arkama yaslanıp tekrar gökyüzüne dalıyorum, yıldızlar şu an biraz bulanık. “Biliyor musun, böylesi daha kolay.”

“Herkes için,” diye belirtiyor.

“Belki de.” Gözlerimi kapatıp rüzgârın yanaklarımı okşamasına izin veriyorum. “Benim hakkımda yazdıkları derli toplu, kısa hikâyeler yeterli. Kimsenin daha fazlasını aramasına gerek yok. Ama bir yerde...” Duraksıyorum, buruk bir kahkaha atıyorum istemsizce. “Haklı olup olmadıklarını düşünmeye başlıyorsun. Belki de gerçekten söyledikleri gibi bir kötü çocuğumdur.”

Molly bir süre sessizce bekledikten sonra, “Değilsin,” diye mırıldanıyor.

Sözleri o kadar yumuşak ki neredeyse duymuyorum. Ona bakıyorum. Nihayet bu gece ilk kez bana bakıyor. *Gerçekten* bana bakıyor. Beni inceliyor.

Ruhumun derinliklerine dalıyor.

Bir anlığına belki çok daha ötesini bile gördüğünü düşünüyorum. Belki de gerçek beni görüyor.

Derken bakışlarını kaçırıyor.

Tabii ki kaçırıyor.

Başımı iki yana sallıyorum, sesim kısık. “Olmasam da sorun değil. İnsanlar yalanlarını sever.”

Molly bu sefer itiraz etmiyor. Sadece sessizce durup yıldızları izliyor ve nedense bu sessizlik, itiraz etmesinden daha çok acı veriyor.

“Çok üzgünüm Hudson.”

Sözleri beni hazırlıksız yakalıyor.

Gözlerimi yıldızlardan ayırıp ona bakıyorum. “Ne için?”

“Sana bunu ben yaptım. Benim yüzümden herkes seni böyle tanıyor. Ve o zamanlar özür dilemeye çalıştığımda asla içtenlikle özür dilemedim.”

Konuşmak için hamle yapıyorum ama elini kaldırıyor.

“Bunu söylememe izin ver. Lütfen. Çoktan yapmam gerekiyordu.” Doğrulurken gözleri gözlerime kilitleniyor. “Tanıştığımız gün şöhretini lekelediğimi biliyorum. Bunun çok da önemli bir şey olmadığını söyledip durdum kendime ama belli ki öyle değilmiş. Sana bunu neden yaptığımı söylemediğim ve hak ettiğin gerçek özrü şu ana kadar dilemediğim için çok ama çok üzgünüm.”

“Diledin,” diyorum kendini daha iyi hissetsin diye. Gözlerinde biriken yaşları silmek istiyorum. “Birkaç gün sonra özür diledin. Ben izin vermedim.”

“Evet ama ben de yeterince çabalamadım. Açıkçası şimdiki kadar da ciddi değildim. Artık seni daha iyi tanıdığıma göre. Şimdi...”

Bir nefes alıp gözlerini kapatıyor. “Artık seni daha iyi tanımak istediğimi kabul etmeye hazırım. O yüzden lütfen söyle bana. Neyin var?”

Bana böyle içten baktığında bu bakışı içime atıp daha sonra tüm hayatım karardığı zaman onunla aydınlanmak istiyorum. İçimden ne geliyorsa söyleyeceğim sanırım.

İç geçirip arkama yaslanıyorum. “Son zamanlarda... çok fazla şey oldu. Hokey ve diğer her şey arasında debelenirken bazen hiçbir şeye yetişemediğimi hissediyorum.”

“Diğer her şey mi?” Sesi alçalıyor.

Bir an konuşmakta tereddüt ediyorum. Daha önce kimse bana böyle bir şey sormamıştı. Annem bile.

Nasıl hissettiğimi veya hayatımda neler olup bittiğini soran olmadı.

Uzun zamandır böylesine içten bir soru almamıştım. Elbette saçma sapan röportajları saymıyorum, oradakilerin hepsi yüzeyseldi.

Manşet peşinde dolanan akbabalar...

Molly samimi, gerçek ve ne yazık ki bağımlılık yapıyor.

Bir yanımdan konuşmak istemiyor; sadece duvarlarımı örmek, herkesin beklediği eğlenceli, kaygısız Hudson olmak istiyor.

Ama sonra elini elimin üzerinde hissediyorum ve bir anda içimi dökmek istiyorum.

“Ailemin bir çiftliği var.” İç çekiyorum, kelimeler sonunda ağızımdan dökülmeye başlarken hafiflemiş hissediyorum. “Küçük bir işletme ama nesillerdir devam ettiriyoruz. Babam yaşıyor ve çiftlik pek iyi durumda değil. Onu kaybetmek üzereler.”

Molly şaşkın bir ifadeyle bana dönüyor. “Bunu bilmiyordum.”

“Nereden bileceksin ki.” Omuz silkip botumun altındaki çakıllara bakıyorum. “Kimseye bahsetmedim ama bazen çiftliğe gidip bizimkilere yardım ediyorum. Zaten maçlara ve yolculuklara geç kalmamın sebebi de bu. Özellikle de hasat zamanı.”

“Onlara yardım ediyor musun?”

“Evet.” Omuz silkiyorum. “Bazen küçük bazen de büyük işler. Ne gerekiyorsa yapıyorum.”

“Ailenin bu işler için birilerini tutması gerekmez miydi?”

“Gerekirdi.” Başımı sallıyorum ve boğazım düğümleniyor. “Eğer onlara maddi olarak yardım etmeme izin verselerdi yaparlardı. Ama buna kesinlikle izin vermiyorlar. Çok inatçı oldukları için paramı almayı reddediyorlar.”

“Neden?”

“Sırf şu an iyi para kazandığım için sorunlarını çözmemi istemediklerini söylüyorlar.” Başımı iki yana sallıyorum, göğsümde bir hayal kırıklığı duyuyorum. “Gurur işte. Aptalca bir gurur.”

“Ya da belki de suçluluk.”

Bunu hiç düşünmemiş olmama biraz şaşırarak donup kalıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Dane velayetimi aldığı anda ondan bir şeyler istemek tuhaf geliyordu. Ufak tefek şeyler bile. Diş fırçası, şampuan, çorap...” Gülüyor ama buruk ve pişmanlık dolu bir gülüş bu. “Bana ped almasına bile izin vermedim. Elindeki para için çok çalışmış, saatlerini harcamış ve ben ona yük oluyormuşum gibi hissettim.”

“Dane seni asla bir yük olarak görmez,” diye ikna etmeye çalışıyorum onu.

“Biliyorum. Aslında bazen çok iyi anlıyorum. Bazen de anlayamıyorum.” Başını sallıyor. “Neyse. Gurur değildi, suçluluktu. Gurur, dik durup yardıma ihtiyacın olmadığını söylemektir. Suçluluk ise ihtiyacın olduğunu bildiğin halde kabul etmekten çok korktuğun için bu hissin seni ele geçirmesine izin vermektir.”

Bunu paylaşmasının bir anlamı olduğunu düşünüyorum.

Molly’nin duvarları Everest Dağı’ndan daha yüksek. Kimseyi içeri almaz. Ama şu an kendimi daha iyi hissetmem için asla pay-

laşmadığı bir parçasını paylaşıyor.

Bunu fark ettiğimde beynimden vurulmuşa dönüyorum.

Aradığım huzur Molly'de.

Sessizce duruyor.

Benimle göz göze gelene kadar gözlerimi ona dikiyorum. Gözleri gözlerimin derinliklerine dalıyor.

“Şimdi doğru mu anlıyorum,” diyor utangaç bir tavırla. Ensesini ovuşturuyor. “Yani ailen para yardımını kabul etmediği için sen de yanlarına gidip onlara yardım ediyorsun, değil mi?”

“Evet.” Bana uzattığı can simidini kabul ediyorum. “Ama yetmiyor işte. Ve yardım edebilecekken onların zorlandığını görmek beni mahvediyor.”

Molly hemen cevap vermiyor.

Bunun yerine yıldızlara bakıyor. “Senin gibi bir çocukları olduğu için şanslılar. Herkes böyle uğraşmaz.”

Buruk bir gülümsemeye karşılık veriyorum. “Tanıdığım en iyi insanlar onlar. Yardım etmemek elde değil. Bana her şeyi verdiler ve karşılığında hiçbir şey istemiyorlar. Onlar da böyle işte.”

Elimi sıkıyor. “Bu... gerçekten harika, Hudson. Ciddiyim.”

Göğsüm sıkışıyor.

Molly bu işte.

Gerçek Molly bu.

Alay etmek yok. Nefret de yok.

O sadece... O.

Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine kenetlerken onu yokluyorum. “Teşekkürler.”

Geri çekilmiyor. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, yine sessizliğe gömülüyoruz ama bu seferki garip bir sessizlik değil. Neredeyse doğal geliyor. Sanki gün boyu aramızda süren gerginlik sonunda kaybolmuş gibi.

Başımı geriye atıp bakışlarımı yıldızlara dikiyorum. “Tüm bunlarla kıyaslandığında ne kadar küçük olduğumuzu düşündün mü hiç?”

Molly hafifçe kıkırdıyor. “Ne, şimdi de felsefe mi yapıyorsun?”
Sırıtiyorum. “Belki.”

Omuz silkiyor. “Mantıklı. Yıldızlar insana böyle hissettiriyor.”
Sesi yumuşak, hafif hüzünlü.

Bir anlığına nefes almayı unutuyorum.

Yüzüne bir parıltı saçan ay ışığı elmacikkemiklerine, burnuna ve dudaklarının yumuşak kıvrımına vuruyor. Yemin ederim ki bu kız bir erkeğe kendi adını unutturabilir.

Hafifçe yaklaşıyorum ama dikkatini çekmeye yetiyor. Loş ışıktaki her zamankinden daha koyu görünen gözleriyle bana bakıyor.

Aramızdaki havada bir şeyler değişiyor.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye fısıldıyor zar zor duyulan bir sesle.

“Nasıl bakıyorum?” diye soruyorum, neyi kastettiğini tam olarak bilmeme rağmen.

“Sanki ben...” Yutkunuyor, kelimeleri boğazında düğümleniyor.

“Sanki her şeymişsin gibi,” diye tamamlıyorum onun yerine.

Dudakları aralanıyor, nefesi kesiliyor ve itiraz etmesini, konuyu değiştirmesini veya beni itmesini beklemiyorum. Eğilip aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyorum, isterse beni durdurması için ona zaman tanıyorum. Ama durmuyor.

Bunun yerine o da eğiliyor.

Dudaklarım sonunda onun dudaklarına değdiğinde ilk başta yumuşak ve çekingen davranıyor. Ama sonra daha da yaklaşıyor, elleri gömleğime dolanıyor ve sahip olduğumu sandığım bütün irademi kaybediyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp öpücüğü derinleştiriyor, dile getirilmeyen her şeyi ona aktarıyorum; yaşadığımız her kavgayı, her

gergin anı, bunu isteyip de kendi kendime yapamayacağımı söylediğim her anı.

Parmakları göğsümde dolaşırken kalbimin hızla atmasından utanacak gücüm bile yok.

Dünya etrafımızda kayboluyor.

Ne gökyüzü var ne yıldızlar ne de herhangi bir ses.

Sadece o.

Sadece biz.

Öpücük çılgınca büyüyor. Aç bir kurt gibi.

Sanki ikimiz de bundan kaçınarak, bunu inkâr ederek geçirdiğimiz yılları yutmaya çalışıyormuşuz gibi.

Elleriyle gömleğimi çekiştiriyor, tırnakları tenimde geziniyor ve ben eriyorum. Tamamen eriyorum.

Parmaklarım sırtından aşağı kayıyor, onu kavrayıp kendime çekiyorum çünkü asla yeterince yakın hissettirmiyor. Onu her yerimde hissediyorum; dudakları dudaklarımda, nefesi nefesime karışıyor, avuçlarımda altındaki teninin sıcaklığını duyuyorum.

Birbirimizin kıyafetlerini çekiyoruz, tutabildiğimiz her kumaşı körü körüne çekiştiriyoruz. Eller, dudaklar, dişler, her şey birbirine karışıyor ve aniden bir şey yırtılıyor; ya onun gömleği ya da benimki. Sanki bizi kızdırmışlar gibi onları bir kenara atıyoruz.

Ve sonra tekrardan çarpışmaya başlıyoruz; öpüşüyor, ısıyor ve birbirimizin dudaklarını sahipleniyoruz. Elleri her yerimde dolaşiyor; göğsümde, sırtımda, penisimde.

“Dokun bana Cadı. Beni hazırla.” Sertliğimi dipten kavrayıp yukarı doğru çekiyor ve hafifçe inliyor. “Seni becermem gerek.”

“Burada mı?”

“Evet Cadı, bir sorun mu var?” Seksi bir gülümseme yayılıyor yüzüne. “Ben de öyle düşünmüştüm. Altındakileri çıkar.”

Ellerini taytının beline götürmeden önce derin bir nefes alıyor.

“Şimdi üstünü çıkar. Tatlı amını becermeden önce her yerini tatmak istiyorum.”

Hava karanlık olabilir ama benim için soyunup kıyafetlerini düzgün bir yığın halinde yere sererken onu içime çekiyorum.

Muhteşem.

Loş ışık, üzerine yumuşak bir gölge düşürerek dik memelerini görmeme yetecek kadar aydınlatıyor. Meme uçları dudaklarımı yalamama sebep oluyor.

Küçücük eliyle penisimi kavlıyor ve kökünden ucuna kadar gezinerek beni ona hazır hale getiriyor.

“Dizlerimizin çakıllardan dolayı mahvolmasını istemiyorum Cadı. O yüzden eğilmen lazım. Eller duvara.”

Emirlerimi aceleyle yerine getiriyor ve lanet olsun ki bu beni daha da azdırıyor.

Arka cebimden aldığım prezervatifi hiç vakit kaybetmeden takıyorum.

Arkasından yaklaşıp ellerimi götünün üzerinde gezdiriyorum, aşağılara doğru iniyorum, ta ki parmaklarım ıslak kıvrımlarında dolaşana kadar.

“Benim için böyle ıslanmanı çok seviyorum.”

Bir parmağımı içine kaydırıyorum ve ben G noktasını okşayıp tahrik ederken başını geriye doğru atıp inliyor.

Ama şu anda cömert bir adam değilim. Sıra tekrar ona gelecek ama ben içine girdikten sonra.

Parmağımı çekip hemen yerine penisimi koyuyorum, ucunu amının dudaklarına koyuyorum. Geriye doğru hareket edince gülmeye başlıyorum.

“Ah benim küçük cadım sabırsızlanıyor mu?”

“Kes sesini ve becer beni Wilde.”

“Bunu mu istiyorsun? Ben de buraya yıldızları seyretmek için

geldiğini sanıyordum.”

Tekrar geriye doğru kıpırdanıyor ve kalçalarımı döndürüyorum, aletim nemli tenini takip ediyor ama yine de girmiyor.

Ağzından bir inilti kaçıyor. “Söyle bana... beni ne kadar çok istiyorsun?”

“Bunun kötü bir fikir olduğunu görmezden gelecek kadar çok.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Trip atarak “t” harfini vurguluyor ve bu beni sadece gülümsetiyor.

“Pekâlâ.” Aletimi geri çekiyorum.

“Ne oluyor?” Omzunun üzerinden dönüyor.

“Beni istediğini söyle.”

Dudağını ısıırıyor.

“Söyle bana.”

“Seni istiyorum,” diye fısıldıyor.

“Yetmez. Bana aletimle seni doldurmamı istediğini söyle.”

Gözleri büyüyor ve tek kelime etmiyor.

“Yalvar bana Cadı.”

Konuşmuyor ama yüz hatlarından kelimeleri görebiliyorum.

Gözlerinin donukluğundan altımda titreyen bedenine kadar ikimiz de onu becermemi istediğini çok iyi biliyoruz.

“Becer beni Wilde, lütfen.”

“İstediğim bu değildi ama idare eder.”

İleriye doğru itiyorum ve penisimin ucu içine giriyor.

Bir inilti çıkarıyor ve biraz daha içeri giriyorum.

Yaptığım her hareketle ona penisimden daha fazlasını veriyorum.

Sonunda artık dayanamayıp köküne kadar içine giriyorum, her bir kasının penisimin etrafında titreşmesine bayılıyorum.

Daha hızlı, daha sert, daha derine doğru itmeye başlıyorum.

Şehrin sesleri her yanımızı sarıyor ama burada vücutlarımızın birbirine çarpma sesini bastıracak kadar yüksek değil.

“Devam et. Çok güzel.”

“Boşalacak mısın?” diye soruyorum uzanıp klitorisini bularak. “Şimdi uslu bir kız ol ve bana istediğimi ver.”

Tekrar içine giriyorum.

“Aman Tanrım,” diye inliyor ve ben de hızımı artırıyorum.

Klitorisini öfkeyle ovuştururken cezalandırır gibi içinde gidip geliyorum. “Geliyorum,” diye nefes nefese kalıyor, amı ve testislerim kasılırken.

“Uslu kız, penisimin her yerine boşal.” Ve öyle de yapıyor, penisimin etrafında o kadar sert kasılıyor ki yıldızları görür gibi oluyorum. Hemen onu takip edip uçurumdan atlıyorum.

Sonra tişörtümü çakılların üzerine seriyorum ve çatıda oturuyoruz, serin havası tenimize usulca değişiyor. Molly’nin başı omzuma yaslanmış, nefesi yumuşak ve düzenli.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. “İyi misin?”

Mırıldanıyor, sesi uykulu ve memnun. “Tekrar yapabilirim. Bana on beş dakika ver.”

“Bunun benim repliğim olması gerekmiyor mu?” Hafifçe kıkırdarken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

“Evet,” diyor hafifçe bana dönerek. Yüzü aniden ciddileşiyor. “Biliyorsun ki...” Suratını buruşturup aniden duruyor.

“Dane’in öğrenmemesi gerekiyor,” diye tamamlıyorum onun yerine.

Bunu bekliyordum.

“Senin için bir sorun var mı?” Yüzü tereddütle dolu, sanki tartışmamı ya da çekip gitmemi bekliyormuş gibi.

Ama gitmiyorum.

Yapamam.

“Yok,” diyorum sonunda.

Ama gerçek şu ki bir yalan daha yaşamak istemiyorum, *bir daha asla*.

Yıllarca olmadığım biri gibi davranarak, duvarlar örüp arkalarına saklanarak geçirdim. Ama şu anda tek düşünebildiğim o.

Molly Sinclair’i istiyorum.

Yani bunu sır olarak saklamak ona sahip olacağım anlamına geliyorsa –kısa bir süreliğine de olsa– bu oyunu oynayacağım.

Onu elde edebildiğim sürece bu yalanı kabul edeceğim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Molly

Kimsin? Bir ek gönderdi.

[Link: Hudson Wilde: En Değerli Oyuncu Ödülü (MVP) için güçlü bir aday.]

Molly: Kimsin?

Kimsin?: ...

Kimsin?: Hadi ama. Hâlâ mı?

Kimsin?: En azından “Bugüne Kadar Yaşamış En İyi Hokey Oyuncusu” olarak değiştir.

Molly: ☹ Ne kadar da mütevazıyız.

Kimsin?: Olmak isterdim ama sonra basın bunu yazdı. Mükemmellik için güçlü bir aday olmam benim suçum değil.

Molly: Katlanılmaz olma konusunda kesinlikle çok güçlü bir adaysın.

Kimsin?: Kabul et. Hepsini okudun.

Molly: Göz gezdirdim.

Kimsin?: Kesinlikle hepsini okudun. Hatta yer imlerine ek-

lediğine bahse girerim.

Molly: Hayal dünyasında yaşıyorsun.

Kimsin?: Bir de yenilmezim. Bunu makaleye ekle.

Molly: Hangi konuda yenilmezsin? Ego şişmesinde mi?

Kimsin?: Beni düşünmeni sağlamakta.

Molly: ☹️ Seni engellememe bir mesaj kaldı.

Kimsin?: Olan sana olur. Özlersin sonra beni.

Molly: Şansımı deneyeceğim.

Kimsin?: Numaramı kaydet artık Cadı. Alınmaya başlayacağım.

Molly: Tamam. Kaydedeceğim.

Kimsin?: Vay canına. Bu nasıl bir gelişme. Onur duydum.

Molly: [Hudson'ın Hokey Haşeresi #2 olarak kaydedildiğinin ekran görüntüsü.]

Hokey Haşeresi #2: İnanılmaz.

Molly: Çok yakıştı sana.

Hokey Haşeresi #2: Senden nefret ediyorum.

Molly: Hayır, etmiyorsun.

Hokey Haşeresi #2: . . . Sus.

Molly: Engellendin.

Hokey Haşeresi #2: Yalancı.

Hokey Haşeresi #2: Bi' dakika. Ben Hokey Haşeresi #2 ol-duysam Hokey Haşeresi #1 kim?

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Hudson

KUTLAMA YAPMAM GEREKTİĞİNİ BİLİYORUM VE TAKIM ARKADAŞLARIMA SORARSANIZ BARLARIN İKİNCİ EVİM OLDUĞUNU SÖYLERLER AMA ASLINDA BARLAR BANA GÖRE DEĞİL.

Efkâr dağıtmak, gerçek dünyadan ve yaşadığınız sorunlardan saklanmak için harika mekânlar, katılıyorum.

Ama aslında çok gürültülü, çok kalabalık ve tanımak istemediğim bir sürü insanla dolu yerler bunlar.

Çok yorgunum.

Umursamıyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Molly'den etkilendiğimi çaktırmayacağım diye denyo gibi davranmaktan yoruldum.

Ve dün geceden sonra umarım artık buna gerek kalmaz.

Dürüst olmak gerekirse otelde kalıp çatı katında ikinci bir tur atmayı çok isterdim. Ama bu sefer çakıl döşeli çatıda değil, rahat bir yatakta elbette.

Bir gün normal insanlar gibi seks yapacağız.

Ama şimdilik, penisimi sarmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışırken takımımınla geçirdiğim akşam beni bölen insanlar yüzünden fazla öfkelenmemeye çalışacağım.

Hayranlardan genellikle rahatsız olmuyorum. İmza dağıtmak ve fotoğraf çektirmek benim için sorun değil. Ama asıl sorun onlara kendimden bir parça borçlu olduğumu düşündüklerinde başlıyor.

Bunun kısmen benim hatam olduğunun farkındayım. Ulaşılabilir olduğumu düşünmelerine izin verdim ama artık aynı durumda değilim.

Bu yüzden arka taraftaki yüksek bir masada oturmuş, bir bardak sulandırılmış tekila içiyorum.

Mason konuşuyor.

Dinlemiyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi beni uyarıyor. “Sik kafalı, dinliyor musun beni?”

“Hayır.”

En azından dürüstüm.

Dikkatim bir grup insanın gülüp kadeh tokuşturduğu ve keyifli zaman geçirdiği bara kayıyor.

Derken onu görüyorum.

Molly.

Bir erkeği mahvetmek için tasarlanmış türden kısa, siyah bir elbise giyiyor. Her kıvrımını kucaklayan elbise, dizlerinin hemen üzerinde bitiyor ve omuzlarını çıplak bırakıyor. Teni, barın loş ışıkları altında parıldıyor.

Uzun kahverengi saçları sırtından aşağı gevşek dalgalar halinde dökülüyor, birkaç tutam öne düşüp köprücük kemiğine sürtünüyor.

Birinin söylediği bir şeye gülüyor, sesi yumuşak ve hafif; dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Gerçekten çok saçma. Molly Sinclair'ı daha önce binlerce defa gördüm ve artık onun beni etkilemesine izin vermeyeceğim.

Ama bu gece? Farklı bir havası var.

Ya da belki de farklı olan benim.

Her iki durumda da onun kendinden emin, çarpıcı ve umursamaz tavrı beni tır çarpmışa çeviriyor.

Göğsüm sıkışıyor, bakışlarım elbisesinin sırt kısmının altındaki belli belirsiz ama ölümcül inişine geri dönerken nabzım hızlanıyor.

Yerinden kıpırdanıp içkisine uzanıyor ve bu hareket düşüncelerimi altüst etmeye yetiyor.

Çok güzel ve daha da kötüsü bir şeyler *hissetmeme* sebep oluyor. Bundan nefret ediyorum.

Dengemi bu kadar kolayca bozabilmesinden, o aptal elbisesi içinde gülümsemesini gördüğümde yanına gidip onu bu kalabalığın arasından çekip almak istememden nefret ediyorum.

Sıçtım.

Saçmalık bu.

Evet, kendim kaşındım. Bu akşam Dane'in de geleceğini yazdığında ben de birbirimizi görmezden gelmemizin sorun olmayacağını söylemiştim ama kahretsin ki bu düşündüğümünden çok daha zormuş.

Grubun ortasında duruyor ve o elbiseyle nabzımı hızlandırıyor.

Kahretsin, çok güzel görünüyor.

Bana işkence etmek için cennetten gönderilmiş bir tanrıça gibi.

“Çok kötü durumdasın.”

Mason'ın sözlerini zar zor algılayabiliyorum.

Ne dediğini anladığımdaysa bakışlarımı Molly'den ayırıyorum.

“Ne?”

“Dane kız kardeşine nasıl baktığını görmeyecek kadar aptal ola-

bilir ama ben her şeyi görüyorum.” İçkisinin kalanını bir dikişte içiyor. “Onu istiyorsun dostum.”

“Yok ya.” Başımı iki yana sallayıp onu geçiştirmeye çalışıyorum ve tekila sonrası bir tane bira alıyorum. “Düşündüğün gibi bir şey değil.”

Ama sesim boğuk çıkıyor. Fazla sıradan. Fazla yapmacık.

Mason bana sanki lanet bir kitap okuyormuş gibi gözlerini kısarak bakınca göğsüm sıkışıyor.

Kahretsin.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarak bardaki gürültüyü bastırıyor. Öğrenmemeli. Asla. Molly beni öldürür.

Ama işte Mason anladıysa bunun Dane’e ulaşması an meselesi ve benim o kâbusu yaşamaya hiç niyetim yok.

Elimdeki bira şişesini daha sıkı kavrarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum ama kafamda dönen düşünceleri durduramıyorum.

Nasıl oldu da anladı?

Çok dikkatliydim.

İkimiz de çok dikkatliydik.

Takımın önünde birbirimize kaçamak bakışlar atmadık, ellerimiz birbirine değmedi, gizli gizli bir yerlere girip çıkmadık. Hiçbiri yapmadık. Koridorda olduğumuz o gün dışında...

Yemin ederim bizi görmedi.

Ama Mason şu an sanki benim çöküşümü en ön sıradan izliyormuş gibi davranıyor.

Eğer Mason en ufak bir hata yaptığımı Molly’ye söyleyecek olursa Molly çıldırır ve panikler. Elimize yüzümüze bulaştırdığımızı düşünür. Peki sonra ne olur?

Her şeyi bitirir.

Beni anında siler ve böylece aramızdaki bu şey –her neyse– biter.

Bunun düşüncesi bile göğsüme tokat yemişim gibi hissettiriyor.

Böyle bir şeye izin veremem.

Buna asla izin vermeyeceğim.

Bu sefer yalanı daha iyi satmaya çalışarak zoraki gülümsüyorum.
“Mason, çok içtin dostum. Hayal görüyorsun.”

Mason yemiyor tabii. Asla inanmaz. Sanki sonsuz zamanı varmış gibi sandalyesine yaslanıp bilmişçe sırıtıyor.

“Kendini böyle kandırıp duruyorsun,” diyor parmaklarını masaya vurarak.

Cevap vermiyorum ve sinirime dokunduğunu belli etmemeye çalışarak içkimden büyük bir yudum alıyorum.

Çünkü sinirime dokunuyor.

Ve eğer biliyorsa, hatta şüpheleniyorsa... ben bittim demektir.

“Pekâlâ.” Mason’ın yüzünde kibirli bir gülümseme belirliyor.
Herif bir türlü pes etmiyor.

“O zaman bana nasıl bir şey olduğunu anlat.”

“Birbirimize tahammül edemiyoruz.”

“Kendine bunu söyleyip duruyorsun.”

Onu görmezden gelip içkimi ağzıma götürüp kısa bir an gözlerimi kapatıyorum.

“Hımm...” diyor Mason o dangalak ses tonuyla. “O zaman bir adamın ona asılması da umurunda olmaz.”

Gözlerim kocaman açılıyor. “Ne?”

“Öyle sıradan bir adam da değil. Colts’tan Hayes.”

Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor.

Tam da Mason’ın dediği gibi. Colts’un merkez oyuncusu Hayes, Molly ile konuşuyor ve daha da kötüsü Molly de bu tuzağa düşüyor. Söylediklerine gülerken başını geriye atıyor.

İçceğimi masaya sertçe bırakıyorum.

Mason göğsüme dokunarak beni biraz geriye itiyor. “Sakin ol şampiyon.”

“Tamam, sorun yok.”

“Bir nefes al.”

Eklemlerim artık beyaz olduğu için nefes almam gerekebilir.

Mason’ın sesi düşüncelerimi bölüyor. “Beni dinlemiyorsun bile, değil mi?”

Gözlerimi kırıştıtırıp bakışlarımı Molly’den ayırıyorum. “Ne?”

Mason sırtlıyor. “O bardağı duvara fırlatmana iki saniye kaldı. Hadi bir daha deneyelim... Molly ile aranızda neler oluyor?”

“Saçmalama. İyi birayı asla ziyan etmem.”

“Sulandırılmış berbat bir şey ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Haklı.

Dikkatimi tekrar Molly’ye veriyorum. Hayes eğiliyor ve eli Molly’nin koluna değiyor. Molly’nin nasıl gerildiğini buradan bile görebiliyorum.

“Sakin ol Wilde.” Mason, bir anda oraya fırlayacağımdan korktuğu için eliyle beni tutuyor. “Molly yetişkin bir kız. Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Dane hangi cehennemde?” Sesim beklediğimden daha sert çıkıyor ve gözlerimi, onu sanki bakışlarımla yakacakmışım gibi Hayes’e dikiyorum.

“Sorun yok, Molly kendi başının çaresine bakar,” diye tekrarlıyor Mason ama şu an bana biraz daha temkinli yaklaşıyor. Çünkü beni sesimdeki keskinliği duyacak kadar iyi tanıyor. Dişlerimi sıkarak Hayes’in yaklaşmasını ve sanki Molly’nin soluduğu hava ona aitmiş gibi eğilmesini izliyorum. Molly’nin omuzlarının gerildiğini, yüzüne zoraki yerleşen kibar gülümsemesini görebiliyorum.

Nefret ettiği bir şeye katlanmaya çalışırken takındığı ifade bu.

Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki eklemlerim isyan ediyor.

Yapma. Sakın yapma.

Mason artık beni biraz daha sıkı tutarken muhtemelen üzerim-

deki gerginliğin bir fırtına bulutu gibi yayıldığını hissediyor.

“Hudson,” diye uyarıyor kısık sesle.

Haklı.

Molly çok hırçın. Müdahale edersem çok sinirlenir. Eminim daha kötülerıyla de uğraşmıştır. Beni orada fırtına gibi esip dururken görürse Hayes ne olduğunu bile anlamadan Molly kafamı koparır muhtemelen.

Ayrıca basın bunu duyarsa ne kadar hoşlarına gideceğini söylememe gerek bile yok sanırım.

Titrek bir nefes verip sakinleşmeye çalışıyorum.

Derken o piç kurusu, Molly’nin beline dokunuyor.

Kan beynime sıçırıyor.

Öfkeden deliye dönüyorum.

Şimdi bittin.

Mason’ın eli artık beni durdurmaya yetmiyor.

Ondan sıyrılıp bara doğru ilerliyorum, adımlarımın ritmi kalbimin hızlı atışlarıyla uyumlu. Vücudumdaki her bir kas, kopmak üzere olan birer yay gibi geriliyor.

“Hudson,” diye tıslıyor Mason arkamdan ama sesi arka planda kayboluyor.

Artık sadece Hayes ve ben varız.

Ve başına ne geleceğinden hiç haberi yok.

Mason iç çekip pes ediyor. “Eh, kahretsin. Güzel olacak gibi.”

Hayes’in ağzını burnunu dağıttıktan sonra sıra Mason’a da gelecek.

Onlara ulaşmam uzun sürmüyor ve ben oraya gidene kadar Molly ondan uzaklaşmaya çalışıyor. Molly bir ortamda pisliğin teki olduğunu düşündüğü bir insana kibarca gülümsüyorsa bu siktir git anlamına gelir.

Neyse ki artık bana böyle bakmıyor.

Pislik herif, Molly'nin verdiği sinyalleri fark etmiyor gibi çünkü eli hâlâ üzerinde.

“Hey,” diyorum alçak ve sakın bir sesle. Genellikle kavgadan önce gelen türden bir sakinlikle.

Adam dönüp beni baştan aşağı süzüyor.

Beni tanıdığı anda ifadesi değişiyor. “Ne istiyorsun Wilde?”

Onu görmezden gelip dikkatimi Molly'ye veriyorum. “Her şey yolunda mı?”

Molly benimle göz göze gelmeden önce gözlerini kırptırıyor. “İyiyim.”

“İyi olduğundan emin misin, yoksa seni rahatsız mı ediyor?” diyerek Hayes'i işaret ediyorum.

Hayes kaşlarını çatıyor, sinirlendiği çok belli. “Sorun ne dostum? Sadece konuşuyoruz.”

“İzni olmadığı sürece konuşurken karşındakine dokunmazsın,” diyorum ona.

Herif sinirlenip bir adım geri çekiliyor. “Yarınki maç eğlenceli olacak.”

Şu anda ona vurmak çok kolay olurdu. Bir yumruk sallayıp tam suratının ortasına yapıştırmak.

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum.

Bununla manşetlere çıkarsan annem beni gebertir.

Omzumdaki şeytan konuşmaya başlıyor: *Ama Molly için yaptığını söylersen seni ödüllendirebilir de.*

“Hudson,” diye uyarıyor beni Molly.

Peki.

Hayes'e dik dik bakıp suratına yaklaşıyorum. “Yarın buzda görüşürüz.”

İkimiz de niyetimizi açıkça belirttik. Bu işi pistte bitireceğiz.

Aptal herif uzaklaşırken Molly bana dik dik bakıyor. “Senden yardım isteyen olmadı.”

“İstemene gerek yoktu,” diye karşılık veriyorum.

Molly sanki nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi tereddüt ediyor ama sonunda rahatlıyor. “Neyse, teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Kulağına eğilip sadece onun duyabileceğı şekilde, “Biliyorum, böyle olması gerektiğini söyledin ama şunu bil ki fikrini değıştireceğim,” diyorum.

Sonra geri çekilip uzaklaşıyorum ve onu bu veda hediyesiyle baş başa bırakıyorum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Hudson

BUZ PİSTİNDE İNANILMAZ BİR GÜRÜLTÜ VAR. Çocuklarla ısınmak için kaydıığımız sırada kalabalığın uğultusu sahayı dolduruyor. Colts oyuncularını incelerken çenemi sıkıyorum.

Gözlerim hemen Hayes'i buluyor.

Tam bir dangalak. Sanki buzun sahibiymiş gibi kayıyor.

Kitabın ortasından konuşuyorum: Buzun sahibi o değil.

Benim.

Onu yere sermek gerekiyor.

Neyse ki bunun için hazırım.

O görüntü aklımdan çıkmıyor: Hayes, Molly'ye haddinden fazla yaklaşıyor, beline dokunuyor. Molly'nin kibar ama sert gülümsemesi, gören herkes tarafından açıkça belli olan rahatsızlığı...

Bu görüntü zihnime kazınmış, öfkemi körüklüyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. Dövüşmeye hazırım.

Yarım saat sonra maç başlıyor.

Daha en başından hızlı ve sert.

Bir biz gol atıyoruz, bir onlar atıyor.

Hayes her yaklaştığında, ki bu sık sık oluyor, öfkem tavan yapıyor. Yine de maça odaklanıyorum ve beni kışkırtmasına izin vermiyorum.

Ne de olsa yapmak istediği bu. Kafamın içine girmek, benimle uğraşmak ve sonra da beni oyundan düşürmek istiyor.

Buna izin vermiyorum.

Ta ki üçüncü periyoda kadar.

Pak hâlâ oyunda. Kenardan sürmeye devam ediyorum. Buzun üzerinde pürdikkat ilerliyorum.

Durduk yere Hayes kafama dirsek atıp beni yere seriyor. Ayağa kalkmaya çalışırken acıdan kıvranıyorum.

Penaltı düdüğü çalıyor.

Sikerim böyle işi.

Ona saldırmakta tereddüt etmiyorum. Eldivenlerimi çıkarıp iyice yaklaşıyorum. Önce Hayes vursa da ben kolayca sıyrılıyorum. Kolumu geri çekip Hayes'in çenesine yumruk atıyorum.

Sendeliyor.

Düdük çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

Kanayan dudaklarını görünce sırtıyorum. "N'oldu az önce gülüyordun, dangalak."

Etrafımdaki kalabalığın kaosa sürüklendiğini duyuyorum.

Bayırlılar böyle olaylara ve ben de onlara muhteşem bir gösteri izletmek üzereyim.

Bir yumruk daha indiriyorum ama kolların beni geri çekmesi uzun sürmüyor. Omzumun üzerinden baktığımda Dane'i görüyorum.

Kalabalıktan sağır edici bağırışlar, tezahüratlar ve yuhalamalar yükseliyor.

Takım arkadaşları tarafından çenesine bastırılan bir elle yedek kulübesine sürüklenen Hayes'e dik dik bakarken göğsüm inip kalkıyor.

En azından yüzündeki o kibirli gülüşü yok ettim.
Sadece bunu düşünmek bile beni mutlu ediyor.
Ceza kabinine götürülüyorum.
Koç küplere biniyor.
Neyse. Küçük Cadıma benden başka kimse dokunamaz.
Koç, “Wilde,” diye bağılıyor ben yedek kulübesine yığılıp kaskı-
mı çıkarırken. “N’aptın sen öyle?”
Cevap vermiyorum.
Bunun yerine dosdoğru karşıya bakıyorum.
Koç kötü hissetmemi istiyor.
Siktir et.
Üzülecek daha önemli şeylerim var. Hayes bunu hak etmişti.
Kavgaya rağmen maçı galip bitiriyoruz.
Hâlâ öfkeli ve heyecanlı bir şekilde soyunma odasına yöneliyorum.
İçeri girer girmez Mason kolunu omzuma atıp omzuma vuru-
yor. “İyi vurdun.”
“Bir dahaki sefere maçtan sonraya saklasan nasıl olur ha?” diye
araya giriyor Dane. “*Redville Post* özel haber yapamamaktan nefret
eder ve ben de az önce onların hisselerini aldım.”
Gülüp başımı sallıyorum. “Tamam, bir dahakine öyle yaparım
göt herif.”
Hayes’e neden yumruk attığımı bilse beni desteklerdi diye düşü-
nüyorum. Sonra da kız kardeşinden hoşlandığım için o beni yum-
ruklardı.
Mason sanki aklımı okumuş gibi eğilip sessizce, “Nihayet itiraf
etmeye hazır mısınız?” diyor.
“Neyi itiraf edeceğim?”
“Ne olduğunu biliyorsun,” diyor ifadesiz bir şekilde.
Cevap vermiyorum.
Ama Mason inatçı bir pislik olduğu için asla durmuyor. “Hadi

ama, bunun Molly ile ilgili olmadığını söyleyemezsin...”

“Onunla bir ilgisi yoktu.” Yanından geçip duşlara yöneliyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Birkaç dakika sonra sıcak su omuzlarıma çarpıyor.

Oyunun gerginliğini azaltmaya yardımcı olsa da ama kafamın içinde Mason’ın haklı olduğunu haykıran sesi susturmaya yetmiyor.

Bu tamamen Molly ile ilgiliydi.

Elbette.

Arenadan ayrılmadan hemen önce üzerime bir yorgunluk çöküyor, dinlenmek için sabırsızlanıyorum. Maçtan sonra eve uçmayı seviyorum. Kendi yatağında uyumak gibisi yok. Parti yapmak ya da kutlamaya katılmak istemiyorum ve uzun zamandır ilk kez yapmayacağım da.

Herkesin benden olmamı beklediği adam olmaktan bıktım.

Uçağa yaklaşırken telefonum titriyor. Cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum.

Molly’den bir mesaj.

Molly: Benim için onun suratını dağıttığın için teşekkürler.

Başımı sallayıp gülüyorum.

Hudson: Hak etmişti.

Üç nokta beliriyor ve cevabını bekliyorum.

Molly: Ama bir dahaki sefere olayı benim üstüme yıkma. Risk almaya değmez. Dane sinirlenince acayip birine dönüşüyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle aralanıyor.

Hudson: Söz veremem.

Telefonumu cebime koyarken kalan tüm gerginliğim uçup gidiyor. Aramızdaki bu şey her neyse kolay olmayabilir... yine de denemek istiyorum.

KIRK SEKİZİNCİBÖLÜM

SON DAKİKA

“Vahşi Karpışma: Hudson Wilde Final Karşılaşmasında İlk Yumruğu Attı”

Yazan: Taylor Davis

Dün gece Doğu Konferansı finallerinin ikinci maçında Redville Saints'in sağ kanat oyuncusu Hudson Wilde ile Colts'un merkez oyuncusu Hayes Anderson arasında çıkan gerginlik doruk noktasına ulaştı ve taraftarları ayağa kaldıran, hakemlerin ayırmak için çabaladığı şiddetli bir kavgaya dönüştü.

Üçüncü periyodun başlarında, bordların yakınında yapılan sert müdahalenin ardından başlayan kavgaya ait görüntülerde Wilde'ın Hayes'e şiddetli bir yumruk attığı görülüyor. Buzdaki kan, öfkeli bağırışlar ve taraftarların sağır edici tezahüratları, sezonun en çok konuşulan kavgalarından biri olarak tarihe geçebilecek bir olayın zeminini hazırladı.

Wilde'a kavga ettiğı için beş dakika ceza verilirken aynı ceza Hayes'e de verildi.

Ceza kabininde geçirdiği sürenin ardından intikam ateşiyle piste dönen Wilde, Saints'in galibiyetini garantileyen kritik golün asistine imza attı.

Maç sonrası mikrofonlarımıza konuşan Wilde'in cevabı her zamanki gibi belirsizdi: *"Bazen dik durmalısınız."*

Taraftar Yorumları:

@Saints4Life: Hudson Wilde bir EFSANE. Yumruğu GÖRDÜNÜZ mü? Hayes'in feleği şaştı.

@HockeyChick99: Hudson Hayes'i öldürecek gibiydi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Buzda kan aktı dostum. 10/10 eğlence.

@ColtsForever: İlk yumruğu her zamanki gibi Hudson Wilde attı. Tipik bir kabadayı hareketi. Oyundan atılmalıydı.

@RedHotFan: Kavgayı tasvip etmiyorum ama... Hudson'un ne kadar vahşi görüldüğünü fark ettiniz mi? Gözleri saf bir öfkeyle parlıyor. 🐼🐼

@HockeyDad47: Çocuklarımın kavga izlemesine izin vermem ama ben bile o maçta ayaktaydım. Wilde'in şakası yok.

@SpilledTeaSports: Söylentiye göre Hayes ve Hudson arasında buzun dışında bir mesele varmış. Olayı bilen var mı? 🐼🐼

@RedvilleRiot: *"Bazen dik durmalısınız."* Çeviri: Hudson Wilde'la uğraşmayın.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Hudson

KAVGANIN ÜZERİNDEN GÜNLER GEÇTİ VE BEN ARTIK AKLIMI YİTİRMEK ÜZEREYİM.

Sakin kalmaya çalışıyorum. Kavga falan yok.

Görünüşe göre medya ilişkileri ekibi yüzümün her yerde görünmesini istemiyor.

Belaya bulaşma.

Söylemesi kolay tabii.

Her maçta gözümün önünde olduğu için Hayes'i görmezden gelmek hiç kolay olmuyor. Bu durum can sıkıcı olsa da yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hayatım çok sıkıcı. Antrenman yapıyorum, maçta çıkıyorum ve evde oturuyorum.

Duvarlar üzerime üzerime geliyor. Televizyon, telefon ve buzdolabı bile halime gülüyormuş gibi geliyor.

Ve Hayes'in hâla o kibirli suratında kalıcı bir çizik olmadan ortalıkta dolaştığını bilmek... Kan yine beynime sıcıyor.

Ama sonra Molly geliyor.

Gece geç saatlerde kimse görmeden gelip kalıyor.

Bir süredir gizlice görüşüyoruz ve bir şekilde çıldırmadıysam tek sebebi bu.

Bu gece elinde bir paket yemek ve herhangi bir adamı mahvedebilecek bir bakışla çıkageliyor.

“Sen tam bir aptalsın, biliyor musun?” diyor paketi tezgâha bırakırken.

Kapıya yaslanarak sırtıyorum. “Ben de seni gördüğüme sevindim Cadı.”

Gözlerini devirdikten sonra ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyor. Üzerine tam oturan ve tüm hatlarını ortaya çıkaran kazaklardan giymiş. Onu sinirlendirecek bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum.

“Cidden Hudson,” diye devam ediyor yemekleri çıkarırken. “Hayes ile kavga etmek nereden çıktı?”

“Nereden mi çıktı?” diye karşılık veriyorum kollarımı kavuşturarak. “Bunu hak etti o şerefsiz.”

Bana sert ve umursamaz bir bakış atıyor. “Sırf Hayes bana tuhaf tuhaf baktığı için eleme maçlarını ve takımının şansını riske mi attın?”

“Tuhaf mı?” diye alaycı bir şekilde sırtıyorum, öfkem alevleniyor. “Sadece sana bakmıyordu Molly. Neredeyse içine düşecekti.”

“Ve ben de icabına baktım,” diyor kararlı bir sesle.

“Yeterince hızlı davranmadın,” diye mırıldanıyorum kendi kendime.

“Ne dedin sen?” diye soruyor gözlerini kısarak.

Tezgâhtan bir çift yemek çubuğu alırken, “Hiç,” diyorum hızlıca. “Yemekler soğumadan yiyelim.”

Bir süre kanepede oturup huzurlu bir sessizlik içinde yemekleri-

mizi yiyoruz. Bacaklarını altına kıvrımış; beş dakikadır bana bağırarak biri için fazlasıyla rahat görünüyor.

“Neyse ki onunla niye kavga ettiğini kimse bilmiyor,” diyor sonunda sessizliği bozarak.

“Evet, bilselerdi daha da beter bir boka batardım,” diye itiraf ediyorum minderlere yaslanarak. Yumuşamış bir ifadeyle bakışları bana kayıyor. “Böyle bir şey yapmak zorunda değildin, biliyorsun değil mi?”

“Evet, belki de değildim.” Omuz silkiyorum. “Ama içimden geldi.”

Başını iki yana sallıyor ama dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. “İmkânsızsın.”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Öyle zaten.”

“Öyle mi?” diye soruyorum kısık bir sesle.

Nefesi kesiliyor. Yanaklarının kızardığına yemin edebilirim ama ifadesini hemen düzeltiyor. “Bana öyle bakma.”

“Nasıl?”

“Sanki beni öpecekmişsin gibi,” diyor bıkkınlık ve çok başka bir şeyle dolu bir sesle.

“Öpeceğim belki.”

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben eğilip onu öptüğümde ağzından çıkacak olan şey her ne ise dudaklarında sönüyor.

Yavaş, hatta yumuşak bir şekilde başlıyor ama bu yumuşaklık uzun sürmüyor. Parmaklarını saçlarıma dolayıp beni kendine çekiyor ve bana bu evin dışındaki dünyanın varlığını tamamen unutturuyor. Ne bir ses var ne de insanlar; takım, geçmiş her şey kayboluyor.

Sadece o var. Sadece dudaklarının tadı, teninin sıcaklığı ve sanki bunu benim kadar uzun zamandır bekliyormuş gibi her bir zerrenin heyecanına uyum sağlaması...

Elleri saçlarıma dolanmak için yukarı uzandığı anda bir kıvılcım çıkıyor. Aramızda sıcak ve heyecan dolu bir dalga oluşuyor ve bunu ağırdan alacağımıza dair umudumu kaybediyorum.

Başımı eğip öpücüğü derinleştirdikten sonra ellerimle belini kavrayıp onu kendime çekiyorum.

Dudakları aralanıyor, hafif bir nefes veriyor; bu işaret yeter bana. Öpücük yanıp tutuşmaya başlıyor. Parmaklarıyla saçlarımı çekiştirmesi, onu kendime doğru çekip her santimini hissetmem için beni harekete geçiren bir adrenalin patlaması gibi bir şey.

Sonunda ayrıldığımızda göğsüm inip kalkıyor, onun nefesiye düzensiz. Dudakları hafifçe şişmiş, yanakları kızarmış.

Bu halini zihnime kazımaya çalışıyormuş gibi durup onu izliyorum.

“Hâlâ aptalın tekisin,” diye mırıldanıyor nefes nefese.

“Evet.” Sırıtiyorum. “Ama senin aptalınım.”

İnleyerek beni minderlere doğru itiyor. “İmkânsızsın.”

“Her şeye rağmen yanımdasın,” diyerek gülüyorum.

Cevap vermese bile dudaklarındaki hafif gülümseme haksız olmadığımı kanıtlar cinsten.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

ELLİNCİ BÖLÜM

Hudson

Hudson: Resmen hapisten çıkmış gibiyim. Bu turu kazandık. Koç yeniden özgürlüğüme kavuşabileceğimi söylüyor.

Molly: Birine “iyilik” yapmak zorunda mı kaldın, yoksa iyihalden dolayı mı seni serbest bıraktılar?

Hudson: İyilik yapmama gerek kalmadı. Mükemmelliğim ve karşı konulmaz çekiciliğim yeterli oldu.

Molly: Ah, yani sonunda seni düzeltmeye çalışmaktan vazgeçtiler.

Hudson: Ya da beni engelleyemeyeceklerini anladılar. Görkemli bir kuş gibiyim Cadı. Beni kafese kapatamazsın.

Molly: Daha çok aylak aylak dolaşan inatçı bir güvercin gibisin.

Hudson: Görkemli bir güvercin, çok teşekkür ederim.

Molly: Elbette Wilde. Tekrar özgür bir adam olduğun için tebrikler. Bu sefer toplum içinde kendini rezil etmemeye çalış.

Hudson: Kim, ben mi? Asla. Artık bir rol modelim.

Molly: Korkunç.

Hudson: Kıskanma.

Molly: Kendini böyle kandırmaya devam et hapishane kuşu.

Hudson: 🐦

Molly: Bu ne?

Hudson: Güvercin. Doğrulamak adına.

Molly: 😊 İmkânsızsın.

Hudson: Hımm... Ama hâlâ bana mesaj atıp duruyorsun.

Molly: Buna hayır işi denir.

Hudson: İtiraf et, gerçekten hapse girsem beni özlerdin.

Molly: Hayatıma devam ederdim.

Hudson: Yalancı.

Molly: 😏 Neyse. Sakın aptalca bir şey yapma.

Hudson: Söz veremem.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

YORUCU GEÇEN İKİ HAFTANIN ARDINDAN AKLIM KARMAKARIŞIK.

Yarın şampiyonluk maçı var. Tüm sezon boyunca verdiğimiz emeklerin karşılığını alacağımız maç.

Otel odası sessiz. Klimanın uğultusu ve koridordan ara sıra gelen boğuk kahkahalar dışında ses yok. Yatakta uzanmış, tavana bakarak uyumaya çalışıyorum.

Olmuyor.

Kendime güvenmeliyim.

Hazır hissetmeliyim.

Ama bunun yerine beynim olası tüm senaryoların –iyi, kötü veya düpedüz facia– üzerinden geçmeyi ihmal etmiyor. Kapıya hafifçe vurulunca bu girdaptan sıyrılıyorum. Nabzım hızlanırken etrafa bakıyorum. Kapımı bu şekilde çalabilecek tek bir kişi var.

“Molly,” diyorum sessizce, kapıyı tam orada durduğunu görebileceğim kadar aralayıp.

Eşofman altı ve bol bir kapüşonlu giymiş, saçlarıysa omuzlarına dökülmüş.

“İçeri girebilir miyim?” diye soruyor fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

Kapıyı iyice açıp kenara çekiliyorum. “Bunun muhtemelen yüzlerce kurala aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Omuz silkip yanımdan geçiyor. “Sen de pek kuralcı biri sayılmazsın Wilde.”

“Haklısın,” diyorum arkasından kapıyı kapatırken.

Buraya daha önce yüzlerce kez gelmiş gibi odaya giriyor, varlığı beni anında sakinleştiriyor.

“Uyuyamadım mı?” diye soruyor yatağın kenarına tünerken.

Yanına oturuyorum. “Onun gibi bir şey.”

Beni süzüyor, yeşil gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor. “Gerginsin.”

“Gergin değilim,” diyorum istemsizce, ellerimin üzerine yaslanıyorum.

“Berbat bir yalancısın,” diye karşılık veriyor kollarını kavuşturarak. Saçlarımı elimle düzelterek derin bir nefes veriyorum. “Pekâlâ. Galiba biraz gerginim.”

Bir kaşını kaldırıyor, belli ki inanmadı.

“Tamam, çok gerginim,” diye düzeltiyorum öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak. “Şampiyonluk maçı bu Molly. Yarın dananın kuyruğu kopuyor. Ya yüzüme gözüme bulaştırırsam?”

“Öyle bir şey olmayacak,” diyor. Sesi o kadar kararlı ki bir anlığına da olsa inanmamı sağlıyor.

“Bunu bilemezsin,” diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

“Bilirim,” diyor kararlı bir şekilde. “Bunun için çok çalıştın Hudson. Başaracaksın.”

Bana öylesine güveniyor ki ona bakınca midemdeki düğüm biraz olsun gevşiyor. “Peki ama kafamdaki sesleri nasıl susturacağımı bilmiyorsam ne olacak?”

Başını eğiyor. “Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?”

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. “Birkaç yol düşünebilirim,” diyorum, sesim daha alçak, daha alaycı bir tona bürünüyor. Gözlerini deviriyor ama yanaklarındaki hafif kızarıklık onu ele veriyor. “Ben ciddiym Hudson.”

“Ben de,” diye cevap veriyorum daha da yaklaşarak.

Bana bakıyor ama geri çekilmiyor. Bunun yerine bacakları benimkilere degecek şekilde kıpırdanıyor. “Dikkatini dağıtmamı mı istiyorsun?”

“Dağıtsan hiçbir zararı olmaz,” diyorum sırtarak.

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve ardından sonra kararlı bir şekilde yavaşça kucağıma oturuyor.

Elleri sıcak ve tanıdık bir dokunuşla omuzlarımda dururken nefesim kesiliyor.

“Böyle mi?” diye soruyor, sesi yumuşak ama bir parça da yaramazlık içeriyor.

“Mükemmel,” diye mırıldanıyorum ellerimi beline koyarken.

Eğiliyor, dudakları, yavaş ve tatlı başlayan ama hızla derinleşen bir öpücükle dudaklarıma değiyor. Parmakları saçlarımda dolaştığı anda gecenin başından beri zihnim ilk kez huzur dolu bir sessizliğe bürünüyor. Hafifçe geri çekilip alnını alnıma yaslıyor.

“Biraz daha iyi misin?”

“Çok,” diye fısıldıyorum belini daha sıkı kavrarken.

Gülümsüyor ve bu gülümseme, bir anlığına da olsa her şeyin yoluna gireceğini düşündürüyor.

Gecenin geri kalanında ne oyunu ne baskıyı ne de yarın beni bekleyen kargaşayı düşünüyorum.

Sadece o var.

Ve bu bana yeter.

Fazla fazla yeter.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Hudson

Molly: Bugün için iyi şanslar Wilde.

Hudson: Vay canına. Destek mesajı mı? Hem de senden. Kıyamet mi koptu?

Molly: Fazla alışma. Şimdi kaybedersen sızlanmanı duymak istemiyorum, o yüzden.

Hudson: Kaybedersem mi? Cadıcığım, lütfen. Kazanacağım-dan eminim.

Değilim ama bunun için kendimi yerden yere atmıyorum. Şaka yaptığını biliyorum. Dün gece bu kız bana yardım etti. İçimdeki fırtına onun sayesinde dindi ve sakinleştiğimden yüzde yüz emin olana kadar da gitmedi.

Molly: 😊 Gerginsin, değil mi?

Hudson: Hayır.

Molly: Kesinlikle gerginsin.

Hudson: Bunu nereden biliyorsun?

Molly: Çünkü gerildiğin zaman daha küstah oluyorsun.

Hudson: Gergin değilim.

Molly: Hudson.

Hudson: Peki, tamam. Belki biraz gerginimdir. Mutlu musun şimdi?

Molly: İyi olacaksın. Her zaman öylesin.

Hudson: Öyle mi?

Molly: Öyle. Sen Hudson Wilde'sın. Hokey Tanrısı, nasıl unutursun bunu.

Hudson: Benden resmen nefret edemiyorsun.

Molly: Hâlâ biraz ediyorum.

Hudson: İstediginde de biraz yufka yürekli oluyorsun.

Molly: Bu düşünceyi hemen yok et.

Hudson: Çok geç. Beynime kazındı artık.

Molly: ☹️

Molly: Bak, sadece derin bir nefes al, tamam mı? Gayet iyisin. Hatta muhtemelen en iyisi sensin. Bunu benden duymaya ihtiyacın olmadığını biliyorum ama olursa diye... bu iş sende.

Hudson: ...

Hudson: Teşekkürler Cadı.

Molly: Olayı tuhaf bir hale getirme.

Hudson: Çok geç. İlk golümü sana adayacağım.

Molly: Böyle bir şey yaparsan seninle bir daha asla konuşmam.

Hudson: Hastasın bana, bu yüzden ikimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz.

Molly: Maçına odaklan Wilde.

Hudson: Öyle yapacağım.

Hudson: Beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim Cadı.

Molly: Birinin bunu yapması gerekiyordu. Şimdi git ve şampiyonluğu al, yoksa seni mahvederim.

Hudson: Tabii efendim, ne demek. Sizin için her şeyi yaparım.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

BEDENİM ADRENALİNLE DOLUP TAŞIYOR, TAMAMEN MAÇA KONSANTRE OLMUŞ DURUMDAYIM.

Bu maçı alan kupayı alır.

Arenada sağır edici bir gürültü var. Kalabalık heyecanla kükrüyor. Ciğerlerim yanıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Odaklan.

Bunun için çok çalıştın. Sakın yüzüne gözüne bulaştırma.

Derin bir nefes alarak içime sızabilecek her türlü şüpheye karşı kendimi sakinleştiriyorum.

Gerçek bir kaos. Ama ben bu kaos için yaşıyorum.

İşte o an bu an. Sakın kaçırma.

Pak oyuna giriyor ve herkes harekete geçiyor. Aiden'in ardından buza fırlıyorum. Benim önümde, sanki bütün hayatı buna bağlıymış gibi kayıyor. Açıkçası Vegas Aces, savunma oyuncularını da peşinde olduğu için gerçekten hayatı buna bağlı.

“Buradayım,” diye bağıryorum kaleye doğru koşarken.

Aiden arkasına bakıyor ve ufak bir bilek hareketiyle pakı bana doğru fırlatıyor. Pası alır almaz atağa kalkıp Aces savunmasını geçerek Aiden'a tekrar pas atıyorum.

Ne düşünecek zamanımız ne de hata payımız var. Bu an için hayatımız boyunca çalıştık.

Aiden tereddüt etmeden geri çekilip vuruyor. Kaleci çaresiz.

Işık kırmızı yanıp sönüyor.

Korna ötüyor.

Vay canına. Biz az önce...

Bir anlığına kafamda her şey sessizleşiyor.

Sonra kalabalık coşunca her şey geri geliyor.

Başardık.

Yine.

Vay canına. Başardık.

Omuz omuza. Vay canına. Hepsi gerçek.

Aiden'ın yanına gidip onu yakalıyorum. "İşte bu be, işte bu!"

Tüm takım kutlamak için bir araya geliyor.

Kısa sürede etrafım kucaklaşmalar ve bağırışmalarla sarılıyor.

Muhteşem bir his.

Mason'ı görüp kollarımı ona doluyorum ve sonra bu yıl gerçekten yüzü gülen Dane'i buluyorum. Dane'in mutluluğu beklediğimden daha çok etkiliyor beni. Bugünlerde bambaşka biri. Onu böyle görmek bu zaferi daha da hoş ve anlamlı bir hale getiriyor.

O andan itibaren her şey bulanıklaşıyor.

Soyunma odası kaostan ibaret.

"Omuz omuza. Gülümsemeyi asla bırakmayacakmışım gibi hissediyorum," diyor Mason, ağzı kulaklarında sırtarak. Gülmeden duramıyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Bir de Molly'yi görürsem bu kıymetli anlar benim için çok daha keyifli hale gelecek.

Yakında.

Ama yeterince yakında değil.

Çünkü onunla birlikte olmak için can atsam da hâlâ takımla ilgili bazı işlerim var.

Basın geliyor.

İşte başlıyoruz. Yüzüne bir gülümseme yerleştir.

Bunu ne kadar çabuk bitirirsen Molly'ye o kadar çabuk ulaşırısın.

Hepsi akbaba gibi büyük bir açlıkla hikâyemizi duymayı bekliyor.

Flaşlar patlıyor. Ardından mikrofonlar yüzümüze doğru itiliyor.

“Wilde! Buraya,” diye bağırıyor içlerinden biri.

İç çekiyorum. Elbette bu da işin bir parçası ve Koç benden burada da iyi bir performans sergilememi bekliyor ama ben gerçekten kaçmak istiyorum.

Mason ise kendini kaptırıyor. Dane saklanıyor, Aiden da öyle. Ben mi? Gitmek için yanıp tutuşuyorum.

“Hudson, kariyerinin bu kadar erken döneminde üst üste iki kupa kazanmak nasıl bir duygu?”

Onlara istediklerini ver ki buradan defolup gidebilesin.

“Muhteşem.” Zorla gülümsüyorum. “Bütün sezon bunun için çalıştık. Her maç. Her antrenman... Hepsi zafer yolunda atılan adımlardı.”

“Bize son maçtan bahseder misin Aiden?”

Geri çekilip Aiden'in öne çıkmasına izin veriyorum. “Harika bir takım çalışmasıydı. Bu gece kutlama yapacağız, sonra da kaldığımız yerden çalışmaya devam edeceğiz.”

Ve karşınızda Aiden Slate, sorudan tamamen kaçarken bir yandan da zamanda seyirciyi yatıştırıyor. *Efsane.*

Kutlama sesleri geri kalan soruları bastırıyor. Otomatik pilottaymış gibi cevaplıyorum.

Nihayet muhabirler gidince Mason yüzünde aptalca bir sırıtişla yanıma geliyor.

“Çıkışta bara geliyorsun, değil mi?” diye soruyor.

“Tabii...” diye cevap verecekken Mason üzerime şampanya püskürtüyor.

Göt.

Yüzümdeki şampanyayı silip duşlara yöneliyorum. Partiye hazırım. Koç basınla konuşmamızı istedi, biz de konuştuk. Tüm soruları cevapladım ve şimdi gidip onu bulma zamanı.

Molly.

Tekrar birlikte olduğumuzdan beri ona sahip olduğumu herkes bilsin istiyorum ama Molly bunu bir sır olarak saklamak istediği için öyle bir seçeneğim yok. Bu yüzden ne kadar kutlama yapmak istesem de insan içindeyken onunla yan yana olamamak berbat.

Bir saat sonra bütün takım bir kulübe gitmek için yola çıkıyoruz.

Çılgınca bir enerji var ortamda. VIP alanına doğru giderken müzik vücuduma yayılıyor. Oraya vardığımızda Mason ve ben shot üstüne shot içiyoruz. Harika vakit geçiriyorum ama bir yandan da gözlerim onu aramaya devam ediyor.

Alkol kana karışmaya başlıyor ama hislerimin şiddetini azaltmıyor. Aksine Molly’yi bulma isteğimi artırıyor.

Derken onu görüyorum. Ve görür görmez de donup kalıyorum.

Odanın arka tarafında Cassidy ve Josie’yle konuşuyor. Baştan çıkarırcasına giyinmiş; siyah mini bir elbise... Onu üzerinden çıkarıp atmak istiyorum. Muhteşem olmuş. Tam bir afet. Onunla bir gece geçirmek için her şeyimi veririm.

İnsanlar gelip geçiyor ama benim gözüm ondan başkasını görmüyor. İlk başta beni görmüyor ama sorun değil. Böylece ben de çaktırmadan onu izliyorum.

Gölüşüne dalıp giderken kıskanıyorum onu.

Onu herkesin içinde güldüren kişi olamadığım için, istediğim gibi yanında olamadığım için kıskanıyorum.

İçkimi bırakıp kalabalığın arasından ilerliyorum. Aramızda sadece birkaç adım varken bakışlarımız kenetleniyor.

Beni görünce gözleri kocaman açılıyor ama hemen kendine geliyor, kaşlarını kaldırıp son zamanlarda alıştığım o şakacı tavrı takınıyor.

Maçta bile bu kadar heyecanlanmıyorum ben.

“Cadı.” Beni duyabilmesi için hafifçe eğiliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Wilde,” diyor şakacı bir sesle. Ama sesinde daha yumuşak ve sık sık göstermediği başka bir şey daha var ve bunu bana göstermeyi seçtiği için kendimi şanslı hissediyorum.

Aramızda kalan son mesafeyi de adımlarımla kapatarak sıırıyorum. “Bu geceyi benimle mi kutluyorsun?”

“Yanımdayım, görüyorsun değil mi?” diye takılıyor ve bakışları beni içine çekiyor.

Sanki mekânda sadece biz varmışız gibi hissediyorum.

Elini tutup parmaklarımı onunkilere sürterken dikkat çekmeyecek kadar incelikli hareket ediyorum. “Ne demek istediğimi biliyorsun Molly.”

“Biliyorum ama nasıl olacak?”

“Gel benimle.” Onu ana salondan çıkarıp arka tarafta gözlerden uzak bir yere çekiyorum. Benimle karanlığa adım atmadan önce kısa bir an tereddüt ediyor.

“Bütün gece seni düşünüp durdum,” diyorum.

Gözleriyle yüzümü tarıyor. “Kupayı kazandın ama sen beni mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Bir tutam saçını kulağının arkasına itiyorum. “Çünkü seninle birlikte olana kadar bunların hiçbirisi tamamlanmış gibi gelmiyor.” Nefesi kesiliyor ve bir anlığına ikimiz de hareket etmiyoruz. Sonra yavaşça eğiliyor ve dudakları dudaklarıma değiyor.

Her şey kayboluyor. Sadece biz varız.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Molly

PUSLU VE LOŞ ORTAM, GÖZLERİMİN KARANLIĞA ALIŞMASINI ZORLAŞTIRIYOR.

Neredeyse zifiri karanlık ama belki de içinde bulunduğum duruma bu daha uygundur.

Korkmuyorum ve bu çok garip geliyor.

Normalde korkardım.

Karanlık ve yalnızlık ödümü patlatır ama şu an, burada, onun yanımdayken korkmuyorum. *Onunlayken hiç korkmuyorum.*

İçimdeki küçük kız panik içerisinde ağlamak isterken Hudson'ın kollarıyla sardığı yetişkin Molly iyi hissediyor.

Hatta iyiden de öte. Meraklı gözlerden uzakta, kuytu bir yerde gizlenmiş olmama rağmen burada Hudson'la olduğum için heyecanlıyım. Aynı anda hem güvende hem de tehlikede hissettirmeyi nasıl başarıyor?

Birkaç saniye sonra sarılmayı bırakıyoruz ve Hudson, geriye doğru adım atarak duvara yaslanıyor. Kollarını göğsünde kavuş-

turunca siyah tişörtü üzerine biraz daha yapışıyor ve böylece tüm vücut hatları ortaya çıkıyor.

Onu böyle görmek, sanki litrelerce kahve içmişim gibi kalbimi küt küt atmasına neden oluyor. Pimi çekilmiş el bombası gibiyim.

“Bu gece buraya gelmen epey sürdü.” Dudaklarının köşesinde o meşhur alaycı gülümsemesi beliriyor. İşte orada. Normalde bu aptalca ukala gülümsemesi beni rahatsız ederdi ama şimdi nedense onu daha çok istememe sebep oluyor.

“Kaç saattir buradayım. Gelip bulsaydın beni,” diyerek omuz silkiyorum.

“Kahretsin Cadı. Her şeyi zorlaştırmak zorundasın sanki.” Sesinden anlıyorum neşesini.

Ben mi zorlaştırıyorum? Kimi kandırıyor? Kovalamayı sevdiğini ikimiz de biliyoruz.

“Cassidy ve Josie’nin sorularına maruz kalmadan gizlice kaçmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?” diye karşılık veriyorum. Aramızdaki bu eğlenceli atışma benim için de çok keyifli.

Duvarдан uzaklaşıp bana doğru bir adım atıyor. Kulübün hareketli kısmından gelen loş ışık yüzünü aydınlatıyor. Bana gülümseyerek bakışı kalp atışlarımı hızlandırıyor. Bu adam bana çılgınca şeyler hissettiriyor. Sanki mümkün olmayan her şey mümkünmüş ve sonsuza kadar yaşayacakmışım gibi.

Sanki koca dünyadaki tek insan benmişim gibi.

“Yine de buna değer.” Eli elime değince tüylerim diken diken oluyor.

Böylesine küçük bir hareketi bile erimem için yeterli. Tek bir dokunuşuyla tüm bedenimin alev almasını nasıl sağlıyor?

Kendimi onun sıcaklığına bırakıp aramızdaki mesafeyi yok etmek istiyorum. Bedeninin sıcaklığını hissedince iç geçirip, “Öyle,” diyorum.

“O zaman neden gizli gizli orada burada buluşuyoruz?” diye soruyor, alçak ve yanılmıyorsa hüzünlü bir sesle.

Keşke buna verebilecek bir cevabım olsaydı. Ama yok. Sadece Dane yüzünden. Dane’in nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama bunu öğrenmeye de hiç hazır değilim. Hudson’la aramızdaki şey her neyse bunu bozmak istemiyorum. Eğer bu, bizi biraz daha kendi fanusumuzda tutmak anlamına geliyorsa da varsın öyle olsun.

Omuz silkiyorum. “Çünkü Dane öğrenirse seni öldürür.” İşin kötüsü, cevabımda gerçeklik payı var çünkü böyle bir durumda cinayet Dane için masadaki seçeneklerden biri.

Berbat.

Dane’i bir kelimeyle tanımlamak gerekirse bu da koruyucu olur.

Gereğinden fazla koruyucu. Bazen düşünüyorum da sanki daima korumak zorunda olduğu küçük kız kardeşi olarak kalacakmışım gibi geliyor.

Artık yetişkin olmama rağmen hâlâ muhafızım olma rolünü fazlasıyla ciddiye alıyor. “Ayrıca kendimizi kandırmayalım. Sadece Dane yüzünden de değil.” Yüzümü göğsüne bastırdığım için göremeyecek olmasına rağmen gözlerimi deviriyorum. “Bütün takım yüzünden. Aramızda bir şeyler yaşanmasına asla müsaade etmezlerdi.”

“Doğru,” diye kabul ediyor gülerek. “Ama itiraf et, gizli gizli takılmak hoşuna gidiyor.” Sesi muzip bir fısıltıya dönüşüyor.

Hoşuma gidiyor mu?

Yoksa sadece kendime bunun en iyi seçenek olduğunu mu söylüyorum?

Dudağımı ısırıp bir kahkahayla karşılık veriyorum. “Belki sadece yalnız kalmak istemediğim ve en iyi seçeneğim sen olduğun içindir.”

“Mason ya da Wolfe senin standartlarına uymuyorlar mı?” diye-

rek kıkırdıyor. Sesini seviyorum. İçimde bir sıcaklık hissettiriyor.

Kimse senin gibi değil Hudson.

Yakınından bile geçemezler.

Elleri belimi sarıp beni kendine çekerken bütün kaslarını hissedebiliyorum. Kulüpteki her şey yok oluyor. Şu an sadece biz varız. İşte.

Bu yüzden ondan uzak duramıyorum.

“Kahretsin, şu anda seni çok istiyorum,” diye inliyor Hudson.

“Bu tarz şeylerin hoşuna gideceğini kim bilebilirdi.”

“Seninleyken her şey hoşuma gidiyor.”

Kalbimin bu kadar hızlı atması normal olmamalı. Eğer biri bana kalp monitörü takmış olsaydı muhtemelen maraton koştuğumu düşünürdü ama aslında bana bunu yapan yalnızca Hudson’ın hissettirdikleri.

Çenemin altında gezinen parmaklarıyla başımı hafifçe yukarı kaldırırken nefesim kesiliyor. Derken bakışlarımız buluşuyor.

Ona bakarken yüzüme düşen bir tutam saçı geriye atıyor. Hafif dokunuşu tüylerim diken diken olana kadar öylece kalıyor tenimde.

Tam beni tekrar öpmek için eğilirken aramızda bir titreşim oluyor.

Hudson’ın telefonu.

Mason: Nereye kayboldun?

Mason: Hadi ama dostum. Kutlama yapmamız gerekiyor.

“Geri dönsem iyi olur, yoksa asla durmaz,” diye mırıldanıyor isteksizce geri çekilerek. “Mason tam bir pislik.”

Daha yanımdan ayrılmadığı halde onu özlemeye başlamaktan nefret ediyorum.

Göğsümdeki hayal kırıklığının sancısını gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. “Arama kurtarma ekibi göndermeden önce git.”

“Sağı solu belli olmaz.” Bakışları üzerimde gezinirken başını iki yana sallıyor. Beni bırakıp gitmeye hazır değil. Kalp kalbe karşı.

Ben de onun gitmesine hazır değilim.

“Bu burada bitmedi.” Öne eğilip dudaklarını dudaklarıma sür-tüyor.

Dudaklarımı aralayıp dilimi onunkine değdiriyorum. Vücudu-na temas ettikçe eriyorum ve yakında sona ereceğini bildiğim bu hissin tadını çıkarıyorum. Sonunda geri çekildiğinde ağzımdan bir inilti kaçıyor.

Hayır, beni bırakıp gitme, demek istesem de bir şey söylemiyo-rum. Onunla olmak istesem de henüz kontrolümü ona bırakmaya hazır değilim. Hemen yelkenleri suya indirmemem gerekiyor. Ne kadar istesem de onu hayatıma alamam. Buna çok ihtiyacım olsa bile.

Vücudunun hareket etmesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. “Gitmeliyim,” diyor yumuşak ve bıkkın bir sesle. Gitmek istemi-yor. Bundan nefret eden ve kafası karışık olan tek kişinin ben ol-madığımı bilmek bana daha iyi hissettirmeli ama hissettirmiyor.

Başımı sallıyorum. “Mason’la iyi eğlenceler.”

“Sanmıyorum,” diye cevaplıyor. Bir kahkaha bekliyorum ama gelmediğinde şaka yapmadığını anlıyorum. Gerçekten de eğlen-meyecek. Gözlerimi kısıyorum. Bensiz eğlenmeyeceği konusunda gerçekten ciddi. Cevabını duyunca şaşıyorum ama bir yandan da mantıklı geliyor. Hudson’ın düşündüğüm gibi biri olmadığını anlamaya başlıyorum.

Girdiğimiz kuytu köşeden çıkmadan önce birkaç saniye bekliyo-rum ve VIP bölümüne geri dönerken ifademi gizlemeye çalışıyo-rum. Kimse oradan ayrıldığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Ben de hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bir gülümseme yerleştirerek koltuğuma geçiyorum.

Gece uzadıkça uzuyor ama herkesin ne kadar rahat olduğunu görmek de hoşuma gidiyor. Josie, Dane’in kucağına kıvrılmış, Ma-son’ın söylediği bir şeye gülüyor, kolunu sanki oraya aitmiş gibi

Dane'in omuzlarına atmış. Cassidy, Aiden'a yaslanmış, konuşurken parmaklarıyla dizinde gelişigüzel desenler çiziyor.

Herkesin keyfi yerinde.

Merak ediyorum da acaba Hudson ve ben karanlık köşelere gizlice kaçıp dokunuşlarımızı geçici ve gizli tutmak zorunda kalmasaydık nasıl olurdu?

Herkes gibi göz önünde olabilseydik her şey daha mı kolay olurdu, yoksa daha mı zor olurdu bilmiyorum. Tek bildiğim, tüm bunların –kaybettiğimiz anlar ve gizli dokunuşların– fazlasıyla yorucu olduğu. Beni beklediğimden daha fazla tüketiyor.

Ben tam bunları düşünürken Hudson yine yanımdan geçip bara doğru yöneliyor. Eli bir anlığına elimi sıyrıyor, dokunuşu o kadar hafif ki gerçekten dokundu mu, yoksa ben mi uyduruyorum emin olamıyorum. Ama bana baktığında uydurmadığımı anlıyorum.

Nefesim ciğerlerimde düğümleniyor.

Bunu bana nasıl yapıyor?

Neden nefesimi kesiyor?

Nefesimi verip koltuğuma iyice gömülüyorum, kalabalığın içinde kaybolduğu esnada bile bakışlarım onu takip ediyor.

Şimdilik elimizde olan bu. Kaybettiğimiz anlar ve gizli dokunuşlar.

Mükemmel değil, zar zor yetiyor.

Ama beni ayakta tutmaya yetiyor. En azından şimdilik.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

NİHAYET.

Sonunda gitme vakti geldi, sanki günlerdir buradaymışız gibi hissediyorum.

Kutlama sona ermek üzereyken Mason hâlâ geceye devam etmek için can atıyor.

Elbette öyle.

Mason piçi küçük bir şehri çalıştıracak kadar enerjiye sahip ve şu anda hayattaki tek amacı beni de peşinden sürüklemek.

Yapmak istediğim son şey bu.

Ama herif dur durak bilmiyor.

Hayır, bir de yetmezmiş gibi insana vicdan azabı yaşıyor.

Gerçekten çok abartıyor. Bizimkiler çoktan gittiğine göre sanırım tek seçeneği benim. Bu da çok saçma çünkü burada onunla seve seve parti yapacak on dokuz kişi daha var.

Neden ben kurban oluyorum?

Mason çıkarken onu takip ediyorum ve her adımda bundan nasıl kaçacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Yapmak istediğim tek bir şey var ve o da Mason'la it gibi sarhoş olmak değil, Molly ile baş başa kalmak.

Ellerim cebimde kulüpten çıkıp otelimizin ana kumarhane alanına doğru yürümeye devam ediyorum.

Şu anda etrafım uyaranlarla dolu; yanıp sönen ışıklar, çınlayan slot makineleri. Normalde her şeyi olduğu gibi kabullenirim. Hatta birkaç yıl önce Mason'la birlikte orada eğlenceye devam etmeye can atardım ama şu anda bunun, beni gerçekten olmak istediğim yerden alıkoyan bir delilik olduğunu hissediyorum.

Mason demişken, aptal herif gerçekten kendini rezil ediyor. Göz ucuyla ne yaptığını görüyorum ve tek söyleyebildiğim...

Vay canına.

Ya dünyanın en büyük aptalı ya da görüldüğünden daha sarhoş. Kumarhanede yürürken bir tür dans hareketi yapmaya çalışıyor—ki buna dans hareketi demeye bin şahit ister— ve feci şekilde başarısız oluyor.

Kollarını savurup kalçalarını sallamasından tiksiniyorum ve topladığı kalabalıktan bahsetmeme gerek bile yok.

Bir kalabalık oluşuyor ve bu iyi bir şey değil. Kadının biri cep telefonunu ona doğrultmuş ve videosunu çekip magazin programlarına göndermekle güvenliği çağırmak arasında gidip geliyor.

Yanından geçip gidiyorum çünkü lanet olsun ki onunla görülmeye hiç niyetim yok. Zaten Koç beni aptalın teki zannediyor, üstüne bir de utanç verici fotoğraflarımı görürse ne yapacağını hayal bile edemiyorum.

“Nereye gidiyorsun Wilde?”

Durup ona bakmak için arkama dönüyorum.

Ve görür görmez de gülmeden duramıyorum. Tam bir aptal gibi görünüyor.

Gömleğini çıkarıp başına bandana gibi sarmış ve üzerinde sadece bir atlet var. Bir sopa alıp limbo¹⁷ oynamaya başlarsa şaşırmam.

Ne kadar korkunç gözükse de yine de şu an şanslı çünkü eğer göğsü çıplak bir şekilde kumar makinelerinin arasında dolaşsaydı oteldeki onlar bu kadar sempatik yaklaşır mıydı emin değilim.

“Bu gecelik bu kadar yeter dostum.”

Mason nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama duyabileceğim kadar yüksek sesle cevap vermiyor.

“Hadi, asansör bu tarafta.” Sürüsünü bir arada tutmaya çalışan bir çoban gibi ona doğru yürüyorum. Asansöre ulaşmak çok uzun sürüyor, Mason’ı odasına götürmekse daha da uzun.

Sonunda kapısından sendeleyerek girdiğinde bir veda veya teşekkür için bile beklemiyorum.

Bunun yerine başımı sallayıp bu gece kendi kusmuğunda boğulmamasını umuyorum.

Kendi suçu.

İyi bir insan onu yatırır ve ölmemesini sağlardı ama ne yazık ki ben o kadar iyi bir insan değilim. Odasının önünde kısa bir süre duruyorum ve hiçbir ses gelmeyince kendi odama yöneliyorum.

Kapımın önünde dururken aklıma bir fikir geliyor.

Kulpu çevirerek açıp sonra hemen kapatıyorum.

Bunu neden mi yaptım? Dane’in odası hemen benimkinin yanında, eğer bu sesi duyacak olursa odama girdiğimi düşünsün diye.

Ama odama gitmiyorum.

Çünkü gitmem gereken başka bir yer var.

Daha acil bir mesele.

Molly.

17- Limbo, oyuncuların gittikçe alçalan bir çubuğun altından eğilerek geçtiği bir oyundur. (e.n.)

Son zil çaldığından beri düşünebildiğim tek şey o ve artık beklemekten bıktım.

Koridorda sessizce ilerlerken bir ses duyunca duruyorum.

Tanıdığım birinin gelip gelmediğini görmek için arkamı dönüyorum ama bir şey yok.

Kimse gelmiyor, çok güzel.

Derin bir nefes alıp koridorun ucuna doğru ilerliyorum ve Molly'nin kapısının önünde duruyorum. Kapıyı hafifçe tıklatıp, etrafta kimse olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Kapıyı açmasını beklerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

Onu daha önce görmüş olsam da bu heyecan verici. Abisinin bizi yakalayabileceğini bilerek etrafta gizlice takılmak, görmezden gelemeyeceğim bir heyecan katıyor.

Kapı hafifçe aralanıyor ve işte orada. Yüzü neredeyse görünmüyor, sadece koridor ışıklarının parıltısıyla hafifçe aydınlanıyor.

“Sonunda gelebildin,” diye fısıldıyor beni içeri almak için kenara çekilirken.

Dudaklarının kenarı kıvrılıyor ve bu görüntü karşısında göğsüm sıkışıyor.

Gerçekten mükemmel. Çıplak bacaklarına düşen bol sweats-hirt'üyle gerçekleşen bir rüya.

Kahretsin, göz kamaştırıcı.

Baştan çıkarıcı.

Ve bana ait. *Ya da en azından öyle olmalı.* Her şeyin bir zamanı var.

Gülümseyerek içeri giriyorum, kapı arkamdan kapanıyor. “Mason'ın ölmediğinden emin olmak zorundaydım. Zor oldu ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Ayrıca Dane'in uyuduğundan da emin olmalıydım. Dane odana gizlice girdiğimi öğrenirse beni öldürür.”

Gözlerini devirip kollarını kavuşturuyor. “Ben oğlanları ailemin evine gizlice sokan ergen bir kız değilim Hudson.”

“Asla,” diye takılıyorum ona yaklaşıp, “ama sen abine edebileceğin tek bir kelimeyle beni mahvedebilecek bir kızsın. Bu da sana biraz tehlike katıyor Cadı.”

“Güzel.” Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. “Seni diken üzerinde hissettiriyordur.”

Sesi hafif ama keskinliğini duyabiliyorum. Konuşma tarzında bir meydan okuma var.

Odada loş bir ışık var, telefonda da hafif bir müzik duyuluyor.

Koltuğun yanındaki masada bir şişe şampanya ve iki kadeh duruyor, abartıdan uzak ama düşünceli bir ortam hazırlamış.

“Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?” Şişeyi alıp havaya kaldırıyorum.

“Kutlamak için bir içkiye daha ihtiyacın olabileceğini düşündüm.” Rahat bir gülümsemeye koltuğa yığılıyor.

Evet, kesinlikle öyle. Ne kadar da şanslıyım.

Şampanya sıçramasın diye şişeyi eğip mantarı patlatıyorum. Elbette işler yolunda gitmiyor. Neden sıçramasın ki?

Şampanya her yere sıçrıyor, elim de yerler de sıırılsıklam oluyor.

Elimi pantolonuma siliyorum ve Molly benimle alay edercesine alkışlıyor. “Bak, sürprizlerle dolusun.”

“Etkilendiğini bu kadar belli etme.” İkimize de birer kadeh dolduruyorum. “İkimiz de biliyoruz ki on parmağında on marifet var.”

Bardağına doğru homurdanıyor. “Marifetlisin, anladık.”

“Marifetli parmaklarım olduğunu söylemeye çalışıyorsun sanırım?”

“Hımm.” Burnunu kırıstırıyor. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Ah.”

Gözlerini deviriyor. “Tamam, çok marifetli parmakların var. Şimdi mutlu musun?”

“Evet, çok mutluyum.”

Gülmeye başlıyor ve gülüşü beni daha çok güldürüyor. Onu mutlu görünce tüm gerginliğim gidiyor. Molly ile böyle olunca her şeyi daha güzel.

Şampanyalarımızı içiyoruz. Molly bir noktada çalma listesi açıyor ve ben de kendimi onu koltuktan kaldırırken buluyorum.

“Dans et benimle,” diyorum elimi uzatarak.

“Çok içtin,” diye takılıyor ama eli yine de benimkine kayıyor.

“Ve sen yeterince içmedin,” diye karşılık veriyorum onu odanın içinde döndürerek.

Sınır tanımayan, kaygısız gülümsemesi güneşten daha parlak. İlk tanıştığımız zamankinden çok farklı. Artık yanımdayken huzur dolu. Bunu bilmek içime su serpiyor.

Onu böyle görmek bir ayrıcalık gibi geliyor.

Hareketlerimin ne kadar beceriksizce olduğunun veya hareket ettiğimizde odanın dönüp durmasının hiçbir önemi yok, şu anda tek önemsedğim şey onu izlemek. Bu anların tadını onunla birlikte çıkarmak. Onu böyle görmek... benim yanımda... Hayatımın en güzel anları bunlar.

Şarkı yavaşlayınca biz de yavaşlıyoruz. Elleri omzumda duruyor, ben de ellerimi beline kaydırarak onu kendime çekiyorum.

“Biliyor musun?..” Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. “Sanırım hayatımda en mutlu olduğum an şu an.”

Vücudu kollarımda kaskatı kesiliyor. “Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim,” diyorum içtenlikle. “Dışarıda, buzda, takımla birlikte olmak harika. Ama burada seninle birlikte olmak bambaşka bir şey.”

Cevap vermiyor. Bunun yerine başını kaldırıp parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Kalbim tekrar

hızla atmaya başlıyor ve bu adrenalinden değil, ondan kaynaklı.

Öpücük daha da alevleniyor, göğsüm o benden uzaklaşana kadar inip kalkıyor.

“Sana ihtiyacım var.” Sesi boğuk ve çaresiz geliyor. Molly beni biraz daha kendine çekiyor, elleriyle pantolonumun fermuarını açıyor.

Molly hiç bu kadar ileri gitmezdi ama pantolonumun içinden penisimi yakalayıp beni külotumun darlığından kurtardığında bunu memnuniyetle karşılıyorum. Tamamen onun ellerindeyken kökünden ucana kadar okşuyor.

Penisimden bir damla zevk sıvısı gelirken o hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Parmağını sıvının üzerinde gezdirip, elini ağzına götürüp parmağını yalıyor.

Aman Tanrım.

Sanki bu hareketiyle heyecanımı doruk noktasına çıkarmaya yetmiyormuş gibi bir de dizlerinin üzerine çöküyor.

“Siktir,” diye inliyorum beni ağzına alırken. Ve tüm kelimelerim kayboluyor.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

Molly görünüşe göre dilini kullanmakta uzman.

Dilini yukarı aşağı kaydırıyor, penisimin damarına kadar ilerlettikten sonra tepesine doğru çeviriyor.

Öne doğru iterken bacaklarım neredeyse bükülüyor, penisim şimdi boğazının arkasına çarpıyor.

Ellerimi başının arkasına koyup boğazını becermeye başlıyorum. Küçük elleri de o sırada kıcımlı kavırıyor. Dünyada bu hissi verecek başka hiçbir şey yok. Her seferinde daha da içeri ittiğimde boğazının kasılmasıyla gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başlıyor.

Durmazsam boşalacağım. Bunu yapmak istiyorum ama ağzına değil. Spermлерimin yeni sikilmiş amından aktığını görmek istiyorum.

Bir şap sesiyle geri çekiliyorum, ıslak penisim sertleşti ve daha fazlası için hazır.

“Soyun ve yatağa geç Cadı.”

Söylediklerimi yerine getiriyor, elbisesini çıkarıp çıplak bir şekilde yatağa geçiyor. “Bacaklarını ayır. Seni görmeme izin ver.”

Yüzünde hafif bir kızarıklık belirse de dediğimi yapıp dizlerini ayırıyor ve amını tamamen ortaya çıkarıyor.

“Siktir,” diye inliyorum ve penisimi elime alıp kendimi okşuyorum. “Yemek için yeterince iyi görünüyorsun.” Öyle de yapıyorum. Ayrılmış bacaklarını çekiyorum, neredeyse yataktan sarkacak hale getiriyorum, sonra yere inip kendimi amına gömüyorum.

Onu yiyip bitiriyorum.

Özüyle besleniyorum.

Titreyen bir karmaşaya dönüşene kadar klitorisini yalayıp emiyorum, arzusu bacaklarından aşağı akıyor.

“Seni becermem gerek. Boşalırken bu ıslak amın penisime yapıştığını hissetmeye ihtiyacım var.”

“Öyleyse hemen becer beni.”

Kendimi onun sıcaklığına bastırıyorum.

“Prezervatif takayım mı?”

“Hayır, doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Hasiktir, işte bu.

Ne kadar ıslak olduğunu görsem de bunun zevki penisimin başını ıslak tenine sürtmenin verdiği hisle kıyaslanamaz. Başını klitorisinin üzerinde, sonra da girişinde gezdirip ıslaklığını topluyorum.

Kalçaları bu hisle kıpırdıyor ve kendimi en çok ihtiyaç duyduğu yere doğru sürüklüyorum. İçine girmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden hemen yapmıyorum. Ona sert ve hızlı bir şekilde sokuyorum ve içine girdiğimde nefes nefese kalıyor.

Ağzından bir inilti kaçıyor ve penisimi, başı hemen dışında kalana kadar çekiyorum. “Lütfen Wilde.”

Başını tekrar deliğinin etrafında döndürüp sadece ucunu içeri sokuyorum. Ağgözlü amı titriyor, beni içine çekmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Ona işkence etmeye devam ediyorum.

“Lütfen ne Cadı?”

“Lütfen bana işkence etmeyi bırak.”

“Sadece bizi izlersen.”

Bakışlarıyla karşılaşıyorum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni becermemi izle. Ağgözlü amının penisimi içine almasını izle.”

Daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerine kalkıp çenesini aşağı eğiyor.

Onun görebildiğinden emin olunca ben de manzaraya dalıyorum. Bir kez daha penisimi döndürüp ileri itiyorum, dudaklarının penisim için açılmasını ve sonuna kadar ilerlemesini seviyorum ve içinde kayboluyorum.

Geri çekiliyorum ve geri çekildiğimde parıldayan, krema kaplı penisim seğiriyor.

“Şunu görüyor musun Cadı?”

Ağzı yarı açık bir şekilde başını sallıyor ve ben tekrar içine giriyorum. Bu sefer bir inilti kaçıyor.

Onu becermeye devam ediyorum.

Duvarları etrafımda titrerken zaman duruyor.

Gelmek üzere.

Hayalarım sıkışıyor.

Gelmek üzereyim.

Elimi aşağı uzatıyorum ve klitorisini hızlıca ovuşturuyorum.

Bağırıyor.

Duvarları etrafımda, penisimi sıkıştırıyor. Klitorisini sertçe sıkıştırıyorum ve hayalarım patlayacakmışçasına sıkışana kadar derinine girerek becermeye devam ediyorum. İçine boşalttığım spermim onu doldururken penisim seğiriyor.

İkimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışırken bedenlerimiz birlikte titriyor ama sonra gerçeklik kendini gösteriyor. Geri çekiliyorum ve o da benimle birlikte iç çekiyor.

“Şimdi ne olacak? Gitmek zorunda mısın?” diye soruyor ve gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Dane’e bizden bahsetmeye hazır değilsek gitmem lazım. Az önce bu soruyu sorduğuna göre sanırım o da henüz ona söylemeye hazır değil.

“Gerçekten bilmiyorum Cadı.”

Bilmiyorum. Henüz gitmek istemediğim dışında hiçbir şey bilmiyorum. Yani belki de gitmem. Belki de geceyi beraber geçiririz. Sadece biraz daha...

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Molly

Hudson: benimle evlenecek misin??

Molly: ne?

Hudson: evet mi???

Molly: ressssmen dibindeyim, mesaj atmayı bırak.

Hudson: hayır uzaktasın. 8 santim kadar uzakta.

Molly: tekila kokuyorsun.

Hudson: bana aitmiş gibi kokuyorsun.

Molly: ne oluyor.

Hudson: ELVIS

Molly: elvis mi???

Hudson: PARLAK TAKIM GİYEN ADAM

Molly: ne saçmalıyorsun

Hudson: saçları çok parlak

Molly: Hudson kendine gel

Hudson: KENDİNE GEL. Evet mi hayır mı

Molly: bağırma bana

Hudson: cevap vermedinnnnn

Molly: DÜŞÜNÜYORUM

Hudson: düşünmek ineklerin işi. evet de.

Molly: neden suratın telefonumda

Hudson: çünkü ben senin kocanıopmn

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Molly

BAŞIM ZONKLUYOR.

Kafamın içinde bando takımı mı çalışıyor?

Hayır. Sadece aptal gibi çok içtin.

Ellerimi gözlerime götürüp kalan uykuyu siliyorum. Bu hareket beni acıyla inletiyor. Of.

Neden her şey canımı yakıyor?

Etrafımdaki dünya netleştikçe otelin perdelerinden süzülen güneş ışığı sabahtan daha çok bir ceza gibi geliyor; her bir ışın, zaten hassas olan duyularımı bıçaklıyor. Çok derin nefes almak bile midemi bulandırıyor, mide bulantısı taze, korkunç dalgalar halinde içimden geçiyor.

Dün gece ne oldu?

Yavaşça doğruluyorum, oda sallanırken çarşafı göğsüme bastırıyorum. Hafif şampanya kokusu tatlı bir şeyle karışmış gibi geliyor. Kek falan mı?

Dün gece kek yedim mi?

Kafam allak bullak. Düşünmeye çalışmak kaos yaratmaktan başka bir işe yaramıyor ve şu anki şiddetli akşamdan kalmalığım bunu da imkânsız kılıyor.

Görüntüler, hisler, kelime parçacıkları... Hatırlamaya çalıştığımda hepsi kayıp gidiyor. Şakaklarımı ovuşturarak baş ağrımın geçmesini diliyorum ki anılarım geri gelsin.

Tamam. Kulüp. Dans. Hudson'la gizlice bir köşeye gitmek.

Öpüşmek. Dokunmak. Mason'la mesajlaşmak.

Güzel. Kulübü hatırlıyorum.

Düşün.

Başka ne oldu?

Oradan ayrıldım.

Kulüpteysen mi sarhoş oldum?

Hayır.

Sonrasında daha fazla içtim.

Odada şampanya...

Anılar ani bir şekilde aklıma geldikçe midem rahatsız edici bir şekilde kasılıyor.

Hudson kapımda belirdi.

Açması için ona verdiğim şampanya şişesi.

Neden yine aynı şeyi yaptım? Baş ağrım kesinlikle o kötü kararın eseri.

Dilim şampanyaya değmeden önce bile sarhoştum...

Tamam, başka ne hatırlamam gerekiyor ki?

Düşün.

Gülüşü.

Belayı çağrıştıran türden bir gülüş.

Gülmek. Karnıma ağrılar girecek kadar çok güldüğümü hatırlıyorum.

Müzik mi?

Tamam, şimdi şaşırdım. Odamda gerçekten müzik mi açtım?

Evet, müzik açtım, hatta dans ettik.

“Kahretsin,” diye fısıldıyorum, aklımda o sahneler canlanırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hudson ve ben otelden sendeleye sendeleye çıktık.

Sarhoştuk.

İyi ama nereye gittik?

Hatırlıyorum, Saints’in kupayı kazanmasının verdiği adrenalinle hâlâ kafamız güzeldi.

Kolunu omzuma attı...

Saklanmıyorduk. Onunla öylece yürümek dünyanın en doğal şeyiydi. Evet, gecenin bir yarısıydı ve tanıdığımız herkes çoktan uyumuştı. Belki de bu yüzden bu kadar rahat hissediyorduk.

Bana gülümsediği bir an, Vegas Strip’i ikiye bölecek kadar geniş bir gülümseme.

Bir şaka.

Beni güldürdü.

Sonra dedi ki...

“Biliyor musun, evlenmeliyiz. Tüm sorunlarımızı toptan çözmeliyiz.”

Güldüm, ona şakadan bir tokat attım. “Evet Wilde, tabii ki. Hark’a bir plan. Öyle yaparsak her şey yoluna girer.”

Sokaklarda dolaştık.

Neon ışıklar yanıp sönüyordu.

Kalabalıklar gecenin ilerleyen saatlerine kadar parti yaptı.

Ergenler gibi kıkırdadık.

Ve sonra onu gördük –aman Tanrım– Elvis’e benzeyen adam. Beyaz bir şapel.

Hudson bana dünyadaki tek insan benmişim gibi baktı.

“Aman Tanrım.”

Başımı sallıyorum.

“Hayır. Hayır. Hayır.”

Sanki kafamın içindeki bir filmi izliyormuşçasına kendimi gün gibi berrak görüyorum... Çok sarhoş bir Molly, sallanıyor ve kelimeleri söylerken gülümsüyor... “Evet.”

“Vay canına.” Gecenin son sahnesi bir yük treni gibi bana çarpıtığında ellerim yüzüme gidiyor.

Yataktan fırlıyorum, aynaya doğru sendelerken kalbim başımın ağrısından daha şiddetli vuruyor.

Vay canına. Berbat görünüyorum.

Yansımam anılarımın sonucuyla uyuşuyor: Saçlarım darmadağın, yanaklarımda kötü kararlarımı haykıran bir şekilde bulaşmış maskara ve boynumda hafif kırmızı bir leke... Aman Tanrım, bunlar emme morluğu mu? Morluk mu kaldı?

Görünüşe göre kalmış.

Emme morluğu olup olmadığını görmek için elimi kaldırıyorum ama belki de sabah güneş ışığında bir şey parıldadığında bulaşmış rujdur.

Yer yarılsa da içine girsem keşke.

Bu da ne?

Sol elime baktığımda midem bulanıyor. Bu bir şaka olmalı. Evrenin en acımasız şakası çünkü

elimde gördüğüm şey kalbimin atışını durduruyor.

Yüzük parmağımda gümüş rengi bir bant.

“Hayır, hayır, hayır, hayır,” diye mırıldanıyorum, anılar şimdi daha keskin ayrıntılarla canlanırken. Her biri bir öncekinden daha korkunç gelirken odada volta atmaya başlıyorum.

Elvis’in beni eşi olarak kabul edip etmediğini sorduğunda Hudson’un çarpık gülüşü.

Hudson’un evet demesi.

Gözlerim kapanıyor. Belki de açmazsam gerçek olmayacak.

Ama bu saçmalık çünkü artık apaçık görebiliyorum: Ben de evet diyorum.

Evet, dedim.

Ne düşünüyordum ki?

Düşünmüyordun. Hem de hiç. Azıcık bile.

Alkolün ve kahkaha krizlerinin etkisiyle *evet diyorum.*

Hepsi şampanyanın suçu.

En büyük suçlu da Hudson'ın o kahrolası gülüşü. Bir uyarı etiketine ihtiyacı var. Hudson Wilde size bakıp güldüğünde yaptıklarınızdan mesul olmamalısınız. Yanlışlıkla evlendirilme ihtimaliniz var. *Elvis tarafından.*

Sızlanıyorum. Parmaklarının parmaklarıma değme hissi şu anda beynimde kira ödemededen yaşıyor. "Artık benimsin Cadı," diye fısıldadığında sesindeki sıcaklık...

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Ona karşı hiçbir şansım yoktu. Bu kadar çekici olmamalıydı.

Belki de hiçbiri gerçek değildir.

Belki de alkolden dolayı rüya görüyorum.

Yüzük.

Eğer hepsi bir rüyaysa bu lanet yüzük parmağıma nasıl geldi?

Kapıma vurulması beni acınası halimden koparıyor. Donup kalıyorum, kalbim boğazıma kadar geliyor. Kim geldi? Lütfen Dane olmasın.

"Cadı. İçeride olduğunu biliyorum."

Kahretsin. Dane gelse daha iyiydi.

"Hayır, değilim," diyorum beni kapıdan duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

"Gerçekten mi? Öyleyse kim konuşuyor?" Bir kez daha vuruyor kapıya. "Kapıyı aç. Abinin beni yakalamasını istemezsin."

Kahretsin. Haklı.

Umarım hatırlamıyordur da utançtan ölmem. Ya da belki bana her şeyin bir şaka olduğunu ve benimle dalga geçtiğini söyler. Eğlenceli bir eşek şakası.

Ama kapıyı açar açmaz duyduğum iki kelimeyle bütün hayallerim suya düşüyor.

“Günaydın karıcığım.”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hudson

EĞLENCELİ OLMALI.

Kapı pervazına yaslanmış bekliyorum. Çarpışmaya hazırım.

Bunun iyi gitmeme ihtimali de var.

Molly, yüzünde şok ifadesiyle kapıyı açıyor. Şok ve dehşet. Sanki bana bıçak gibi keskin bir şey fırlatacaktı gibi.

Evet, dün geceyi hatırlıyor.

“Günaydın karıcığım.” Ona gülümsüyorum ve o da gülüşüme kaşlarını çatarak karşılık veriyor. Cinayet işlemeye hazır birinin yüzü var karşımda.

İlginç.

Beni boğmak istiyormuş gibi görünse de buna rağmen aklımdan geçen tek şey onu ne kadar öpmek istediğim.

“Şaka yapıyorsun herhalde.” Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Lütfen, Tanrı aşkına, bunun gerçek olmadığını söyle.”

Sol elimi, gümüş rengi bandın bulunduğu yere koyuyorum. “Hepsi gerçek.” Cesurum çünkü beni öldürme riski çok yüksek

ama yine de hâlâ gülümsüyorum. “Ve yasal olarak bağlayıcı olduğunu da eklemeliyim. Elvis’in evrakları imzaladığından eminim.”

Sızlanarak elini yüzüne doğru çekiyor. “Şu anda senden o kadar nefret ediyorum ki.”

Bir adım daha yaklaşıp iri vücudumla onun alanına giriyorum.

Sinirlenince o kadar tatlı oluyor ki... Eğer bakışlarla insan cinayet işlenebilseydi şu anda defin işlemlerim gerçekleşiyor olurdu.

“Yalancı.” Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum, sonra da etrafından dolaşıp sanki buranın sahibiymişim gibi içeri giriyorum. Cessurca bir hamle yaptım çünkü şu anda büyük ihtimalle beni nasıl öldüreceğini planlıyor. Sersemlikten kurtulması birkaç saniyesini alıyor.

“Bu nasıl oldu?” Kanepeye çökmeden önce odanın diğer tarafına geçiyor.

“Her şey senin burada, ‘Çok komiksin Hudson. Seninle Vegas’ta evlenebilirim,’ demenle başladı.”

“Ciddi misin sen? Şaka olduğu çok belliydi.”

“Öyle miydi?” Koltuğun karşısındaki sandalyeye çöküyorum. “Çünkü yanlış hatırlamıyorsam heyecandan neredeyse bayılacaktın.”

“Hayır.” Bana dik dik bakıyor.

“Sonra Strip’e gittiğimizde, ‘Biliyor musun, haklısın. Evlensek yeter. Tüm sorunlarımızı tek seferde çözer,’ dedim.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Sanırım bana evlenmem için yalvardığın videoyu göstermemi istemiyorsun, öyle mi?”

“Böyle bir şey yapmadım.”

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Bana bir yastık fırlatıyor ama ben çok hızlıca kaçıyorum.

“Yani bu hayır mı demek oluyor, görmek istemiyor musun?”

“Görmek istemiyorum.” Çenesini o kadar sıkıyor ki az kalsın dişlerini kıracak.

Fırsatım varken dursam iyi olur ama ne yapayım, ben böyle biri değilim ki.

“Sakin ol Cadı. Hepsi eğlenmek içindi. Dünyanın sonu değil.”

Yüzünü elleriyle kapatıp tekrar homurdanıyor. “Neden beni durdurmadın?”

Omuz silkiyorum. “Denedim. Denedim sayılır yani. Aslında denedim diyemeyiz. Ayrıca beni sevdiğini söylemiştin.”

Ellerini yüzünden indiriyor. “Bunu söylemedim.”

“Pekâlâ, söylemedin.” Ona telefonumu gösteriyorum. “Videoyu açmamı istemediğinden emin misin?”

Bana doğru atılıyor ama onun için fazla hızlıyım. Bunun sebebini mükemmel hokey reflekslerime bağlıyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve o da kıvranarak elimden kurtulmaya çalışıyor. “Rahatla. Direnme.” Alnına bir öpücük daha konduruyorum. “Ne olursa olsun, şimdiye kadar son derece iyi bir eş oldun.”

Göğsü aniden kabarıyor ve gürültülü bir şekilde öfkeyle nefes verirken burun delikleri titriyor.

“On iki saatten az bir süredir evliyiz Hudson.”

“Hayatımın en güzel on iki saatiydi.”

Biraz abartı olabilir ama çok da değil.

Molly’nin yüzü ciddileşiyor. Yeşil gözlerinin ardında bir fırtına kopuyor.

Sonunda onu bırakıyorum ve Molly, omuzları dik, kolları göğsünde sıkıca kavuşturulmuş bir şekilde kanepenin kenarına oturuyor. Kendini bırakırsa dağılacakmış gibi görünüyor.

Kahretsin.

Alay etmek bir yana, küçük Cadıma asla zarar vermek istemem.
Bunu nasıl düzeltebilirim?

Sandalyemden kalkıp onun yanına oturuyorum. Elini elime alıp yardımına ihtiyacı olduğunu gösteren bir işaret bekliyorum.

Konuşmuyor. Gözlerimi kısıp bir panik atağı gelecek mi diye düşünüyorum.

Odadaki sessizlik gerginlikle dolu. Onun herhangi bir şey yapmasını bekliyorum. Bana yol göstermesine ihtiyacım var.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

Normalde aptalca bir şaka yapardım çünkü her zaman bir faydası olur. Ama şu an sanki bir uçurumun kenarındaymışız ve ben ikimizi de kurtarmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. *Baskı yok. Siktir, hayır, çok fazla baskı var.*

“İyiyim,” diyor sonunda. “Kendimi kaybetmemi beklediğini biliyorum.”

“Hayır, öyle bir şey olmayacak. Sen güçlüsün Molly. Tanıdığım en güçlü kadınsın.”

Prezervatif satarak geçimini sağlayan, kendini beğenmiş takım elbiselilerle dolu bir odada dimdik ayakta durmayı başardı, yani bunun bir anlamı olmalı. Çoğu insan bocalardı, tanıdığım herkes buna dahil, bir tek Molly hariç.

“Ben bir şey yapmıyorum ki, senin sayende oluyor. Yanımda olduğunda ne yapıp edip beni sakinleştirmenin bir yolunu buluyorsun her zaman.”

Bir dakika. Ne? Gerçekten söyledi mi bunu? Gerçekten benim ona iyi geldiğimi mi söyledi? Elimi uzatıp alnına dokunup ateşi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Nasıl tepki vereceğini asla bilemem. Sonuçta kadın beni kırbaçlamaya yer arıyor.

“Kendini hafife alma Cadı.” Bana dönüp gülümsüyor. Elini sıkıyorum. “Eğer sen iyiysen...”

“İyiyim.”

“O zaman evliliğimiz hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Molly irkiliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. “O kelimeyi kullanmasak olmaz mı?”

Sandalyede öne eğiliyorum. “Ne demeliyim peki? Vegas felaketimiz mi? Yoksa mutlu bir Elvis anısı mı?”

Dudaklarında kısa bir anlığına beliren gülümsemeyi yakalıyorum. Sanki onu yok etmeye çalışıyormuş gibi belli belirsiz bir gülümseme ama kesinlikle orada.

“Bu daha iyi,” diyor kuru bir sesle.

Gelişme var. Güzel.

“Pekâlâ, mutlu bir Elvis anısı o halde.” Unutmaya hiç niyetimin olmadığı bir anı. “Ama ciddi bu işi çözmemiz gerek.”

Başını yukarı kaldırıyor. “Çözeceğiz. Kimse öğrenmemeli.”

“Molly,” diyorum yumuşak bir sesle. Benimle göz göze gelmek için başını tekrar indiriyor. “Bu sadece senin suçun değil, tamam mı? Ben de oradaydım. Evlenmekle ilgili şaka yapmış olabilirsin ama ben de aynı durumdaydım. Elvis’i bulan benim. İkimiz de ‘Evet,’ dedik ama düşündüm de bunu nasıl yaptığımızı gerçekten bilmiyorum. Adam çok saçmaydı.”

Bana göz kırpmıyor, gülüşünü tutmaya çalışıyormuş gibi dudakları hafifçe seğiriyor.

“Vay canına, itiraf et,” diyorum sırtarak. “Elvis’i istiyorsun. Favorileri yüzünden, değil mi? Ben o kullarla yarışamam.”

“Dur,” diyor ama sesi şimdi daha sakın.

Daha da yaklaşıp devam ediyorum. “Biliyordum. Yapay elmaslı tulum giymiş erkeklere bayılıyorsun. Bir sonraki buluşmamız için ödünç alabilir miyim diye bir soracağım.”

Ve işte kahkaha geliyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor. “Sen imkânsızsın.”

“Ama işte buradasın ve benimle evlisin.” Kaşlarımı oynatıyorum. Parmaklarını kucağında kenetliyor. “Hudson, bu hiç komik değil.”

“Haklısın, komik değil. Sadece ne diyeceğimi bilemiyorum. Fabrika ayarlarımda mizahla karşılık vermek tanımlı.” Hâlâ birbirine kenetlenmiş ellerini tutup eklem yerlerine bir öpücük konduruyorum. “Çözeceğiz. Sadece biraz düşünmemiz gerekiyor ama söz veriyorum her şey yoluna girecek.”

“Nasıl bu kadar sakin kalıyorsun?”

“Aslında pek sakin değilim,” diye itiraf ediyorum. “Vegas’ta evlendim. NHL’deki en büyük şaka benim. Bu duyulursa mahvolurum ama kafayı yemenin bize bir faydası olmaz, değil mi?”

Dudağını ısırtıyor, gözleri tekrar başka yerlere kayıyor. “Ben sadece... bunun inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmesini istemiyorum. Sahip olduğumuz bu şey, bir arkadaşlıktan daha fazlası ama tam olarak bir ilişki değil. Sadece senden tekrar nefret etmeye hazır değilim.”

Ellerini tutmak için uzanırken, “O zaman nefret etme sen de,” diyorum kararlılıkla. Donakalıyor ama geri çekilmiyor, ben de devam ediyorum. “Bana bak.”

Tereddüt ediyor ama sonunda bakışlarını bana çeviriyor.

“Bu hiçbir şeyi mahvetmeyecek,” diyorum ona. “Sen ve ben her ne olursak olalım, iyi olacağız. Tekrar düşman olmayacağız.”

Gözleri hafifçe açılıyor ve omuzlarındaki gerginliğin biraz olsun gevşediğini görebiliyorum. “Söz mü?”

“Söz,” diyorum vurgulamak için ellerini sıkarak. “Ve bu işi çözeceğiz çünkü gerçekçi olmak gerekirse herkesin senden nefret ettiğini düşündüğü biriyle evli olmak saçma. Benim için bile böyle ki benim saçmalık standartlarım oldukça yüksek.”

Hafif bir kahkaha atıyor; bu dünyadaki en güzel ses.

“Öyleyse,” diye devam ediyorum sesimi yumuşatarak, “Sanırım bir avukat bulmalıyız. Güvendiğimiz biri. Bunu iptal ettirip gerisini birlikte hallederiz. Anlaştık mı?”

Molly uzun bir süre belirsiz bir ifadeyle bana bakıyor. Kafasının

içinde dönen çarkları, söylediğim her kelimeyi tarttığını anlayabiliyorum.

Sonunda başını sallıyor. “Anlaştık.”

Omuzları gevşeyince ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağladığımı anlıyorum. Arkama yaslanıp gülümsüyorum. “Gördün mü? Hiç de zor değilmiş.”

Bir kaşını kaldırıyor. “Kendi adına konuş. Hâlâ, ‘Günaydın karıcığım,’ travmasından kurtulmaya çalışıyorum.”

Kendimi tutamayıp gülüyorum. “Ama itiraf et, çok komikti.”

“Az kalsın kalp krizi geçiriyordum,” diyor ama dudaklarında yine bir gülümseme belirliyor. “Beni neredeyse öldürüyordun.”

“Cinayet benim tarzım değil,” diyerek omuz silkiyorum. “İlk önce boyun eğmen için seni ikna ederim.”

Gözlerini deviriyor. “Ve sana yastıkla vurmadan önce başardığını düşünmene izin veririm.”

“Gördün mü? Her şey yoluna girecek.”

“Fena değilsin Wilde.”

“Karım için her şeyin en iyisi,” diyorum göz kırparak.

Molly homurdanarak omzumu dürtüyor. “Bana şunu demeyi bırak.”

Kendimi dramatik bir şekilde koltuğa bırakıyorum. “Pekâlâ, nasıl istersen. Söylemeyeceğim... Tamam, bunu yapabilirim. Galiba alışmaya başlıyorum.” Doğru. Alışıyorum. Beklediğimden hızlı hem de.

Üzerime eğiliyor, yüzü benimkinin üzerinde.

Nasıl nefes alınacağını unutuyorum.

“Hudson,” diyor, sesi artık daha yumuşak. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Bunu zorlaştırmadığın için,” diyor. “İstemediğim zamanlarda bile beni güldürdüğün için. Ve...” Kaşlarını hafifçe çatıyor. “Bunun

her şeyi mahvetmesine izin vermediğin için.”

Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. “Molly, şimdiye kadar anlamalıydın; seninle ilgili hiçbir şey benim için hiçbir şeyi mahvedemez.”

Nefesi kesiliyor.

Ya ağlayacak ya da beni öpecek.

İkincisi için dua ediyorum. Ama sonra geri çekilip doğruluyor ve boğazını temizliyor.

“Peki, Redville’e döndüğümüzde ilk iş bir avukat bulalım, tamam mı?”

“Tamam.” Doğrulup tokalaşmak için elimi uzatıyorum. “Anlaştık.”

Elime bakıp gözlerini deviriyor. “Bunun için el sıkışmayacağım.”

“Öpecek misin beni?”

Büyük yeşil gözleriyle gözlerimi süzüyor ve sessiz yalvarışına onu kucaklayıp yatağa doğru götürerek karşılık veriyorum.

Onu yatağa yatırdığımda, üzerinde zaten bir uyku tulumu ve şort olduğu için onu soymam uzun sürmüyor.

Yatağın üzerinde tamamen çıplak yatarken kendi kıyafetlerimi çıkarıyorum ve yatakta sürünerek bacaklarını ayırıp karnımı onun-
kine hizalıyorum.

Penisimin başını yarığının üzerinde yukarı aşağı sürtüyorum. Yavaşça ıslanmış teninin içine doğru sürüklüyorum.

“Ne yapıyorsun?”

“Sabırlı ol Cadı. Sikimi güzelce ıslatıyorum.”

Kaba sözlerimden sonra ellerini kaldırıp gözlerini kapatınca gülüyorum.

“Benden utanma.”

“Utanmıyorum.”

“Ah, benim şımarık kızım geri döndü.”

“Wilde.”

“Evet.”

“Sus ve becer beni artık.”

Tek bir sert hamleyle istediğini veriyorum. İçine girerken onu öpüyorum ve onu sonuna kadar dolduruyorum. Tek kolumu beline sarıp altına uzatarak kalçalarını kaldırıyorum ki daha derine girebileyim.

Bu açıda, bu derinlikte içinde olmak dünyadaki en güzel his.

Anın tadını çıkarırken başım geriye düşüyor.

Sanki dünya üzerinde var olan tek insanlar bizmişiz gibi hissediyorum. Boşalmaya doğru yaklaşırken beni sıkıca kavradığını hissetmekten başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bir an sonra tekrar itmeye başlıyorum. Penisimi içine sokup çıkarıyorum.

“Evet Cadı. Penisimi içine almana bayılıyorum,” diye inliyorum. “Mükemmel.”

Her santimini çok iyi alıyor, amını o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Penisimin etrafına sarılmış bir mengene gibi hissettiriyor ve buna bayılıyorum.

Burada bu şekilde olduğumuzda zamanın bir önemi kalmıyor.

“Daha fazlasını istiyorum,” diye inliyor ve elimi birleştığımız yere uzatıp parmağımı klitorisine koyuyorum. İçine gömülürken aynı ritimle ovuyorum ve onu hızla boşalma sınırına getiriyorum. Duvarları etrafımda titremeye başladığı anda beni uçuruyor.

“Geliyorum.” Ve öyle de yapıyorum, penisim onun içinde titriyor, duvarları beni kurutuyor. Penisim titremeyi bıraktıktan sonra çıkmadan önce bir saniye duraksıyorum. Bunu her gün yapabilseydim asla hayır demezdim ve umarım yakında böyle olacak.

Bir anlığına kıpırdamıyoruz.

“Harikaydı.”

“Elvis evliliğinin resmen iptal edilene kadar bağlayıcı sayılaca-

ğından eminim, o yüzden bunu yapmaya devam etsek iyi olur. Bana mecbur kaldığın için pek mutlu değilsin galiba.”

Molly tekrar inliyor ama bu sefer bunu yaparken gülüyor. “Tanrı yardımcım olsun.”

Ayağa kalkıp banyoya gidiyorum ve bir havlu alıp üzerine biraz su tutuyorum, sonra yatağa geri dönüp onu temizliyorum.

Havluyu elimden alıyor. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yapmak istiyorum. Seninle ilgilenmeyi seviyorum.”

“Şimdilik,” diyor sert olmayan bir sesle.

Sırıtiyorum. “Bana bayılıyorsun.”

“Pek sayılmaz,” diye karşılık veriyor ama bunu söylerken gülümüyor.

Ve şimdilik bu kadarı yeterli.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

BU GERÇEKTEN YAŞANDI MI?

Yine uçaktayız ve şu an her şeyin ne kadar farklı olduğuna inanmıyorum.

Eleme maçlarının başından beri bu kadar çok şeyin değişmesi tuhaf.

O zamanlar Hudson'ın yanına oturmak bile istemiyordum. Şimdiyse yanımdaki koltuğa otursun diye dua ediyorum.

Kiralık uçaktaki koltuğuma yerleşirken jet motorlarının uğultusu kabini dolduruyor. Uçakta yürüyen herkese tek tek bakıp düşünüyorum... Acaba biliyorlar mı?

Bilmelerine imkân yok, değil mi? Hudson ve ben inanılmaz derecede dikkatliydik. Yani en azından Vegas'ta sarhoş olup evlenen düşüncesiz iki aptalın olabileceği kadar dikkatli.

Fazla düşünüyorum. Çok fazla düşündüğüm ortada ama müdahaleci düşüncelerimin coşmasına izin verdiğimi bilmeme rağmen kendime engel olamıyorum.

Buradaki kimse Vegas'ta ne yaşadığımızı bilmiyor.

Kimse Hudson Wilde'la evli olduğumu bilmiyor.

Evli.

Bu kelime hâlâ midemi bulandırıyor.

Abimin en yakın arkadaşıyla evlendim.

Aman Tanrım, bu Josie'nin beni okumam için ikna etmeye çalıştığı aşk romanlarından birinin hikâyesi gibi. Artık okumama gerek yok, doğrudan yaşıyorum. Elvis töreni ve her şeyiyle.

Bu hayat benim hayatım mı?

Sorun değil. *Kesinlikle sorun değil.*

Endişelenecek hiçbir şey yok.

Boşanacağız ve hiç kimse Hudson'la sarhoş olup Elvis'in gazabına uğramış bir gecede düşmanlıktan... Bu her neyse artık ona nasıl ulaştığımızı öğrenmek zorunda kalmayacak.

"Wilde." Mason'ın sesi kabinde yankılanarak düşüncelerimi bölüyor. Yanımdaki koltuğu işaret ederken kendine has sırıtışını görmek için yukarı bakıyorum. "Bu kadar üzülme. Molly'nin yanında boş yer var. Ben de tam oraya oturacaktım... Rica ederim."

Hadi ama Mason. *Bu çocuğu öldüreceğim.* Farkında bile olmadan her şeyi daha da kötüleştirmenin bir yolunu buluyor.

İşleri batırmak onun doğal yeteneği olabilir.

Mason, güzel bir günde bile başa çıkması zor biri, şimdi bir de ben hâlâ akşamdan kalma ve Vegas'ta yaşananlardan dolayı huysuzken hiç çekilmiyor.

Gözlerimi kırptırıyorum, sonra da Mason'ın arkasındaki koridor-da yürüyen, piyangoyu kazanmış gibi rahat görünen Hudson'a bakıyorum. Mason'a dik dik baktığımı görünce yüzünde güller açıyor.

"Gerçekten mi Mason?" diye soruyorum olması gerekenden daha sert bir sesle. "Herkes bir iyilik yap ve bazı düşüncelerini kendine sakla, olur mu?"

Mason sanki beni kızdıracak bir şey söylememiş gibi omuz silkiyor. “Artık aranız iyi, yani niye yanına oturmasın ki... Tabii eğer...”

“İyiyiz,” diye homurdanıyorum. Abimin en iyi arkadaşlarından biri olduğu için Mason’ı sevsem de şu anda ondan nefret ediyorum.

Hudson’ı omzundan tutup onu yanımdaki koltuğa adeta itiyor. “İyi eğlenceler Hudson.” Pis herif bana bakmadan önce sırtıtıyor. “İddia sözleşmenizde yazıyor,” diye takılıyor. “Şu küçük yazıları okumayı öğrenin artık.”

“İddia sözleşmesi”ni nereye sokabileceğini göstereceğim ona.

Güneş görmeyen bir yer.

Hudson koltuğa çökerken, “Hiçbir şey imzalamadım,” diyorum ciddi bir tavırla kollarımı kavuşturup.

“İmzalaman gerekmiyordu.” Mason yan tarafımızdaki sıraya geçiyor. “Sözlü bir anlaşma ama kanunen bağlayıcı.”

“Öyle mi?” Bir kaşımı kaldırıyorum.

“Evet,” diyor Mason son harfi vurgulayarak. “Ve sırf eğlence olsun diye, iddiayı kaybeden kişinin bir sonraki yardım etkinliğinde örgü bir kombin giymesine karar verdik.”

“Bu ne, yaz kampında mıyız? Doğarken kız kardeşinden ayrılmış ergen bir kız olduğunu bilmiyordum.”

“Sana ne kadar komik olduğunu daha önce söyleyen oldu mu Moll?”

“Pek olmadı Mason. Şimdi lütfen bana bunu uydurduğunu söyle. Eğer öyle değilse senin için gerçekten endişeleniyorum.”

“Ne düşünüyorsun?” Bir kaşını kaldırıyor.

Hudson arkasına yaslanıp kolunu benimkinin yanındaki kol dayanağına koyuyor. “Örgü bir kombinle çok seksi olurdum.”

“Aptal gibi görünürdün.” Kolunu itip fark etmemiş gibi yapıyorum.

“Dikkatli ol,” diyor Hudson sadece benim duyabileceğim bir şe-

kilde. “İnsanlar yaptıklarını gerçekten umursadığını düşünebilir.”

“Yani?”

“Giyim tercihlerimi umursuyor musun? Umursadığını düşünebilirler.”

“Umursuyorum,” diye fısıldıyorum. Bana bakışı nabzımı hızlandırıyor. Bana hissettirdikleri sinir bozucu. Nabzımı hızlandırmak nedir ya?

Sorun ondan hoşlanmamam değil. Sorun ondan çok hoşlanıyor olmam ve en korkutucu kısmı bu. Böyle hislerim varken kendime güvenmiyorum. Ona tamamen kendimi kaptırmayacağıma dair kendime söz veremiyorum.

Ama onunla olamam, bu asla yürümez. Kendimi böyle birine tamamen kaptırma düşüncesi bile aklımı karıştırıyor.

Ona her şeyi anlatmam gerekirdi...

Buna hazır değilim.

Bana gülümsemeye devam ediyor. Nasıl oluyor da bu kadar sakin kalıyor?

Belki de o senden senin ondan etkilendiğin kadar etkilenmiyordur.

Saçmalık.

Etkileniyor.

Sadece benden daha güçlü.

Birkaç dakika sonra uçak havalanıyor ve ben Hudson'dan yayılan ısıdan veya Mason'ın bizi bir kartal gibi izlemesinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Mason bizi izlemez olur mu hiç, adam entrika için yaşıyor. Magazin programı izler gibi izliyor bizi.

Telefonumu çıkarıp eski fotoğraflara amaçsızca göz atıyorum. Hudson'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

“Kıpır kıpırsın,” diyor birkaç dakika sonra.

“Kıpır kıpır değilim.” Parmaklarım hareket etmeyi bırakıyor ve kanıtlamak için kıpırdamadan duruyorum.

“Kesinlikle kıpır kıpırsın.” Bana doğru eğiliyor. “Uçmayı sevmediğini unutmuşum. Yapabileceğim bir şey var mı?”

Burnumu kırıştırarak ona dönüyorum. “Hayır, mesele o değil. Dünden sonra bu kadar saat boyunca senin yanında sıkışıp kalmak istediğimden emin değilim.”

Sırıttıyor. “Uçakta seks yapanlar kulübüne katılmak isteyeceğinden mi korkuyorsun? Karşı konulmaz olduğum için özür dilerim.”

“Sadece merak ettiğim için soruyorum... 30 bin fitte birini öldürmekle ilgili özel bir yasa var mı, yoksa deniz hukukundaki gibi her şeyin serbest olduğu bir durum mu söz konusu? Bir arkadaşım soruyor da.” Ona şeker gibi bir gülümsemeyle bakıyorum.

Hudson cevap veremediği için Mason araya giriyor. “Hey Wilde, acaba bize yardımcı olabilir misin?”

“Ne oldu?”

Ve böylece dikkatler artık benim üzerimde olmadığı için artık rahat bir nefes alabiliyorum.

“Senin kötü alışkanlıklarından bahsediyorduk. Eklemek istediğin bir şey var mı?”

Hudson homurdanarak başını koltuğa yaslıyor. “Tam da böyle bir uçuş istiyordum. Bir zamanlar arkadaşım olarak gördüğüm insanların beni herkesin önünde küçük düşürmesiyle geçecek bir zaman dilimi.”

“Hadi ama,” diyor Mason, belli ki eğleniyor. “Bunların hepsi Molly’nin iyiliği için.”

“Anlamıyorum,” diyor Hudson. “Ve gerçekten istediğimden bile emin değilim.”

“Bilirsin işte, senin halkla ilişkiler felaketlerinden biri için hasar kontrolü yapması gerekirse diye.”

Donakalıyorum, midem bulanıyor. Mason biliyor mu? Hayır, nereden bilebilir ki, mümkün değil. Yok yok, bilemez. Saçma sa-

pan konuşup ortalığı karıştırıyor işte. Onun tarzı bu. Yine de Hudson'ın bakışlarının bir anlığına bana kayması, koltuğuma gömülüp kaybolma isteği uyandırıyor.

“Pekâlâ.” Mason'ın ellerini ovuşturduğunu göz ucuyla görebiliyorum. “Öncelikle Wilde'in ne olursa olsun ışıkları kapatmayı unutacağı gerçeğiyle başlayalım. Evine hangi saatte giderseniz gidin, her ışığın açık olacağını garanti ederim.”

“Ortamın aydınlık olmasını seviyorum,” diyor Hudson omuz silkerek.

“Elektrik ucuz değil,” diye alay ediyorum.

“Özellikle de gezegenimizi önemsiyorsanız,” diye karşılık veriyor Mason ama ne tür bir şaka yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. İroni o kadar yoğun ki boğulabilirim. Yıllardır Mason'ın yanındayım ve ekipte çalıştığım süre boyunca çevreyi umursadığına dair herhangi bir şey yaptığını görmedim. Lanet olsun, adam geri dönüşüm bile yapmıyor. Parlak mavi çöp kutusu onun çöprü için yalvarırken normal çöplerin arasına bir teneke kutu attığını bile gördüm. Şimdi çıkıp Hudson'a gezegeni nasıl kurtaracağını mı söylüyor?

Ama buna cevap vermiyorum çünkü Mason'ın Hudson'ı savunduğumu düşünmesini istemem.

Hudson'a doğru yaklaşıp sadece onun duyabileceği şekilde, “Işıkları açık mı bırakıyorsun?” diye soruyorum bir kaşımı kaldırarak.

“Sanırım evet,” diye itiraf ediyor dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken. “Suçluyum, ne olmuş yani?” diye haykıran türden bir gülüş bu.

“Sanırım mı?” diyor Mason. “Takım otobüsünde ışıkları açık bırakıp aküyü bitirdiğin zamanı hatırlamıyor musun?”

Mason'a dönüp gözlerimi kısıyorum. “Niye bizi dinliyorsun?”

“Fısıldıyordun, o yüzden önemli olabileceğini düşündüm.”

“Yani kulak misafiri olmaya mı karar verdin?”

“Elbette.”

“Kendi işine bak Mason,” diye karşılık veriyorum gözlerimi devirerek.

Hudson konuşmaya çok geç kalarak, “Bir kere öyle denk gelmişti,” diyor.

Ona bakmak için koltuğumda dönüyorum. Bitkin ama aynı zamanda ateşli görünüyor. Bu adam sağlığım için tehlikeli.

“İki kere oldu,” diye araya giriyor Aiden arkamızdaki sıradan.

Cidden mi? Takım toplantısı mı yapıyoruz? Sırada ne var, müdahale toplantısı mı? Belki biri Hudson’ın eksikliklerinin yazdığı bir liste çıkarır.

Şimdi düşününce aslında o kadar da kötü bir fikir değil. Belki de bana her baktığında onunla yatağa girmemi engeller.

Hudson homurdanarak elini yüzüne götürüyor. “Tamam, peki. İki kere oldu. Ama birinin bana hatırlatması gerekiyordu.”

“Sorumluluk böyle bir şey değil,” diyorum gülüşümü gizleyemedim.

“Gördün mü? Molly bile aynı fikirde.” Mason kıkırdıyor.

Hudson’ın gözleri kısılıyor. “Hain. Benim tarafımda olman gerekiyor.”

“Neden senin tarafında olayım ki?” diye karşılık veriyorum.

“Çünkü içten içe benden hoşlanıyorsun,” diye mırıldanırken gülüşü geri geliyor.

Gözlerimi devirip homurdanıyorum. “Anca rüyada görürsün.”

Hudson’ı şaka yollu eleştirmeye devam ediyorlar; Aiden da Mason’a katılıyor ve Hudson’ın başkalarının tabaklarından yemek çalma eğiliminden şaibeli müzik zevkine kadar her şeyi sıralıyorlar.

“Ne düşündüğünüz umurumda değil,” diyor Hudson bir nokta-

da. “Britney Spears’ın ‘Toxic’i¹⁸ 2000’lerde çıkan en iyi şey.”

“Hâlâ 2000’lerdeyiz aptal,” diye mırıldanıyor Aiden.

Hudson yapmacık bir sinirle kollarını kavuşturuyor. “Cevabımın arkasındayım.”

“Sorun değil, yeter ki şarkı söylemeye başlama.”

“Meydan okuma kabul edildi Slate.”

“Bu bir meydan okuma değildi Wilde. Lanet olsun Mason, eğer bu herif şarkı söylemeye başlarsa suçlu sensin.”

“Bu nasıl benim suçum oluyor?” diye soruyor Mason.

“Bu boku sen başlattın.” Aiden iç çekiyor.

Hudson, Britney diskografisindeki tüm şarkıları söylerken gülmekten nefes alamıyorum. Eski baş düşmanımla evlenmenin tuhaflığını unutup kendimi Redville Saints kaosuna ve tüm bu tuhaflıklara kaptırmak kolay. Bu adamlar ailem gibi ve onlarla birlikteyken her şeyin yoluna gireceğini düşünmek kolay.

Ama sonra Mason midemi bulandıran bir şey söylüyor. “Wilde’in o kızın evinden gizlice çıkarken kızın babasına yakalandığı zamanı hatırlıyor musun? Adı neydi onun?” diye soruyor. Kaskatı kesiliyorum, gülümsemem anında sönüyor. Hudson’ın gülümsemesi de kayboluyor ve bakışları bana kayıyor.

“Öyle bir şey olmadı,” diyor Hudson kararlı bir şekilde.

“Hadi canım,” diyor Mason. “Nasıl olmadı? Pencereden çıkıp gül çalılarının arasına düşmüştün.”

“Düşmedim,” diye ısrar ediyor Hudson, sesi artık gergin.

“Düştüğüne eminim,” diye araya giriyor Wolfe. O nereden çıktı peki şu an? Oturduğu yerden bizi duyabildiğini bilmiyordum.

“Beyler,” diyor Hudson sertçe. “Yeter artık.”

Sesi onları susturmaya yetiyor ama olan oldu bir kere. Beynim dönüyor ve Hudson’ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, san-

18- Britney Spears, “Toxic”, In the Zone albümü, 2003. (e.n)

ki bir şey söylememi bekliyormuş gibi.

“Cadı,” diye başlıyor alçak bir sesle ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

“Yapma,” diyorum sessizce, dümdüz karşıya bakarak. “Duymak istemiyorum.”

İç çekip koltuğuna yaslanıyor. “Doğru değil,” diyor, sesi neredeyse fısıltı gibi.

Ona doğru dönerken göğsüm sıkışıyor. “Soran olmadı.”

“Biliyorum,” diyor donuk bir ifadeyle. “Ama yine de bilmeyi hak ediyorsun.”

İkimiz de konuşmuyoruz, uçağın gürültüsü sessizliği dolduruyor.

Ona inanmak istiyorum. İnanıyorum da. Ama yanımda oturan adamı, hiçbir yerde peşini bırakmayan şöhretiyle bağdaştırmamak zor.

Sonunda derin bir nefes alıp düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. “En kötü alışkanlıklarının listesini tutmadığım için şanslısın,” diye mırıldanıyorum ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Yavaş yavaş sırtıtmaya başlıyor. “Çok fazla kâğıda ihtiyacın olacak.”

Uçak alçalmaya başladığında gerginlik tekrar azalıyor. Mason, pizzaya ananas koyulur mu koyulmaz mı diye Aiden’la tartışmakla o kadar meşgul ki Hudson’la aramızdaki tuhaflığı fark edemiyor.

Pistte taksi yaparken Hudson daha da yaklaşp fısıldıyor. “Hey!”

Bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. “Ne?”

“İyi misin?” diye soruyor, sesi şaşırtıcı derecede nazik.

Yutkunarak başımı sallıyorum. “Evet. Sadece... yorgunum.”

Beni inceleyip başını sallıyor. “Ben de.”

Bu sefer sesinde alaycı bir ton yok, dudaklarında alaycı bir sırıtma yok. Sadece dürüstlük var.

Bunun için minnettarım ve bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

KUPAYI KAZANDIKTAN SONRA BÖYLE BİR YERDE OLACAĞIMI HİÇ DÜŞÜNMEZDİM. Ama işte buradayım, gözlerimin seğirmesine neden olan korkunç floresan lambalarıyla dolu cansız bir ofiste oturuyorum. Cidden insanlar bu şeylerin altında nasıl çalışıyor? Kendimi kötü bir suç filminde gibi hissediyorum.

En kötü yanıysa buranın üç gün içinde gittiğim üçüncü ofis olması. “Durumu idare edecek” doğru avukatı bulmak beklediğimden çok daha zor.

Ayrıca “durum” kelimesinden nefret ediyorum. Sanki lisedeymişim ve sokağa çıkma yasağından sonra gizlice kaçarken yakalanmışım gibi hissettiriyor. Babamın sert sesiyle bana ne kadar potansiyelim olduğunu ve onu nasıl heba ettiğimi söylediğini duyar gibiyim.

Spoiler uyarısı: Heba etmedim.

Molly şu anda yanımda oturuyor.

Ellerini kucağında sıkıca kenetlemiş, sanki çılgınca hareketler

yapmaya başlayacağından korkuyormuş gibi. Bu tek başına endişe verici bir şey değil ama bacağını oynatma şekli beni telaşlandırıyor. Öylesine sarsılıyor ki ucuz ve kalitesiz toplantı masası sallanıyor.

Evet, burası pek de iyi bir izlenim vermiyor. Avukatın sağlam bir masayı bile karşılayacak kadar parası yoksa boşanma davamı nasıl ona emanet edebilirim?

Titremeyi durdurmak için ayağımı sandalyesinin bacağına bastırıyorum ama bana sert bir bakış atıyor.

“Ne?” diye fısıldıyorum. Bana neden ölümcül bir bakış attığını çok iyi biliyorum.

“Yok bir şey,” diye öfkeyle karşılık veriyor.

Doğru bir hukuk danışmanı bulma yolculuğumuzda karşılaştığımız üçüncü avukat, biraz dar bir takım elbise giymiş, kel bir adam.

Beni o da etkileyemiyor.

Kravatının rengi, donuk sesine rağmen bir kişiliği olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuş gibi agresif bir şekilde yeşil. Ama gözlerimi acıtmaktan başka bir işe yaramıyor. Yani anlıyorum elbette, “havalı” olduğunu düşünmemi istiyorsun. Ama yemezler.

Mesele şu ki bu saçma adamın bir kişiliğe sahip olmasına ihtiyacım yok. Kanunları bilmesi yeterli.

Gözlüklerini düzelterip aramızdaki masanın üstündeki dosyaya sanki hayatın anlamı orada yazıyormuş gibi bakıyor. *Spoiler* uyarısı: Yazmıyor. Tabii hayatın anlamı, Vegas'tayken alınan pişmanlık verici kararları içeriyorsa orası başka.

“Yani,” diyor avukat, görünürde hiçbir sebep yokken bir sayfa çevirerek, “evlilik iptali konusunda yardıma mı ihtiyacınız var?”

Bizi bir şeylerle suçlamak üzereymiş gibi duran adama sertçe gözlerini diken Molly'ye bakıyorum. Ayağa kalkıp toplantıyı terk etmesine çok az kaldı.

Yanımdayım Cadı. Durum kötü.

Bu danışmanlık sırasında fazla ayrıntı vermeyelim diye konuşmuştuk. Utandığımızdan değil. *Tamam, utanmayan benim.* Öte yandan Molly... Neyse konudan sapıyorum, mesele şu ki bu adam da pek güvenilir durmuyor.

“Evet,” diyor Molly sertçe, sesi tiz.

Avukat başını sallıyor, suratında hiçbir ifade yok. Molly’nin sinirlerini yatıştırmanın yolu bu mu dostum? Mükemmel bir tutum. Size hukuk fakültesinde bunu mu öğretiyorlar?

“Yakın zamanda gerçekleşen bir evlilikten bahsetmiştiniz.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. “Evet, öyle diyebiliriz.”

“Ve iptal etmenin en iyi çözüm olduğuna mı inanıyorsunuz?” İlk kez yüzümüze bakıyor.

Molly gerilmeye başlıyor; dizi tekrardan titriyor. Harika.

“Evet,” diyor çabucak.

Gözlerimi ona dikiyorum ve göğsünün çok hızlı inip kalktığını fark ediyorum. Panik atak geçirmek üzere. İşin aslı şu ki insanlar beni takımın soytarısı sanabilir ama insanları, özellikle Molly’yi çok iyi okuyabiliyorum.

Boğazımı temizleyip Molly’den önce araya giriyorum. “Gereksiz sorular sormadan, konuyu magazine sızdırmadan bunu gizlice halledebilecek birine ihtiyacımız var.”

Adamın ifadesi değişmiyor ama gözlerinde bir parıltı var. Belki de merak. Ya da açgözlülük. Ama kesinlikle özgüven değil. Gerçekten hiç iyi bir izlenim vermiyor.

“Elbette.” Sesi de ofisinin dekoru kadar yavan. Yok, böyle olmayacak. Bu evliliğin iptali ne kadar sürerse sürsün bu adama asla katlanamam. “Böyle durumlarda gizlilik esastır.”

“Harika.” Sandalyeme yaslanıyorum. “Peki sizinle anlaştık diyelim, bu süreç ne kadar sürer?”

“Ayrıntılara bağlı.” Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. “Evliliğin koşulları, gerçekleştiği yargı bölgesi...”

Molly pat diye, “Vegas’taydı,” diyor, sonra hemen ağzını kapatıyor sanki çok fazla şey söylemiş gibi. Yüzü kıpkırmızı olunca gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Avukat kaşını kaldırıyor. “Vegas mı dediniz?”

Dudaklarımı ne kadar sıkıca bastırsam da ağzımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. Bu durumu benim kadar komik bulmayan Molly’ye dönüyorum. Yerin dibine girmek istiyormuş gibi duruyor.

Onun tepkisini görür görmez mideme yumruk yemişim gibi hissediyorum. Benimle evlenmekten heyecan duyacağını düşündüğümünden değil ama keşke evlenmemize bu kadar kötü tepki vermeseydi. Elbette bu bir hataydı ama dünyanın sonuymuş gibi davranmasına da gerek yok.

“Evet.” Bakışlarını ondan ayırmadan öne eğiliyorum. “Ülkenin en hızlı düğünleri. Arabadan sipariş verilen hazır yemek restoranlarının yemin edilen hali gibi hepsi.”

Molly bana dik dik bakıyor, yanakları kızarıyor.

Gözleri, “*Sus!*” diye bağılıyor.

“Doğru.” Avukat not defterine bir şeyler karalıyor. Ne yazdığını görmek isterdim. İçimden bir ses olumlu bir şey olmadığını söylüyor. Belki de hikâyemizi magazincilere satmaya karar verdiğinde kullanmak için not alıyordur.

Teknik olarak bunu yapamaz. Avukat-müvekkil gizliliği diye bir şey var. Ama ben ona hiç para ödemedim... *Gizlilik bu durumda da geçerli mi?*

Kafamda dönüp duran düşünceleri uzaklaştırmak için başımı sallıyorum.

“Peki bu birliktelik ne kadar zaman önce gerçekleşti?” Bunun yerine bir kanal tedavisi randevusu almalıydım. O bile bundan

daha eğlenceli olurdu.

“Bir hafta,” diye mırıldanıyor Molly neredeyse duyulmayacak şekilde. Avukat bu kez tepki vermiyor ama kaleminin hafifçe kıpırdadığını görebiliyorum. “Peki iptalin en iyi çözüm olduğuna emin misiniz?”

İkimiz de aynı anda, “Evet,” diyoruz ama Molly’nin cevabı benimkinden daha güçlü.

“Pekâlâ,” diyerek dosyayı kapatıp kalemi yan masaya bırakıyor.

“İşleme devam etmek için daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak fakat şimdiye kadar bana anlattıklarınıza dayanarak bunun basit bir süreç olacağını söyleyebilirim.”

Basit. Elbette. Şimdiye kadar bu konudaki hiçbir şey basit olmadı. Yarım saat sonra ofisten ayrılıyoruz. Gerginliğini hissetmek için ona bakmama gerek bile yok. Patlamaya hazır saatli bomba gibi yürüyor yanımda.

Otoparktan geçerken de sessizliği bozmuyor.

İkimiz de arabaya binene kadar tek kelime etmiyor. Arabaya binince de kollarını kavuşturup öylece camdan dışarı bakıyor.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Şey,” diyorum, “zaman kaybıydı.”

Molly bana dönerken gözleri kısılıyor. “Öyle mi düşünüyorsunuz?” diye soruyor ifadesiz bir şekilde.

Öyle mi düşünüyorum? Hâlâ kanal tedavisi yaptırmanın daha keyifli olacağını düşünüyorum ama bunu sesli dile getirmiyorum.

“O kadar da kötü değildi.” Omuz silkiyorum. “Yani ilk adam gibi hizmetleri için bize kupon teklif etmedi. Ya da ikinci adam gibi bir alana bir bedava kampanyası yapmadı. Sanki Elvis tarafından tekrar evlendirilip bir kez daha evliliğimi iptal ettirmem gerekecekmiş gibi. Beni nasıl bir adam sanıyor?”

“Bence oldukça açık, sence de öyle değil mi?” İç çekiyor. “Bu avukatların hiçbiri güven vermiyor.”

Sürücü koltuğuna yaslanıyorum. “Evet ama en azından bu ofis yanık patlamış mısır gibi kokmuyordu.”

Molly koltuğuna çöküyor. “Bunu tekrar yapacağımıza inanamıyorum. Üçüncü seferin şans getireceğini sanıyordum.”

“Üçüncü sefer asla şans getirmez,” diyorum. “Bu sadece insanların kendilerini daha iyi hissetmek için söyledikleri bir şey. İlk görüşte aşk gibi. Ya da ‘Sadece ucunu sokacağım,’ demek gibi.” Gülüyorum.

Bana ters ters bakıyor ama bakışında gerçek bir öfke yok. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Elbette oluyorum,” diyorum ona en güzel gülüşümü göstererek. “Ortamı yumuşatıyorum. Ben olmasam çok mutsuz olurdun.”

“Sen olmasan daha az sinirlenirdim.” Sinirli görünmeye çalışıyor ama dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi fark ediyorum.

Arabayı çalıştırırken gülüyorum. “Pekâlâ, sırada ne var? Dördüncü avukatı mı arayacağız, yoksa Elvis’in bizi arayıp hukuk danışmanımız olmasını mı bekleyeceğiz?”

Molly elleriyle yüzünü kapatarak sızlanıyor. “Bunu seninle yapmak zorunda kaldığıma inanamıyorum.”

“Hey, beni suçlama,” diyorum otoparktan çıkarken.

“Evet dedin, hatırlıyor musun? Bu yarı yarıya bir ortaklıktır Cadı.”

“Herhangi bir şeyi ciddiye aldığın oluyor mu?”

“Elbette.” Ona hızlıca bir bakış attıktan sonra tekrar yola odaklanıyorum. “Mesela hokey. Ve fantezi futbol ligim. Ve şu küçük garip evliliğimiz.”

Keskin bir kahkaha atıyor. “Bu bir evlilik değil Hudson.”

“Teknik olarak öyle,” deyip sırtıyorum ve şu an yüzünü görmüyorum ama suratında o en sevdiğim somurtkan ifadesinin olduğuna eminim. “Evlilik cüzdanımız var.”

“Kurtulmaya çalıştığımız bir evlilik cüzdanı,” diye belirtiyor.

“Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez ki,” diye takılıyorum. “Hat-ta tarihin en kısa evliliği rekorunu kırabiliriz diye düşünüyorum.”

Molly tekrar sızlanmaya başlıyor ama bu sefer gülmemeye çalışıyor gibi geliyor. “En kısa evliliğe bile yaklaşamadık. Hatırlıyor musun evliliği elli saat süren o ünlü çifti?”

“Ah, doğru,” diyorum başımı sallayarak. “O zaman daha etki-leyici bir şeyle yetinmek zorundayız. Mesela en uzun süren evlilik iptali süreci gibi. Bu hızla gidersek bunu halletmeden önce evliliği-mizin birinci ayını kutlayacağız.”

“Hiç komik değil,” diyor. Göz ucuyla ona baktığımda dudakla-rının hafifçe seğirdiğini görüyorum.

“Biraz komik,” diye karşılık veriyorum. “Yani bir düşün... Eğer böyle devam edersek belki de anne ve babamın evliliğinden daha uzun sürebilir evliliğimiz.”

Sonunda gülmeye başlıyor ve başını koltuğa yaslıyor. “Acayip bir insansın gerçekten.”

“Evet,” diyorum sırtarak. “Ama yine de benimle evlendin.”

“Bir daha seninle içki içmemem gerektiğini bana hatırlat.”

“Not aldım,” diyorum. “Ama şunu da belirteyim, ‘Evet,’ diyen sendin.”

“Bir kelime daha edersen bir sonraki avukatı tek başıma araya-cağım.”

Sağ elimi direksiyondan çekip teslim olurmuş gibi yapıyorum. “Pekâlâ. Uslu duracağım.”

“Kırmızı kar yağarsa.”

Bir süre sessizce araba sürüyorum. Daha önceki gariplik kay-boluyor. Çok tuhaf çünkü bu karmaşa dayanılmaz olmalıydı ama nedense bu durumun içinde Molly ile birlikte olmak... Bunu biraz daha çekilir hale getiriyor.

Hatta belki de eğlenceli bile denebilir.

Göz ucuyla ona bakıyorum, dalgın bir şekilde parmaklarını dizine vuruyor. Bakışımı yakalar yakalamaz kaşını kaldırıyor.

“Ne?”

“Hiçbir şey,” diyorum hızla ve tekrar yola odaklanıyorum.

Çaktırmamaya çalışıyor ama pencereye dönmeden önce bir an daha beni izlediğini hissedebiliyorum.

Evet, her şey çok saçma.

Ama açık söyleyeyim bu durumu düzeltmek için acelem yok.

En azından henüz yok.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Mason: Nerelerdeydin Wilde? Kayıplara karıştın resmen.

Aiden: Senden haber alamadık. Mesaj bile atmadın. Tarikata falan mı katıldın? Yardıma ihtiyacın varsa iki kere göz kırp.

Hudson: Hayattayım. İlginiz için teşekkürler.

Mason: Hayatta olduğun şüpheli. Son zamanlarda senden laha sosyal hayaletler gördüm.

Dane: Komik bir şey duymak ister misiniz?

Aiden: Her zaman.

Mason: Lütfen Hudson'ın utanç verici bir şey yaptığını söyle.

Dane: Tabii ki yaptı. Dün onu anacaddede araba sürerken gördüm. TAKIM ELBİSEYLE.

Mason: Takım elbise mi??? Hudson Wilde mı? Takım yemeklerine eşofmanla gelen adam mı?

Aiden: O muydu acaba? Belki de şeytani ikizidir.

Hudson: Benim şeytani ikizim yok.

Mason: Hayır dostum, şeytani ikiz SENSİN. Takım elbise ne iş? İş görüşmesi mi? Sonunda kurumsal hayata mı geçiyorsun?

Aiden: Kendine işini kaybettirecek kadar kızdırmış Koç'u

kesinlikle.

Hudson: Çok komik. Sizi hiç ilgilendirmez.

Dane: Takım elbise giymiş Hudson herkesi ilgilendirir. Düğüne gidiyormuş gibi görünüyordun.

Mason: Düğün mü? Dur bir dakika. Bize söylemediğin bir şey mi var?

Hudson: Sakin ol. Düğüne gitmedim.

Aiden: Geç mi kaldın? Tam senlik hareket.

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Mason: Şüpheli bir sessizlik. Kardeşimde var bir işler.

Dane: Hiç şüphe yok. Hudson Wilde sıradan bir hafta içi günü takım elbise giyiyor. Yemezler.

Aiden: Muhtemelen eşofmanına kahve döktü ve panikledi.

Mason: Ya da gizlice mafyaya sızdı.

Hudson: Mafyaya da sızmadım, paniklemedim de.

Dane: Takım elbisen öyle demiyor ama.

Mason: Dürüst ol, başın belada mı? Annişkon ve babişkon sonunda seni sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için cezalandırdılar mı?

Hudson: Kendinize bir hobi bulun.

Aiden: Benim hobim sana sataşmak.

Dane: Aynen benim de.

Mason: Soruyu cevapla: NEDEN TAKIM ELBİSE WILDE?

Hudson: Asla bilemeyeceksin.

Dane: Şüpheli.

Mason: Fazlasıyla şüpheli. Haberlere çıkıp çıkmadığını görmek için “Hudson Wilde takım elbiseyle görüldü” diye Google’da aratacağım.

Hudson: İyi şanslar. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.

Aiden: Bir şey saklıyor.

Mason: %100. Bunu Hudson Gizemleri listesine ekliyorum.

Dane: Öğreneceğiz. Her zaman öğreniriz.

Hudson: Rüyanızda görürsünüz beyler.

Mason: Birilerinin götü tutuştu.

Hudson: Sohbeti sessize alıyorum.

Aiden: 😊 Hayvan gibi suçlu.

Mason: Bu burada bitmedi.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Hudson

BUZUN ÜSTÜNDEYKEN EVİMDE GİBİ HİSSEDEBİLİYORUM. Orada tamamen kendim olabiliyorum.

Benim için önemli olan taraftarlar değil, önemli olan maç.

Buzda kayan pakın sesi.

Kaydığım sırada bıçakların çıkardığı ses.

Her şeyin kaybolduğu o anlar.

Benim terapim de bu işte.

Özellikle de arkadaşlarla takılırken, antrenman yaparken öyle rahatlıyorum ki.

Sadece gülüp şakalaşıyoruz.

Bugün üzerimizde baskı yok, Koç'un emirleri olmadan birkaç arkadaş eğlenip güzel vakit geçiriyoruz.

Mason, gelecek sezon “herkesi hayrete düşüreceğine” inandığı bir tür kurtarış üzerinde çalışıyor ama gördüğüm kadarıyla bu onu daha çok yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi gösteriyor. *Hem de sarhoş bir çocuk.*

Orta sahaya bir pak koyup kalenin sol üst köşesine dikiyorum gözümü. Tam konsantrasyon halindeyim, şut atmaya hazırlanırken sopam havayı kesiyor ama sonra...

Dikkatim dağılıyor.

O.

Yedek kulübesinde oturmuş, sahayı izliyor. Çalışıyormuş gibi bir hali var ama bugünkü antrenman resmi bir antrenman değil, yani aslında burada olması gerekmiyor.

Dane, Mason'ın "buz üstünde yürüme" performansını not almasını istemediği sürece, ki bu şüpheli, onun varlığı kesinlikle bir sürpriz.

Molly Sinclair bugün kot pantolon ve uzun kollu siyah gömlek giymiş, rahat bir kıyafetle karşımızda. Bacak bacak üstüne atmış, tabletini kucağında dengeliyor. Sanki yaptığımız her hareketi analiz ediyor gibi görünüyor ama ben gerçeği biliyorum.

Çalışmıyor. Burada olması gerekmiyor.

Benim için gelmiş.

Beni izliyor.

Ya da en azından ben öyle umuyorum.

"Selam Wilde." Mason kaleden çıkıp bana doğru kayıyor. Sopasıyla hafifçe dizimin arkasına vuruyor.

İyice yanıma yanaştığı sırada, "Ne?" diye mırıldanıp onu hafifçe ittiriyorum.

"Kız arkadaşın burada," diyor sırtarak.

"Kapa çeneni Aslan. O benim kız arkadaşım değil." Ses tonum hiç inandırıcı değil ve bunu Mason da çok iyi biliyor.

Mason kaşlarını kaldırıyor, yalanımı elbette yemiyor. "Doğru. Zaten ben de ligin en iyi kalecisi değilim. Peki öyleyse ona neden aşk acısı çeken bir ergen gibi baktığını bana söylemek ister misin?"

Onu görmezden gelerek sopamı paka vurmak için doğrultuyo-

rum. Mason da kalesine geri kayıyor ve sopasına yaslanarak şutumu kurtarmaya hazırlanıyor. “Cidden, git ve onunla konuş. Biraz zarif ol dostum.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye cevap veriyorum çabucak. Kendimi korumaya çalıştığım o kadar belli ki şu an utancım-dan yerin dibine girmek istiyorum.

Mason homurdanarak ters yönde kaymaya başlayıp pistten ayrılıyor. “Hı hı evet, bilmiyorsun.”

Uzun bir nefes veriyorum. Kalbim bir saat boyunca sprint antrenmanı yapmışım gibi çarpıyor ve Mason’ın haklı olduğunu biliyorum. Molly’nin orada oturduğunu fark etmemiş gibi davranarak kendime iyilik yapmıyorum.

Bordlara doğru kayıyorum.

Yedek kulübesine vardığımda nabzım iki katına çıkıyor. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Neden buradayım bilmiyorum. Yıllardır doğaçlama konusunda başarılı olduğumu düşünürüm ama nedense Molly söz konusu olunca dilim dolaşacakmış gibi hissediyorum.

Ben içeri girerken kapının gıcırdamasıyla Molly irkilerek başını kaldırıyor.

“Hudson?” diyor şaşkınlıkla. “Burada ne işin var? Buzda olman gerekmiyor mu?”

Omuz silkip duvar dibine yaslanıyorum. Yani buraya onun için geldiğim apaçık belli olsa da en azından rahat görünmeye çalışıyorum. Hayatımdaki tüm seçimlerimden dolayı pişmanlık duyduğum bir an.

“Bir mola verip buraya bakayım dedim. Harıl harıl çalışıyor gibi görünüyordun.”

Gözlerini kısıyor. “Ekip burada değil. Tam olarak neye bakıyorsun?”

“Sana,” diyorum lafı dolandırmadan. Son zamanlarda pek kendinde değil. Avukat arayışımızdaki her başarısızlıkla birlikte daha fazla endişelendiğini hissedebiliyorum.

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yanakları kızarmaya başlıyor. Bu telaşlı halini görmeye bayılıyorum. Bakışlarını benden ayırıp tabletine çeviriyor, kendini toparlamaya çalışıyor belli ki.

Kimse numaranı yutmuyor Cadı. Beni görünce sevindiğini itiraf et.

“İyiyim,” diyor bir süre sonra ama sesi gergin.

“Evet, görebiliyorum. Çok çalışıp emek veriyorsun.”

“Birisi yapmak zorunda.” Gözleri hâlâ ekranda; bana bakmayı reddediyor. Çok tatlı. Beni görmezden gelmeye devam ederse onu rahat bırakacağımı düşünüyor.

Spoiler uyarısı: Asla işe yaramayacak.

Kollarımı kavuşturup bir adım daha yaklaşıyorum. “Kabul et. Sen sadece beni kayarken izlemekten hoşlanıyorsun.”

Bu sözleri duyar duymaz başını kaldırıyor. “Anlamadım?”

“Duydun beni,” diye karşılık veriyorum. “Burada durmuş beni izliyorsun. Hem de gizlemek gibi derdin de yok.”

“Çalışıyorum.” Daha dik oturuyor. “Her şey senin etrafında dönmüyor Hudson.”

“Tabii ki dönüyor.” Bir adım daha yaklaşıyorum. “Peki, tablette ne var? Antrenman istatistikleri mi?” diye soruyorum. “Bugünkü muhteşem performansıyla ilgili notlar mı?”

Dudaklarını ince bir çizgi haline getirip ekranı benden uzaklaştırıyor. “Saçmalıyorsun.”

“Yine de,” diyorum yanındaki masaya yaslanarak, “hâlâ buradasın.”

Gözlerini devirse de ağzının kenarında beliren gülümsemeyi engelleyemiyor. “Başka işin yok mu senin? Pakı kovalamak ya da yüzüstü düşmek gibi?”

“Çok tuhaf,” diyorum, başımı eğerek. “Biz Vegas’tayken yüzüstü düştüğümünden hiç bahsetmedin.”

Gözleri büyüyor ve yanakları pespembe oluyor. “Sakın yapma.”

Gülümsüyorum. “Ne yapmayayım? Elvis’in yeminlerini mi hatırlatmayayım? Yoksa senin de her şeyi bile isteye yaptığını mı?”

“Hudson.” Muhtemelen birinin bizi duyacağından endişelenip cam bariyerlere doğru bakıyor. “Bunu herkesin önünde konuşmaya karar vermiştik.”

“Bizden başka kimse yok,” deyip yaklaşıyorum. “Ve şunu bilmeni isterim ki Elvis görse bizimle gurur duyardı.”

Ellerini yüzüne kapatarak sızlanıyor. “Neden böylesin?”

“Çekici miyim? Dayanılmaz mı? Yoksa müthiş bir şekilde yakışıklı mıyım?” diyorum.

“Sinir bozucusun,” diye parmaklarının arasından mırıldanıyor.

Elimi uzatıp omzuna koyuyorum. “Hadi ama Cadı, kabul et. Benden hoşlanıyorsun. Birazcık.”

Elimi ittiriyor. “Sen katlanılmaz birisin.”

“Bu da sevimli olmakla aynı şey,” diyorum.

Başını sallarken dudakları seğiriyor hafiften. “Sen imkânsızsın.”

“Yine de...” Ona yaklaşıyorum, dudaklarım neredeyse onun dudaklarına değecek. “Benimle evlendin.”

Suratıma yumruk atmak ile beni öpmek arasında gidip gelirken nefesi kesiliyor.

“Hudson.” Sesi beni hazırlıksız yakalıyor.

“Evet?” Kaşlarımı kaldırıyorum.

“Mason seni aramaya gelmeden önce antrenmana dönmelisin.”

Başımı sallıyorum. “Gelmeyecek.”

“Neden?”

“Çünkü sarhoş bebek hareketini mükemmelleştirmekle meşgul,” diyorum gülümseyerek.

Molly hafif ve beklenmedik bir sesle gülerken her şey kayboluyor. Bu aptal küçük kutuda sadece biz varız ve ben başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

“Sen imkânsızsın.” Başını sallıyor.

“Bunu zaten söyledin. Hem ayrıca hiç önemi yok, benden kurtulamazsın.”

Başını geriye doğru çekmesiyle aramızdaki mesafe artıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor ve bunu düzeltmem gerekecek. “Şimdilik.”

“Şimdilik.” Elimi uzatıp çenesini okşuyorum. “Ama benim için sorun değil.”

“Benim için de sorun değil,” diye fısıldıyor ve o anda hapı yuttuğumu anlıyorum.

Bu işi de çözdükten sonra ona doğru bir hamle yapıyorum ve dirsekleriyle tutunana kadar onu hafifçe yere yatırıyorum, böylece kimse bizi göremez.

“Ne yapıyorsun?” Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. “Karımın tadına bakıyorum.”

Sanırım hayır diyecek ama bunun yerine sözlerim karşısında titremeye başlıyor.

Hiç itiraz etmiyor.

Kıçını kaldırıyor ve iç çamaşırını çıkarmam için bana bolca yer açıyor.

Çıkardıktan sonra benim olan şeye bakıyorum. Amcığı parıltıyor. Sıcak, ıslak ve boşalmaya hazır. Boşalacak ama bugünlük sadece dilime.

Onu doğru düzgün becermek için yeterli zaman yok. Ama yine de eriyip gittiğini görmek istiyorum.

Molly Sinclair’in boşalması en sevdiğim manzara. Onu boşaltmak... En sevdiğim eğlence.

Öne eğilip ellerimi uyluklarına koyarak bacaklarını aralıyorum, sonra dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarında suçluluk tadı var.

Dili benim dilimin etrafında dönüyor. Onu bir iki kez öptükten sonra üçüncü öpücükte geri çekilip ağzımı çenesine doğru hareket ettiriyorum.

Yavaş hareketlerle boynuna doğru bir çizgi çiziyorum, dilimi çukuruna daldırıp sonra açıkta kalan köprücük kemiğine doğru hareket ediyorum.

Hâlâ gömleği üzerinde olduğundan aşağıya inip keşfime devam etmek için yerimi buluyorum. Bu sefer ağzım onun tenine değdiğinde dişlerim yumuşak etine sürtünüyor.

Onun istediği yere doğru yaklaşıyorum ama oraya gitmiyorum. Bunun yerine bacağını yukarıdan aşağıya öpüyorum.

Elleriyle saçımı çekiyor ve başımı kaldırdığımda Molly'nin bana baktığını görüyorum, gözleri arzuyla yanıyor.

“Bir daha sakın çekilme.” Dilim onun istediğinin tersi yönde aşağı doğru inmeye başladığında inliyor.

Bacakları isyan edercesine titriyor. “Lütfen.”

“Sabırlı ol.” Dilimle yukarı doğru yalarken tüylerim diken diken oluyor.

Ağzından bir inilti kaçıyor ama yine de ona istediğini vermiyorum. “Sana hiç kimse pislik olduğunu söyledi mi?”

“Vay canına, bu kadar sabırsız olduğunu bilmiyordum Cadı.” Kıkırdayarak gülüyorum.

Uyluklarını dişliyorum. Sonra da dilimi çıplak amının dudaklarında gezdirip dolgun tenini öpüyorum.

“Ağzımla seni becermem için bana yalvar.”

“Hayır.”

Öne eğilip klitorisine üflememle bütün vücudu titremeye başlı-

yor. Dudaklarından ilkel bir inilti kaçıyor.

Derken geri çekiliyorum. “Yalvar bana Molly.”

Yukarı bakıyorum, cam gibi bakışlarını yakalıyorum; zevkten ağzı açık, onu tatmin etmem için gözleriyle sessizce yalvarıyor.

Başını salladığında ona doğru yaklaşıyorum, dilimi yarıklarının altından üstüne doğru gezdiriyorum.

“Ne istediğini söyle. Yapacağım.”

“Beni dilinle becer.”

“Aferin uslu kız. Senin isteğin benim için emirdir karıcığım.”

Ve dediğimi yapıyorum. Dudaklarım yukarı doğru hareket ediyor, klitorisini bir kez öptükten sonra ağzıma alıyorum.

Ben yalamak ile emmek arasında gidip gelirken ağzından yeniden ilkel bir inilti çıkıyor.

Dilim aşağıya doğru hareket ediyor ve klitorisini bırakıp ıslak deliğini buluyor. Karşımda kıvrana kadar dilimi içeri daldırıyorum, sonra dilimin yerine parmağımı koyuyorum.

“Siktir, çok sıkısın.”

Parmaklarımı yukarı doğru kıvrarak onun tatlı noktasını bulmaya çalışırken dilimle klitorisine geri dönüyorum.

“Seni burada becermek için neler vermezdim. Hemen şimdi. Siktir. Amin parmağımı çok sıkı kavırıyor. Sikimi istiyor.”

“Yap şunu artık,” diye inlemesiyle gülmeye başlıyorum.

“İstedğin bu mu? Seni sikmemi mi istiyorsun?” Bu sefer ısrarak ona tekrar sert bir öpücük konduruyorum. Onu çıldırtıyorum.

“Sadece konuşuyorsun.”

“Sen muhtaç bir küçük kızsın. Ama seni nasıl susturacağımı biliyorum,” dedikten sonra ağzımı klitorisine geri götürerek onun ağzıymış gibi davranıp karşımda eriyip dağılana kadar onu öpüyorum.

“Geliyorum.”

Tam da istediğim gibi dilimin üzerine geliyor.

Siktir, mükemmel.

Ve ona dediğim gibi...

Tamamen benim.

Orgazmın etkisinden kurtulduğunda sormadan edemiyorum.

“Benimle evli kalman çok mu kötü olur?”

“Hayır,” diyor üzgün bir şekilde. “Hayır, olmaz.”

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

KONFERANS SALONUNDA KARGAŞA VAR.

Odada iyi bir yer kapmak için sağa sola gidip gelen muhabirler kargaşaya neden oluyorlar.

Kameraların flaşları adeta gözleri kör ediyor.

Takımın düzenleyeceği yeni bağış kampanyasından bahsetmek için buradayız ama her zamanki gibi bu akbabalar için av sezonu açılmış durumda.

Yaklaşık on dakikadır tek kelime edemiyoruz.

Muhabirler kişisel sorular yağdırırken onlardan kaçmakla meşgulüz.

Herkes sinirli görünüyor ama ben iyiyim. Pek de iyi bir imajım olmadığı için buna alışkınım. Halkla ilişkiler ekibi beni çok iyi hazırladı: Gülümse, şaka yap ve konuyu saptır. Kısaca muhteşem kişiliğimle onları eğlendirdiğimi de söyleyebiliriz.

Genelde zor bir şey değil ama bugün göğsümdeki sıkışma bir türlü geçmiyor ve bunun tek sebebi Molly.

Takım arkadaşlarıma bakıyorum, hepsi benimle birlikte uzun masada oturuyor. Mason sandalyesine yaslanmış, sıkıntıdan patlayacakmış gibi görünüyor.

Aiden, her zamanki profesyonelliğiyle sezon dışı antrenman programı hakkındaki bir soruyu sakince yanıtlıyor. Dane ise huy-suzlanıyor.

Odaklanmaya çalışıyorum ama aklım Molly'de. Vegas'taki o kader gecesinden bu yana sekiz hafta geçti; sekiz haftadır avukat arıyoruz ama istediğimiz gibi biri çıkmadı karşımıza.

Hiçbiri bizim için uygun değildi, yani şu an için bu karışıklığın yüzümüze gözümüze bulaşmamasını dilemekten başka çaremiz yok.

“Hudson!” diyen bir ses beni düşüncelerimden koparıyor. Oda-nın sağ tarafındaki bir muhabirden geliyor. Kahverengi saçlı ve ona yakışmayacak kadar derin bir sesi var. Konuşmadan önce bana bakıyor. “Gelecek sezon için planlarınızı konuşalım. Saints'in bir kez daha kupayı kazanabileceğini düşünüyor musunuz?”

Gülümseyerek mikrofona doğru eğiliyorum. “Harika bir takımımız, harika bir kimyamız var. Odaklanmaya devam edersek bence şansımız büyük.”

Güvenli. Kolay. Sıradaki gelsin.

Araya giren başka bir muhabir, takımın az önce duyurduğu bağış etkinliği hakkında bir soru soruyor. Önemli bir soru. *Nihayet.*

Sonuçta hepimiz bu yüzden buradayız.

Mason'ın cevap vermesine izin veriyorum, o geri vermenin öneminden bahsederken ben de başımı sallıyorum.

Derken olanlar oluyor. “Hudson, bir soru daha.”

Sakin, rahat bir ses ama vücudumdaki her bir siniri yüksek alarm durumuna geçiriyor. Muhabire bakıyorum; jilet gibi bir takım giymiş, kurnazca gülümseyen yaşlı bir adam. Gözlüklerini düzelterip avını izleyen bir avcı gibi gözlerini gözlerime kilitliyor.

“Evlilik hayatının nasıl gittiğini bize anlatabilir misin?”

Oda sessizliğe gömülüyor.

Ciğerlerim yanıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Sanki oda da oksijen kalmamış gibi. Muhabirler, takım arkadaşlarım, halkla ilişkiler çalışanları, herkes sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana dönüyor.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor ama zihnim hızla çalışsa da yüzümü ifadesiz tutmaya zorluyorum.

Neler oluyor? Onun nereden haberi var?

Mason gerginliği bozan bir kahkaha atıyor. “Hudson evli mi? Evet, tabii. Adam daha pizza seçerken karar veremiyor.”

Oda kahkahalarla doluyor ama bu kısa sürüyor.

Kahretsin.

Muhabir buna inanmış gibi görünmüyor. Gözlerini benden ayırmıyor, gülümsemesi giderek genişliyor.

“Bu doğru, değil mi?” diye ısrar ediyor. “Evlendin.”

“Anlamadım?” Sesim çok gergin çıkıyor. *Kendine gel Wilde.*

Sakın çaktırma.

“Başka bir şekilde ifade edeyim,” diyor yumuşak bir sesle. “Takım arkadaşının kız kardeşiyle evlendiğin için soyunma odasında bir gerginlik var mı?”

Ardından gelen sessizlik, önceki kahkahalardan daha gürültülü. Soruları soran pislik hariç odadaki herkes donakalmış, sanki bir suç itiraf etmişim gibi bana bakıyor.

“Ne?” Sessizliği bölen, beklenti dolu keskin sesiyle Dane oluyor.

Ağzımı açsam da tek kelime edemiyorum. Beynim kısa devre yapmış gibi. Muhabir kaşlarını kaldırıyor ve yarattığı kaosu büyük bir zevkle izliyor.

“Pekâlâ Dane...” Dikkatini benden Dane’e çeviriyor. “Kız kardeşin ve Hudson adına mutlu musun?”

Dane gözlerini kırpıştırıp çenesini sıkıyor. Önce bana, sonra tekrar muhabire dönüyor. “Ben... ne... Neden bahsediyorsun sen?”

PR müdürümüz öne çıkıp, “Tamam, bu kadar yeter,” diye bağıarak muhabirin sözünü kesiyor. “Basın toplantısı sona ermiştir. Katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz.”

Oda yeniden kaosa sürükleniyor ama bu seferki öncekinden çok daha kötü.

Muhabirler bağıra çağıra soru soruyor, flaşlar patlatıyor ve ben hâlâ beynimi çalıştıramıyorum.

Neyse ki halkla ilişkiler ekibi hızlıca harekete geçerek bizi sahnedan indirip koridora götürüyor. Mason hariç herkes şaşkınlık içinde sessizliğe bürünüyor. Mason ise benim anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Muhtemelen iğrenç bir yorum ve duymadığım için mutluyum çünkü duyarsam onu yumruklamak isteyeceğime eminim. İçimden bir ses, bunun Koç’la ilişkimiz açısından hiç iyi olmayacağını söylüyor.

Basından uzaklaştığımız anda Dane bana dönerek hem şaşkınlık hem de öfke dolu bir ifadeyle soruyor. “Bu da neydi böyle?”

Kalbim hâlâ hızla atarken elimle saçlarımı düzeltiyorum. “Dane, açıklayabilirim...”

“Neyi açıklayacaksın?” diye bağıyor. “O muhabir az önce kız kardeşimle evli olduğunu söyledi. Kız kardeşim, lanet olsun. Lütfen bunun doğru olmadığını söyle.”

Nabzım hızlanıyor ve karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. İkimiz dışımızda kimse konuşmamasına rağmen koridor çok küçük, çok gürültülü geliyor. Birkaç metre ötede duran Mason ve Aiden’a bakıyorum, ikisi de besbelli müdahale edip etmeme konusunda kararsız.

“Evet,” diyorum sonunda alçak bir sesle. “Doğru.”

Dane’in yüzü bir an ifadesizleşiyor, sanki az önce söylediğim

şeyi tam olarak anlayamamış gibi. Sonra da sis perdesi kalkmış gibi öfke patlaması yaşıyor.

“Dalga geçiyorsun, değil mi?” diyor keskin bir sesle. “Siktir. Lütfen dalga geçtiğini söyle.”

“Dalga geçmiyorum.”

“Sen...” Aniden durup yumruklarını sıkıyor. “Aklını mı kaçırdın? Ne yaptığının farkında mısın? Molly benim kardeşim.”

“Biliyorum,” diyorum, göğsüm çöküyormuş gibi hissetmeme rağmen sesim sabit. “Biliyorum Dane. Sana daha önce söylemediğimiz için üzgünüm. Ama bu... Molly ile aramızdaki şey... gerçek.”

“Gerçek mi?” diye soruyor alay ederek. “Sen bir playboy’sun Hudson. Hayatında hiç kimseye ciddi bir şekilde bağlanmadın. Neden şimdi ciddi olduğuna inanayım ki?”

“Çünkü ciddiyim,” diyorum kararlı bir sesle.

Keyifsiz bir şekilde gülüyor. “Ciddi olmayı bilmiyorsun bile Hudson. Her şeyi şaka sanıyorsun. Bu ilişki eskiyip de sen sıkıldığında ne yapacaksınız? O zaman Molly’ye ne olacak?”

“Dur,” diyorum, sesim artık keskin. “Onun hakkında sanki bir kenara atacağım tek gecelik bir kaçamakmış gibi konuşamazsın. Ne hissettiğimi bilmiyorsun.”

“O zaman söyle bana,” diye tersliyor. “Kız kardeşim, ilişkileri tek kullanımlık kahve fincanları gibi gören bir adamla birlikte ve ben durumda nasıl endişelenmeyecekmişim söyle bana.”

Derin bir nefes alıp sinirimi bastırmaya çalışıyorum. Ona bağırarak, kendimi savunmak istiyorum ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. Bu yüzden sakinleşmek için çabalıyorum ve onu ikna edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

“Çünkü o benim için sıradan bir kız değil,” diyorum sonunda. “Molly benim için... her şey. Akıllı, inatçı ve eğlenceli. Onunla birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Her şey siliniyor.

Gürültü, baskı, saçmalıklar... Birinin bile önemi yok. Önemli olan tek şey o.”

Dane bana bakıyor; çenesi sıkı, gözleri gözlerimi arıyor.

“Kötü şöhretimin farkındayım,” diye devam ediyorum.

“İnsanların hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Evet, geçmişte birçok hata yaptım. Ama Molly? Onunla birlikteyken daha iyi bir insan olmak istiyorum. Onun hak ettiği adam olmak için her şeyi yaparım. Kahretsin.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak tavana bakıyorum, sonra tekrar onun bakışlarına karşılık vermek için başımı eğiyorum. “Onu güvende tutmak için dünyayı yerinden oynatırım.”

Ağır ve sert sözler havada asılı kalıyor. Dane uzun bir süre hiçbir şey söylemeden duruyor. Laflarımı sindirmeye mi çalışıyor, yoksa bana ne kadar sert yumruk atacağını mı düşünüyor emin değilim.

Sonunda nefesini verip başını sallıyor. “Neden bana anlatmadınız?”

“Anlatmak istedik,” diyorum. “Ama nasıl yapacağımızı bilmiyorduk. Zaten Vegas’tan sonra... Her şey karman çorman oldu.”

“Vegas mı?” Gözleri kısılıyor.

Kahretsin.

Yüzümü buruşturuyorum. “Evet, orada... oldu.”

Dane’in ifadesi sertleşiyor; parçaları birleştirmeye çalıştığını açıkça görebiliyorum.

“Onunla Vegas’ta evlendin,” diyor donuk bir sesle.

“Evet.”

“Ve benim bunu bilmeye hakkım olmadığını mı düşündün?”

“Sana söyleyecektik,” diyorum. “Sadece bu şekilde olmasını istemedik.”

Dane keskin bir nefes verip eliyle saçlarını kavıyor. “İnanılmaz.”

“Üzgünüm,” diyorum içtenlikle. “Ama sana yemin ederim Dane, Molly’yi önemsiyorum. Her şeyden çok. Bunu elime yüzü-

me bulaştırmayacağım.”

Sessizce bana bakmaya devam ediyor, yüzündeki ifade belirsiz. Nihayet zoraki gibi görünse de başını sallıyor.

“Sakin öyle bir şey yapma,” diyor sessizce.

“Tamam.”

Cevap vermiyor. Sadece arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni koridorda hâlâ tüm yük omuzlarımdayken öylece bırakıyor.

Bu şekilde öğrenmesini istememiştim.

Ama artık bildiği için geri dönüş yok.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SON DAKİKA: Hudson Wilde Takım Arkadaşının Kız Kardeşiyle Vegas'ta Gizli Bir Törenle Evlendi

Yazan: Erin Hart, *Sports Insider*

Hokey hayranları, hazır olun... Redville Saints'in yıldız sağ kanat oyuncusu Hudson Wilde, maç kazandıran bir golün de ötesinde bomba gibi bir haberle gündemde. Bu sabah, "kötü çocuk" olarak bilinen Wilde'ın Las Vegas'ta gizlice evlendiği haberleri ortaya çıktı. Peki gelin kim? Wilde'ın takım arkadaşı ve Saints'in fedaisi Dane Sinclair'in küçük kız kardeşi Molly Sinclair'den başkası değil.

Bugünkü basın toplantısında bu sıcak gelişmeyle ilgili soru sorulduğunda Wilde yorum yapmaktan kaçındı. Genellikle kendini beğenmiş ve hazırcevap bir oyuncu olan Wilde, flaşlar patlayıp da gazeteciler cevaplar için baskı yaparken ilginç bir şekilde rahatsız görünüyordu. Tek cevabı şu oldu: "Sıradaki soru."

Çiftin ilişkisi hakkında ortaya atılanlar ve Dane Sinclair'in tepkisi sosyal medyayı şimdiden ele geçirdi. Kupa Finalleri hayranların hafızalarında hâlâ tazeyken birçok kişi çiftin ilişkilerini (ve şimdi de evliliklerini) neden gizli tuttuklarını merak ediyor.

Hayran Yorumları:

@SaintsFanatic99: HUDSON WILDE??? EVLENDİ Mİ??? DANE'İN KIZ KARDEŞİYLE Mİ??? CEVAP İSTİYORUM.

@HockeyGirlForever: Yıkıldım. Yas tutuyorum. Hudson Wilde benimle evlenecekti.

@WildeChild89: Dürüst olmak gerekirse saygı duyuyorum. Adam hem buz pistinde hem de buz pisti dışında golünü attı.

@TeamSinclair: BİR DAKİKA. Dane'in kız kardeşi mi?! Hudson ölmüş de haberi yok. Eminim Dane şu anda patenlerini biliyordur.

@PuckLife23: Hudson Wilde, artık evli barklı bir adam mı? Böyle bir son beklemiyordum. Tüm bekâr kızlara başsağlığı diliyorum.

@SportsSpill: Asıl soru: Hudson Wilde gibi her yere geç kalan bir adam bunu nasıl başardı?

@MollyFanClub: Tamam. Az önce fotoğraflarına baktım. Molly Sinclair benim idolüm. Profesyonel bir sporcuyla evlenip onu evcilleştirmek mi? İkonik bir hareket.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

**TAKIM LOCASINDA OTURMUŞ, ÖNÜMDEKİ MASA-
DA TİTREYEN TELEFONUMA BAKIYORUM.**

Doğru düzgün düşünemiyorum.

Beynim adeta lapa gibi.

Normalde hazırcevap ve esprili biri olduğum için kendimle gurur duyarım ama şu anda şaka yapmayı geçtim, basit bir cümle kurarken bile zorlanıyorum.

Basın toplantısından beri beynim durmadan çalışıyor. Tek düşünebildiğim Dane'in öfkeli yüzü.

Dürüst olmak gerekirse Dane'in gözünde ben, kız kardeşinin başına gelebilecek en kötü şeyim.

Bu da beni çok sinirlendiriyor çünkü bu saçmalıkların hiçbiri doğru değil. Ben çapkın bir insan değilim; pisliğin tekiyim. Herkesin benim hakkımda tek bir şekilde düşünmesine izin verdim çünkü böylesi daha kolaydı. Şimdiyse bu kararımın sonuçlarını yaşıyorum ve bu çok acı verici.

Gerçekten çok kötü.

Bugün berbat bir gündü.

Bir yandan Dane, bir yandan da evlilik bombasını patlatan muhabirin kendini beğenmiş gülüşü... Bir rahat bir nefes alamadım. Evlilik.

Kahretsin. Bu sözcüğü her duyduğumda daha çok seviyorum. Molly'ye itiraf edemediğim bir şey.

Ben evliyim. Bu kelime hem saçma hem de... Molly ile evli olduğunu düşündüğümde o kadar da saçma gelmiyor.

Yanlış gelmiyor.

Burun köprümü sıkıştırıp yumuşak deri koltuğa yaslanıyorum. Telefonumun ahşap masaya çarparak çıkardığı titreşim sesini saymazsak odada çıt yok.

Nasıl hâlâ çalabiliyor?

Anlamıyorlar mı?

Görünüşe göre anlamıyorlar çünkü yine çalıyor. Şimdi üçüncü kez. İçimden bir ses kötü bir gün olacağını söylüyor.

Arayan kişinin vazgeçmeyeceğini anlayınca telefonu alıp ekrana bakıyorum.

Menajerim arıyor. Travis ne istiyor acaba? İçimden bir ses bunu zaten bildiğimi söylüyor.

Las Vegas'ta sarhoşken yaptığım maskaralıklar yüzünden yine azar işitmek istemediğimden telefonun birkaç kez daha çalmasına müsaade ettim.

Basın toplantısının etkisinden henüz kurtulabilmiş değilim, o yüzden şu anda ikinci bölüme geçmek istemiyorum.

"Travis," diyorum sakinmiş gibi davranmaya çalışarak. "Eğer bu o muhabirle ilgiliyse halkla ilişkiler dersimi çoktan aldım."

"Hayır, onun için aramadım," diyor Travis, böylesi bir durumda beklediğimden daha hafif bir sesle. "Ama takımın halkla ilişkiler

ekibinden bir sürü şey duydum. Anlaşılan sen ve Dane bir hafta boyunca basına konuşmayacaksınız.”

“Evet,” diyorum mırıldanarak. “Ne kadar şanslıyım.”

“Aslında iyi zamanlama,” diyor, şu an ses tonu daha farklı. “Bu bize önemli bir konu hakkında konuşma fırsatı veriyor.”

“Önemli mi?” Biraz doğruluyorum, merak etmeye başladım.

“Sana bir teklif var.” Sesi yükseliyor. Bu şekilde konuştuğunu daha önce de duymuştum ve genellikle bunun ardından yüklüce bir nakit para geliyordu.

“Teklif mi? Yani reklam teklifi mi?”

“Aynen öyle.”

“Dur tahmin edeyim.” Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. “Yine bir prezervatif şirketi mi? Anladım, yeni bir tekila markası ve ürünleriyle poz vermemi istiyorlar, değil mi? Yok yok, bu seferki enerji içeceği. ‘Kötü çocuk’ imajını canlı tutacak bir şey.”

Travis gülüyor. “Bilemedin Hudson, bu seferki farklı. Bir mısır gevreği markası.”

Bir an duraksıyorum ve zihnim güncellenmesi gereken eski bir bilgisayarmış gibi kısa devre yapıyor. “Mısır gevreği mi?”

“Evet, yeni kampanyalarının yüzü olmanı istiyorlar.”

Bunu sindirmeye çalışırken gözlerimi kırpiyorum. “BDSM mısır gevreği markası falan mı?”

“Hayır.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Mısır gevreği konusunda neden seninle dalga geçeyim ki?” diye karşılık veren Travis ciddi bir sesle devam ediyor. “Bak, kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama beni dinle. Bu sıradan bir mısır gevreği değil, daha çok aileler için, sağlıklı. Ebeveynlere ve çocuklara hitap edebilecek, samimi bir imaja sahip birini arıyorlar.”

Şimdi gülmekten patlama sırası bende.

Bu çok saçma. “Travis, sen beni tanıyor musun acaba? Sağlıklı da ne demek? Ben geçen yıl bir gece kulübünde kavgaya karıştım. Sayamayacağım kadar çok kez magazin dergilerinin kapağına çıktım. Tam olarak ‘ailenizin dostu’ bir adam değilim yani.”

“Evet, anlattığın gibi biriydin.” Ses tonu beni daha dik oturmaya zorluyor. “Peki ya şimdi? Artık işler değişiyor. Bugünkü basın toplantısından sonra insanlar senin hakkında çok farklı düşünüyorlar. Takım arkadaşının kız kardeşiyle evlisin. Bu harika bir olay Hudson. Denesem bile daha iyisini planlayamazdım.”

“Anlamıyorum.”

“Artık sadece kötü çocuk değilsin, evli barklı bir insansın.”

“Evli barklı,” diye tekrar ediyorum, sanki hiç bilmediğim bir dilde söylenmiş gibi bu kelimeler.

“Doğru,” diyor Travis. “İşte bu yüzden seni istiyorlar. Bu mısır gevreği şirketi, senin imajını yeniden şekillendirip seni sorumsuz bir bekârdan ebeveynlerin güvenebileceği birine dönüştürmeyi bir fırsat olarak görüyor.”

Daha saçma bir şey duymadım.

Ciddi değil herhalde.

Bunun ne kadar gülünç olduğu düşüncesi kafamda dönüp duruyor.

Şu anda benimle kafa bulmadığından nasıl emin olabilirim? Bir mısır gevreği şirketinin beni istemesine imkân yok.

En son beni bir reklam anlaşması için aradığında bir prezervatif şirketiyle görüşmüştük. “Evliliğim” toplumdaki algıyı bu kadar çabuk mu değiştirdi?

Gerçekten bu kadar kolay mı? Hepsi bu kadar basit mi?

Hemen cevap veremiyorum çünkü hiçbir fikrim yok.

Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum.

Evli barklı.

Güçlü aile değerlerine sahip, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir evde büyüdüğüm için bu benim için çok da uzak bir şey değil ama uzun zamandır hak etmediğim bir şöhrete sahip olduğumdan bir yanım hâlâ orada olmayı hak ettiğime inanıyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum. Evet, Molly ile evliyim ama evliliğimizi iptal ettirmeye çalışıyoruz.

“Delilik bu,” diyorum sonunda.

“Hayır, değil,” diye karşı çıkıyor Travis. “Akıllıca bir hareket. Bak Hudson, sen her zaman pazarlanabilir birisin ama bir kalıp içinde sıkışıp kalmışsın: seks, alkol ve kötü kararlar. Şimdiyse bundan kurtulma şansın var. Bunu kariyerin için bir sıfırlama düğmesi olarak düşün. Sponsorlar dönüşüm hikâyelerine bayılırlar.”

İyi bir noktaya değiniyor. Gerçekten de böyle hikâyeleri seviyorlar... ama ben? Emin değilim.

Pencereden dışarı bakıyorum, Redville şehir merkezinin silüeti batan güneşin altında uzanıyor.

“Teklif nedir?” Düşünmeye değer mi acaba diye merak ediyorum.

“Yedi haneli,” diyor Travis sakın bir sesle. “Ve bu sadece başlangıç için.”

Sanki vurulmuşum gibi başım geriye doğru savruluyor. “Yedi haneli mi? Mısır gevreği için mi?”

“Mısır gevreği için,” diye tekrarlıyor. “Çok ciddiler Hudson. Seni reklamlarda, sosyal medya kampanyalarında ve hatta belki de çocuklarla birlikte bazı hayır etkinliklerinde kullanmak istiyorlar. Onların marka elçisi olacaksın.”

“Kahretsin.” Kısık bir ıslık çalıyorum. “Demek yedi haneli.”

Çok büyük bir para. Ailemi kurtarabilecek kadar büyük. *Eğer izin verirlerse tabii.*

“Hâlâ orada mısın?” diye soruyor Travis.

“Evet.” Yutkunuyorum. “Sadece düşünüyorum.”

“Bak, bunun büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum,” diyor. “Ama en azından biraz düşünmemen aptallık olur. Birçok oyuncunun arayıp da bulamadığı türden bir fırsat bu. Hokey hayatın bittikten sonra bile çekiciliğini artıracak ve uzun vadeli başarıya ulaşmana imkân tanıyacak.”

Bunların hepsi çılgınca.

Şu anki imajımdan çok uzak bir şey bu ama belki de tam da ihtiyacım olan şey budur. Kim olduğum konusunda çok uzun süre yalan söyledim. Belki de artık duvarları yıkıp dünyaya gerçek beni göstermenin zamanı gelmiştir.

Ailesini seven ve kendi ailesini kurmak isteyen kişi.

“Düşüneceğim,” diyorum sonunda.

“Tek istediğim bu,” diyor Travis. “Detayları sana göndereceğim. Bir göz at, Molly ile konuş...”

Sözünü kesiyorum. “Henüz onun haberi yok. Kahretsin, basın toplantısından sonra olanları bile bilmiyor. Öğrenirse beni öldürecek.”

Travis gülüyor. “İyi şanslar. Ama ciddi bu iyi bir şey Hudson. Fazla düşünme. Hazır olduğunda da beni ara.”

“Pekâlâ, teşekkürler Travis.”

Telefonu kapatıp ekrana öylece bakıyorum, konuşmanın ağırlığı üzerime çöküyor.

Bu gerçek miydi?

Bir mısır gevreği şirketi bana yedi haneli bir reklam anlaşması mı teklif etti?

Bileğimdeki deriyi çimdikliyorum. Hayır, rüya görmüyorum.

Tüm bunlar gerçek ve en çılgın kısmıysa her şeyin Vegas’ta sarhoşken yapılan bir hatayla başlamış olması.

Bir yanımda bu “hata”nın başıma gelen en iyi şey olup olmadığını merak ediyor.

Salondan çıkıp otoparka doğru yürürken düşünceler kafamda uçuşmaya devam ediyor.

Molly ile basın toplantısından sonra benim evimde buluşuruz diye konuşmuştuk. Daha sonra hiç haberleşmedik, acaba biliyor mu?

Kızacak mı?

Tabii ki kızacak.

Pişmanlık duymam gerekiyor ama duymuyorum. Hakkımızda bilgi sızdırılmasından da evlenmemizden de pişmanlık duymuyorum. Peki ama geleceğimiz için bunlar ne anlama geliyor?

Sağlıklı. Kurtuluş. Bu kelimeler kafamda dönüp duruyor ve ilk kez bir şaka gibi gelmiyorlar.

Telefonumu çıkarıp mesajlarımı açıyorum.

Hudson: Hey. Konuşmamız lazım.

Mesajı göndermeden önce ekrana bakıyorum.

Bu evlilik bir kaza sonucu başlamış olabilir ama artık öyle gelmiyor.

Belki de tam da ihtiyacım olan şey budur.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Molly

KEŞKE BİR GÜN HASTALIK İZNİ KULLANABİLSEM.

Ama hayır, istediğim gibi mışıl mışıl uyumak yerine, başım zonklamasına rağmen çalışıyorum. Tamam, çalışmıyor olabilirim ama ben de e-postalarımı bakıyorum.

Bir tanesine cevap yazdığım esnada sesler duyuyorum. Kanepe-de oturduğum yerden ne olduğunu anlayamıyorum. Maç öncesi yaşanan curcunayı hatırlatıyor ama o kadar gürültülü de değil.

Ayrıca daha az küfür var.

Tekrardan bağırışlar duyuluyor.

Bu artık saçmalık.

Ya komşularım ani bir sokak partisi veriyorlar ya da dünyanın sonu geldi. Doğrusu hayatımın şu anki gidişatına bakılırsa her ikisi de mümkün.

Kanepeden kalkıp pencereye doğru yürüyorum.

Panjurları açtığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Vay canına.

Dışarıda insanlar toplanmış.

Neler oluyor?

Gaz sızıntısı. Muhtemelen gaz sızıntısı olmalı, değil mi?

Kahretsin. Neden alarm çalmadı ve ben neden hâlâ burada duruyorum?

Burayı terk etmeliyim. Ama hayır... Muhtemelen gaz dedektörüm arızalı olduğu için buradayım ve öleceğim.

Evet, tamam, bu doğru.

Ne de olsa ben bir *cadıyım*.

Gözlerim kısılıyor. O ne öyle? Bir şey mi tutuyorlar? Kamera mı onlar?

Pekâlâ, belki de bina tahliye edilmiyordur.

Ah, doğru, film çekiyor olmalılar. Redville'de mi? Yok yok, hiç sanmıyorum. Buradaki en ünlü insan Hudson Wilde, bu da çok şey ifade ediyor. Gazeteciler genelde hokey oyuncularının peşine düşmezler.

Bir dakika, lanet olsun, muhabir mi onlar? Hayır. Bu çok saçma.

Lütfen öyle olmasın.

Muhabirler neden benim binamın önünde toplansın ki?

Midem düğümleniyor. Benim için gelmiş olabilirler mi?

Hayır, kesinlikle olamaz. Saçmalık bu.

Sen ve Hudson hakkında kimse bir şey bilmiyor.

Başka bir şey olmalı.

Düşünürken burnumu kırıstırıyorum.

Bu binada yaşayan bazı sporcular var ama bu kadar dikkat çekecek kimse yok.

Hımm...

Yok yok, evet, öyle olduğunu sanmıyorum. Sanki ünlü bir futbolcu gizlice buraya taşınmış ve kaldırımında basın toplantısı düzenlemeye karar vermiş gibi değil.

En iyi tahminim bir film olurdu ama bu da mantıklı gelmiyor. Eğer gerçekten ünlü biri olsaydı, mesela bir aktör, basında daha fazla yer alırdı. Bu daha çok yerel bir olay gibi görünüyor.

Ne oluyor böyle?

Göğsüm sıkışıyor ve sanki buradan beni görebileceklermiş gibi pencereden geri çekiliyorum.

Beni aradıklarından değil tabii ama ne olur ne olmaz. Kimse kameralara yakalanan zavallı bir aptal olmak istemez. Bir keresinde komşum bahçe kapısını açık bırakmış ve bir tane rakun gelip evinin içini mahvetmişti. Ben bunu haber değeri olan bir olay olarak görmezdim ama Redville’de böyleymiş.

Telefonum tezgâhın üzerinde titriyor, cevap vermeden önce ekranı tam göremiyorum.

“Dane, eğer bu konuyla ilgiliyse...”

“Bayan Sinclair, dışarı çıkmayın.”

Numarayı iki kez kontrol ediyorum ve Dane olmadığını anlıyorum. Arayan Saints güvenlik ekibinden Sean. Onunla daha önce iki kez konuşmuştum. Birincisi Dane takıma ilk geldiğinde hangi girişi kullanacağını bilmediği zamandı. İkincisiyse arenadan yarım mil uzakta bir trafik kazası geçirdiği zamandı.

“Sean? Neler oluyor?” Telefonu daha sıkı tutuyorum. Neden dışarı çıkamıyorum? Bir katil mi kaçmış? Öyleyse bu kargaşa normal. Ama o kadar insan varken beni neden Sean arıyor ki?

“Derin bir nefes alın Bayan Sinclair,” diye hatırlatıyor bana ve nedense onu dinleyip biraz sakinleşiyorum. “Bir muhabir, siz ve Hudson’la ilgili bir şey söyledi...”

Donakalıyorum. “Ne söyledi?”

“Evli olduğunuzu.”

Evli.

Bu kelime yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Nabzım hızlanıyor ve

ellerim terlemeye başlıyor.

Nefes alamıyorum. Bu hiç mantıklı değil.

Doğru mu duydum?

“Nasıl... Bunu nasıl bilebilirler ki?” diye kekeliyorum.

“Emin değilim.”

“Bu çok saçma. Nasıl bilebilirler ki?” diyorum ama aslında ona değil, kendime soruyorum.

“Detayları bilmiyorum. Yalnızca abiniz ile Hudson’ın basın toplantısından sonra halkla ilişkiler ekibiyle konuştuklarını biliyorum. Sonra da benden evinizi güvenli hale getirmemi istediler. Şu anda şehir dışındayım ama iki saat içinde bir ekiple oraya gelip evi koruyacağım, o zamana kadar çok dikkatli olun.”

“Basın toplantısı.” Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. “Baş ağrım yüzünden kaçırdığım basın toplantısı mı? O basın toplantısı mı?”

“Odur herhalde.” Nereden bilsin ki. Onunla konuşmuyorum. “Yerel gazeteciler bu haberi yakından takip ediyorlar. Takım hiçbir şeyi doğrulamadı ama Hudson...”

“Hudson ne dedi?” diye araya giriyorum, kalbim hızla çarpıyor.

“İnkâr etmedi. Halkla ilişkiler ekibi de Hudson daha fazla bir şey söylemeden toplantıyı bitirdi ama artık çok geç. Haber her yerde.”

Dizlerim titreyerek kanepeye çöküyorum. *Evliyim*. “Her yerde mi? Yani internette mi? Sosyal medyada mı?” Bu korkunç.

“Bayan Sinclair, iyi misiniz?” Sesi şimdi daha yumuşak.

Beni göremese de başımı sallıyorum. “Evet,” diyorum derin bir sesle. “İyiyim.”

“Yoksa size Bayan Wilde diye mi hitap etmemi tercih edersiniz?”

Aman Tanrım.

Bunu ciddi ciddi soruyor.

Hayatımın değişmek üzere olduğu gerçeği bir anda beni vuruyor ve dizlerim titremeye başlıyor. Nefes nefese kanepeye yığılıyorum.

“Molly diyebilirsiniz.” Sesim hissettiğimden daha sakın. “Size binanın giriş parolasını mesajla iletacağım.”

Aslında bunun benim sorunum olduğunu ve kendim başa çıkabileceğimi söylemek istiyorum.

Güçlü olmayı öğrenmem gerekiyor ama işte Dane ve Hudson onu görevlendirmişler.

Tanrım. Dane.

Şu anda ne düşünüyor acaba?

Benden nefret ediyor olmalı.

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor, bir başka arabanın korna sesini duyuyorum.

“Benim için uygundur Molly.” Sinyal lambasının yandığını duyuyorum. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ve basına konuşma.”

“Konuşmayacağım.”

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum.

Her şeyin ağırlığı üzerime çökerken duvara boş boş bakıyorum. Zihnim hızla çalışıyor. *Evli. Hudson. Muhabirler.* Hayatım nasıl bu hale geldi?

Soracakları sorular, ardından gelecek yargılar; bunların hepsi çok fazla. Genellikle muhabirler profesyonel hokey oyuncularının özel hayatlarıyla pek ilgilenmezler ama bu sıradan bir hokey oyuncusu değil. *Hudson Wilde'dan söz ediyoruz.*

Basın onu ve yaptığı tüm çılgınlıkları seviyor. Şimdi işin içine bir de ben girdim. Medyanın gözü yedi yirmi dört üzerinde olan tek hokey oyuncusunu bulmak bana kalmış.

Telefonum tekrar titriyor, bu sefer Hudson'dan bir mesaj var.

Bugün gitgide kötüleşiyor.

Hudson: Görünüşe göre haberin var.

Molly: Evet.

Hudson: Geliyorum.

Molly: Hayır.

Hudson: Çok kötü.

Telefonumu kanepeye fırlatırken sızlanıyorum. Tabii ki Hudson geliyor. Muhtemelen cazibesini ve gülüşünü kullanarak her şeyi düzeltebileceğini düşünüyor.

Daha ben neler olduğunu anlayamadan kapı çalıyor. Aman Tanrım, ne kadar hızlı geldi? Yoksa zaten yolda mıydı? Ya da o değil de muhabirlerden biri gelmiş olmasın.

Kalbim yerinden çıkacak gibi, kanepeden fırlayıp kapıdaki gözetleme deliğinden bakıyorum.

Tabii ki o. Bunu zaten biliyordum.

Çok zekisin Molly.

Kapıyı hızla açıyorum ve kalbim çarpmaya başlıyor.

İşte orada... Uzun boylu, son derece seksi, görkemli Hudson Wilde. Dikkat çekmemeye çalışıyor –sanki bu mümkünmüş gibi– yüzünün bir kısmını kapatan bir beyzbol şapkası takıp deri ceket giymiş.

“Hey.” Alçak ve sakın sesi karnımda kelekler uçuşmasına neden oluyor.

“Ne işin var burada?” Günün gerginliğinden titreyen ellerimi durdurabilmek için kollarımı kavuşturuyorum. Sırrımızın –bizim sırrımızın– ortaya çıkmasıyla baş etmek çok zor. Şimdi ne yapacağız?

İçeri girip kapıyı arkasından kapatarak, “Seni kurtarıyorum,” diyor hiç düşünmeden.

Sakinliğine hazırlıksız yakalanıp gözlerimi kırptırıyorum. Şu an nasıl bu kadar sakın olabilir?

Ben perişan haldeyim, yaprak gibi titriyorum, güçbela hareket ediyorum. “Beni neden kurtarıyorsun?” diye sorup bilmiyormuş gibi yapıyorum. Belki de böyle bir şey yokmuş gibi yaparsam kurulurum.

“Aşağıdaki akbabalardan,” diyor pencereye doğru başını sallayarak. “Dışarıda büyük curcuna var.”

“Fark ettim,” diye mırıldanıyorum elimi saçlarımın arasından geçirerek. “Nasıl öğrendiler ki?”

“Güzel soru.” Çenesi kasılıyor. “Ama nasıl olduğu şu anda hiç önemli değil. Sadece seni buradan çıkarmamız gerekiyor.”

“Buradan çıkarmak mı?” Önümde, parlayan zırhlı bir şövalye gibi beni kurtarmaya hazır bir şekilde dikiliyor. Ve bu da kalbimin aptalca *umutlanmasına* neden oluyor. “Nereye peki?”

“Benim evime,” diyor sanki bu gayet normal bir şeymiş gibi.

“Bu da aynı derecede kötü olmayacak mı?” diye soruyorum.

“Benim ev daha güvenli. Hadi gidelim.”

Başımı sallıyorum. “Hudson, yapamam...”

“Yapabilirsin,” diyor kararlı bir sesle. “Burada kalıp tüm bu manyaklarla uğraşmak istiyorsan başka tabii.”

Pencereyi işaret ediyor ve ben de tekrar dışarı bakıyorum. Kalabalık büyümüş, muhabirler daha iyi bir yer bulabilmek için mücadele ediyor. Kameraları binaya, daha doğrusu benim daireme doğrultmuşlar. Çok kötü. Midem alt üst oluyor ve yeniden Hudson’a bakıyorum. Daha fazla direnemeyeceğim.

“Pekâlâ,” deyip başımı sallıyorum. Güçlüymüş gibi davranabilirim ama bunun hiçbir anlamı yok. Resmen denizde dibe vurup kaybolmuş durumdayım ve o da bana can simidi uzatıyor. “Peki yanlarından nasıl geçeceğiz?”

Gülümsüyor. Onu böyle görünce penceremin dışındaki kalabalığı fark ettiğimden bu yana ilk kez panik olmayan bir şeyin kıvılcımını hissediyorum.

“O işi bana bırak.” Beni aptal eden o lanet gülüşü yeniden belirliyor. *Oyuna odaklan Molly*. Şimdi Hudson’a dalıp gitmenin sırası değil...

“Bana öyle bakmayı bırakmazsan muhabirlere istedikleri eğlen-
ceyi vereceğiz Cadı.” İşte bu kadar. Tüm o kirli düşünceler resmen
kafamdan siliniyor.

“Hadi gidelim.” Gözlerimi deviriyorum ama bakışlarımda nef-
retten eser yok. *Artık yok.*

Beş dakika sonra koridorda, kapüşonlu bir sweatshirt ve Hu-
dson’ın ceket cebinden çıkardığı güneş gözlüğünü takmış halde
duruyorum.

“Planın bu mu?” diye soruyorum kapüşonlu sweatshirt’ü daha
sıkı çekerek.

“Bana güven,” diyor şapkasını düzelterek. “Basınla yeterince uğ-
raştım, onlardan nasıl kaçacağımı biliyorum. Sadece yakınımda kal
ve başını eğik tut.”

“Harika,” diye mırıldanıyorum. “O kadar rahatladım ki.”

Beni asansöre doğru götürürken elini hafifçe sırtıma koyuyor.
“Sakin ol Molly, ben yanıdayım.”

Asansör yolculuğu gergin geçiyor ve lobiye vardığımızda kalbim
hızla çarpıyor.

Önce Hudson dışarı çıkıyor, cam kapıların dışındaki kalabalığı
taradıktan sonra beni yanına çekiyor.

“Hazır mısın?” diye soruyor ama sesi o kadar alçak ki onu zar
zor duyabiliyorum.

“Hayır,” desem de onu takip ediyorum çünkü başka seçene-
ğim yok ve gerçek şu ki basınla yüzleşmek zorunda kalırsam bunu
yaparken yanında kendimi rahat hissedeceğim başka kimse yok.
Dane bile aynı etkiyi yaratmaz.

Dışarı adım attığımız anda muhabirler üzerimize atılıyor.

“Hudson. Molly Sinclair ile evli olduğun doğru mu?”

“Molly, Hudson’la ne zamandır görüşüyorsun?”

“Düğün planlı mıydı yoksa kendiliğinden mi oldu?”

“Hudson, Dane tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?”

Kahretsin.

Dur durak bilmiyorlar.

Yıllardır bu takımla birlikteyim ve hiç böyle bir şey görmedim. Tamam, Aiden’in o küçük olayı vardı ama o bile kontrol altındaydı. Bunun gibi bir şey değildi. Onun peşinde sadece tek bir muhabir vardı. Bu bambaşka bir şey.

Gözlüklerim gözlerimi gizlerken başımı eğip Hudson’ın koluna tutunuyorum. Sağlam ve kararlı duruşuyla kalabalığın arasında ilerlerken tek kelime etmiyor.

Hakkını vermek gerek. Beni başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde rahatlatıyor. Bu hayvanların arasından yürürken onunla kendimi gerçekten güvende hissediyorum. *Bu bir şey ifade ediyor mu?* Evet, tabii ki ediyor. Ne peki? Emin değilim ve bu konuyu açmaya hazır değilim ama kesinlikle bir şey ifade ettiğini biliyorum.

“Hudson, buraya!” diye bağılıyor içlerinden biri, mikrofonu yüzüne doğru iterek.

Hudson sakın ve belirsiz bir ifadeyle dönüp karşılık veriyor. “Yorum yok.”

“Ama...”

“Yorum yok,” diye tekrarlayıp eliyle belime sıkıca sarılıyor.

Muhabirler bağırmaya devam ediyor.

Attığımız her adımda daha da ısrarcı oluyorlar ama Hudson durmuyor.

Bunun yerine başını dik tutarak ve kolunu belime sararak beni arabasına götürüyor.

Arabaya vardığımızda bir beyefendi gibi yolcu kapısını benim için açıyor.

Bunu hiçbir zaman itiraf etmek istememiştim ama o kesinlikle kötü bir adam değil.

Hatta muhteşem bir insan.

“Cadı, bin hadi.” Sesi gergin geliyor. Gördüğüm kadarıyla çok sinirli ve basma malzeme vermemeye çalışıyor.

Dediğini yapıp arabaya biniyorum ve o da sürücü koltuğuna oturmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyor.

Kaostan uzaklaşırken nihayet rahat bir nefes alıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor. “İyi misin?”

İyi olmasam da başımı evet anlamında sallıyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. “Teşekkürler.”

“Ne için?” diye soruyor.

“Bana yardım ettiğin için.”

Bunu yapmak zorunda değildi, gelip beni kurtardığı için ona minnettarım.

Omuz silkip yola dönüyor. “Bu benim işim.”

“Hayır, değil. Bunu hak etmiyorum ama teşekkür ederim.”

Araba sessizleşiyor. Sanki sözlerim onu susturmuş gibi.

Koltuğumda dönüp onu izliyorum.

Elleri direksiyonda, önüne bakıyor.

Çenesi kasılıyor. Sanki beni duymamış gibi. Derken hafif bir seğirme görüyorum.

Duyduğu ve sözlerimden etkilendiği belli.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Sonunda dayanamayıp içimdekileri dökmeye başlıyorum.

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. “Şimdi ne olacak?”

İç çekiyor. “Açıkçası hiçbir fikrim yok.”

Başımı sallıyorum. “Bu bir felaket.”

“Belki de öyle ama olmak zorunda değil.”

“Gerçekten iyi olacağımızı mı düşünüyorsun?” diye sorum kısık bir sesle. Işıklarda durup bana bakıyor. “Biliyorum, olacağız.”

Ve bir an için ona inanacak gibi oluyorum.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Dane: Ciddi misin Molly?

Molly: Biliyorum. **BİLİYORUM.** Lütfen bana bağırma.

Dane: Bağırarak mı? Beni hâlâ abin olarak görüyor musun, yoksa Hudson için beni sattın mı?

Molly: Aman Tanrım. Nasıl da abartıyorsun.

Dane: **ABARTIYOR MUYUM? Kız kardeşimin takım arkadaşım ile EVLENDİĞİNİ BASINDAN öğrendim.**

Molly: Özür dilerim. Böyle olmaması gerekiyordu.

Dane: Ne yani, yanlışlıkla mı “Evet” dedin?

Molly: Tamam, haklısın. Ama bu uzun bir hikâye ve sana nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

Dane: Gelip doğrudan bana söyleyebilirdin Molly, bu kadar basit.

Dane: Beni hatırlıyor musun? Abin? Hani seni büyüten?

Molly: Haklısın. Sana söylemeliydim. Özür dilerim.

Dane: ...

Molly: Kızgınsın.

Dane: Kızgındım. Şimdi sadece endişeleniyorum. İyi misin?

Gerçekten.

Molly: Evet, iyiyim. İnan bana.

Dane: Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Ne olursa olsun.

Anladın mı?

Molly: Anladım.

Dane: Güzel. Bu konuyu takımın halkla ilişkiler ekibine yönlendirdim. Bunu halledeceğiz. Hasar kontrolü onların uzmanlık alanı.

Molly: Teşekkür ederim. Böyle olsun istemezdim.

Dane: Biliyorum. Hudson'la da sonra ilgileneceğim.

Molly: Lütfen onu öldürme.

Dane: Söz veremem.

Molly: Dane.

Dane: Tamam. Şimdilik yaşayacak.

Molly: Teşekkür ederim.

Dane: Yakın zamanda dayı olmayayım yeter.

Molly: ENGELLİYORUM SENİ.

Dane: 😊 Seni seviyorum ufaklık.

Molly: Ben de seni seviyorum abiciğim.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hudson

PEKİ ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

Keşke tüm cevaplar bende olsaydı ama yok. O yüzden odada volta atıp Molly'ye bakmaktan başka elimden bir şey gelmiyor.

Bacaklarını çaprazlamış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kanepe-
pemde oturuyor.

Geldiğimizden beri ikimiz de konuşmadık ve bir daha hiç konuşmayacağımızdan endişelenmeye başlıyorum.

Böyle giderse sorunumuzu çözemeyiz.

Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. Çenesi sıkı, kaşları çatık.

Bununla başa çıkabilirim.

Kızgın görünüyor ama bu sefer farklı. *Keçi inadı diyebiliriz.*

Artık çok iyi bildiğim bir bakış.

Evet, Molly Sinclair'in birçok bakışını çözebiliyorum.

Sonuçta onu yeterince uzun zamandır izliyorum.

Hastasıyım.

Molly'nin bu haline alışkınım. Plan yapıyor ve böyle yaptığında onu hiçbir şey durduramaz.

Dudaklarım hafifçe aralanıyor.

O gerçekten bambaşka biri.

Takip etmem gerektiğini düşündüğü bir plan kurduğunda ortaya ne çıkaracağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bir süre daha onu izliyorum. Tamamen odaklanmış halde.

Kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

“Bu kadar çok düşünmeye devam edersen kendine zarar verebilirsin.”

Gözlerini deviriyor. “Eh, birimizin yapması gerekiyor.”

Gülüyorum. “Hoş değil Cadı.”

Ama haklı. Bir şeyler düşünmemiz gerekiyor.

“Evet, hoş değil,” diye itiraf ediyor bakışları duvardaki aile fotoğraflarına kayarken. “Peki onlar ne diyecekler?”

“Belki de öğrenmezler.” Evet, tabii. Belki ben de hokeyden emekli olup *Stars On Ice*¹⁹ kadrosuna katılırım.

Odanın diğer ucuna yürüyüp kanepeye doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda adeta çöküyorum.

“Ciddi misin Hudson?” diye alaycı bir şekilde soruyor.

“Hayır.” Rahat bir pozisyona geçiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var ve ne kadar süreceği hiç belli olmaz.

“Kahretsin.” Sessizleşmeden önce iç çekiyor. Her ne kadar ona hak vermek istesem de güçlü kalıp her şeyin yoluna gireceğini varsaymalıyım.

İkimizin de kafasının karışık olması kimseye fayda sağlamaz.

“Pekâlâ Cadı,” diyerek sessizliği bozuyorum “Şu karmaşadan bahsedelim.”

19- Stars on Ice, dünyaca ünlü buz pateni şampiyonlarının yer aldığı, sahne gösterileriyle seyirciyle buluşan uzun soluklu bir etkinliktir. (e.n.)

Geriliyor ve kollarını kendine daha sıkı sarıyor. “Nereden başlayacağız ki?”

“Şey...” Öne eğilip dirseklerimi dizlerime yaslıyorum. Bunu nasıl söyleyeceğim ki? Eğer birden ağızımdan kaçırırsam üzülebilir. Ah, kimi kandırıyorum ki? Her türlü üzülecek. Üzülmeyeceği bir dünya yok. “Öncelikle şunu bilmelisin.”

Sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi tedirgin gözlerle bana bakıyor.

“Evliliğimizi iptal edemeyiz.”

“Ne?” Oturduğu yerde o kadar hızlı doğruluyor ki kasını incitmiş olabileceğinden korkuyorum.

“Bu evlilik var ya,” diyorum kararlı bir sesle. “Bana çok iyi geliyor.”

Kaşları çatılıyor, yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. “Ne?”

“İmajım açısından,” diye açıklıyorum. “Şöhretim için iyi. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorsun. Çapkın, parti düşkünü, magazin manşetlerinden düşmeyen adam. Ama şimdi? Şimdi bir ailem var. Bir takım arkadaşımın kız kardeşiyle evliyim. Muhteşem bir dönüşüm hikâyesi bu.”

Dudakları hafifçe aralanıyor, ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

“İtibarın için evli kalmamız gerektiğini mi söylüyorsun?” diye soruyor sert bir sesle.

“Tam olarak değil,” diyorum ellerimi kaldırarak. “Diyorum ki bir süre daha böyle olmaya değer. İlk reklam teklifimi aldım, hem de prezervatif şirketinden değil. Yedi haneli bir rakam sunuyorlar Molly. Az buz değil. Ayrıca mesele sadece para da değil, mesele, insanlara benim düşündükleri kişi olmadığımı göstermek.”

“Bir dakika, bir dakika... Doğru mu anlıyorum.” Çenesi kasatı, başını sallıyor. “Beni PR malzemesi olarak mı kullanmak istiyorsun?”

“Bunu kastetmiyorum.” Kahretsin, yanlış anladı işte. “Bak, bu ikimiz için de iyi olabilir. Geçici olacak ama halledebiliriz. Zaten benimle berabersin, yani...”

“Ciddi misin Hudson?” diye çıkışıyor. “Sen bir reklam anlaşması yapıyorsun, ya ben? Bu anlaşmadan ben ne kazanıyorum?”

Böyle açıkladığı zaman gerçek bir pislik gibi görünüyorum.

Zihnim kısa devre yapıyor.

Düşün.

Kapıdan öfkeyle çıkmasına neden olmayacak bir şey düşün.

Bir şey söyleyecek gibi oluyorum.

Yok.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Bunu düzeltmenin yolu yok.

Bu sefer gerçekten pot kırdım.

Tam da ondan özür dileyecekken sehpanın üzerindeki telefon titriyor.

Telefonu alıp ekrana bakar bakmaz donakalıyor. “Annen arıyor.”

“Ne?” Doğrulup oturuyorum. “Neden seni arıyor?”

“Bilmiyorum,” diyor telefona sanki saatli bombaymış gibi bakarken. Derken telefonu açıp hoparlöre alıyor.

“Molly, tatlım.” Annemin parlak ve neşeli sesi odayı dolduruyor. Her zamanki gibi. Ne dediğini duymama bile gerek yok, bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum. “Ah, açtığına çok sevindim.”

“Merhaba Bayan Wilde.” Molly bana onu kurtaracağımı umarak bakıyor.

Annem, “Bana Mary de lütfen,” deyip gülüyor. “Sonuçta artık bir aileyiz.”

Kahretsin.

Annem de öğrenmiş. Molly’nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

Elimi yüzüme sürerek inliyorum. Tabii ki biliyor.

Her yerdeyiz, bütün haberlerde biz varız.

Ve bu da yetmezmiş gibi Anna beni sürekli takip ediyor. Hatta biri benimle ilgili paylaşım yaptığında ona bildirim gönderen bir Google uyarısı bile var.

“Anna internette bir şey gördü,” diye devam ediyor annem, giderek artan utancımından habersiz. “Bana söylediğinde şaka yapıyor sandım ama sonra şöyle düşündüm... Yani, pek de şaşırtıcı olmadı aslında. Kör değilim.”

“Anlayamadım, ne demek istediniz acaba?” diye hırıltılı bir sesle soruyor Molly.

“Hudson’ın o akşam yemekte sana nasıl baktığını görebiliyordum. Bir şeyler olduğu açıktı. Şimdi anlıyorum işte. Zaten sen onun için mükemmel bir insansın.”

Molly’ye bakıyorum, o da kendi kendine “mükemmel” diye mırıldanıyor. Gözleri kocaman açılmış, çok şaşkın görünüyor ve bir saniye sonra başını sallıyor.

Gülmemek için kendini zor tutuyor. “Teşekkür ederim.”

“Ah canım benim, ikiniz adına çok mutluyum.” Aman Tanrım, annem coştukça coşuyor. Buna bir son vermem lazım yoksa gerçekten utanç verici bir şey söyleyecek.

“Selam anne,” diye araya giriyorum varlığımı belli ederek. Umarım onu durdurabilirim.

“Hudson, seninle ne yapacağım ben?”

“Anlayamadım anneciğim.”

“Neden sır gibi sakladın? Neden bana söylemedin?”

“Şey... Sürpriz yapacaktım.” Ensemi kaşıyorum. Sesim o kadar garip çıkıyor ki. Molly’nin buna şahit olmasını istemezdim; annemle konuşurken tam bir ana kuzusu oluyorum.

Gülüyor. “En kısa zamanda ikinizi de bekliyorum. Düğün hak-

kında her şeyi duymak istiyorum. Molly, her şeyi bilmem gerekiyor canım, Hudson nasıl evlenme teklifi etti? Romantik miydi? Ağladı mı?”

Molly gergin bir şekilde gülerken ben de tekrar inliyorum. “Anne, lütfen.”

Bu kadın beni öldürecek.

“Ah, sus şimdi,” diyor. “Molly, canım. Ailemize hoş geldin. Aramızda olduğun için çok şanslıyız.”

Aramızda olduğu için çok şanslıyız.

Boğazım düğümleniyor, Molly’ye bakıyorum; o da kucağına bakıyor, ne hissettiğini anlayamıyorum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyor. Annemin onu duyduğundan şüpheliyim.

“Peki, sizi tutmayayım. Eminim ikiniz de çok meşgulsünüzdür.” Annem kıkırdıyor.

Harika, annemin aklında yine kötü düşünceler var.

Eğer annemi tanıyorsam şu an ona ne zaman torun vereceğimizi merak ediyordur. “Ama sakın arayı açmayın. Hudson, sen de Molly’yi üzme, o harika bir kız.”

Telefon görüşmesinin bitişiyle odadaki sessizlik daha da ağırlaşıyor.

Molly elleri hafifçe titreyerek telefonu yerine bırakıyor.

Aniden, “Yapamam,” diyor titrek bir sesle.

“Ne yapamazsın?” diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

“Senden boşanamam,” diyor gözlerimin içine bakarak. “Olmaz. Annenin ne kadar mutlu olduğunu duyduktan sonra böyle bir şey yapamam. En azından şu an olmaz. Gerçeği bilmesini istemiyorum. Bunu biraz daha sürdürebiliriz, sonra da...”

“Molly...”

“Hudson. Anlamıyorsun. Beni sanki yıllardır ailenizden biriy-

mişim gibi kabul etti.” Sesi titriyor. “Annen çok mutlu oldu Hudson. Ona bunu yapamam. Sonsuza dek sürdürmeyeceğiz elbette ama en azından sen anlaşmanı imzalarsın ve annen de benden nefret etmez.”

Göğsüm sıkışıyor, suspus halde ona bakıyorum.

Bunu yapmak zorunda değil.

Bana ya da anneme bir şey borçlu değil. Ama bir süreliğine bile olsa devam edecek kadar önemsemesi beni beklediğimden daha çok etkiliyor.

“Bunu onun için yapmak zorunda değilsin,” diyorum sessizce.

“Biliyorum.” Sesi şimdi daha sakın. “Ama istiyorum. Ailen... Onlar harika insanlar. Seni nasıl da önemsiyorlar. Ve bu şekilde her şey daha iyi olacaksa bir süre daha devam edebiliriz.”

Boğazım yanıyor, güçlkle yutkunuyorum. “Bunu neden yapıyorsun?”

Sesim zor çıkıyor ve sözlerinden ne kadar etkilendiğimi anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

“Ne yapıyormuşum?” Kaşlarını çatıyor.

“Önemsemenden bahsediyorum,” diyorum. “Ailemi, beni.”

Hafifçe gülerek başını sallıyor. “Çünkü birinin yapması gerekiyor.”

Sözleri yumruk gibi iniyor ve ona bakmaktan başka elimden bir şey gelmiyor.

“Molly,” diyorum daha da yaklaşarak. “Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorsun, değil mi?”

Başını sallıyor, gözleri gözlerimle buluşuyor. “Evet, biliyorum.”

Kahretsin. Bittim ben. Çünkü zamanı geldiğinde onu bırakabileceğimden emin değilim.

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

Cassidy: MOLLY SINCLAIR, HEMEN BİR AÇIKLAMA YAPMAN GEREKİYOR.

Josie: Uyandım, telefonuma baktım ve BAM. “Hudson Wilde takım arkadaşının kardeşiyle Vegas’ta evlendi.” Neler oluyor?

Cassidy: Onunla EVLENDİN mi??? Yani... yasal olarak mı??

Molly: Herkes sakinleşebilir mi? Büyük bir olay değil.

Cassidy: Büyük bir olay değil mi??? KIZIM, bu resmen manşet. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için üç kere okumak zorunda kaldım.

Josie: Artık sana Bayan Wilde mı dememiz gerekiyor? Ya da Cadı Wilde’ı mı tercih edersin?

Molly: Cadı konusunu size anlatmamalıydım.

Josie: Doğrusunu söylemek gerekirse öncesinde biz seni içkiye boğduk.

Cassidy: Cadı Wilde kötü karakter adı gibi geliyor. Gerçekten de sana uydu.

Molly: Durun artık. İkiniz de.

Josie: Ah, daha yeni başlıyoruz.

Cassidy: Dur, dur. Kesin Elvis de vardı, değil mi? Elvis mutlaka olmalı.

Molly: Buna cevap vermeyeceğim.

Josie: 😊 BU EVET DEMEK.

Cassidy: Ağlıyorum. Vegas düğünü ve Elvis mi?? İkonik.

Molly: İkinizden de nefret ediyorum.

Josie: Hayır, etmiyorsun. Sadece bunu senden değil de magazinden öğrendiğimiz için kızgınsın.

Cassidy: Hem de çok kızgınsın. “Hey, Hudson Wilde’la evlendim” diye bir mesaj bile gönderemedin mi?

Molly: Sanki planlı bir şeymiş gibi davranıyorsunuz! Planlı değildi. Sadece... öyle gelişti.

Cassidy: “Sadece öyle gelişti.” Açıklaman bu mu? Birden evlilik kurumunun ortasına mı düştün??

Josie: Hudson sana meydan mı okudu? Bana meydan okuduğunu söyle lütfen.

Molly: Hayır, meydan okuma yoktu!

Cassidy: Yani bunu kendin isteyerek yaptın. Gönüllü olarak.

Josie: Şüpheli kararlar alındı.

Cassidy: Son derece şüpheli.

Molly: Bitirdiniz mi?

Josie: Ben asla bitirmem. Ama şaka bir yana Molls... iyi misin? Ciddi soruyorum.

Cassidy: Evet. Basın çıldırmış durumda. Sana takılıyoruz ama bir şeye ihtiyacın olursa her zaman yanında olduğumuzu biliyorsun, değil mi?

Molly: İyiyim. Merak etmeyin. Sadece... hepsi birden fazla geldi.

Josie: Eminim öyledir. Tüm hayatının internete yayılması berbat bir şey.

Cassidy: Ve Hudson gibi bir kocaya sahip olmak da durumu kurtarmıyor.

Molly: Tahmin bile edemezsin.

Molly: Aslında Hudson harika.

Josie: Şunu söylemeliyim ki ikiniz biraz... tuhaf bir şekilde tatlısınız? Düşmanlıktan aşka... Vegas versiyonu gibi. Kitabınız yazılabilir.

Molly: Başlama.

Cassidy: 😊 Gerildi. Sinirine mi dokunduk Bayan Wilde?

Molly: Bana şöyle demeyi bırak.

Josie: İmkânsız.

Cassidy: Asla olmaz.

Molly: İkiniz de berbat insanlarsınız.

Josie: Ama seni seviyoruz. Ve eğer saklanman, ağlaman, bağırman veya Hudson'ın cinayetini planlaman gerekiyorsa sadece söylemen yeterli.

Cassidy: Yemek ve kefalet paranı getiririz.

Molly: Teşekkür ederim aptallar.

Cassidy: Her zaman.

Cassidy: Şimdi ciddi ciddi Hudson "Evet" demeyi biliyor muydu yoksa sadece aşırı özgüvenli bir üniversite öğrencisi gibi başını mı salladı?

Molly: Bu sohbetten ayrılıyorum.

Josie: 😊 Reddetmedi.

Cassidy: Bunu evet olarak kabul edeceğiz.

Molly: İkinizi de engelliyorum.

Josie: Sizi seviyoruz Bayan Wilde.

Cassidy: Sonsuza dek ve daima.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

**ÇAKIL TAŞLARI MUSTANG'İMİN LASTİKLERİ ALTIN-
DA ÇİTİRDİYOR.** Molly'nin arabasıyla gelsek daha iyi olurdu
ama onu kurtardıktan hemen sonra Redville'den apar topar ayrıl-
dığımız için onun evine geri dönmeye vaktimiz olmadı.

Arabamla ne zaman bu yolda ilerlesem rahatsız oluyorum.

Asfalt bir yol olsa çok daha iyi olurdu. Ama bunun için elimden
hiçbir şey gelmiyor.

Onlar bunu karşılayamıyorlar ve ben teklif etmeme rağmen asla
paramı almayacaklar.

Sinir bozucu bir durum.

Çok çalışıyorum ve onlara yardım etmek istiyorum.

Anne babamın çiftlik evine vardığımızda gördüğüm manzara
karşısında yüreğim burkuluyor.

Büyüdüğüm ev aynı ama yıllardır ihmal edilmiş. Keşke babam
ve annem bu kadar gururlu olmasalardı.

Soya fasulyesi tarlalarına bakan küçük, şirin evimizin beyaz boyası solmuş.

“Burada mı büyüdün?” Ana yoldan saptığımızdan beri sesi çıkmayan Molly manzaraya dalıyor.

“Evet.”

“Çok güzel.”

Arabayı durdururken gözlerimi kısıp başımı sallıyorum. Benim gördüğümü o da görüyor mu acaba?

Soyulmuş dış cephe.

Ahı gitmiş vahı kalmış bir çatı.

Motoru durdurduğum sırada koltuğunda öne doğru eğiliyor, bakışları evin, ahırın ve uzaktaki tarlaların üzerinde geziniyor.

“Ekin mi?”

“Evet, soya fasulyesi.”

“İnsanların burada böyle bir şey yetiştirdiğini bilmiyordum bile.”

Ona dönüyorum. “Aslında Illinois’de yetiştirilen en önemli ürünlerden biri.”

Dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor. “Her gün bir yeni bilgi,” diye takılıyor. “Vay canına, çok güzel. Küçükken panik atak geçirdiğim zamanlarda kendimi...” Duraksıyor, ne söyleyeceğini çok merak ediyorum. Çenesi biraz daha kasılıyor ve bir nefes verdikten sonra tekrardan eve bakıyor. “Kendimi böyle bir çiftliğe giderken hayal ederdim. Hayalimde büyük bir ağacın altında oturur, güneş yüzüme vurup rüzgâr saçlarımı savururken koca bir bardak limonata içerdim.”

“Oldukça ayrıntılı.”

“Güzel bir hayaldi.” Hüzünlü görünüyor ve ben ona o rüyayı vermek istiyorum.

Onu mutlu etmek istiyorum.

Bunu fark eder etmez durup düşünmeye başlıyorum. Bunun geleceğim için ne anlama geldiğini ve ona istediği her şeyi nasıl verebileceğimi düşünüyorum.

Derken aklıma çılgınca bir fikir geliyor.

Belki de burada ona yardım edebilirim.

Belki de Molly'nin hayallerini gerçekleştirebileceğim yer burasıdır.

“Hadi gel.” Arabadan iniyorum ve sonra da onun tarafına gidip kapısını ardına kadar açıyorum, ardından elini tutup o arabadan çıkana kadar bırakmıyorum.

“Hudson, arabadan inebilirim.”

“Evet, farkındayım ama sen benim karımsın.”

“Annen pencereden bizi izlediği için mi?” diye mırıldanırken kendimi tutamayıp gülüyorum.

“Tabii ki o yüzden.”

Arabanın arkasına geçip bagajdan çantalarımızı alıyorum. “Annem geç kaldığımız için tatlı yememizi yasaklamadan önce içeri girelim.”

“Böyle bir şey yapar mı?”

“Tabii ki yapar. Meşhur kurabiyelerini kimin yiyeceğine karar verme konusunda adeta güç zehirlenmesi yaşıyor.”

Molly gülüyor. “Bu çok kötü.”

Omuz silkiyorum. “Ben ciddiylim. Bekle ve gör. Babam her zaman cezalıdır, asla ikinci kurabiyeyi alamaz.”

Molly gergin bir şekilde gülüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Şu an bambaşka bir ortamda ama ne de olsa burada, benim yanımda.

Biz daha eve yaklaşmadan kapı sinekliği açılıyor. Annem ellerini beline koymuş, gülümseyerek dışarı çıkıyor.

Her zamanki solmuş kot pantolonuyla bir tişört giymiş. Tişör-

tünde kocaman bir soya fasulyesi resmi var. Saçlarını da dağınık bir şekilde topuz yapmış, sanki dünya umurunda değilmiş gibi.

Annemin bu özelliğini çok seviyorum. Karşısında kim olursa olsun başkası için asla değişmez.

İngiltere kralı bize akşam yemeğine gelse bile o yine aynı şeyleri giyer ve aynı şekilde davranırdı.

“Hudson. Molly, buradasın. Günlerdir sizi bekliyorum.” *Anne-ciğim biraz sakın ol.*

Molly’yi de yanıma alıp merdivenleri çıkıyorum ve anneme sarılıyorum. “Merhaba anne, Molly’yi hatırlıyor musun?”

Annem koluma hafifçe vuruyor. “Tabii ki hatırlıyorum gelini-mi.” Molly’ye bakıyorum ve biraz gergin olduğunu fark ediyorum. Neyse ki bu kısa sürüyor çünkü çok geçmeden annem var gücüyle Molly’yi kucaklıyor. “Biliyor musun Hudson, beni hiç bu kadar gururlandırmamıştın.”

“Profesyonel olduğumda bile bu kadar gurur duymamış mıydın?”

Cevap vermiyor.

Molly kollarında hareket etmeye çalışıyor.

“Anne bırak onu. Galiba nefes alamıyor.”

“İyiyim Hudson,” diyor Molly çenemi kapamam için yalvaran gözlerle. “Merhaba Bayan Wilde.”

“Bunu konuşmuştuk. Bana Mary de lütfen.” Sonunda Molly’yi bırakıyor. “Sana neler neler anlatacağım Molly, bir sürü de fotoğraf göstereceğim. Bugünü uzun zamandır bekliyordum.” Annem bana dönüp gözlerini kısıyor. “Eve bir kız arkadaş getireceğini sanıyordum, bir eş değil. Ama böyle de olur.”

“Teşekkürler anne. Onayını almak gerçekten harika.”

Bunun üzerine annem, “Şişt, Hudson, sus bakayım. Yoksa bu gece çikolatalı kekten yiyemezsin,” diye karşılık verince Molly gülmeye başlıyor.

“Ne? Hayır. Haksızlık bu.”

Ellerini beline koyup devam etmem için bana meydan okuyor.

Molly sanki tenis maçı izler gibi bizi izliyor, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyor. “Hikâyeler ha?”

Lanet olsun. Buna takılmış.

“Sadece iyi olanları anlatacaksın, değil mi anne?”

“Söz veremem,” dedikten sonra Molly’yi baştan aşağı süzüyor. “Hatırladığımdan bile daha güzelsin.”

Molly kıpkırmızı olduktan sonra kekeleyerek teşekkür ediyor ve göğsüm gururla kabarıyor.

“Siz Hudson’ın eski odasına yerleşin...”

“Anne, Molly’nin misafir odasında uyuması daha iyi olabilir çünkü benim yatağım tek kişilik.” Molly ile aynı yatakta uyumayı çok isterdim ama onun rahat etmesini istiyorum ve bu durumda tek kişilik yatağı paylaşmak güzel olmaz.

“Ah, o mesele... Misafir odasını hobi odasına çevirmiştim, hatırlamıyor musun?”

Gözlerimi kısıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Ne zaman?

İçimden bir ses bunun yeni bir değişiklik olduğunu söylüyor...

Sadece bizim için yapılmış bir değişiklik.

Güneş yavaş yavaş alçalıp gece çökmeye başlarken Molly’ye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Burada Redville’de olduğundan çok daha rahat görünüyor.

Sanki bu sabahki basın rezaleti hiç yaşanmamış gibi.

Babamın birçoğu çiftlikle ilgili olan bayat şakalarına gülüyor, muhtemelen anlamıyor bile ama yine de iyi niyetli.

Annem yardım etme girişimlerine geçit vermeden masayı toplamaya çalışıyor.

“Hudson, tezgâhtan çikolatalı keki getir,” diyor mutfağı işaret ederek.

“Tamam anne.” Masadan kalkarken Molly’nin gözlerine bakıyorum. Annemin itirazlarına rağmen tabakları koymaya yardım ediyor.

Mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

Sanki herkesi yıllardır tanıyormuş gibi.

Keki getirip masaya koyuyorum.

Annem herkese birer dilim servis ediyor.

Molly masaya oturuyor. “Şey... bu... Çok fazla.” Molly’nin gözleri kocaman açılıyor.

Kekin bir dilimi tabağın yarısı kadar, annem dilimleri cömertçe kesmeyi sever.

“İnan bana, az bile. Hayatında yiyeceğin en iyi tatlı bu,” diyorum Molly küçük bir ısırık alırken.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. “İnanılmaz.”

“Gördün mü Hudson? En azından karın benim yaptığım keki beğeniyor,” diye araya giriyor annem.

“Daha beş saniye önce hayatında yiyeceği en iyi kek olduğunu söyledim anne. Aman Tanrım.” Ellerimi teslim olurcasına kaldırıyorum. “Beni rahat bırak.”

Babamın ağzından çıkan takdir dolu homurtuları saymazsak hepimiz sessizce yiyoruz.

Annemin yaptığı kekleri yerken gerçekten sinir bozucu oluyor ama Molly burada olduğu için bir şey demiyorum.

Tatlıdan sonra Molly tabakları toplamaya yardım etmek için ayağa kalkıyor.

“Yardım etmeyi bırak,” diyor annem. “Hudson, Molly’ye etrafı gezdirsene.”

Molly'ye bakıyorum. "Çok isterim," diyor gülümseyerek.

"Hadi o zaman." Elinden tutup onu arka kapıya doğru götürüyorum. "Önce kısa bir çiftlik turuyla başlayalım."

Araba yolundan geçerken çakıl taşları ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Molly etrafına bakıyor; bakışları ufukta, gökyüzünün turuncu ve pembe tonlarında parladığı noktaya takılıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Günün en güzel zamanı. Huzur dolu."

"Öyle."

Tarlalara doğru yürüyoruz, gökyüzü kararırken yıldızlar yavaş yavaş görünmeye başlıyor. Molly manzarayı seyretmek için ara sıra duruyor.

Derin düşüncelere dalmış gibi. Aklından geçenleri okuyabilsem keşke.

Birkaç dakika daha sessizce yürüdükten sonra onu sağ elinden tutup arazinin kenarındaki büyük meşe ağacına götürüyorum.

Ağacın altında durduğumuzda, "İşte burası," diyorum. "Haya-
lindeki yer."

Bu sözler ağızından çıkarken şu an takımdakilerin hiçbiri beni duymadığı için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Evet, biraz abartıyorum ama asıl mesele şu ki... Molly bunu hak ediyor.

Yukarı bakıp ağacın geniş gövdesini ve gölgelik görevi gören kocaman dallarını görünce bakışları yumuşuyor. "Mükemmel."

"Neredeyse mükemmel."

Belli ki niye böyle dediğimi anlamayıp bir kaşını kaldırıyor. Ama sonra cebime uzanıp evden çıkmadan önce yanıma aldığım küçük termosu çıkarıyorum.

Anladığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Limonata değil ama ona yakın." Bir bardak buzlu çay doldurup ona uzatıyorum.

Başını sallayarak gülüyor. “Her şeyi düşünmüşsün.”

“Her şeyi değil. Ama bu daha başlangıç.”

Sırtını ağacın gövdesine yaslayarak oturuyor, ben de yanına geçiyorum.

Sessizce oturuyoruz, gün geceye dönerken çiftlikten gelen sesler dışında çıt yok.

“Burası çok güzel,” diyor neredeyse fısıltıdan ibaret bir sesle.

“Evet,” diye onaylıyorum ufka değil ona bakarak. “Çok güzel.”

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

BİR SAAT SONRA YENİDEN EVDEYİZ. Yatmadan önce eşyalarımızı yerleştirmemiz gerekiyor ama henüz uyumayı düşünmediğim için Molly'ye etrafı biraz daha göstermeye karar veriyorum.

Bu doğaçlama tur sadece onun için değil, aynı zamanda benim için de.

Ona buradaki hikâyeleri anlatırken gözlerindeki ifadeyi görmek istiyorum.

Anılarımı onunla paylaştığımda neler hissedecek? Bu evin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacak mı?

Onun da buraya ait hissetmesini ne kadar istediğimi anlayacak mı?

Umarım.

Onu ilk olarak oturma odasına götürüyorum. Biraz oyun katmak fena olmaz diye düşünerek tiyatro kampına katılmış bir genç edasıyla odayı takdim ediyorum. Sanki büyük bir gösteriyi başlatıyormuş gibi kolumu sallayarak, "Oturma odası," diyorum. "Ailece film izlediğimiz birçok geceye sahne olan, bir keresinde babamın

Evde Tek Başına'yı izlerken uyuyakalıp hırsızların eve girdiğine ikna olarak uyandığı yer."

Sıcak ve içten gülüşünü duyunca ben de sırıtiyorum. "Eğlenceli görünüyor," diye karşılık veriyor.

"O kadar çok hikâye var ki." Ahşap zemindeki bir deliğe işaret ediyorum. "Bu da Anna'nın patenle kaymaya çalıştığı zamandan kalma."

Ağzı açık kalıyor. "Evin içinde mi?"

"Evet, annemin tepesi atmıştı."

"Şaşırmadım." Molly o kadar çok gülüyor ki ben de gülmeden duramıyorum.

Burası onun için artık herhangi bir ev değil ve bu da benim için çok önemli.

Ardından mutfağa geçiyoruz.

"Biliyorum, burayı görmüştün ama evin her bölümünde sana bir hikâye anlatmadığım sürece turumuz geçerli olmaz."

"Aa, öyle mi?" diye takılıyor.

"Öyle." Elimle fırını işaret ediyorum. "Mesela şurada yanlışlıkla yangın çıkarmıştım, az kalsın evi yakıyordum."

Molly'nin nefesi kesiliyor.

"Merak etme, söndü artık."

Gözlerini devirip, "Öyle mi diyorsun?" diyerek takılıyor.

Konuşurken elimi tezgâhta gezdiriyorum. "Annem burada adeta sihir yapıyor. Tarçınlı çörekleri bir efsane. Mason bir keresinde tüm takıma yapsın diye onu ikna etmeye çalışmıştı. Belki senin şansına biz buradayken de yapar," deyip göz kırpiyorum.

"İşe yaramış mıydı?" diye soruyor.

"Tabii ki yaradı," diye cevaplıyorum gülerek. "Annem insanları doyurmaya karşı koyamıyor. Ama Mason karşılığında ahır temizlemeye yardım etmek zorunda kaldı. On dakika dayanıp sonra kaçmıştı."

Kahkahası mutfağı doldururken göğsüm yeniden gururla kabarıyor. Onu güldürmek, uzatmalara giden bir maçı kazanmak gibi hissettiriyor. Tekrar tekrar duymak için her şeyi yaparım.

On yaşındayken “destansı bir atlayış” yapmaya çalışırken kırdığım sandalyeyi gösterdiğim yemek odasına kısa bir uğradıktan sonra üst kata çıkıyoruz. Burada daha sakin ve daha özel. Molly, uzun zamandır kimseyle paylaşmadığım anılar arasında ağır ağır ilerliyor.

Koridorda durup odamın kapısını işaret ediyorum. “Bildığın üzere burası da benim odam.”

“Hokey mabedini görmemek imkânsızdı,” diyor kuru bir sesle. Gözleri parıldayarak duvarları süsleyen posterleri ve kupaları işaret ediyor.

“Hey, zafer dolu günlerdi bunlar,” diyorum gücenmiş gibi yaparak.

Gözlerini devirirken bir yandan da gülümsüyor ve kendimi yeniden on dört yaşında, hoşlandığım birini etkilemeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Tanrım, ne kadar acınası bir durum. Ama bir yandan da hiç umurumda değil.

“Burası da,” diyorum koridorun karşısındaki kapının önünde durarak, “Anna’nın odası.”

Kapıyı iterek açıyorum ve içeriye bakıyoruz. Aydınlık ve keyifli odanın her tarafı kitaplar, resim malzemeleri ve Anna’nın imzası olan kaosla dolu. Duvardaki mantar panodaysa kardeşimin hayatının kolajını oluşturan fotoğraflar ve kartpostallar asılı.

“Ailenin sanatçı ruhlu üyesi o.” Odasının halinden belli oluyor. Masasının üzerindeki çizim defterini göstererek, “Sürekli bir şeyler boyuyor ya da çiziyor,” diyorum.

“Bu inanılmaz,” diye karşılık veriyor Molly bana dönerek.

“O inanılmaz,” diyorum çünkü bu doğru. “Bazen baş belası olsa

da onu çok seviyorum.”

Koridora geri dönüyoruz. “Peki şu hobi odası nerede?”

Molly’nin hobi odası diye bir şey olmadığını gayet açık bir biçimde anladığını düşünüyorum. İkimiz de annemde bir terslik olduğunu fark ediyoruz.

Neden böyle bir şey söylediğini merak ediyorum. Aslında sebebini biliyorum ama görmekle düşünmek çok farklı şeyler.

Karşımdaki kapıyı işaret ediyorum. “İşte burası da meşhur hobi odası,” diyorum eskiden misafir odası olan odanın kapısını iterek.

Molly kollarını kavuşturmuş, arkamdan içeri giriyor. Ona dönüyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

İçerideki dağınıklığı incelerken resmen düşüncelerini okuyabiliyorum. Tek kişilik yatak gelişigüzel bir şekilde duvara yaslanmış.

Evet anneciğim, hiçbirimiz yemedik.

Zaten yeterince kötü bir yerde durmuyormuş gibi üstüne bir de yatak da karyoladan hafifçe dışarı taşmış.

İnandırıcı olsun diye uğraşmamış bile.

Burayı hobi odası haline getiren “dikiş makinesi” ise odanın tam ortasında, küçük katlanır masanın üzerinde duruyor; kesinlikle oraya ait olmadığı ilk bakışta belli oluyor.

Bu çok saçma.

Annemi seviyorum ama bu sefer çok ileri gitti.

Bebek pembesinden göz kamaştırıcı neon yeşiline kadar değişen renklerde kumaşlardan oluşan bir yığın yere atılmış.

Burayı hazırlaması aşağı yukarı bir dakika sürmüş olmalı. Ve son dokunuş olarak da eski bir sallanan sandalye odanın köşesine, her an yıkılacakmış gibi görünen bir iplik yığınının hemen yanına sıkıştırılmış.

Molly’nin tepkisini görmek için ona dönüyorum.

Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli, dudakları seğiriyor.

“Vay canına. Muhteşem bir hobi odası yapmış.”

Gülüşümü gizlemeye çalışarak elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. “Burası *yıllardır* böyle.”

“Yıllardır mı?” diye tekrarlıyor Molly, belli ki keyif alıyor. “Bu odayı en iyi ihtimalle bu sabah dönüştürmüş gibi görünüyor.”

“Öyle mi dersin?” Sesimdeki alaycılığı gizlemenin imkânı yok; kaldı ki gizlemeye de çalışmıyorum.

Molly bir kumaş parçasını alıp tekrar yerine koyuyor. “Evet, tabii. Odada bu kadar çok ıvır zıvır olması da tamamen tesadüf zaten; uyumayı geçtim, nefes almaya bile yer yok.”

Annem şeytani bir dahi. Orası kesin.

“Çok doğru,” deyip kapı pervazına yaslanıyorum. “Aynı odada kalmamızı istemesiyle hiç alakası yok.”

Molly hem keyifli hem de hafif bıkkın bir ifadeyle bana bir bakış atıyor. “Annen gerçek bir dahi, değil mi?”

“Gerçekten de çok zeki.”

“Aslında aklımda iki kelime var,” deyip gülüyor. “Sevimli ve komik.”

“Evet, bunlar daha iyi,” diyorum kıkırdayarak. “Hiç şüphesiz dediği dedik bir insan.”

Molly başını sallayıp odayı son bir kez gözden geçiriyor. “Sanırım bu mesele çözüldü. Misafir odasında uyumak mümkün değil.”

“Öyle görünüyor,” diyorum kapı pervazından uzaklaşarak. “Hadi gel, seni odama yerleştirelim.”

Eski yatak odama giriyoruz ve birdenbire kendimi yeniden on beş yaşında gibi hissediyorum; tuhaf ve ne diyeceğimi bilemez bir haldeyim.

Lisede hareketli bir sosyal hayatım olmasına rağmen eve hiç kız getirmemiştim. Bu da annemin müdahalesini daha da komik hale getiriyor.

Molly'nin odayı ikinci kez incelemesini izliyorum; sanki dışarıda geçirdiğimiz bir saatin ardından ufacık bir yatağı paylaşacağımız gerçeği değişecekmiş gibi etrafa bakıyor.

En azından yatak hâlâ köşede duruyor. Yani yaslanabileceğimiz bir duvarımız var ve böylece uyurken kimse yataktan düşmeyecek.

Hâlâ burada yaşadığım zamanki gibi görünüyor.

Hiçbir şey değişmemiş.

Ne lacivert yorgan.

Ne de duvarları süsleyen hokey posterleri.

Utanç verici.

Çocukken hayranı olduğum bir oyuncunun imzalı posteri bile var.

Daha kötü olabilir mi?

Neden olmasın, tabii ki olabilir.

Kupalar ve madalyalar hâlâ raflarda duruyor.

Çocukluğumun mabedi burası.

Molly'nin her şeyi dikkatle incelemesini izliyorum. Masanın yanına gelip Anna'yla olan fotoğrafımızı görünce duruyor. İkimiz de aptal gibi sırtıtmış, bir kış arka bahçede yaptığımız kardan adamı tutuyoruz.

“Bu tam olarak... sensin,” deyip sırtıtıyor.

“Ne demek o?”

Dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Bilmiyorum ki. Sadece... Sanki senin zihnine giriyormuşum gibi. Çok hoş bir şey.”

“Hoş mu?” diye tekrarlıyorum kaşlarımı kaldırarak. “Etkileyici olmak istiyordum.”

Gözlerini deviriyor. “Üzgünüm, bunda etkileyici bir şey yok,” diyerek yatağı işaret etmesiyle gülmeye başlıyorum.

“Pes ediyorum.”

Molly yatağa geçip oturuyor. “Bu... İlginç olacak.”

“Evet, kesinlikle ilginç olacağını söyleyebiliriz,” deyip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

İç geçirip yüzüne düşen saç telini düzeltiyor. “Pekâlâ, kurallarmız şöyle: Horlamak yok, battaniyeyi kendi tarafına çekmek yok ve kesinlikle yatağın ortasındaki görünmez çizgiyi geçmek yok.”

Başımı yana eğerek sırtıyorum. “Görünmez çizgi ha? Biraz karmaşık geliyor.”

“Hiç de karmaşık değil,” diyor kararlı bir sesle. “Sen kendi tarafında kalacaksın, ben de kendi tarafımda. Kural çok basit; ailenin evinde seks yok.”

“Hiç eğlenceli değilsin.” Bütün gece ona bu kadar yakın olup da o sınırı aşmama düşüncesi başlı başına bir işkence gibi geliyor.

“Anlaştık mı?” Elini uzatıyor.

“Bir anlaşma daha mı?” diyerek göz kırptıyorum.

“Sus artık,” diye karşılık verip başını sallıyor. “Evet mi, hayır mı?”

Bir an tereddüt etsem de hemen ardından öne doğru bir adım atıp elini sıkıyorum. Teninin sıcaklığını hissettiğim anda elini bırakmayı unutuyorum.

“Anlaştık,” diyorum sonunda kısık bir sesle.

Elini hızla geri çekip boğazını temizleyerek ayağa kalkıyor. “Güzel. Şimdi de çantamdakileri nereye koyacağımızı bulalım.”

Çantasını boşaltıp kıyafetleri için dolabımda zar zor yer bulduktan sonra garip bir ritme giriyoruz.

Yatağın kenarına oturup makyaj malzemelerini pencerenin yanındaki küçük masaya yerleştirmesini izliyorum.

Seyahat boy şampuan ve losyon şişelerini sıralarken, “Tıpkı yaz kampı filmlerindeki gibi,” diye mırıldanıyor. “Hiç gitmedim, o yüzden bilemem ama böyle olduğunu hayal ediyorum.”

“Tabii kampta genellikle oda arkadaşınla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmazsın,” diye karşılık veriyorum.

Omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor. “Ah, doğru. Ne güzel unutmuştum, bir daha sakın hatırlatma.”

Ellerimin üzerine yaslanarak gülüyorum. “Rahat ol Cadı. Sadece bir yatak.”

“Basından saklanırken ne kadar süre paylaşacağımızı Tanrı bilir,” diyor bana dönerek. “Bu senin suçun, biliyorsun.”

“Benim suçum mu?” diyorum gücenmiş gibi yaparak.

“Evet,” diye karşılık veriyor kollarını kavuşturarak. “Eğer beni bu çiftlik saklanma planına sürüklemeseydin evimde, son derece konforlu dairemde, son derece rahat yatağымda olurdum.”

“Magazinciler hâlâ kapının önünde kamp kurmuş olurdu,” diye belirtiyorum.

İç geçiriyor ve omuzları düşüyor. “Evet, pekâlâ. Haklısın ama şu an bunu sevmek zorunda da değilim.”

“Haklısın,” diyorum ayağa kalkıp yanına yürürken. “Ama bir de iyi tarafından bak.”

“İyi tarafı ne?” diye soruyor gözlerini kısarak.

“En azından annem seni seviyor.” Sırıtiyorum. “Çıktığım birçok kadın için aynı şeyi söyleyemem.”

Yanakları kızarıyor ve bir şişe losyonu düzeltiyormuş gibi yaparken başka yöne bakıyor. “Öncelikle daha önce hiç eve kadın getirmemişsin gibi duruyor... İkinci olaraksa bunun nedeni annenin tüm hikâyeyi bilmemesi.”

“Belki de öyle,” deyip masama yaslanıyorum. “Ya da belki de sadece iyi bir zevki vardır.”

Gözlerini bana dikmesiyle aramızda ilginç bir elektriklenme oluyor.

“Şey,” diyor sessizliği bozarak. “Artık uyusak iyi olacak.”

“Evet. İyi fikir.”

“Bunun işe yarayacağından emin misin?”

“Hayır,” diyorum sırtarak.

Homurdanarak yatağa tırmanıp bir tarafa uzanıyor. “Uykunda beni tekmelersen alt kattaki kanepeye geçerim.”

“Anlaşıldı,” diyorum yanına uzanırken.

Ağırlığımızın etkisiyle yatak gıcırıyor, ikimiz de konuşmuyoruz.

Nefes alışverişlerimiz dışında odada çıt yok. “Benimle buraya geldiğin için teşekkürler,” diyorum ona bakmak için başımı çevirerek.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkürler.” Bana gülümsediğini görünce kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. “İyi geceler Hudson.”

“İyi geceler Cadı.”

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Molly

ÇOK YAKINIMDA. Bütün hareketlerini hissedebiliyorum. Düzenli nefes alıp verişini, göğsünün inip kalkmasını ve vücudundan yayılan sıcaklığı.

Şu an uykuda olmam gerekiyor ama uyuyamıyorum. *Böyle olmayacak.*

Bu bir işkence.

Annesi şeytani bir dahi çünkü bu küçücük yatakta aklımdan geçen tek şey onu ne kadar çok istediğim.

Parfümünün yumuşak kokusu burnuma afrodizyak gibi süzülüyor. Aramızdaki o görünmez çizgiyi geçip istediğim şeyi yapmam için beni davet ediyor.

Şu an onu öpmekten başka bir şey düşünemiyorum.

“Aklından geçenleri okuyabiliyorum,” diye mırıldanıyor alçak ve alaycı bir sesle.

Nabzım beni ele verse de, “Hayır, okuyamazsın,” diye karşılık veriyorum. Kulaklarıma o kadar şiddetli çarpıyor ki gerçekten duyabilir.

“Elbette okuyabilirim. O kadar gürültülü ki acaba süper gücüm var ve zihnini okuyabiliyor muyum diye düşündüm.”

“Komik değilsin.”

“Ama yine de, ‘Evet,’ dedin.”

“Ha ha. Uyu artık.”

“Nasıl istersen Cadı.”

Kıpırdandığını hissediyorum ve ben tepki veremedi beni koluyla sarıp kendine doğru çekiyor.

Şimdi başım göğsünde, kalbinin düzenli ve yavaş ritmini duyabiliyorum.

Bu adam bana çılgınca şeyler yapıyor.

Güçlü ol.

Çocukluk yatağında, ailesi koridordayken seks yapamayız.

Tam ben dönüp ondan mümkün olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor, dudaklarını hemen çekmeyince nefesim kesilmeye başlıyor.

Sakin ol kızım.

Başını öptü diye bu seni istediği anlamına gelmez. Yoksa gelir mi?

Çünkü tam şu anda elinin sırtımda yavaş ve bilinçli bir şekilde ilerlemeye başladığını hissedebiliyorum, parmakları tişörtümün altından tenime hafifçe değiyor.

Tamam, demek ki o da istiyor, değil mi?

Eğer yanlış anlamıyorsam beni istiyor. Şimdi sorumuz şu: Onu içimde hissetmek istediğim için ailesinin bizi duyma riskini göze almaya hazır mıyım?

“Hudson,” diye fısıldıyorum ama geri çekilmiyorum.

Eli, nazik keşfine devam etmeden önce çok kısa bir an duraklıyor, avucunun sıcaklığı tenimde ateş parçaları bırakıyor.

“Ne?” diye mırıldanıyor, adını koymaya çekindiğim bir şeyden dolayı boğuk çıkan sesiyle.

“Bu değil...” Parmağı daha aşağıya inip kalçamın kıvrımına dokunurken sesim titriyor.

“Ne değil?” Artık fena halde kışkırtıyor ve ben de patlamaya hazırım.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerindeki yoğunluk, aklımdan geçen tüm kelimeleri çalıyor.

Tekrar hareket ediyor, boşa kalan eliyle yanağımı kavırıyor, başparmağı tenime öyle şefkatli dokunuyor ki göğsüm acıyor.

“Söylemen yeterli Cadı,” diye fısıldıyor zar zor duyulan bir sesle. “Dururum.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Öpüşme yumuşak ve çekingen başlıyor ama öyle devam etmiyor.

Çok geçmeden birbirimizin dudaklarını öperken parmakları saçlarımın arasında geziniyor.

Belki de bu kadar iyi öpüşen biri olmasaydı... Ah, kimi kandırıyorum ki? Yine de duramazdım.

Hudson Wilde’ı istiyorum.

Onu tüm benliğimle istiyorum.

Burada ve şimdi.

Alnını alnıma yaslamak için biraz geri çekiliyor, nefesi düzensiz.

“İmkânsızsın, biliyor musun?”

“Sen başlattın,” diye karşılık veriyorum. Sesim titriyor ama ona karşı direnecek kadar sağlam.

Sessizce gülerken çıkardığı ses ona yaslandığım yerde titreşiyor. “Ve bitirecek olan da benim.”

“Öyle mi?” diyeceğim sırada beni tekrar susturuyor. Ağzı ağzıma yapışıyor.

Beni üzerine çekiyor ve bunu yaptığı anda ona kapıldığımı bir kez daha anlıyorum.

Ona ihtiyacım var; hemen, şimdi...

Hiç düşünmeden vücudumu yukarı doğru iterek elimi aramızda konumlandırmak için yer açıyorum.

Dilimin her hareketinde ne yaptığımı unutacak gibi oluyorum ama kararlı bir kadını; yavaş yavaş onun çılgınca sertleşmiş penisini külotundan çıkarmaya çalışıyorum. Elimdeyken kökünden ucuna kadar okşayıp bana hazır hale getiriyorum.

“Ne yapıyorsun Cadı?” diye soruyor.

“İstediğimi alıyorum,” diyorum soğukkanlılıkla.

“Öyle mi?”

“Evet öyle. Şimdi sessiz ol da kimse duymasın.”

Çılgın planıma katılıyor ve bir an sonra ellerini kalçalarımın hissediyorum, tişörtümü yukarı çektikten sonra külotumu aşağı itiyor.

Karşısında çırılçıplak kaldığımda hiç vakit kaybetmiyorum. Çok ateşli ve tahrik olmuş durumdayım, uzun sürmeyecek.

Kalçalarımı kaldırıp penisini girişime hizalıyorum, sonra sert uzunluğu içime gömülene kadar aşağı iniyorum.

“Çok iyi hissediyorum,” diye inliyor fısıltıyla.

Birleşmemizin verdiği his muhteşem ama hareket etmem ve sadece Hudson’ın bana verebileceği en uç noktadaki o hazzı ulaşmam gerekiyor.

Geriye doğru sallanıyorum ve penisi dışarı çıkacakmış gibi oluyor, sonra onu tekrar içeri itiyor. Elleriyle kalçalarımı kavırıyor, penisinin üzerinde yükselip alçalmama yardımcı oluyor.

Tekrar tekrar sallanıyorum, aşağı doğru sürtünüyorum, klitorisimi her seferinde leğen kemiğine sürtüyorum.

Olağanüstü bir his; vücudum havalanıyormuş gibi. Derken iç duvarlarım titreyip sarsılmaya başlıyor, kenardan aşağı düşerken onu daha sert ve daha sıkı kavırıyorum. Uçurumun kenarındayım

artık, kontrolü o ele alıyor; penisi içimde kasılıp beni her şeyiyle doldurana kadar yukarı doğru itiyor.

“Kahretsin, çok iyiydi,” diye fısıldıyor ve ardından birbirine karışmış düzensiz nefes alışverişlerimiz dışında oda sessizliğe bürünüyor. Yorgunluktan gözlerim kapanıyor, yemin ederim birazdan kalkacağım ama şimdilik dış dünyayı unutup onun yanında uzanmışken hafifçe iç çekiyorum.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Molly

BEN NE OLDUĞUNU ANLAYAMADAN SABAH OLUYOR VE İLGİNÇ BİR ŞEKİLDE KENDİMİ ÇOK İYİ HİSSEDİYORUM.

Ne kadar şaşırtıcı görünse de uyudum. Ve ne yalan söyleyeyim, muhtemelen hayatımın en iyi uykusuydu.

Nedenini fazla sorgulamak istemiyorum. *Hudson*. Onun sayesinde.

Hatta şu an kollarında uyandığımı düşününce bile yüzümde güller açıyor.

Lanet olsun, ona fena kapıldım. O kadar fena kapıldım ki ona hiç dışarı çıkmayıp ikinci tura geçmemiz gerektiğini söylemek istiyorum. Hudson verandaya adım atarken sineklikli kapı çarparak kapanıyor ve botları tahta kalaslara ağır ağır vuruyor.

Her zamanki keyifli gülümsemesiyle bana dönüp önümüzde uzanan araziyi işaret ediyor.

“Şey, Cadı.” Ellerini ceplerine sokuyor. “Wilde çiftliğindeki büyük turumuzun bir sonraki bölümüne hazır mısınız?”

Sabah güneşine karşı gözlerimi kısarak Hudson'a bakıyorum. Günün ilk ışıklarıyla beraber çiftlik o kadar huzurlu görünüyor ki.

Hudson'ın buraya gelmeyi neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.

Hatta ben de kısa bir süredir burada olmama rağmen şimdiden burayı çok sevdim.

Göz alabildiğine çimen. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş-tim. Neredeyse ufka kadar uzanıyor.

Bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

Uzakta, resimden fırlamış gibi görünen kırmızı bir ahır duruyor, bütün araziye saran eskimiş çitleriyse zar zor seçebiliyorum.

Rüyada gibiyim.

"Seçme şansın var mı?" diyerek takılıyorum.

"Pek yok," diyor kocaman gülümseyerek. "Hadi gel, eğlenceli kısım başlıyor."

"Eğlenceli kısım mı?" Arazinin uzak kısımlarına doğru yürüyoruz.

"Çiftliğimize hoş geldin." Kollarını genişçe açarak bizi ilk dura-ğımıza doğru yönlendiriyor.

Yakından bakınca ahır tam hayal ettiğim gibi.

Kırmızı boyası, azıcık eğrilmiş çatısı ve hafif saman kokusuyla tam bir film sahnesi gibi.

Mükemmel.

Hudson, "Buna bayılacaksın," deyip kapıları iterek açıyor.

İlk gördüğüm şey atlar için hazırlanmış bölmeler. "Atlarınız mı var?" diye soruyorum şaşkınlık dolu bir sesle.

"Evet."

"Vay canına, gerçekten de sırlarla dolusun," deyip gülüyorum ve Hudson'ın bunca yıldır benden sakladığı şeyleri görmek için ahırın içine doğru yürüyorum.

Elbette onun bir suçu yok çünkü böyle olmasını bir bakıma

kendim istedim. Ama artık onu yavaş yavaş tanımaya başladığıma göre bu yönünü de sevdiğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

“Burada,” diyor Hudson arkadaki tozlu bir köşeyi işaret ederek, “buz pateni yapmayı burada öğrendim.”

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. “Ahırda mı?”

“Evet,” diyor sırtarak. “Babam bana kapalı bir buz pisti yaptı. Saatlerce burada antrenman yapardım.”

“Bu... İnanılmaz bir şey,” diyorum hayranlıkla.

Omuz silkiyor. “Çiftlik çocuğuysan elinde olanla yetinmek zorundasın. Sekiz yaşına kadar gerçek bir buz pistine adım atmadım.”

“Sekiz mi?” diye tekrarlıyorum şaşkınlıkla. “Ama sen çok iyisin. Nasıl bu kadar hızlı geliştin?”

Sırıttıyor. “Yetenek işte Cadı. Saf, doğal yetenek.”

Saçmalamaya başladığı için gözlerimi deviriyorum.

Ardından bir sürü tavuğun gıdıkladığı ve yeri gagaladığı tavuk kümesine gidiyoruz.

“Hanımlarla tanış,” diyerek büyük bir jestle işaret ediyor.

Kahkaha atmadan duramıyorum. Tavukları da varmış.

Onu nasıl böyle yanlış değerlendirdim?

Hudson hakkında bildiğimi sandığım her şey gerçeğin tam tersiymiş. Her zaman varlıklı bir ailede, bir şehirde büyüdüğünü varsaymışım. Gerçeklikten o kadar uzak ki bu.

Vay canına. Nasıl da yanılmışım.

Bir tavuğun kanatlarını çırpıp bana dik dik baktığını görünce tekrardan kıkırdıyorum. “Sanırım bölgelerini koruyorlar.”

“Hiçbir zararları olmaz.” Bir tanesini almak için eğiliyor. “Genellikle.”

Hudson tavuğu sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi kollarında tutarken ben de arkaya doğru temkinli bir adım atıyorum.

“Tutmak ister misin?” Tavuğu bana uzatıyor.

“Kesinlikle hayır,” diye karşılık verip kollarımı kavuşturuyorum. Tavuğu tekrar yere bıraktıktan sonra, “Şehir kızı,” diye takılıyor. “Ve bununla gurur duyuyorum,” diye karşılık veriyorum. Turun son durağı birkaç atın tembelce otladığı çayır oluyor. “At biniyor musun?” diye soruyor Hudson çite yaklaşırken. “Hayır.”

“Hiç binmedin mi?”

“Çocukken bir keresinde,” diye anlatmaya başlıyorum. “Bir partideydik ama at binmek sayılmazdı o, daha çok bir daire içinde gezdirilmek gibiydi.”

“Şey...” Çite yaslanıyor. “Belki de hazır buradayken bununla ilgili bir şey yaparız.”

Şaka mı yapıyor diye anlamaya çalışıyorum ama oldukça samimi görünüyor.

“Bilmiyorum,” diyorum tereddütle.

“Bayılacaksın,” diyor yumuşak bir sesle. “Muhteşem bir his. Merak etme, birkaç gün sonra deneriz. Şimdi rahat ol.”

Sakin ve telaşsız hareket eden atlara bakarken bir an için hayallere dalıyorum... Uçsuz bucaksız tarlalarda rüzgâr saçlarımı savururken huzur içinde, sessizce at sürmek...

“Olabilir,” diyorum sonunda.

Hudson sırtlıyor ve göğsümde bir şeyin gevşediğini hissediyorum. Eve döndüğümüzde güneşin gökyüzünde yükseldiğini görüyoruz. Yorgunum, bacaklarım yürümekten ağrıyor ve kot pantolonum çamur içinde ama... hafiflemiş hissediyorum.

“Burası,” diyorum verandadaki basamakları çıkarken. “Özel bir yer.”

“Evet.” Hudson bana kapıyı açıyor. “Öyle.”

Ve içeri adım attığımda daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum. Yıllar sonra ilk defa bir yere aitmiş gibi hissediyorum.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

Dane: Bir dakika, bir dakika... Ben doğru mu anlıyorum... eşini, BENİM KIZ KARDEŞİMİ, balayı için bir çiftliğe mi götürdün? Gerçek bir çiftliğe.

Mason: Möö, sürtükler.

Aiden: Söyleyecek söz bulamıyorum.

Hudson: Bu bizim balayımız değil.

Mason: Tabii ki değil. Sadece sen, Molly ve bir sürü inek evlilik hayatınıza şık bir başlangıç yapıyorsunuz.

Aiden: Keçi sağmak da “Seni seviyorum” demenin bir yolu.

Hudson: Bizim keçimiz bile yok.

Dane: Durumu daha da kötü hale getiriyorsun dostum.

Hudson: Bizi annem davet etti. Yeni geliniyle vakit geçirmek istedi.

Mason: Sizi balayınıza annen mi davet etti? Hudson, ailen tarafından rehin tutuluyorsan iki kere göz kırp.

Hudson: Başka bir şaka bul Mason.

Mason: Yani reddetmiyorsun.

Aiden: Bir de çalıştırdı mı seni? Eminim Hudson dışarıda odun kesip tarlaları sürüyor, Molly de limonatasını yudumlar-ken onun sefilliğine gülüyordur.

Hudson: Odun kesmiyorum.

Mason: Emin misin? Seni şu an görmeden bile hayal edebiliyorum. Romantik bir filmde fırlamış gibi üstsüz bir vaziyette, Molly için kaslarını sergiliyorsun.

Aiden: “Çiftlik çocuğuna âşık oldu. Asıl balayı onun karın kaslarıydı.”

Hudson: Aptalsınız.

Dane: En azından onu fiziksel iş yapmaya zorlamadan önce güzel bir yere götürdüğünü söyle.

Hudson: Onu hiçbir şeye zorlamadım.

Mason: Yani Molly dışarıda annenle vakit geçirirken sen saman balyası hazırlıyorsun. Hikâye bu mu?

Hudson: Saman falan yok. Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız.

Aiden: Orası bir çiftlik. Kesin saman vardır.

Hudson: Başka işiniz yok mu sizin?

Mason: Hayır. Bugünün eğlencesi sensin Wilde.

Hudson: Hepiniz benim için ölüsünüz.

Mason: Ahırdaki sen misin? Şu anda bize oradan mı mesaj atıyorsun?

Aiden: Büyük ihtimalle annesinden saklanıyor.

Dane: Ya da bunun “balayı” olduğunu fark eden Molly’den saklanıyor.

Hudson: BALAYI DEĞİL BU.

Mason: Tabii, Çiftçi Hudson. Şimdi git tavuklarıyla falan ilgilen.

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Mason: Biz de seni seviyoruz koca adam. 🐻

Aiden: 🍷

Dane: 🍷

Hudson: Sepet ne alaka?

Dane: Molly'nin topladığı yumurtalar için.

Hudson: Bu sohbeti engelliyorum.

Mason: Hayır, engellemiyorsun. Bizi çok özlersin.

Hudson: Hepinize Noel için saman balyaları göndereceğim.

Aiden: Kabul etti işte! Saman var!

Mason: HA.

Hudson sohbetten ayrıldı.

Mason: Geri dönecek.

Aiden: Her zaman geri döner.

Dane: Bu konuda yüz yüze söylenmeye başladığında bana mesaj at.

Mason: Anlaştık.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Molly

İÇERİ ADIM ATTIĞIMIZ ANDA BUZ PİSTİNİN SOĞUĞU BENİ ÇARPIYOR.

Burası buz gibi. Belki de dışarıdaki sıcak havayla tezat oluştuyordur, aman Tanrım, çok üşüyorum.

Buz pistine doğru ilerlerken dondurucu hava yanaklarımı ısıtıyor.

“Kaydığım ilk pist burası,” diyor Hudson girişin yanında dururken. Gülümsemesi kalbimi durduracak kadar geniş.

Buradayken yaşadığını hissediyor; sanki buz onun ait olduğu, tamamen kendisi gibi olduğu yer.

“Pekâlâ Cadı.” Yedek kulübesine doğru başını sallıyor. “Hadi başlayalım.”

“Ne yapalım?” Önce ona, sonra da buza bakıyorum.

“Önce bağcıklarımızı bağlayalım tabii ki,” diyor elindeki patenleri işaret ederek.

“Bir dakika, gerçekten yapıyor muyuz bunu?” Daha aptalca konuşabilir miyim? Elbette paten kayacağız. Anna’nın patenlerini

ödünç almıştı, onlarla ne yapacağını sanıyordum ki?

“Evet.”

Uzun ve derin bir iç çekişle, “Bunu yıllardır yapmadım. Çocukluğumdan beri. Ve o zaman bile berbatım,” diyorum.

“Abinin kim olduğunu bildiğim için bu bana çok ilginç geliyor.”

“Neden? Bütün kardeşler aynı değil herhalde. Kendini ve Anna’yı düşün.”

“Haklısın.”

“Her zaman haklıyım,” deyip gülümsüyorum. “Tamam, bir kez daha söylüyorum, gerçekten berbat durumdayım. Gülmek yok.”

“Güler miyim hiç? Tamam, haklısın. Kendimi tutamayıp gülebirlirdim ama söz veriyorum gülmeyeceğim. Hem yardım etmek için buradayım,” diyor banka oturup bana yanına oturmam için işaret ederek. “Bir tarafını kırmaman için elimden geleni yapacağım.”

“Çok rahatladım,” diye mırıldanıp oturuyorum.

Hudson çantasından bir çift paten çıkarıp buzun üstünde bana doğru kaydırıyor. “Bunlar sana uyar.”

İç çekerek spor ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı patenlere sokuyorum. Patenler sert ve garip geliyor.

“Paten kaymadığımı söylemiş miydin?” diyorum alaycı bir şekilde ve ayaklarıma sanki patenleri parçalamak istiyormuşum gibi bakıyorum.

“Al.” Hudson önümde çömeliyor. “Bunca insan arasında bunu sana söylediğime inanamıyorum ama her şeyi yanlış yapıyorsun. Sen ve abin adına gerçekten utanıyorum; bir NHL oyuncusu için çalışmaya hakkın yok senin.”

Sözleri korkularımı tetikliyor. Gerçekten de Dane için çalışmaya hakkım yok.

Müdahaleci düşünceler içeri girmeye çalışırken kasvetli bir ruh haline bürünecek gibi olsam da buna izin vermiyorum.

Bu güzel anları mahvetmeyeceğim.

Hudson kontrolü ele alırken kaşlarımı kaldırıp, “Ah, şimdi de paten bağlama uzmanı mı oldun?” diyorum.

“Öyle sayılır,” diyor alaycı bir gülümsemeyle bana bakarak. “Emin ellerdesin.”

Gözlerimi deviriyorum ama bana o şekilde baktığında nabzımın hızlandığını inkâr edemem.

Patenlerimi giydikten sonra Hudson, elini kolumda sabit tutarak beni pistin kenarına götürüyor. Buz önümüzde uzanıyor, eskiden hatırladığım kadarıyla pürüzsüz ve kaygan.

Elbette ironiyi görüyorum.

Dane buzda olmayı seviyor ve ben de kontrol edemediğim çoğu şey gibi bundan nefret ediyorum.

Yüzüstü yere yapışma fikri hiç de cazip değil.

Yine de buradayım, buza adım atıyorum ve patenim buza değdiği anda sendeliyorum.

İçler acısı bir durum.

Bir adım daha attıktan sonra bacaklarım o kadar açılıyor ki yürümeyi öğrenen bir yavru geyik gibi görünüyorum.

Bambi gelse benden daha iyi kayar.

“Nasıl bu kadar kötü yapabiliyorsun? Abin ligin en iyi savunmacısı.”

Bunu açıklamak can sıkıcı olacak. “Hiç ders almadım. Kimse bana öğretmedi.”

Hudson duraksıyor. “Kafam karıştı. Peki o zaman Dane nasıl öğrendi?”

Derin bir nefes alıyorum. “Babam öğretti.”

“Sana öğretmedi mi?”

Hudson’ın bunu anlayabileceğini düşünmüyordum zaten. Ailesi sanki sımsıcak bir aile filminden fırlamış gibi sağlıklı, ilgili; eski

alkolik babamla uzaktan yakından alakası yok.

“Neden öğretsin ki? Sadece Dane NHL’e gidebilirdi.” Aklımdan geçen her şeyi söylemiyorum ama ikimiz de Dane’e sırf onu sevdiğinden öğretmediğini biliyoruz. Tamamen açgözlülüğünden, Dane’i para kaynağı olarak gördüğü için yaptı bunu.

“Korkma Cadı. Buz pateninde beceriksiz olman sorun değil, ben sana öğreteceğim.”

“Teşekkürler.”

“Ve en iyi tarafı da... Bana nasıl ödeme yapacağın konusunda endişelenmene gerek olmaması. Zenginim ve farklı ödeme yöntemlerini kabul ediyorum.” Bana dönüp kaşlarını oynatıyor.

Ben de istemsizce gülüyorum.

Hudson’ın iyi olduğu bir konu varsa o da bulunduğu ortamı her zaman neşelendirmektir. Onun süper gücü gibi bir şey bu.

“Hazır mısın?” diye soruyor ve başımı sallıyorum.

“Hayır.” En azından dürüstüm.

“Hadi ama Cadı, böyle davranma. Bak çok kolay. İlk kural, düşmemek.”

“Vay canına. Bu inanılmaz bir tavsiye Wilde,” diyorum kuru bir sesle.

Gülüyor ve rahatlıkla yanımda buzun üzerinde duruyor. “Korkma, sana yardım edeceğim,” dedikten sonra bana elini uzatıyor. Derin bir nefes alıp elini tutuyorum.

“Şimdi tek yapman gereken rahatlamak,” diyor Hudson, tutuşu sıkı ama nazik. “Seni tutuyorum.”

“Söylemesi kolay,” diye mırıldanıyorum gözlerimi patenlerimden ayırmadan. “Yüzüstü düşüp burnunu kırma ihtimali olan sen değilsin.”

“Öncelikle, o sevimli düğme burnunu kırmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Sinir bozucusun.”

“Ama benimle evlendin.”

“Sakın hatırlatma,” diye soğukkanlılıkla karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor ve beni buz pistinde yavaşça yönlendiriyor. “Fazla düşünüyorsun. Biraz bırak kendini ve bana güven.”

Bırak. Ona güven. *Elbette.*

Bu sözler beklediğimden daha sert çarparak göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Güvenmek çok zor.

Özellikle de yaşadığım oncan şeyden sonra. Ama onda tanımlayamadığım bir şey var ve bu da beni denemeye itiyor.

Yavaş başlıyoruz.

Beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma sararak buzda yönlendiriyor.

İlk başta kaskatıyım, vücudumdaki tüm kaslar gergin.

Lütfen düşmeme izin verme.

Düşürmeyecek.

Ne zaman düşürdü ki?

Geçmişte yaşadıklarımıza ve ilk tanıştığımızda söylediği küçük yalana rağmen beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı.

Ona güvenerek buz üzerinde adım adım kayarken bu düşünceyi aklımdan çıkarmıyorum.

“Gördün mü?..” Saçlarıma bir öpücük konduruyor. “Hiç fena değil, değil mi? Şimdi şunu deneyelim.” Beni bırakıyor ve yüzü bana doğru dönene kadar biraz kayıyor ama bu sefer geriye doğru gidiyor ve yine ellerimi tutuyor.

Sanırım kollarıyla beni sardığı zaman daha çok hoşuma gidiyordu.

“Hayır.” Ona dik dik bakıyorum. “Buna hazır değilim. Kesin düşeceğim.”

Gülümsüyor, elleriyle ellerimi hafifçe sıkıyor. “Buna asla izin vermem,” diyor ve bunu o kadar doğal ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ki ona inanıyorum.

Biraz zaman alıyor ama pistte birkaç tur attıktan sonra bir ritim tutturuyorum ve artık o kadar da dengesiz gitmiyorum.

Hudson ellerimden birini bırakıyor ve vücudunu döndürüyor, yani şimdi yanımda kayıyor.

“Pekâlâ.” Yavaşlayıp duruyor. “Değişiklik zamanı.”

Bu pek umut verici görünmüyor.

Dengemi neredeyse kaybedecek gibi garip bir şekilde duruyorum. *Tebrikler Molly. Tebrikler.* “Şey, ne?”

Dudakları aralanıyor ve şimdi endişelenmem gerektiğini biliyorum çünkü muzipçe gülüyor. “Gözlerini kapatmanı istiyorum.”

“Hayır, asla olmaz.” Hemen başımı sallıyorum. “Böyle bir şey olmayacak.”

“Molly,” diyor daha yumuşak bir sesle. “Seni yanlış yönlendirir miyim?”

“Evet.” Cevabım o kadar hızlı çıkıyor ki Hudson’ın dudağı seğiriyor.

Çenesini aşağı doğru eğip doğrudan gözlerimin içine bakıyor. “Molly...”

“Molly deyip durma bana.”

“Lütfen bana güven.” Bunu söyleme şekli kalbimi biraz daha hızlandırıyor. Onu reddetme şansım var mı hiç?

Kalbim güm güm atarken ona bakıyorum. “Hudson, zaten zar zor ayakta duruyorum.” “Düşündüğünden daha iyisin,” deyip bana yaklaşıyor. “Ve ben buradayım, sana bir şey olmasına izin vermem.”

Güven veren bu güçlü sözler içime işliyor.

Ona inanmak, ona güvenmek istiyorum.

Ama kontrolü bir anlığına bile olsa bırakma düşüncesi göğsümü kaygıyla dolduruyor.

Gözlerimdeki tereddüdü görmüş olmalı çünkü bana biraz daha yaklaşıp ellerini hafifçe omuzlarıma koyuyor.

“Sadece sen ve ben.” Hafifçe sıkıyor. “Başka kimse yok. Ne kame-
ralar ne muhabirler ne de herhangi bir şeyin baskısı. Sadece ikimiz.”

Titrek bir nefes alıyorum, sözleri korku duvarlarımı yıkıyor. Ya-
vaşça başımı sallıyorum. “Tamam.”

“Tamam,” diyor genişçe gülümseyerek. “Gözlerini kapat.”

Kapatıyorum, ellerinin belime doğru kaydığını hissederken göz-
lerimi sıkıca kapatıyorum.

“Güzel, şimdi bana bırak.”

Gözlerim kapalıyken diğer duyularım bir üst seviyeye çıkıyor.
Beni dengeleyip buz pistinde kaydırırken onun varlığını tüm ben-
liğimle hissediyorum. Sanki dünya etrafımızda dönüyormuş ve iki-
mizden başka hiç kimse yokmuş gibi.

O...

Onun kahkahası.

Onun sesi.

Onun gücü.

İçimde bir şeyleri değiştiriyor.

Hudson beni yönlendirirken buz pürüzsüz ve sabit geliyor. San-
ki sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez ken-
dimi serbest bırakıyorum.

“Harika gidiyorsun,” diyor Hudson gurur dolu bir sesle.

Korkum ve endişem eriyip giderken gülümsüyorum.

“Denemek istediğim bir şey daha var,” diyor alaycı bir sesle.

Gözlerimi açıp ona dik dik bakıyorum. “Ne kadar da komiksin.
Bu ne demek oluyor?”

Hiçbir şey söylemeden hafifçe eğiliyor, elleri beni rahatça havaya kaldırırken bacaklarıma doğru kayıyor.

“Bu da ne?” Ellerimle omuzlarını kavıyorum.

“Rahatla.” Bizi bir daire içinde yavaşça döndürüyor. Yaptığımız hareketten mi yoksa sinirlerimden mi çözemiyorum, bir an için başım dönüyor ama ne kadar hareket edersek zihnim de bir o kadar gevşiyor. “Seni tutuyorum.”

Hayattan zevk alıyorum.

Dünya etrafımda bulanıklaşıyor, harekete devam ettikçe hafiflediğimi hissediyorum. Tüm engellerim yavaş yavaş yıkılırken içimde bir şeyler değişiyor.

Huzur. *Huzurlu hissediyorum.*

Kendimi yıllardır ilk kez arınmış hissediyorum. Korkudan, kaygıdan ve uzun zamandır göğsümde tuttuğum her şeyden arınmış.

Birkaç dakika sonra Hudson beni nazikçe yere indiriyor ve ben yeniden dengemi kurmaya çalışırken elleri belimde duruyor.

Kalbim hızla çarpıyor ama korkudan değil, umuttan. Belki de haklıydı. *Yapabilirim.*

“Gördün mü?” diyor yumuşak bir sesle. “Sana yapabileceğini söylemiştim.”

Ona bakıyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki nefesim kesiliyor; *sanki dünyadaki tek önemli şey benmişim gibi.*

Ve şimdi anlıyorum.

Ona âşık oluyorum.

Hızlıca ve sonuna kadar kalan tüm mantığıma aykırı bir şekilde.

Ama burada, buzun üzerinde, onun kollarındayken hiçbir şey umurumda olmuyor.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Molly

Cassidy: Pekâlâ, dökül bakalım. Dedikodular doğru mu? Bir çiftlikte misin?

Josie: Yani gerçek bir çiftlik mi? İnekler, tavuklar ve toz toprak var mı? Eğer başın dertteyse ve kurtarılmaya ihtiyacın varsa mantar emoji gönder.

Molly: Evet, inekler, tavuklar ve toprak var. Ve hayır, henüz kurtarılmaya ihtiyacım yok.

Cassidy: Henüz mü?!!!! Orada ne işin var ki zaten?

Molly: Çoğunlukla sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmemeye çalışıyorum.

Josie: Aman Tanrım. Bu nasıl oldu? Kaçırıldın mı?

Cassidy: Hudson. Hudson'ın işi bu, değil mi? O adam seni rehin aldı.

Molly: Beni rehin almadı. İyiyim.

Cassidy: Yani kendi isteğinle mi bir çiftliktesin? Seni yeterince uzun zamandır tanıyorum, “Molly” ve “çiftlik” kelimeleri

kesinlikle aynı cümle içinde yer alamaz.

Molly: Buraya kendi hür irademle geldim. Yani çoğunlukla.

Josie: Bu ne demek oluyor ki?!

Molly: Bakın, o kadar da kötü değil. Hudson'ın ailesi gerçekten çok iyi insanlar.

Cassidy: Bu düşündüğümünden daha kötü. Wilde ailesi seni etkisi altına almış. İşte seni böyle kandırıyorlar! Önce iyi davranıyorlar, sonra sana turta yediriyorlar ve sen farkına bile varmadan bir anda kendini tereyağı çalkalarken buluyorsun.

Josie: 😊 Molly'yi bone takarken düşünemiyorum.

Molly: Bonem YOK.

Cassidy: Henüz yok.

Josie: Peki çiftlikte bütün gün ne yapıyorsun?

Molly: Bugün annesiyle birlikte tavuk yumurtası topladım.

Cassidy: Sen ve tavuk yumurtası toplamak mı??? Bir zamanlar yüzüne çok yaklaşan bir güvercin yüzünden çığlık atan Molly Sinclair'den mi bahsediyoruz?

Molly: O zaman çok korkmuştum, tamam mı?! Bu tavuklar gayet iyi. En azından çoğunluğu.

Josie: İşte yine o meşhur "çoğunluk..."

Cassidy: Dürüst ol, orada hayatın için mücadele etmek zorunda mısın?

Molly: Hayır ama yarın daha kötü olabilir. Hudson beni at binmeye götürüyor.

Josie: Bir dakika, bir dakika... At mı bineceksin?

Cassidy: Kendi isteğinle mi?

Molly: Beni ikna etti.

Josie: At binmeyi biliyor musun ki?

Molly: Hayır. Kesinlikle hayır.

Cassidy: Molly.

Molly: Biliyorum! Korkunç bir fikir.

Josie: Kızım, atlar çok büyük oluyor. Bunun için uygun kıyafetin var mı ki?

Molly: Hudson “hallededeceğini” söyledi, nasıl halledecekse artık.

Cassidy: Aman Tanrım. Sana kovboy çizmesiyle kovboy şapkası giydirecek, değil mi?

Molly: Eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsa Redville’e yürüyerek geri dönerim.

Josie: Lütfen bize fotoğraf gönder. Yalvarıyorum.

Cassidy: Katılıyorum. Bunu görmem lazım. Bir şey deneyeceğim de.

Molly: İkiniz de berbatsınız.

Cassidy: Düzeltme: Destekleyici arkadaşlarız. Şimdi söyle bakalım, ne kadar korkuyorsun?

Molly: Çok korkuyorum. Atın üstüne nasıl oturacağımı bile bilmiyorum. Ya düşersem? Ya at beni sevmezse? Ya ormana kaçarsa ve ben sonsuza dek yiyecek aramak zorunda kalırsam?

Josie: At ormana kaçmayacak.

Cassidy: Fazla düşünüyorsun. Hudson ölmeni istemez. Muhtemelen seni korumak için önce kendini attan atar.

Molly: Bu daha iyi bir senaryoa değil Cass.

Josie: Ama ciddi söylüyorum, başaracaksın. Sadece sıkı tutun, Hudson’ın sana öğretmesine izin ver ve ölmemeye çalış.

Molly: JOSIE.

Cassidy: Ve ata güven. Atlar ne yapacaklarını bilirler.

Molly: Bu ne demek oluyor ki?!

Cassidy: Bilmiyorum. Akıllıca geldi.

Josie: Eğer Hudson yarın seni sinirlendirirse atını “kazara” onun üzerine sür.

Cassidy: Bu plana katılıyorum.

Molly: Mahkeme celbi gelmesin diye bu sohbeti siliyorum.

Cassidy: Yani bu fikri değerlendiriyorsun...

Molly: Sus.

Josie: Kötü bir şey olmayacak. Olursa da en azından çok komik fotoğraflar elde edeceğiz.

Molly:☹Sizler berbat insanlarsınız.

Cassidy: Seni seviyorum! Yarın ölme.

Josie: Hudson düşürmesin seni. Eğer düşürürse onun peşine düşeceğimizi söyle.

Molly: Not edildi.

Cassidy: Not: Fotoğrafları göndermeyi unutma.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Hudson

KLİŞE GİBİ GELSE DE GERÇEKTEN İNSANIN EVİ GİBİSİ YOK.

Burada olmayı seviyorum.

Redville’de olduğum her an hayatımın telaşına kapılıp burayı unutmak çok kolay.

Bu his.

Hayatım o kadar yoğun ki bırakın başka bir şeyi kendi adımları bile zar zor hatırlıyorum.

Ama buraya geri döndüğüm zaman sadece burada duyabileceğim o rahatlık hissi geri geliyor.

Ebeveynlerime bu kadar çok yardım etmek istememin nedenlerinden biri de bu.

Elbette yardıma ihtiyaçları olduğunu da biliyorum ama bir yanımda, itiraf etmek istemesem de bencilce sebeplerle yardım etmek istiyorum.

Hayatım ne kadar kötüye giderse gitsin her zaman çiftliğe sahip olacağımı bilmek beni yardım etmeye çok istekli hale getiriyor.

Burası hayatımda önemli bir yer tutuyor, o yüzden burayı kaybetmelerini istemiyorum. Neden bu kadar inat ediyorlar ki?

Paramı almaları için neredeyse yalvarıyorum ama... *Hayır. Almayacaklar.*

Bu çok sinir bozucu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Ahırın kokusu burnuma çarpıyor. Daha doğrusu, saman kokusu. Burası beni her zaman sakinleştiriyor ve bana hayatın ne kadar basit olabileceğini hatırlatıyor.

Elbette buzda olmayı ve paten kaymanın verdiği heyecanı seviyorum ama çiftlik bana başka hiçbir yerde bulamayacağım bir sakinlik getiriyor.

Ama bugün konu ben değilim; Molly.

Ona hayatta korkularımızdan çok daha fazlası olduğunu göstermeye çalışıyorum.

Arkamda, botlarının toprağa değerken çıkardığı sesleri duyuyorum.

En uysal atımız Gracie'nin yanında durduğum yere gelmek üzere. Gracie bugün için en doğru at.

Sakin ve istikrarlı, yani Molly'nin şu anda tam olarak ihtiyacı olan şeylere sahip.

Umarım her şey yolunda gider.

Öyle olmalı.

Buzda nasıl açıldığına bakılırsa burada da aynı şekilde olacağını hissediyorum.

Bunu yapmasını istememin altında yatan başka bir neden daha var.

Çiftliği sevmesini istiyorum.

Henüz farkında olmasa bile buraya ait olduğunu anlamasını istiyorum.

"Bu Gracie." Elimi atın pürüzsüz tüylerinin üzerinde gezdiriyorum.

Gracie elime yaslanıyor. “O en iyisi. Hatta daha da güzeli, senin için mükemmel bir at.”

Molly birkaç adım ötede duruyor, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş.

Parmaklarıyla ceketini sıkıca kavırıyor.

Tereddütlü.

Gergin.

Oldukça normal.

Onu zorlama Hudson.

Henüz ikna olmadı.

Sorun değil. Yakında ikna olacak.

Gracie iri bir at, bu yüzden tereddüt etmeni anlayabiliyorum ama şimdiye kadar tanıdığım en uysal at olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

“Bundan emin değilim,” diye karşılık veriyor.

Ona yaklaşıyorum. “Binmek zorunda değilsin,” diyorum sakın bir sesle. “İstersen sadece burada takılılır, ona havuç yediririz.”

Bunu ona söylemek hesaplı bir hareket. Biliyorum ki ona binecek ama aynı zamanda bir çıkış yolu olduğunu da bilmesi gerektiğini biliyorum. *Her ihtimale karşı.*

Bu ona ihtiyaç duyduğu kontrol hissini verecek.

Molly ağırlığını değiştirip Gracie’ye bakıyor.

Sanırım, “Neyse boş ver,” diyecek. Bu da sorun değil.

Ama aniden omuzlarını dikleştirip omurgasını düzeltince hazır olduğunu anlıyorum. *İşte böyle. Hep böyle güçlü ol.*

İfadesiz duruyorum çünkü onu kızdırmak istemiyorum. Planımı bozacak herhangi bir şey yapamam. Eğer öyle bir şey yaparsam Molly, “Lanet olsun,” deyip gidebilir.

“Pekâlâ, en azından onu besleyeceğim.” Sesi hâlâ kısık ama kararlılığı belli oluyor.

Gülümsemeden edemiyorum.

İşte o kıvılcım.

Molly harika biri ve işin garip yanıysa hiçbir zaman bunun farkında olmaması.

Ama o da anlayacak.

Onu ikna edeceğim.

“Pekâlâ,” diyorum sıcak bir sesle. “Yavaş yavaş ilerleyelim.”

Yakındaki kovadan bir havuç alıp ona uzatıyorum. Nasıl yapacağını göstererek, “Bu şekilde avucunda tut,” diyorum.

Havucu alırken parmakları parmaklarıma değiyor ve bir an için o minik dokunuş içimde bir sıcaklık hissi yaratıyor.

Odaklan dostum. Bugün onun günü, kendine hâkim ol.

Hareketimi taklit ettiğinde elini Gracie’nin ağzına doğru götürüyorum.

Gracie, Molly’nin avucundan havucu nazikçe alıyor. Çok şükür. Acıktığında Gracie’nin nasıl tepki vereceğini asla bilemezsiniz. Kimseye zarar vermese de yemek yiyeceği zaman oldukça heyecanlanıyor. Aç bir çocuğun çikolata dükkânında bir çikolata barını kapması gibi havucu kapabilir.

“Gördün mü? Sevdi seni,” diyorum ona.

“Şey ama ben onu sevdim mi bilmiyorum şu an,” diye mırıldanıyor Molly. “Binecek kadar değil.”

Gözlerimi kısıp başımı aşağı eğiyorum. “Cadı...”

“Lakabımı söyleyince ata binmeyi kabul etmeyeceğim.”

Dudaklarını ince bir çizgi haline getiriyor. Ama kızgın değil, sadece öyleymiş gibi yapıyor.

İşte tanıdığım Cadı bu.

“Gracie,” diye düzeltiyorum.

“Ne?”

“Atın bir adı var. Gracie.”

Molly gözlerini deviriyor. “Sana dayanılmaz biri olduğunu hiç söylemiş miydim?”

“Tanıştığımızdan beri her gün.”

“Öylesin işte.”

“Yeter artık oyalandığın.”

Kollarını her zamanki gibi meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor. “Oyalanmıyorum.”

“Elbette oyalanıyorsun.”

“At binmekle ilgilenmeme ihtimalimi hiç düşündün mü?”

“Hayır.”

“Vay canına.”

“Sanırım korkuyorsun. Hiç sorun değil ama sana şunu söylemek için buradayım: Korkmak için hiçbir sebebin yok. Korku, kendimize anlattığımız bir yalandan ibarettir ta ki hikâyeyi yeniden yazma cesaretini bulana kadar.”

“Şimdi bunu hallettiğimize göre seni onun sırtına bindirerek başlayalım ve oradan devam ederiz,” diyorum binek taşını alıp Gracie’nin yanma koyarak. Ona dönüp elimi uzatıyorum. “Buraya gel.”

Tereddüt ederek önce elime, sonra da Gracie’ye bakıyor.

Hafifçe titremesine rağmen elini elime koyuyor.

Bana güveniyor.

Bunu mahvetme.

Neden böyle davrandığına veya neden paniklediğine dair en ufak bir fikrim yok ama bu anın önemli olduğunu anlayabiliyorum.

Onun için.

Benim için.

“Pekâlâ,” diyorum yanma yerleşerek. Ellerim beline doğru istikrarlı ve bilinçli bir şekilde ilerliyor. “Seni kaldıracığım, sen eyeri tut yeter.”

Kendinden şüphe etmesine fırsat vermeden onu kaldırıp Gracie'nin sırtına yerleştiriyorum.

Dizginleri sıkıca kavıyor; eklemleri o kadar beyaz ki bir yerini kırmasından korkuyorum.

"Rahatla," diyorum bir elimi bacağına koyarak. "Seni tutuyorum."

Titrek bir nefes alıyor ve tutuşunun biraz gevşediğini görüyorum.

"Mükemmel. Harika gidiyorsun. Benim ilk seferimden çok daha iyi."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları çatık. Bana inanmadığı çok belli. Ama yalan söylemiyorum. Gerçekten de öyle. "Lütfen. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," deyip gülümsüyorum. "İster inan ister inanma, ata ilk bindiğimde... İki kere düştüm."

İstemedenden de olsa güldüğünü görünce göğsümde bir rahatlama hissediyorum.

İşte orada.

Gerçek bir gülümseme.

"Tamam," diyor şimdi daha kısıp ama daha sakın bir sesle. "Sırada ne var?"

Gülümsüyorum. Onu böyle görmek çok güzel. "Şimdi biraz yürüyüşe çıkacağız."

Hazır mısınız?"

Başını sallayıp dizginleri tekrar sıkıca kavıyor.

Gracie'yi dışarı çıkarırken Molly'yi sıkıca tutuyorum. "Şimdi gözlerini kapat."

"Ne?" diyor büyük bir şaşkınlıkla.

Başımı çevirip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Güven bana Molly. Sana asla hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Kasları gevşedikçe bana güvenmeye başladığını hissedebiliyordum. Ve bu daha önce asla hissetmediğim bir şeye benziyor.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hudson

**AHIRA GİRİP ANNA'YI GÖRDÜĞÜMDE BİR ŞEYLE-
RİN TERS GİTTİĞİNİ ANLADIM.**

Buraya bıraktığım ceket almak için gelmiştim ama şimdi görü-
nüşe göre ziyaret sebebim değişecek.

Küçük kız kardeşimle konuşacağım.

Aslında çok yakın değiliz ama yine de onun için her şeyi yaparım.

Olduğu yere doğru yaklaşıyorum, beni duyuyor olmalı çünkü
devrilmiş bir kovanın üzerinde oturduğu yerden başını kaldırıyor.

Kollarıyla dizlerini sarmış.

Bir omzundan aşağı dökülen uzun saçları yüzünün bir kısmını
gizliyor ama üzgün olduğunu anlamam için görmeme gerek yok.

Anna duygularını saklama konusunda hiçbir zaman başarılı ola-
mamıştır. *Özellikle de benden kaçmaz.*

“Sen buraya gelir miydin?”

“Neden?” Burnunu kırıstırıyor.

“Saman kokusundan nefret edersin.”

“Belki de alışıyorumdur.”

“Orası şüpheli.” İçeriye doğru yaklaşıyorum. “İnsanlar birdenbire sevmedikleri bir kokuyu sevmeye başlamazlar.”

Bir an geçiyor ve Anna itiraz etmiyor.

Anlaşıldı.

İyi değil.

Tam önünde yere çöküyorum. “Neler oluyor Annie?”

Omuz silkiyor. “Hiç. Sadece düşünüyorum.”

“Bu iyi değil. Böyle bir şeyi asla yapmayız. Sonuçta bu ailemizin ilkelerine aykırı.”

Dudakları seğiriyor. Hafif bir gülümseme. İş görür. “Hudson, iyiyim.”

“Saçmalık, ne demek iyiyim. Ahıra gelip tek başına oturuyorsun. Burası kendi isteğinle geleceğin son yer olurdu. Yani, inanmıyorum.”

Cevap vermiyor. Bunun yerine aramızda sessizlik uzuyor.

“Lütfen Anna, konuş benimle.” Sesimi alçaltıp samimi olduğumu anlamasını umuyorum.

Sonunda başını kaldırıp bakışlarımız buluşana kadar iç çekiyor. Şimdi bu kadar yakından bakınca gözlerinin kızarmış olduğunu görebiliyorum. Ağlamış. Kahretsın.

“Sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum,” diyor nihayet.

Başımı aşağı eğiyorum. “Hangi konuda?”

“Her konuda.” Yutkunuyor. “Mezun oldum. Arkadaşlarımın hepsi ya çalışıyor ya da üniversiteye gidiyor ama ben burada sıkıştım kaldım. Hayatta ne yapmak istediğimi bilmiyorum.”

“Sıkışıp kalmadın,” diyorum hemen. “Seçeneklerin var. Üniversite, iş, ne istersen.”

“Ama ya buradan ayrılmak istersem? Ya kalmak istemezsem?”

“O zaman gidersin.”

“Ama nasıl?” Dudaklarını ısırtıyor, sesi titriyor. “Annemi babamı nasıl bırakırım? Bana ihtiyaçları var. Eğer gidersem bencillik etmiş olmaz mıyım?”

Daha dik oturup kaşlarımı çatıyorum. “Nasıl yani?”

Elleriyle dizlerini daha sıkı kavlıyor. “Biliyorsun, annemle babam senin yardımını kabul etmeyecekler. Ama mesele şu ki çok çalışıyorlar ve ben buna her gün şahit oluyorum. Diyelim ki okula gittim veya başka bir yere taşındım, o zaman onlara kim yardım edecek?” Başını sallıyor. “Bunu nasıl kabul edebilirim? Onları burada nasıl yalnız bırakabilirim?”

Sesindeki suçluluk içimi burkuyor.

Anna iyi bir çocuk ama bu onun sorumluluğu değil. Kendi hayatını ön plana koyması gerekiyor.

Elimi saçlarımın arasından geçirip sertçe nefes veriyorum. “Anna, bu sorumluluğu kendine yükleyemezsin.”

“O zaman kim yapacak? Zorlanıyorlar Hudson. Bunu benim gibi sen de biliyorsun. Ve sen her zaman burada değilsin. Hokey oynuyorsun. Onları burada bir başlarına bırakmak doğru değil.”

Dişlerimi sıkıyorum.

Haklı.

Yardım teklif ettim.

Yalvardım onlara.

Hiçbir şey kabul etmediler. Ne ipotek ödememi kabul ettiler ne de çiftliği tamir ettirmemi.

Peki ne için?

Zar zor geçiniyorlar ve şimdiyse Anna onları yalnız bırakmaktan korktuğu için ağlıyor.

“Ben halledeceğim,” diyorum kararlılıkla.

Anna acı acı gülüyor. “Hudson, çok denedin. Senden para almıyorlar.”

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak öne eğilip gözlerine bakıyorum. “Ben bir yolunu bulacağım, tamam mı? Burayı çekip çevirmek senin sorumluluğun değil. Sırf annemle babam inat ediyor diye geleceğinden vazgeçmek zorunda değilsin.”

“Bunu sana yüklemek de doğru değil. Zaten yeterince derdin var.”

“Bana güven,” diyorum usulca. Başka ne diyebilirim ki? “Ben hallederim. Endişelenmene gerek yok.”

Ona daha fazlasını anlatmak istiyorum ama şimdi sırası değil.

Bilmediği öyle çok şey var ki. Profesyonel olduğumdan beri onun için para biriktiriyorum. Ona yardım edebilmek için.

Annem ve babamın benden sadece Anna için olması şartıyla yardım kabul edeceklerini bilmiyor.

Omuzları düşüyor ve bir an için çok genç görünüyor.

“Hudson...”

“İtiraz yok. Ben halledeceğim. Abinim ben senin.”

Yüzünü buruşturarak homurdanıyor. “Utanç verici.”

Ayağa kalkıp elimi ona uzatıyorum. “Hadi. Şu kovadan in. Annem *chili* yapıyor.”

Elimi tutup beni yukarı çekiyor. “Peki, gelirim ama sadece *chili* en sevdiğim yemek olduğu için.”

“Ona ne şüphe.” Şakayla karışık gözlerimi deviriyorum.

Birlikte eve doğru yürüyoruz.

Bütün bu süre boyunca bunu annem ve babamla nasıl tekrar konuşacağımı düşünüyorum.

Evet, anne babamız çok inatçı ama benden daha inatçı olamazlar. Bir şekilde benden para almalarını sağlayacağım.

Bir şekilde.

“Hudson?” Sesi düşüncelerimi bölüyor.

“Efendim?”

Anna bana bakıp hafifçe gülümsüyor. “Akşam yemeğinden sonra bana dondurma alman gerekiyor.”

Gülerek başımı sallıyorum. “Öyle mi?”

“Evet.” Anna gülüyor.

“Hayır.”

“İyi o zaman. Ben de arabayı kaçırıp kendim alırım.”

“Hangi parayla?”

“Anneme ve babama benim için verdiği parayla.” Sırıttıyor, benimle dalga geçmekten keyif aldığı çok belli. “Aptal değilim. Senin sinsi davranıp benim için onlara para verdiğini biliyorum.”

Elimi yüzüme götürüyorum. “Bir şey söyleyebilirdin.”

“Neden? Bilmediğimi düşünmeni görmek daha eğlenceliydi.”

“İnanılmaz.”

Kardeşim koşup gülerek ilerlerken ben de gülümsemeden edemiyorum.

Belki de her şey yoluna girecek.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Molly

GÜNEŞ IŞIĞI AHIRI YUMUŞAK BİR PARILTIYLA DOLDURURKEN HUDSON BENİ *SÜRPRİZİME* DOĞRU GÖTÜRÜYOR. Sonunda durduğunda gözlerim kocaman açılıyor.

Oraya çıkmamın imkânı yok.

Terli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum ve Hudson'ın tırmanmamı istediği merdivene bakıyorum.

“Hayır.”

“Hemen arkandan geleceğim. Bana güven.”

Kalbim hızla çarpıyor, nedenini tam olarak bilmiyorum. Tırmandığımız için olabilir. Ya da Hudson'ın ona tekrar güvenmemi istemesinden dolayı da olabilir.

Sınırlarımı zorlamak gibi bir görevi olduğunu düşünüyor.

“İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin.” Sakin sesiyle beni rahatlatmak istiyor, çok tatlı bir ses. Ve ne kadar şikâyet etsem de aslında haklı; her geçen gün sınırlarımı biraz daha zorladığında kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ettim. Demek ki kafasında bir şeyler

var. “Ama yapabileceğini biliyorum,” diyerek noktayı koyuyor.

Elimle merdivene dokunduktan sonra daha sıkı tutunup duraksıyorum.

Geri adım atmak gibi bir seçeneğim yok.

Bir daha olmaz.

Bu sefer hiç olmaz.

Kendime meydan okumalıyım.

İyileşeceğim konusunda kendime güvenmeliyim, sadece Hudson arkamda olduğu için değil, içten içe güvende olacağımı bildiğim için.

“Peki, yapacağım.” Kelimeler belirsizliğime rağmen hızla ağzımdan dökülüyor.

Vazgeçmek istemiyorum.

Bunu yapmam gerekiyor. Öyleyse yapacağım. Bir basamak yukarı çıkıyorum, sonra bir basamak daha ve bir basamak daha, ta ki tepeye ulaşana kadar.

Sağlam zemine ayak bastığımda gördüğüm şey karşısında donakalıyorum.

Burası beklenmedik şekilde büyüleyici, güneş ışığı büyük kemerli bir pencereden içeri doluyor.

Başka bir ülkedeymişiz gibi hissediyorum. Büyüleyici bir şey.

Gerçekten de her şeyi düşünmüş.

Tam ortaya bir örtü sermiş, üzerinde de limonata dolu iki kavanoz duruyor. Ayrıca içinde yiyecek olduğunu düşündüğüm sarılmış bir paket de var.

Arkamdan geliyor, muhteşem varlığıyla küçücük alanı dolduruyor.

“Çok şık,” diyorum omzumun üzerinden ona bakarak.

Hudson omuz silkip sanki çok büyük bir olay değilmiş gibi sırıtıyor. “Bizim de bir kalitemiz var.” Beni örtüye götürdükten sonra yere çömeliyor ve oturmam için yanındaki yeri işaret ediyor.

Bir an tereddüt etsem de bacaklarım altımda garip bir şekilde kıvrılmış halde yanına oturuyorum.

Sonra paketi açıyor ve ortaya kırmızı elma dilimleriyle bir bezin içine yerleştirilmiş bir avuç küp şeker çıkıyor.

“Atlar için mi?” diye soruyorum ona ters ters bakarak.

“Bizim için de.” Ağzına bir küp şeker atıp sanki bir şekerlemeymiş gibi çiğnemeye başlıyor.

“Ciddi olamazsın. Küp şeker mi yememi istiyorsun?”

“Evet, ne olmuş yani?” diyor elindeki şekerini göstererek.

“İsteddiğini biliyorsun.”

Tereddüt edip gözlerimi ona dikiyorum.

Gerçek bir baş belası. Böyle söylediğinde geri adım atmayacağımı çok iyi biliyor. Parmak uçlarım onun parmaklarına değiyor.

Küçük bir dokunuş ama olması gerekenden daha uzun sürüyor.

Küpü dilimin üzerine koyuyorum, erirken kaşlarım çatılıyor. Çok tatlı.

Çok tatlı ve başımı döndürüyor. *Şekerden dolayı enerji patlaması yaşıyor olmalıyım.*

“Gördün mü?” diyor Hudson kocaman gülümseyerek. “Hiç fena değil.”

“Evet, fena değil,” diye karşılık veriyorum.

Elma dilimlerini paylaşırken huzurlu bir sessizliğe bürünüyoruz.

Hudson’a göz ucuyla bakıyorum. Güneş ışığı yüzüne vuruyor. O kadar güzel ki şu an.

Ona baktığımda yüreğimi sızlatan ve tam olarak çözemediğim bir şey var.

Bunu nasıl yapıyor?

Bunu bana nasıl yapıyor?

Bir an kalbim hızla çarpıyor ama sonra derin bir nefes alıyorum.

Çok tuhaf. Hudson'ın burada bu kadar rahat olmasını hiç beklemezdim.

Redville'i özlüyor mu acaba? Yoksa burada yeterince mutlu mu?

"Bundan hiç sıkılıyor musun?" diye aniden soruyorum ağzımdan dökülen kelimelere engel olamadan.

Hudson gözlerini kırıştırıyor, bana bakmak için dönüyor. "Neden sıkılıyor muyum?"

"Bundan." Ahırını işaret ediyorum kolumu havaya kaldırarak. "Sessizlikten, çiftlikten... Buradaki her şeyden."

"Asla," diyor bir an bile tereddüt etmeden. "Burası benim evim."

Bu kelime beni derinden sarsıyor. Ev. Çok yabancı geliyor. Bakışlarımı ellerime indirip kelimenin ağırlığı altında eziliyorum.

Ben hiçbir zaman böyle bir şey hissetmedim. Ev benim için tek bir yerden ibaret olmadı. Sadece bir şekilde ulaştığım bir yer oldu. Ama hayır, bu doğru değil; Dane var.

Vardı.

Şimdi onun Josie'si var.

Güzel bir his olmalı.

Peki bu durumda benim elimde ne kalıyor?

Bir anlığına, sadece kısa bir süreliğine şuna inanıyorum:

Belki ben de buna sahip olabilirim.

Saatler sonra Mason kavanozları hâlâ elimde, Hudson bana çiftliğin geri kalanını gösteriyor.

Nihayet oturup limonatalarımızı içmek için duruyoruz.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diyor çenesini ufka doğru eğerek. Güneş gökyüzünde alçalırken pembenin muhteşem bir tonuna bürünüyor.

Hafifçe gülümseyerek Hudson'ın gözlerine dalıyorum. Tarlalar sonsuzluğa uzanıyor. Göz alabildiğince yeşil.

“Çok güzel,” deyip iç çekiyorum.

Gerçekten de çok güzel. Hatta fazla güzel.

Hiçbir zaman görmeyeceğim bir rüyadan fırlamış gibi.

Sessizliğe gömülüyoruz. Ama tuhaf veya gergin bir sessizlik değil bu, sadece sessizlik.

Şu an her şey mükemmel.

Havadaki yabani çiçek kokusundan saçlarımın gevşek tellerini çekiştiren yumuşak esintiye kadar her şey.

Hudson elini uzatıp kulağıma düşen saçımı geriye atıyor.

Onunla burada olmayı seviyorum.

Doğru hissettiriyor.

“Bunu özlüyor musun?” diye soruyorum etrafımızı işaret edip çiftlikten bahsettiğimi açıkça belirterek.

Hudson derin bir nefes alıp tarlalara bakıyor.

“Her gün,” diye cevap veriyor iç çekerek. “Ama başka bir seçeneğim var mı ki? Hokey bir hayal, biliyor musun? Her zaman öyleydi.” Duraksıyor. “Ama bu... Burası da evim.”

İşte yine o kelime.

Ev.

Ve şimdi de daha önce olduğu gibi ağır geliyor.

Kavanozu daha sıkı tutuyorum. Boğazım düğümleniyor ve nedenini bilmiyorum.

“Nasıl bir his bu?” diye soruyorum neredeyse fısıltıdan ibaret bir sesle. Hudson bana doğru dönüp kaşlarını hafifçe çatıyor. “Ne nasıl bir his?”

“Evde olduğunu hissettiren bir yere sahip olmak,” diyorum ufka bakarak. Sesim sakın ama her an dağılacakmışım gibi hissediyorum. “Sanırım hiç böyle bir şey yaşamadım.”

İşte bu.

Başardım.

Yüksek sesle söyleyeceğimi asla düşünmediğim bir şeyi söyledim. Peki neden şimdi söyledim? Bana bunu itiraf etmemde bir sorun olmadığını nasıl hissettirebiliyor?

Hudson'ın gülümsemesi kayboluyor.

Elindeki kavanozu kenara bırakıp tamamen bana dönüyor.

Gözleri gözlerimi arıyor ve ben de bakışlarımı kaçırmıyorum.

“Biliyorsun...” diyor daha kısık bir sesle, “ev dediğin şey her zaman bir yer olmak zorunda değil.” Hafifçe yaklaşıyor, varlığındaki değişimi hissedebiliyorum.

“Bazen seni güvende hissettiren... sadece insanlardır.”

Göğsüm sıkışıyor, sözlerinin ağırlığı içimdeki hassas bir yere dokunuyor.

Boğazım düğümleniyor.

Yutkunmaya çalışsam da başarılı olamıyorum.

Gözyaşlarımı görmesin diye gözlerimi ondan kaçırıyorum. *Süzülmelerine izin vermeyeceğim.*

“Ben de bunu yaşadığımdan emin değilim.”

Hudson sessizliği bozmak için acele etmiyor. Gözlerini kaçırmıyor, kıpırdamıyor. Öylece sapasağlam duruyor, ta ki sonunda konuşana kadar.

“Ama artık sen varsın,” diyor. Sesi sakın ama bir o kadar da kararlı; sanki bir söz vermiş gibi duyuluyor.

Nefesim kesiliyor, göğsümde hava acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Kavanozu daha sıkı tutuyorum, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi. Yavaşça ona dönüp gözlerinin içine bakıyorum.

Göğsümde uzun zamandır taşıdığım ağırlık, yani ait olmama hissi açığa çıkacakmış gibi hissediyorum.

Artık gün yüzüne çıkacak.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Molly

DIŞARIDA OTURMAK İÇİN HARİKA BİR AKŞAM.

Hafif bir esinti var ama yıldızlar tüm ihtişamıyla parlıyor.

Hudson'la birlikte tarlanın ortasındaki örtünün üzerinde oturuyorum, dizlerimi göğsüme doğru çektim.

Huzurlu. O kadar huzurlu ki dünyada böyle bir yerin var olduğuna inanamıyorum.

Cennet böyle bir yer olmalı.

İyi ama neden zihnim sakinleşmeyi reddediyor?

Yanımda Hudson olduğu için mi acaba? Ve onunla birlikte olmanın taşıdığı anlam yüzünden de olabilir.

Hudson yanımda, dirseklerine yaslanmış, yüzü gökyüzüne dönük.

Normalde onun yanında olmak beni sakinleştirir.

Ama bu gece öyle olmuyor.

Bu gece farklı.

Zamanı geldi.

Bana bakmasa bile dikkatini üzerimde hissediyorum ve söyle-

mem gerekenlerin ağırlığı her geçen saniye daha da artıyor.

Sessizliği bozarak, “Hey,” diyor yumuşak bir sesle. “İyi misin? Neyin var?”

Ufka bakıyorum, örtünün kenarını daha sıkı tutuyorum.

“Düşünüyorum da.” Sesim neredeyse fısıltıdan ibaret. “Yaşadığımız her şeyi.”

Başını çeviriyor ve onu göremiyor olsam da gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. “Ağır geliyor.”

“Öyle.” Zoraki bir gülümseme takınıyorum. “Ama kötü bir ağırlık değil. Sadece... zamanı.”

Hudson doğrulup oturuyor, kolları dizlerinin üzerinde, dikkatini tamamen bana veriyor. “Neyin zamanı?”

“Bir şeyleri sana söylemenin zamanı.” Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve kendimi toparlamak için bir an duruyorum. “Çocukluğumla ilgili. Bazı şeylerle neden mücadele ettiğimle ilgili şeyler.”

Başını sallıyor. “Anlatmak zorunda değilsin Cadı.”

“Biliyorum.” Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp derin bir nefes alıyorum. “Ama anlatmak istiyorum.” Hudson sessizce bekliyor, ben de devam ediyorum. “On üç yaşındayken annem ve babam trafik kazasında öldü. Ben de arabadaydım. Dane’i almaya gidiyorduk... Arabayı babam kullanıyordu ve... Sarhoştı.”

Çenesi kasılıyor ama sözümü kesmiyor. Sadece dinliyor.

“Ben sadece birkaç sıyrık ve morlukla kurtuldum,” diye devam ediyorum sesim hafifçe çatlayarak, “ama onlar kurtulamadı. En kötü yanı da hepsini hatırlıyor olmam. Çığlıklar, arabanın çarpma sesi... Her şey.”

Hudson’ın elimi tutuyor, sıcaklığını hissedince sakinleşiyorum. Hiçbir şey söylemiyor, zorlamıyor, sadece elimi tutuyor.

Hafifçe yutkunup dökülmek üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. “Kazadan sonra amcam vasimiz oldu ve Dane ile bir-

likte yaşadığımız eve taşındı ama... Dane çok kalmadı.

Dane ile amcam..." Duraksıyorum, kelimeler boğazıma takılıyor. "İyi geçinemiyorlardı. Dane on sekiz yaşındaydı ama hâlâ lisedeydi, bana bakmayı geçtim, kendine bile bakacak yaşta değildi. Ama amcam onu evden kovunca..."

"Bir dakika." Kaşlarını çatan Hudson nazikçe sözümü kesiyor. "Onu evden mi kovdu? Nasıl bir saçmalık bu? Dane'den başkasıyla yaşadığını bilmiyordum."

Başımı sallayıp dudaklarımı ince bir çizgi haline getiriyorum. "Evet. Dane'in ona karşı çıkmasından veya bana nasıl bakması gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyordu. Bu yüzden de onu evden kovdu ve ben amcamla yalnız kaldım."

Hudson elimi daha sıkı kavıyor, sakın görünümünün altından yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Cesaretimi kaybetmeden önce bir sonraki kısma geçmeye çalışarak, "Dane velayet için mücadele etti," diye hızlıca devam ediyorum. Dane'in velayeti almak için neler yaptığını ona anlatamam ama anlatabildiğim kadarını söylüyorum. "Birden fazla işte çalışıp avukat tuttu; elinden gelen her şeyi yaptı. O benim için mücadele ederken aylarca amcamın yanında durmak zorunda kaldım. Ve o... Bana bakmak istemedi."

Hudson sert bir nefes veriyor, çenesi kasılıyor. "Ne yaptı?"

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp devam etmeye çalışıyorum. "Ayak altında durmayayım diye beni dolaba kilitlerdi. Bazen saatlerce. Benimle uğraşmak istemediği için mi bunu yapardı yoksa böylesi onun için daha mı kolaydı bilmiyorum. Tek bildiğim, yalnızdım. Karanlıkta. Ve elimden hiçbir şey gelmiyordu."

"Sana hiç zarar verdi mi?"

"Verdi. Ama genelde beni dolapta bırakırdı."

Hudson'ın gözleri öfkeyle parlıyor. "Molly... Tanrım."

"İşte bu yüzden kapalı alanlarda panikliyorum," diye hızlıca de-

vam ediyorum çünkü öfkesi anı ele geçirmeden önce açıklamam gerekiyor. “Bu yüzden dolaplar, küçük odalar... benim için bu kadar zor. Bu yüzden kontrol etme ihtiyacı duyuyorum. Ama bu hafta...” Ona bakarken sesim yumuşuyor. “Bu hafta farklıydı.”

“Neden farklıydı?”

“Bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardım ettin,” diyorum içtenlikle.

“Nasıl?”

“Beni zorlamadın. Yüzleşmem için beni zorlamadın. Sadece kendimi güvende hissetmemi sağladın. Ahırda oturup Gracie’ye binerken. Buz pateni yaparken... Kendimi kapana kısılmış hissetmedim, sadece nefes alabildiğimi hissettim.”

Hudson’ın bakışları yumuşuyor, elimi hâlâ elimi tutuyor. “Molly, özel bir şey yapmadım. Bunu kendin başardın.”

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar akıyor. “Hayır. Ben yapmadım. Yapamazdım. Sensiz yapamazdım.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra alçak ve hırıltılı bir sesle iç çekiyor. “Yaşadıklarından dolayı çok üzgünüm,” diyor sessizce. “Biri sana böyle bir şey yapabildiği için çok üzgünüm. Peki amcana ne oldu?”

“Gitti... Hayatımızdan çıktı. Muhtemelen bir yerlerde sarhoş sarhoş dolaşıyordur.”

Hudson gözlerini kısıyor. “Artık beni rahatsız etmeyeceğini söyleyebiliriz.”

Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Bu Dane’in hikâyesi ve buna saygı duymam gerekiyor.

“Bana anlatmana sevindim.”

Gözlerimi elimin tersiyle silerken titrek bir şekilde gülmeye çalışıyorum. “Bunu sessiz sinema oynarken koz olarak kullanmayacaksın, değil mi?”

Yavaşça gülüyor, sesi gerginliği azaltıyor. “Ah, kesinlikle. Bir da-

haki sefere duraksadığın an ‘travmanı bana emanet ettin’ kartını oynayacağım.”

Gözlerimi devirip istemeden gülüyorum. “Ne kadar da komiksin.”

“Yine de hâlâ benimle burada oturuyorsun,” diye takılıyor.

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor. “Evet,” diyorum usulca. “Buradayım.”

Elini elimden ayırmadan bana doğru biraz daha yaklaşıyor. “Düşündüğünden çok daha güçlüsün, biliyor musun?”

“Kendimi güçlü hissetmiyorum,” diye karşılık veriyorum.

“Belki henüz hissetmiyorsun,” diyor. “Ama görebiliyorum. Artık sadece hayatta kalmaya çalışmıyorsun Molly. Yaşıyorsun.”

Boğazım düğümleniyor ve konuşamıyorum. Bunun yerine ona doğru sokulup başımı omzuna yaslıyorum. Tepemizde yıldızlar parıldarken Hudson beni kollarıyla sımsıkı sarıyor.

Yıllar sonra ilk defa kendimi güvende hissediyorum.

Hudson gökyüzüne değil, bana doğru dönüyor.

Sessizliği bozarak, “Bana bakmadan da duramıyorsun,” diye mırıldanıyorum.

“Evet,” diyor utanmadan. “Duramıyorum.”

Başımı ona doğru çeviriyorum ve dudaklarımın kenarları istemsizce yukarı kıvrılıyor.

“Yıldızlar orada, biliyorsun değil mi?”

“Evet, ne olmuş yani?” diyor daha alçak, yumuşak ve alaycı bir sesle. “Burada daha güzel bir şey var.”

Gülerek gözlerimi deviriyorum. “Çok klişe.”

“Ama gerçek,” diyor biraz daha yaklaşıyor.

Aramızdaki ortam değişiyor, hava yoğunlaşıyor. Eli örtünün üzerinde duran elime geliyor.

Çok hafif bir dokunuş ama içimde bir dalgalanma yaratıp nefesimi kesiyor.

“İyi misin?” diye soruyor neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle.

Kalbim hızla çarpsa da başımı evet anlamında sallıyorum. “İyiyim. Sadece yanındayken bazen gergin oluyorum.”

Kaşları hafifçe çatılıyor ama bakışları hâlâ yumuşak. “Neden?”

“Çünkü bana alışık olmadığım şeyler hissettiriyorsun,” diye yanıt veriyorum titrek bir sesle. Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda kırılganlıkları beni çarpıyor.

Dudakları küçük, güven verici bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve parmakları parmaklarıma kenetleniyor. Sımsıcak eli, beni ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şekilde sakinleştiriyor. “Yanımdayken böyle hissetmene gerek yok Cadı.”

Sessizlik geri dönüyor ama boş değil.

Dolu hissettiriyor.

İşler değişiyor.

Bunu hissedebiliyorum ve boştaki elini uzatıp yanağıma dokunmasından onun da böyle hissettiğini düşünüyorum.

“Sen... özelsin.” Mavi gözleri gözlerime kilitleniyor.

“Özel mi?” Bu ne demek şimdi? “Nasıl yani?”

Hudson gülüyor. “İltifat mı bekliyorsun?”

“Hayır. Sadece merak ettim.”

“Güzel. Şefkatli. Muhteşem. Bunlar yeterli mi? Yoksa devam etmemi ister misin?” diye takılıyor.

Başımı sallayarak hafifçe gülüyorum. “Bir *PowerPoint* sunumu hazırlarsan çok daha iyi olur.”

“Hemen hallederim. Ama cidden sen bunlar sensin, hatta daha da fazlası.”

“Bunları sadece ön yargılı olarak söylüyorsun.”

“Hayır,” diyor sakın ve çok ciddi bir sesle. “Bunların hepsi gerçek.”

Başparmağı çene hattım boyunca geziniyor.

Muhteşem bir his.

Kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor ve vücudum beklentiyle titriyor.

Yaklaşıyor.

Dudakları dudaklarıma doğru geldiği anda sanki zaman duruyor.

Bir an sonra dudaklarımız buluşunca hayatımdaki her şey tamamlanmış gibi hissediyorum.

Öpüşme önce yumuşak ve tereddütlü, sanki bana uzaklaşma şansı veriyor gibi.

Ama ben öyle yapmıyorum.

Ona yaklaşıyorum, ellerim omuzlarına kayıyor, gömleğinin kumaşını kavriyorum.

Bu harika. İstediğimi hiç bilmediğim her şeyi hissediyorum ve çok doğru hissettiriyor.

Öpüşmeyi daha da derinleştirip daha tutkulu hale getiriyor.

Ellerini belime götürüp beni kendine çekiyor ve dokunuşunun sıcaklığı varlığımın her katmanına işliyor.

“Seni istiyorum.” Alnını alnıma yaslıyor.

“Ben de seni istiyorum.”

Dudaklarını dudaklarımdan çekip boynumdan aşağı doğru gezdiriyor, köprücük kemiğimde oyalanıyor.

Her şey çok fazla.

Beni öpme şekli. Parmaklarını tenimde gezdirmesi.

Sanki bedenimin üzerinde havada asılı duruyorum ve beni gerçekliğe bağlayan tek şey o.

“Hudson.” Parmaklarım saçlarının arasında geziniyor.

Hudson’ın elleri tişörtümün altına kayıp tenimi okşuyor. Tüylerim diken diken.

Kollarımı kaldırıp üstümü nazikçe çıkarmasına izin veriyorum. Gece serinliğinde tüylerim diken diken oluyor.

“Çok güzelsin.” Elleri sırtıma gidiyor, şaşırtıcı bir ustalıkla sutyenimin kopçasını açıyor. Sutyenim düşerken Hudson hayranlıkla beni izliyor.

“Hep bunu istemiştim,” diyor Hudson ve ben şaşkınlıkla başımı sallıyorum. “Çiftlikte birlikte olmamız.” Bu sözlerin bana bir şey ifade etmesi gerekiyordu ama bunun yerine kafamı biraz daha karıştırıyorlar. Birlikte olmamızı ne zamandır hayal ediyordu?

Benim onunla birlikte olmayı hayal ettiğim kadar uzun bir süre olmuş mudur? *En başından beri, kendime hâkim olmaya çalıştığım zamanlardan beri.*

Ağzı göğsümü bulduğunda nefesim kesiliyor, dokunuşuna karşılık veriyorum.

“Hudson,” diye inliyorum hafifçe.

Dudakları tenimde dolaşüyor; nazık öpücüklerle nefesimi kesen oyunbaz ısırlıklar arasında gidip geliyor.

Karnıma geldiğinde durup bana bakıyor.

Sonra da kalbimi durduran gülümsemesiyle beni büyülüyor ve parmaklarını şortumun bel kısmına geçiriyor.

Kalçalarımı kaldırıp şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmasına izin veriyorum.

Uyluğumun içini öperken, “Mükemmelsin,” diye mırıldanıyor.

Ne yapacağını bilmeme rağmen ağzını klitorisime kenetlediğinde hissedeceklerime hazırlıksız yakalanıyorum.

Nedense bu gece yıldızların altında farklı hissediyorum.

Bu gece kendimi tamamen açığa vurdum. İşte bu yüzden. Hudson gerçek benliğimi görüyor.

Beni yalıyor ve ağzına çekiyor.

Ağzımdan inlemeler ve kesik kesik nefesler çıkıyor.

Gözlerini benden ayırmıyor.

Her titrememi, her inlememi izliyor. Ben parçalanıp giderken

beni izliyor, sonra da tekrar bir araya getiriyor.

Sonra nefesimi toparlamaya çalışırken beni kollarına alıp sıkıca sarıyor. Hiç bu kadar değerli, bu kadar tam ve eksiksiz bir şekilde sevdiğimi hissetmemiştim.

“İyi misin?” Hudson saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor.

Ona gülümsüyorum. “Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

Tek bir hareketle, onu kucaklamak için pozisyonumuzu değiştiriyorum.

Ellerini başının yanına sabitlediğimde gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

“Molly, yapmak zorunda değilsin...” diye itiraz ediyor ama onu bir öpücükle susturuyorum.

“İstiyorum,” diye fısıldıyorum dudaklarına. “İyi hissetmeni istiyorum.”

Gömleğinin düğmelerini açarken boynuna öpücükler kondurup teninden yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Hudson altımda titriyor, ben vücudunu keşfederken nefesi kesiliyor.

Acele etmiyorum. Kemerine uzandığımda nazikçe bileğimi kavırıyor. “Bunu burada yapmak istediğinden emin misin?” diye soruyor yumuşak bir sesle. Gülümseyerek başımı sallıyorum. “Evet, Hudson. Ne istediğimi biliyorum ve istediğim sensin.”

Kalçalarını kaldırıyor, kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyorum.

Onu elime alıyorum, kökünden ucuna kadar okşuyorum. Hudson inliyor, başı geriye düşüyor.

Yavaşça onun üzerine doğru hareket ediyorum ve kendimi penisinin hizasına getirdiğimde üzerine iniyorum.

Hudson kalçalarımı kavırıyor ve ben kapılmış giderken beni dengeliyor.

Hareket etmeye başladığımda dünya kayboluyor, geriye sadece biz ve bu his kalıyor.

İçim zevkle doldukça başımı geriye atıyorum.

Hudson benimle birlikte hareket ediyor, bedenlerimiz mükemmel bir ritim buluyor.

“Ah, Molly,” diye inliyor Hudson. “İnanılmazsın.”

Hudson birden fırlayıp kollarını bana dolayıp bizi ters çeviriyor. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip ellerimi başımın yanındaki örtüye bastırarak içime giriyor.

Birlikte hareket ediyoruz. Her itişiyile içimde oluşan zevk dalgaları onun adını haykırana kadar yükselmeye devam ediyor.

Çok geçmeden Hudson da yüzünü boynuma gömerek boşalıyor.

Bittiğinde göğsüne yaslanıp düzenli nefesini hissederek sakinleşiyorum. Parmakları sırtımda tembel desenler çizerken onu görmek için başımı kaldırıyorum.

Dudakları saçlarıma değerken, “Sesin çıkmıyor,” diye mırıldanıyor.

Ona dönüp gülümsüyorum, kalbim daha önce hiç olmadığı bir şekilde dolu. “Söyleyecek bir sözüm yok.”

“Güzel sözler mi yok, kötü sözler mi?” diye takılıyor hafif ama sevgi dolu bir sesle.

“Güzel sözler,” diye fısıldayıp başımı yana eğerek gözlerine bakıyorum. “Gerçekten, gerçekten güzel olanlar.”

Gülümsüyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. “Güzel.”

Hafifçe kıpırdanıp çenemi göğsüne yaslayarak yüzünü inceliyorum.

“Bana kendimi güvende hissettiriyorsun Hudson. Daha önce böyle bir şey yaşamadım.”

İfadesi yumuşarken gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla parıldamaya başlıyor.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

TAM ŞU AN HAYAT ÇOK GÜZEL.

Molly kanepede, Anna ile devrilmek üzere olan bir masa oyunları kulesi arasında sıkışmış durumda.

Rahat görünüyor ya da öyleymiş gibi yapıyor ama hâlâ kuralları çözmeye çalışıyormuş gibi etrafı taramasından anladığım kadarıyla hafif bir gerginlik hissediyor.

İçimden bir ses bana onun daha önce oyun gecesine katılmadığını söylüyor ve onun için üzülüyorum.

Odaya şöyle bir bakınca yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Babam şöminenin yanında, odunları karıştırıyor.

Yazın ortasında neden ateş yakıyor bilmiyorum ama sanırım belli bir yaşa gelince —ebeveynlerimin yaşma— sürekli üşüyorsunuz.

Annemse mutfakta gürültü yapıyor ve şu anda bizim için ne tür bir sürpriz hazırladığını merak ediyorum.

Bir an sonra elinde uyumsuz kupalar ve kurabiyelerle dolu bir tepsiyle telaşla içeri girince cevabımı alıyorum.

Anneme yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak üzereyken Anna, *Monopoly* tahtasını sehpanın üzerine fırlatıp, “Önce *Monopoly*,” diye duyuru yapıyor. “Kazanan zaferini ilan eder, kaybedense bir hafta bulaşık yıkar.”

Sırıtiyorum, anneme yardım etme düşüncesi uçtu gitti bile. “Bulaşık yıkamayı beceremediğini düşünürsek gerçekten muhteşem bir fikir,” deyip kanepede arkama yaslanıyorum.

Anna bana dik dik bakarak en yakındaki yastığı kapıp bana fırlatıyor. Kolayca kaçıyorum.

Berbat bir atıcı.

Molly dikkatini tekrar sohbete vermeden önce annemin getirdiği tepsiden bir kupa alıyor. “Peki, işin püf noktası ne?”

“Püf noktası...” Yanına oturmamla yastıklar çöküyor. “Anna’nın hile yapması.”

“Ben hile yapmam,” diye karşılık veriyor. Gerçekten gücenmiş görünüyor ki bu çok garip çünkü doğruyu söylüyorum; Anna, on sekiz yıllık yaşamı boyunca masa oyunu oynarken bir kez olsun hile yapmadan oynamadı.

“Geçen sefer bedava park parasını tahtanın altına sakladı,” diyorum Molly’ye dönerek.

Molly gülüyor ve o güldüğü zaman dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyorum.

“Not edildi,” deyip bakışlarını Anna’ya çeviriyor.

“Pekâlâ.” Anna para dağıtmaya başlarken parmaklarımı çıtlattıyorum. “Hadi bitirelim şu işi.”

“Çok kendinden emin konuşuyorsun,” diye takılıyor Molly renkli banknotlarını düzgünce istifleyerek.

“Ben onu mahvetmeden önce her zaman böyle kendinden emindir.” Anna’nın sesi şeker gibi tatlı çıkıyor ama aslında oyun oynarken hiç acıması yoktur.

Anna oyunun parçalarını dağıtmaya devam ederken ben Molly'ye doğru eğilip sadece onun duyabileceği şekilde, "Dikkat et, Anna 'büyüsüyle' dikkatini dağıtıp bankadan para çaldığını fark ettirmemeye çalışır," diyorum.

Anna ellerini havaya kaldırarak, "Para çalmıyorum," diye bağıyor. *Ancak bu kadar sessiz durabiliyor.* "Buna akıllıca oynamak denir."

Gülümsemekle yetiniyorum. "Bakalım tahtadaki her mülke sahip olduğumda hâlâ bu kadar küstah olacak mısın?"

Bir saat geçiyor ve tahtadaki bütün mülkleri alamıyorum.

Yakınından bile geçemiyorum.

Molly tamamen iflas etmiş, Anna bir otel imparatorluğunun üzerinde oturuyor ve ben de kötü bir zar atışıyla felaketin eşiğindeyim.

Anna, onun otel dolu Boardwalk'una²⁰ indiğimde elini uzatıp, "Öde," diyor vergi toplayan bir kraliçe gibi.

"Berbat bir insansın," diye homurdanıyorum kalan son paramı masaya fırlatarak.

Molly'nin gülmekten nefesi kesiliyor.

Ona dönüp sahte bir öfkeyle, "Benim tarafımda olman gerekiyordu," diyorum.

"Bir başınasın artık," diyor kahkaha krizi arasında, gözlerinden yaşlar dökülmek üzere.

"Kalpsizsin," diye mırıldanıyorum dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadan.

Anna dramatik bir şekilde gerindikten sonra ayağa kalkıyor ve şampiyon olmuş edasıyla saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

"*Monopoly* çocuk oyuncağı, hadi sessiz sinema oynayalım."

"Sessiz sinemada hile yapalım demek istiyorsun," diye sesleniyo-

20- Ahşaptan yapılmış bir plaj veya sahil boyunca bir gezinti yolu. (e.n.)

rum arkasından, bir başka yastığı daha savuşturarak.

Sessiz sinemanın tam bir kaosa dönüşmesi uzun sürmüyor.

Anna'nın "dans eden zürafa"sı herkesi kahkahalara boğuyor, annemin abartılı vücut geliştirici taklidiyse babamı gülmekten sandalyesinden düşürecek gibi oluyor.

Ama asıl gösteri, Molly'in kollarını yanlarına yapıştırıp paytak paytak yürüyerek penguen olmaya çalışmasıyla başlıyor.

"Penguen," diye fısıldıyorum onu sıçratacak kadar yaklaşıp.

"Oyunumu bozup durma!" diye tıslıyor ama o kadar çok gülüyor ki onu ciddiye alamıyorum.

"Berbat bir penguen olman benim suçum değil." Bana dik dik baktığında sırtıtıyorum.

"Pişman olacaksın," deyip gözlerini bana dikeyor.

"Ah, çok korktum," diye karşılık veriyorum ifadesiz bir şekilde.

Anna kendini tekrar galip ilan ettiğinde odada yakınmalar başlıyor.

Elbette kazandı. Hile yaptı.

Molly şimdi kanepenin köşesine kıvrılmış vaziyette.

Anna esneyerek geriniyor. "Oyun biter. Hepiniz berbattınız."

"Hile yaptığın için teşekkürler... tekrardan."

Anna merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bana ortaparmağını gösteriyor.

Annem ve babam onu takip ederken oda daha sessiz, daha yumuşak bir hale geliyor.

Arada sırada ateşten gelen çıtırtılar dışında ses yok. Her an hayatın sırrını duyacakmış gibi kupasına bakan Molly'ye bakıyorum.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diyorum sessizliği bozarak.

Gözleri hâlâ kupasında, omuz silkiyor. "Çok eğlendim. Sizinkiler harika insanlar."

"Buna şaşırmış gibi konuşuyorsun."

Bir an tereddüt ediyor, parmaklarıyla kupayı daha sıkı kavırıyor. “Biraz şaşırtıcı,” diye karşılık veriyor usulca.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum yaklaşıyor.

Bir saniyelik sessizliğin ardından iç çekiyor. “Herkes böyle büyümüyor,” diyor bütün gece duyduğumdan daha yumuşak bir sesle. “Amcam düzenli olarak oyun gecesi yapan biri değildi açıkçası.”

Zoraki gülümsemesini görünce içim parçalanıyor zorlama. Uzanıp kupayı elinden alarak masaya koyuyorum.

“Molly,” diyorum nazikçe.

Bana bakıyor, gözleri tam olarak anlamadığım ama anlamak istediğim bir şeyle gölgelenmiş.

“Burası, nasıl desem... farklı,” diyor sonunda. “Bu geceye kadar ne kadar çok şeyden mahrum kaldığımı fark etmemiştim.”

“Böyle bir aileyi hak ediyordun,” diyorum düşündüğümünden daha sert bir sesle. “Hâlâ hak ediyorsun.”

Başını başka yöne çevirip parmaklarını kucağında birbirine kenetliyor. “Bir süreliğine senin aileni ödünç alabildiğim için mutluyum,” diyor neşeli görünmeye çalışarak. Ama sesindeki çatlak onu ele veriyor.

“Ödünç almak değil,” diyorum elimi uzatıp onun eline dokunarak. “Artık bunun bir parçasısın. Farkında olsan da olmasan da.”

Nefesi kesiliyor. Fal taşı gibi açılan gözlerindeki kararsız bakışlarıyla yavaşça bana dönüyor.

“Hudson...” diye söze girecekken onu durdurup parmaklarımı parmaklarının etrafına doluyorum.

“Hiçbir şey söylemene gerek yok,” diyorum usulca. “Sadece şunu bil ki artık yalnız değilsin.”

Yaşlarla dolan gözlerini hızlıca siliyor ve elimi öyle bir sıkıyor ki bana inandığını anlıyorum.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Molly

HUDSON TEZGÂHA YASLANMIŞ, ÇALIŞIRKEN BENİ İZLİYOR.

Sezon bitti bitmesine ama Dane için hâlâ yapmam gereken bir sürü iş var. Hudson'ın anlamadığı bir şey bu.

Sessizliği bozarak, “Anlamıyorum Molly,” diyor alçak ve dengeli bir sesle. Ama altındaki sertliği duyabiliyorum. “Neden hâlâ kendine bunu yapıyorsun?”

“Ne yapıyormuşum?” diye soruyorum masadan kalkıp lavaboya doğru giderken.

“Şunu,” deyip bilgisayarımı işaret ediyor. “Tüm hayatını Dane için yaşıyorsun. Onun kariyerini kendi hayatının önüne koyuyorsun.”

Göğsüm sıkışıyor, kahve fincanımı durulamaya veriyorum kendimi.

“Anlamıyorsun,” diyorum sessizce.

“Sen de anlat o zaman,” diyor bana yaklaşarak.

İç çekip açıklamaya başlıyorum. “Hangi birini anlatmamı ister-

sin Hudson? Ona her şeyi borçlu olduğumu mu? Kimse benim için savaşmazken onun benim için savaştığını mı? Onun sayesinde burada olduğumu mu?”

“Ben bunlardan bahsetmiyorum,” diye karşılık veriyor sakın ama kararlı bir sesle. “Dane’in senin için neler yaptığını biliyorum. Abin olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum. Ama tüm hayatını da ona borcunu ödemekle geçiremezsin.”

“Borç değil.” Sesim istediğimden daha fazla yükseliyor. “Sadakat. Anlayamayacağın bir şey.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Gözleri parlıyor. Patlayacak gibi olsa da hiçbir karşılık vermeyip bir şekilde kendini tutuyor. “Bu sadakatle ilgili değil Molly, seninle ilgili. Senin hayatınla, hayallerinle ilgili. Hem senin bir hayalin var mı ki?”

Tartışmak için ağzımı açsam da kelimeler boğazımda düğümleniyor. Suspus oluyorum. Sözleri içimde hassas bir yere, korkularıma dokunuyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Başımı sallıyorum. “Sana başımdan geçenleri daha sonra yüzüme vur diye anlatmadım,” diyorum titrek bir sesle.

“Hiçbir şeyi yüzüne vurduğum yok,” diyor çabucak. “Ama sen yaşadıklarının seni kontrol etmesine izin veriyorsun. Neler atlattın ve şu an dimdik ayaktasın Molly. Ama şimdi aynı acının seni sıkıştırmasına izin veriyorsun. Dane’in gölgesinde yaşıyorsun çünkü bu sana güvenli geliyor ama sen kesinlikle bundan daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Yeter,” diyorum sertçe. “Bana neyi hak edip neyi hak etmediğini söyleme. Benim yerimde olmak nasıl bir şey bilmiyorsun. Sahip olduğun her şeyin bir anda yok olabileceğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Haklısın,” diyor yumuşak bir sesle. “Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama seni izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Çok daha fazlasını yapabilecekken kendini küçük görmeni izlemek beni kahrediyor Molly. Dane’in gölgesinde saklandığını görmek beni kahrediyor, oysa sen de ben de çok iyi biliyoruz ki sana oradan çıkmanı söyleyecek ilk kişi o olurdu.”

Sözleri göğsümü acıtıyor çünkü doğru.

Dane beni kaç kez kovmaya çalıştı?

Kaç kez reddettim?

“Sen beni yargılayamazsın Hudson. Benim için iyi olana sen karar veremezsin.”

“Seni yargılamaya çalışmıyorum,” diyor. “Sadece kendini benim seni gördüğüm şekilde görmeni istiyorum.”

“Yeter.” Sesim titriyor. “Sus artık.”

Bir adım geri çekiliyor. Birbirimize bakıyoruz, söylemediğimiz her şeyin ağırlığı havada asılı kalıyor.

Sonunda mutfaktan çıkıyorum, ayak seslerim koridorda yankılanıyor.

Bir saat geçiyor, Hudson’ın nerede olduğunu bilmiyorum.

Büyük ihtimalle ailesiyle birlikte ama onu arama konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.

Ben de yatakta *yalnız başıma* öylece uzanıyorum.

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. Yıllardır aklıma gelmeyen bir şeyi söylemiş değil sonuçta.

Sadece henüz bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmeye hazır değilim.

Kapı gıcırtyla açılınca donakalıyorum. Hudson odaya girerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Dikkatli hareketlerle yatağa doğru sessizce ilerleyip yanıma yanaşıyor.

Kasılıp kalıyorum. Hiçbir şey söylemeden öylece yatıyor, sıcak-

lığını duymak hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu.

“Özür dilerim,” diyor sonunda alçak ve boğuk bir sesle.

Hemen cevap vermiyorum, hâlâ bir parça öfkeliyim.

“Seni böyle zorlamamalıydım,” diye devam ediyor. “Sadece... Başkalarını her şeyin önüne koymandan nefret ediyorum.”

Ona doğru dönüyorum.

“Başka türlü nasıl davranacağımı bilmiyorum,” diye fısıldıyorum. “Tek bildiğim bu. Dane benim her şeyim. Ona hayatımı borçluyum.”

Hudson biraz daha yaklaşıp elini hafifçe koluma koyuyor. “Ona tüm hayatını borçlu değilsin Molly. Senden böyle bir şey beklemiyor. Bu adam seni haftada bir kovmaya çalışmıyor mu? Belki de bu şekilde kendin için daha fazlasını yapman gerektiğini söylemeye çalışıyordur, ne dersin?”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Sen de öyle düşünüyorsun Molly.

“Öyle olduğunu biliyorum,” diyor. “Dane seni seviyor. Mutlu olmanı istiyor.”

“Ama...”

“Hayır. Ama yok,” diyor neredeyse fısıltıdan ibaret bir sesle. “Sen zeki, güçlü ve keçi gibi inatçısın ve dünyaları hak ediyorsun.”

Gözlerim yaşlarla dolarken bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

“Molly.” Eli elime değiyor. “Seni incittiğim için özür dilerim. Sadece seni önemsiyorum.”

Titrek bir nefes veriyorum, onun samimiyeti karşısında öfkemden eser kalmıyor.

“Sanırım korkuyorum,” diye itiraf ediyorum neredeyse duyulmayacak bir sesle. “Eğer Dane’in asistanı değilsem o zaman kimim ben?”

“Cadısın, Molly Sinclair’sın. Tanıdığım en iyi insansın.” Elini elimin üzerine kapatıyor. “Korkmana hiç gerek yok. Çünkü bunu yalnız başına yapmak zorunda değilsin. Dane var.

Ben varım. Hatta tüm ekip var. Mason ve diğer herkes.”

“Mason’ın desteği konusunda emin miyiz?” diye soruyorum gülererek.

“Ben de bir şüpheyeye düştüm şimdi,” deyip kıkırdıyor ve ardından başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Kollarıyla beni daha sıkı sarıyor. “İyi olacaksın Cadı,” diyor yumuşak bir sesle.

“İyi olacağız.”

“Evet, iyi olacağız.”

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

GÜNÜN SON İŞLERİ BİTTİ VE ARTIK GÜNEŞ BATMAK ÜZERE.

Babam her zaman çiftçiliğin dürüst bir iş olduğunu söyler; insanı alçakgönüllü hale getirir, ayaklarını yere bastırır ve ne kadar yorgun olduğun umurunda olmaz.

Bugün buna inanıyorum.

Kaslarım o kadar ağrıyor ki antrenmandaki yorgunluğum bu yorgunluğun yakınından bile geçemez. Tek isteğim uzun bir duş almak ve babamın buzdolabından bir bira aşırabilirsem bira içmek.

Ama içeri girmeden önce ahırdan birtakım sesler duyuyorum: Yumuşak bir kahkaha ve ardından annemin tanıdık sesi.

Merakım ağır basıyor.

Annemin kahkahası her zamankinden farklı ve başka bir ses daha geliyor.

Molly.

Çizmelerim çakıllı yolda çıtırdarken onlara doğru ilerliyorum.

Kapı aralık. Sessizce hareket ediyorum ama onlara gizlice yaklaşımaya çalıştığım için değil, sadece... Merak ettiğim için.

Evet. Sadece merak.

Onları gözlüyorum.

İçeriye taradığım sırada onları ahırın arka köşesine yakın bir yerde görüyorum.

Annem bir sepet yumurta taşıyor, Molly ise tavuklardan birinin yanına çömelmiş, bir şeyler mırıldanıyor.

“Gayet iyisin,” diyor annem gülümseyerek. “Çoğu insan yumurta toplamak için çok ürkek.”

Molly yukarı bakıp sırtıyor. Kahretsin, çok güzel.

“Sanırım baskı altında iyiyim. Hem öğretmenim de şahane.”

Annem Molly’nin övgüleri karşısında mest oluyor.

“Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır canım,” diye takılıyor annem ve, “ayrıca tatlıdan ikinci porsiyonu almanı da sağlar,” diye devam edip göz kırpmıyor.

Kapı eşiğine yaslanıp kollarımı kavuşturarak onları izliyorum.

Molly ne kadar da rahat görünüyor.

Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi.

Pantolonu toz toprak olmuş ve annemin eski flanel gömleklerinden biri ona omuzlardan bol geliyor.

Saçında da saman var ama rahatsız olmuyor.

O... Çok güzel.

Burada durup onu tavuklar ve yumurtaların arasında izlerken bunu düşünmek aptalca ama öyle işte.

Göz kamaştıran bir güzellik.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Tam araya girecekken Molly’nin sesini duyup duraksıyorum.

“Büyürken böyle şeyler yapmanın hayalini kurardım.” Neredeyse fısıldar gibi konuşuyor, duymak için çaba sarf etmem lazım. “İlla

bir çiftlik değil ama... Bir düzen.”

Annem hemen cevap vermiyor.

Güzel Molly’nin acısını dindirmek için araya girmek istiyorum.

Ama bekliyorum ve onun annemle bu anı yaşamasına izin veriyorum.

Annem sonunda, “Sen büyürken böyle bir şey yaşamadın mı?” diye soruyor.

Molly başını sallayıp, “Pek sayılmaz. Annem ve babam öldükten sonra...” diye karşılık veriyor. Sesi kısılıyor. “Zor bir dönemdi. Her şey için endişeleniyordum. En çok da para için. Zengin olmak umurumda değildi, sadece rahat yaşamamızı istiyordum, anlıyor musunuz? Dane’in yiyecek yemeği ve başını sokabileceği bir evi olmasını istiyordum.”

Sözlerini duyunca sarsılıyorum, bunlardan haberim yoktu. Göğsüm sıkışıyor.

Annem sepetini yere bırakıp tüm dikkatini Molly’ye veriyor. “Küçük bir kızın bu kadar ağır bir yükü taşıması ne kadar zordur.”

“Öyleydi,” diye karşılık veriyor Molly. “Ama Dane elinden gelenin en iyisini yaptı. Bana bakmak için çok çalıştı. Ve profesyonel olunca her şey değişti. Artık endişelenmiyordum. Bir sonraki yemeğin nereden geleceği veya dünyada en çok sevdiğim kişinin iyi olup olmadığı konusunda kaygılanmıyordum.” Duraksıyor. “Tek istediğim buydu. Sevdiğim insanların huzurlu ve mutlu olduğunu bilmek.”

Yutkunuyorum.

Tanrım, boğazım kuruyor.

Molly sadece kendi hikâyesini anlatmıyor, *onların hikâyesini anlatıyor.*

Anne babamın hikâyesini.

Asla yüksek sesle söylemedikleri ama yine de bildiğim hikâyeyi.

Ve şimdi Molly ahırımızda oturmuş, annemi bazen birinin yar-

dım etmesine izin vermenin sorun olmadığına ikna etmeye çalışıyor.

Benim yardım etmeme izin vermenin sorun olmadığını.

Göğsüm sıkışıyor. Belki de annem sonunda anlayacak.

“Güzel bir yerden bakıyorsun Molly. Ama...” Tereddüt ediyor, kelimelerini dikkatlice seçiyor. “Bazen gurur engel oluyor.”

“Olmak zorunda değil.”

“Yenilgiyi kabul etmek gibi geliyor,” diyerek iç çekiyor annem.

Molly ona bakıyor. “Ama bu yenilgi değil, sevgi.”

Annem sessizce dinliyor. İçeri girip ona ne düşündüğünü sormak istiyorum. Onu sevdiğimi ve Dane ile Molly gibi onlara yardım etmek istediğimi söylemek istiyorum ama yapamıyorum.

“Dane’in bana yardım etmesine izin vermek zordu,” diye devam ediyor Molly. “Ama izin verdim çünkü bu onun için de bir anlam ifade ediyordu. Bana bakmak ve daha önce sahip olmadığım düzeni sağlamak onu çok mutlu etti.”

Annem kelimelerini dikkatlice hazırlar gibi yavaşça başını sallıyor. “Sanırım hiç böyle düşünmemiştim.”

Molly tekrar gülümsüyor; küçük, umut dolu. “Siz Hudson’a her şeyi verdiniz. Bir ev, sevgi, düzen ve sınırsız bir aile. Onun aynı endişeleri taşımak zorunda kalmaması için çok çalıştınız.” Duraksıyor, sesi dikkatli, nabız yokluyormuş gibi. “Ve şimdi o da karşılığında size bir şeyler verme şansına sahip. Mecbur olduğundan değil, sizi çok sevdiğinden; bu onun için bir anlam ifade ettiğinden bunu yapmak istiyor.”

Nefesim kesiliyor.

Vay canına Molly.

Anneme nasıl ulaşacağını tam olarak biliyormuş ve bunu onu fazla zorlamadan veya onu rahatsız hissettirmeden yapıyor gibi. İçtenlikle ikna arasında ince bir çizgide yürüyor ve ben daha önce hiç böyle bir şey görmedim.

Olağanüstü biri.

Annem hemen cevap vermiyor.

Yumurta sepetini alıp yavaşça, düşünceli bir şekilde hareket ediyor. “Bu kadar genç biri için çok akıllıca sözler bunlar Molly,” diyor sonunda.

Molly omuz silkiyor, gülümsemesi buruk bir hal alıyor. “Erken-den büyümek zorunda kaldım.

Tutunacak bir dalınız olmadığında çok şey öğreniyorsunuz.”

Annem başını sallıyor ve aralarında uzun bir sessizlik oluyor.

Bunu, kendimi daha da fazla davetsiz misafir gibi hissetmeden önce araya girme işareti olarak alıyorum. Ahır kapısını biraz daha açıyorum, metal raylara karşı gıcırıyor. İkisi de şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

“Burası ne kadar da rahat.” İçeri girerken sesimi hafif tutmaya çalışıyorum.

Molly hemen gözlerini devirip tekrardan gardını alıyor. “Bizi mi dinliyordun?”

“Ben mi?” Masum taklidi yaparak yere düşmüş bir saman parçasını kapıp parmaklarımın arasında çeviriyorum. “Hayır. Sadece siz ikinizi arıyordum. Tavuklarla birlikte kaçmış olabileceğinizi düşündüm.”

Annem bana kınayan bakışlarından birini atıyor. “Hudson, dalga geçme.”

“Dalga geçmiyorum,” diye itiraz ediyorum sırtıtarak. “Sadece seni burada tavukların arasında hayat dersi alırken bulmayı beklemiyordum diyorum.”

Molly bana bir bakış atıyor, dudakları sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi seğiriyor. “Senden daha iyi bir çiftçi olacağımdan endişelendiğine eminim.”

“Milyonda bir ihtimal,” diye karşılık veriyorum. “Ama sen kendini böyle kandırmaya devam et Cadı.”

Annem ikimize de “uslu durun” diye bağırarak bir bakış atıyor ama ifadesinde aynı zamanda bir yumuşaklık da var.

“Bunu içeri götüreceğim,” diyor annem sepeti kaldırarak. “Akşam yemeği bir saat sonra, o yüzden burada çok oyalanmayın.”

“Tamam anne.”

O gider gitmez ahır sessizleşiyor, söylenmemiş bir şeyin uğultusu havada asılı kalıyor. Molly ayağa kalkıp bakışlarımdan kaçınarak pantolonunu silkeliyor.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” diyorum sonunda alçak bir sesle.

Boş bir ifadeyle, “Neyi?” diye soruyor.

Ona yaklaşıp dikkatlice bakıyorum. “Az önce ne olduysa ondan bahsediyorum. Annemle olan. Bütün bunları söylemek zorunda değildin.”

Molly omuz silkiyor. “Senin için söylemiyordum.”

“Evet, belki de benim için değildi,” diye karşılık veriyorum başımı yana eğerek. “Ama söylediklerinde samimiydin, değil mi?”

Cevap vermiyor, vermek zorunda da değil zaten.

Çünkü yıllardır beni çıldırtan kadın olan Molly Sinclair’in, yani benim küçük cadımın, başıma gelen en iyi şey olduğunu fark ettim.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

GÜNEŞ HENÜZ DOĞMADI AMA ÇİFTLİK CAPCANLI.

Sabahın serinliği tenimi ısıtırken ahıra doğru ilerliyorum.

Babam elbette orada, saatlerdir ayaktaymış gibi.

Büyük ihtimalle de öyle.

Ne kadar erken kalkarsam kalkayım her zaman benden önce geliyor.

O bir efsane.

Ne yazık ki çiftlik emekli olmasına yetecek kadar para getirmiyor. Ve ne yazık ki benim yardımlarımı da kabul etmiyor çünkü onu burada, bu inanılmaz erken saatte ayakta görünce paramı alması için ayaklarına kapanmak istiyorum.

Elleri kırık bir kahve fincanının etrafında, buhar serin havaya karışıyor.

“Oo kimler gelmiş,” diyor gurur ve neşeyle karışık sesiyle.

“Öncelikle... Şaka yapmak için çok erken bir saat,” deyip gözlerimi ovuşturarak gülümsüyorum. “Ayrıca beni bekleyebilirdin.”

“Hiç tarzım değil,” diyor kahvesinden bir yudum alarak. “Hazır mısın?”

“Hiç olmadığım kadar hazırım,” deyip kollarımı sıvıyorum.

Bugün berbat geçecek.

Ama bunu kaçırmak istemezdim.

Babamla vakit geçirmek için değer.

Babamla çalışmak uzun zamandır hayalimdi. Zaten hokey olmasaydı muhtemelen burada bu işleri yapacaktım.

Ve o durumda da mutlu olurdum.

Çünkü orada sadece babam ve ben varız.

Babam biçerdöverin kabinine biniyor.

Oturduktan sonra sürücü koltuğuna yerleşiyor.

Ben de tahıl arabasının yanında yerimi alıyorum, süreci yönlendirmeye hazırım.

“Hasatta ilk kez yardım ettiğin zamanı hatırlıyor musun?” diye soruyor babam gürültünün arasından.

Şakadan başımı sallıyorum. *Elbette hatırlıyorum.* “Az kalsın botlarının üstünden geçiyordum, sen de bana bu yüzden bağırmıştın.”

“O zamanlar bir deri bir kemiktin,” diyor gülerek. “Bir çuval fasulyeyi bile devrilmeden kaldıramazdın.”

“Hey, o zamandan beri vücut yaptım,” deyip kaslarımı gösteriyorum. Sıcak ve tanıdık sesiyle gülüyor.

Burayı neden bu kadar sevdiğimi bir kez daha hatırlıyorum.

Hokey sezonunun başlangıcına denk gelse bile.

Çalışırken sabah hızla geçiyor.

Sırtımdan terler akıyor ve ellerim ağrıyor.

Ama umurumda değil.

“Tamam, yer değiştir.”

Başımı sallayıp alnımdaki teri siliyorum. “Anlaşıldı. Hadi sen biraz ara ver.”

“Hudson,” diyor bana bakarak. “Ben hallederim.”

“Ben daha iyi hallederim,” diye karşılık veriyorum. “Git otur. Biraz su iç. Bu sırayı ben bitiririm.”

Biraz tereddüt etse de sonunda başını sallıyor. “Pekâlâ.”

“Teşekkürler yaşlı adam,” deyip kabine çıkıyorum.

“Sen kime yaşlı adam diyorsun?”

İşe koyulurken gülümseyerek onu işaret ediyorum.

Her şey yolunda giderken birden bir şey oluyor.

Makine aniden sarsılmaya başlıyor.

Yüksek, tiz bir ses havayı dolduruyor.

Frene basıyorum.

“Ne oluyor lan?” Kontrol etmek için aşağı iniyorum.

Helezon sıkışmış.

Daha iyi görebilmek için eğiliyorum.

“Hudson.” Babam koşarak yanıma geliyor. “Ne oluyor?”

“Helezon sıkıştı.” Karışıklığı işaret ettim. “Ben temizlerim.”

“Bekle,” diyor kaşlarını çatarak. “Birini çağıralım. Çok tehlikeli bu.”

“Kimseyi aramayacağım,” diyorum kararlı bir sesle. “Çok uzun sürer. Ben hallederim.”

“Hudson,” diyor alçak ve ciddi bir sesle. “Bu tür işler yapmaman gerekiyor. Sözleşmen...”

“Sözleşmemde ne yazdığını biliyorum,” diye tersliyorum. “Ama başka seçeneğimiz yok.”

Çenesi kasılsa da itiraz etmiyor.

“Sen sadece kumandalara göz kulak ol,” diyorum.

İçerideki alan dar ve hareket etmek zor.

Gözlerime ter damlaları düşüyor.

Tam bitirmek üzereyken bir şey oluyor ve makine yeniden sarsılıyor.

Bileğimde şiddetli bir acı hissediyorum.

Bir an için görüşüm bulanıklaşıyor.

Kahretsin.

Dayanılmaz bir acı.

“Hudson!” diye haykırıyor babam telaşlı bir sesle ama kulaklarımdaki zonklamadan onu zar zor duyabiliyorum.

Bileğimi tutarak geriye çekilip helezondan sendeliyorum.

Kan toprağa damlıyor; parlak kırmızı renk, soluk toprağın üzerinde çok belirgin.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıyorum, dizlerim bükülüyor.

Babam anında yanımda beliriyor ve ellerini omuzlarıma koyarak oturmama yardım ediyor.

“Bir bakayım.”

Kolumu uzatıyorum, bileğimi görünce yüzü bembeyaz oluyor.

Her yer kan içinde.

Kahretsin.

Bu çok kötü.

“Lanet olsun Hudson,” diyor sesi titreyerek. “Yapma dedim sana o kadar!”

“Senin uğraşmanı istemiyordum,” diye karşılık veriyorum dişlerimi sıkarak.

Telefonunu kapıyor. “Seni eve götürmemiz lazım.”

Eve dönüş yolu belli belirsiz geçiyor. Verandaya vardığımızda bayılacak gibi oluyorum.

“Mary!” diye sesleniyor babam telaşlı bir sesle.

Oturma odasında ses yok.

Kâbus gibi.

Yoğun bir kasvet her yeri sarıyor.

Koltuğa oturup koluma bir havlu tutuyorum.

Çok kötü.

Kan havluyu tamamen ıslatmış.

Gerçekten çok kötü.

İfadesiz durmaya çalışıyorum ama çok zor.

“Neden daha önce aramadın?” Annem odada volta atarken sesi yükseliyor, elleri titreyip duruyor.

“Anne, iyiyim,” diyorum ama gergin sesim beni ele veriyor. İyi değilim. Çok acı çekiyorum.

“İyi misin?” diye sorarak bana doğru dönüyor. “Hudson, her yerin kan içinde.”

“Ne oldu?” diye soruyor Molly. Kahretsin, o ne ara geldi?

Beni böyle görmesini istediğim son insan o.

Bir anda tüm gözler ona dönüyor. Kimse bir şey söylemiyor.

“Şey... Yaralandı. Helezon sıkıştı ve Hudson...” Babam sonunda söylüyor.

Şu an kimsenin umurunda olacağını düşünmüyorum ama, “Tamir etmeye çalışıyordum,” diye araya giriyorum. Nedense bir açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum.

“Ne yapıyordum dedin?” diye şaşkınlıkla soruyor Molly ve gözlerini kısıp bana dik dik bakıyor.

“Önemli bir şey değildi.” Omuz silkmeye çalışıyorum ama sonunda yüzümü buruşturuyorum. *Çok yeteneklisin Wilde.*

Kahretsin, canım acıyor.

“Önemli bir şey değildi,” diye tekrarlıyor sesini yükselterek, “ama sen burada *Teksas Katliamı*’ndan fırlamış gibi kanlar içinde oturuyorsun, öyle mi?”

Onu sakinleştirmeye çalışarak, “Cadı, lütfen,” diyorum yumuşak bir sesle. “İyiyim.”

“İyi değilsin.” Yeşil gözleri cam gibi parlıyor. “Hastaneye gitmen lazım.”

Bakışlarına karşılık vererek, “Yapamam,” diyorum kararlı bir sesle.

“Ne demek yapamazsın?”

Önce babama, sonra tekrar Molly'ye bakıp, "Sözleşmeme aykırı," diye itiraf ediyorum alçak bir sesle. "Eğer takımdakiler çiftlikte çalıştığımı öğrenirse işimi kaybedebilirim."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bana bakarak az önce söylediklerimi anlamaya çalışıyor. "Sözleşmeniz... neyi yasaklıyor? Faydalı bir şey yapmanızı mı?"

"Tehlikeli bir şey yapmamızı," diye düzeltiyorum sanki son derece makul bir maddeymiş gibi.

"Ve o madde bu olayı da kapsıyor," diye mırıldanıyor babam.

Molly hayal kırıklığıyla nefes veriyor. Bir an sessizce bekledikten sonra ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Peki ne yapacağız? Burada kan kaybından ölmeni mi bekleyeceğiz?"

"Önce temizleyip düzgünce saracağız," diyor annem. "Gerisini sonra hallederiz."

Çenemi sıkıp başka yöne bakıyorum. Ne kadar kötü olduğunu bilmesine gerek yok.

"Derin bir yara," diyor annem sessizce. "Dikiş atılması gerekiyor."

"Ve biz... Bunu yapmayacak mıyız?" Molly çok sinirli görünüyor.

Tartışmaya yer bırakmamak için, "Yapamayız," diye sert bir sesle araya giriyorum. "Hastaneye gidersem soru soracaklar."

"Hudson, bu sadece seninle ilgili değil. Eğer bu enfeksiyon kaparsa..."

"Kapmaz," diyorum sözünü keserek. "Biz hallederiz."

Molly ana dik dik bakıyor. "Saçmalıyorsun."

Annem yarayı antiseptikle temizlerken, "Sözleşmemi riske atmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak. "Böyle bir şey hayatta olmaz."

"Bunun yerine hayatını riske atıyorsun," diye çıkışıyor. "Harika. Gerçekten harika."

“Hiçbir şeyi riske attığım yok,” diye acı içinde dişlerimi sıkıyorum. “Bu işe ihtiyacım var Molly.”

Sözlerim havada ağır bir şekilde asılı kalıyor.

“Saçmalık bu,” diyor Molly.

Sesimi yumuşatarak, “Hayır, değil,” diye karşılık veriyorum.

Buna cevap vermiyor; sadece annem temizlerken kolumu sabit tutmaya odaklanıyor.

Yara temizlenip sarıldıktan sonra sandalyeye yaslanıyorum.

Berbat hissediyorum. Her yerim acıyor.

“Pekâlâ,” diyorum hissettiğimden daha kararlı bir şekilde. “Sırada ne var?”

“Sırada mı?” diye tekrarlıyor Molly kollarını kavuşturarak. “Sırada bunu takımdan nasıl saklayacağını bulmak var.”

“Antrenmanlar başlamadan önce iki haftam var,” diyorum. “Üzerini örteceğim, kendimi yormayacağım ve en iyi biçimde sonuçlanmasını bekleyeceğim.”

“En iyisini mi bekleyeceksin?” diye neredeyse hırslıyor. “Planın bu mu yani?”

“Şimdiye kadar işe yaradı,” diyorum hafifçe gülümseyerek.

Bana dik dik bakıyor, öfkesi kabardığını anlayabiliyorum. “Hudson, bu iş çocuk oyuncağı değil. Eğer takımdakiler öğrenirse...”

“Öğrenmeyecekler,” diyorum kararlı bir sesle. “Elimden geleni yapacağım.”

Tartışmak istiyormuş gibi bir hali var ama bir şey söylemiyor.

Keşke beni biraz anlasaydı.

Bu sadece gurur meselesi değil, hayatta kalma meselesi. Hem benim için hem de ailem için.

“Pekâlâ,” diyor sonunda gergin bir sesle. “Ama eğer kötüleşirse doktora gideceksin. O zaman sözleşme falan anlamam.”

“Anlaştık,” diyorum ikimiz de içimden geçenin bu olmadığını bilsek de.

Şimdilik bu kadar yeter.

Bir an sonra sessizliği bozup, “Neden böyle bir şey yaptın?” diye soruyor.

Gözlerimi açar açmaz onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. “Babamın yapmasını mı tercih ederdin?”

İfadesi yumuşuyor ve yanıma oturup, “İmkânsızsın,” diye mırıldanıyor.

“Defalarca söylediğin gibi,” diye karşılık verip acıya rağmen gülümsüyorum.

Gözlerini deviriyor. “Beni bir daha böyle korkutma.”

“Elimden geleni yaparım,” deyip başımı koltuğun arkasına yaslıyorum.

Yorgunluk beni ele geçirirken elinin hafifçe elime değiyor ve bir an için acımın hafıfladığını hissediyorum.

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

KÖTÜ BİR FİKİR.

Kahretsin, bu çok kötü bir fikirdi.

Tek yaptığım ekipmanımın kayışlarını çekiştirmekti... Önemli bir şey değil, öyle değil mi?

Ama önemliymiş çünkü şimdi, dinlendirmeye çalıştığım bileğim adeta isyan ediyor.

Bir hafta oldu ama sanırım henüz iyileşmedim.

Ve bu da yetmezmiş gibi bu lanet olası buz pistindeki soğuk hava çok acımasız. Bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Molly.

“İyiyim,” diye yalan söylüyorum.

Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum –bileğimin sanki birisi üzerine asit dökmüş gibi acıdığını– ama söylemiyorum. İyiymiş gibi davranıyorum. **Güzelce iyileşiyorum.**

Saçmalıyorum.

Molly, benim kapüşonlu sweatshirtlerimden birini giymiş, birkaç metre ötedeki bir bankta oturuyor.

Her zamanki sevimliliğiyle orada durmuş, dumanı tüten sıcak bir fincan kahve içiyor.

Ne kadar sevimli olsa da eğitim çavuşu gibi. Kaşlarını çatmış, beni büyük bir dikkatle izliyor ve endişelenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor.

Yalan söylemeyi beceremiyor. Benim gibi değil yani.

“Emin misin?” diye soruyor yumuşak ama endişe dolu sesiyle.

“Evet,” diye yalan söylüyorum eldivenlerimi giyerken. Bu hareketten sonra kolum daha çok acısa da dişlerimi sıkıp devam ediyorum. “Sadece ne durumda olduğumu tam olarak anlamam gerekiyor.”

Molly ikna olmuş görünmüyor. “Hudson...”

“Cidden iyiyim. Bunu yapmam gerekiyor.”

Dudakları ince bir çizgi haline geliyor ama itiraz etmiyor.

İtiraz etmenin bir faydası olmayacağını biliyor.

Buzun üzerine çıktığım an kendimi daha iyi hissediyorum.

Burası benim sığınağım.

Buradayken her şey kayboluyor.

Ama bugün buz bile beynimi susturamıyor.

Sopamı kavrayıp itiyorum.

İlk birkaç adımda iyi hissediyorum. Ama sopayla pakı kontrol etmeye çalıştığımda sol kolum beni yarı yolda bırakıyor.

Pak bordlara doğru kayıp giderken içimden küfrediyorum.

“Siktir.”

“Dikkatli ol,” diye sesleniyor Molly yedek kulübesinden.

Onu duymazdan gelip sopamı daha sıkı tutarak pakın peşinden kayıyorum.

Kolumda dayanılmaz bir acı hissediyorum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Tutuşum gevşiyor ve sopa elimden kayıyor.

Gerçekten berbat durumdayım.

Ama devam ediyorum.

Pes etmeyeceğim.

Bu yüzden de çok zeki olduğum için acıya rağmen devam ediyorum.

Paslar, şutlar, koşular... Hiçbir şey yapamıyorum.

Her yerim acıyor.

Boktan bir durum.

Oynayamıyorum.

Vücudum bana ihanet ediyor.

Buz pistinde üçüncü kez tur attığımda kolum zonkluyor ve soğuğa rağmen yüzümden terler boşalıyor.

Molly'ye bakıyorum, kolları göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş. Gözlerimiz buluşuyor. Vay canına! En kötü anlarımızda bile bana böyle bakmamıştı.

Sıçtım.

Molly vücudumu çok zorladığım için beni azarlayacak.

Yavaşça ona doğru kayıyorum.

Her hareket bir öncekinden daha zor geliyor.

Acı acı nefes alıyorum.

Banka ulaştığımda bacaklarımın nasıl titrediğini gizlemeye çalışarak sopama yaslanıyorum.

Bana yaklaşıp, "Hudson," diyor yumuşak bir sesle. "Bitir artık."

"İyiyim," diyorum hiç düşünmeden ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Sert bir ifadeyle başını sallıyor. "Hayır, iyi değilsin. Canın acıyor ve kendini çok zorluyorsun. Buzdan çık artık."

Israr etmek ve ona iyi olduğumu, sadece biraz daha zamana ih-

tiyacım olduğunu söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Derin bir iç çekerek banka doğru kayıp oturuyorum, eldivenlerimi çıkarıp yaralı bileğimi tutuyorum.

Molly yanıma oturuyor ve sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyor.

“Bu şekilde devam edemezsin,” diyor sessizce. “Daha da kötü olacaksın.”

“Başka seçeneğim yok,” diye mırıldanıyorum acı bir sesle. “Antrenmanlar bir hafta sonra başlıyor. Sahaya çıkıp bir şeyler yapmazsam işim biter.”

“Kendini neden bu kadar zorluyorsun? Bana anlatacak mısın artık? Konu sadece takım değil, bu çok belli.”

Başımı öne eğiyorum.

“Anlat bakalım Hudson.”

Derin bir iç çekip, “Çiftlik,” diyorum

“Anlamadım.”

“Büyük ihtimalle onu kaybedecekler. O yüzden onlara yardım etmek için paraya ihtiyacım var.”

Elini elimin üzerine koyuyor, tereddütlü ama sağlam bir şekilde. “Bir çözüm bulacağız,” diyor. “Birlikte.”

Ona bakıyorum, gözlerindeki içtenlik hayal kırıklığının kara bulutlarını dağıtmaya yetiyor. Ona tüm kalbimle inanıyorum.

Sonraki birkaç gün kâbus gibi geçiyor.

Molly, kendimi zorlamama izin vermiyor. Beni yavaşlamaya ve iyileşmeye odaklanmaya zorluyor.

Ağrılarımın kesilmesine yardımcı olsun diye internette bulabildiği

her kaynağı kullanarak geçici bir rehabilitasyon programı hazırladı.

Molly harika bir insan. Onu hak etmiyorum.

Kolumu bugün üçüncü kez buz torbasıyla sararken, “Kaslarını dinlendirmen lazım,” diyor sert bir sesle.

“Dinlenmeye vaktim yok,” diye çıkışıyorum hayal kırıklığıyla.

Molly ise hiç kımıldamadan buz torbasını yerine sabitliyor. “Dinlenmemek gibi seçeneğin olmamalı. Zamanından önce geri dönersen ve durumun daha da kötüye giderse tüm sezon boyunca oynayamazsın. Bunu mu istiyorsun?”

Dişlerimi sıkıyorum, haklı olması sinir bozucu. “Hayır.”

“Öyleyse bana güven,” diyor yumuşak bir sesle. “Bunu atlatacağız. Sadece sana yardım etmeme izin ver.”

Sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken hiçbir şey söylemeyip başımı sallamakla yetiniyorum.

Her sabah erkenden bana yaşlı bir adam gibi hissettiren hafif esneme ve hareket egzersizleriyle başlıyoruz. Molly tüm bunları yaparken hep yanımda, ona sinirlenip çıktığımda bile sabrı sonsuz.

Bir sabah, yaralı kolumla hafif bir dambılı kaldırmakta zorlandığım sırada sakın bir sesle, “Harika gidiyorsun,” diyor.

“Evet, tabii,” diye mırıldanıyorum. Keskin ve dinmek bilmez bir acı hissediyorum.

Yanıma diz çöküp elini hafifçe omzuma koyarak, “Düşündüğünden daha güçlüsün Hudson. Sadece biraz zamana ihtiyacın var,” diyor.

Ona bakıyorum, gözlerindeki yumuşaklık göğsümü acıtıyor. Ben kendime inanmasam bile o bana inanıyor.

Üçüncü gün küçük bir umut ışığı beliriyor. Tutuşum daha sağlam, acım daha hafif; kolumu asitli bir bıçakla kesiyorlarmış gibi hissetmeden temel hareketleri yapabiliyorum.

“İyi gidiyorsun,” diyor Molly oturma odasında sopa kontrolü çalışırken.

“Eh işte,” diye mırıldanıyorum ama kendime artık daha çok inanıyorum.

Duvara yaslanarak gülümsüyor. “İnatçılığın bir kez olsun işine yarıyor.”

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. “Alışma buna.”

Gülüştü yumuşak, bir an için aramızdaki gerilim kayboluyor.

O gece dışarıda oturup yıldızları izlerken kendimi onun benim için ne kadar çok şey yaptığını düşünürken bulmuştum.

Kalmak zorunda değildi. Öfkemle ya da bitmek bilmeyen hayal kırıklığımla da uğraşmak zorunda değildi.

Ama burada işte, kendim için savaşamadığımda benim için savaşıyor.

“Seni hak etmiyorum,” diyorum sessizce. Sözler istemsizce ağzımdan fırlıyor.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Bütün bunlar,” diyorum belirsiz bir şekilde el hareketleri yaparak. “Perişan haldeyim Molly. Ama sen hâlâ buradasın.”

İç çekiyor, bakışları yumuşak. “Perişan bir halde değilsin Hudson. Sen de insansın. Veben burada olmak istediğim için buradayım.”

Sözleri beklediğimden daha çok etkiliyor beni, söyleyecek söz bulamıyorum.

“Teşekkür ederim,” diyorum sonunda, normalden daha boğuk bir sesle.

Gülümseyerek elimi tutuyor. “Biz bir takımız, unuttun mu?”

Başımı sallıyorum. Göğsüm daha önce hiç hissetmediğim, adını koymaya hazır olmadığım bir duyguyla dolup taşıyor.

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Molly

AMAN TANRIM, MUTFAK HARİKA KOKUYOR.

İçeri girdiğimde Hudson'ın annesini mutfakta harıl harıl yemek pişirirken buluyorum.

Tavada soğanlar cızırdıyor, fırında ekmek pişiyor ve ocakta ev yapımı mis kokulu domates sosu kaynıyor.

“Yardım edebilir miyim?” Buraya geldiğimizden beri her gün bu soruyu soruyorum ve her zamanki gibi Mary sote yapmakla çok meşgul olduğundan arkasına dönmeden doğrudan yapmamı istediği şeyi işaret ediyor.

Üzerinde havuçlar olan bir kesme tahtası. Harika, bunu yapabilirim.

Yüzümde gülümsemeye kesme tahtasının başına geçip doğramaya başlıyorum.

Buna bayılıyorum.

Burada kendimi evimde hissediyorum.

Aslında biraz çılgınca.

Ama yine de gerçek bu.

Hudson'ın aile çiftliği bana huzur verdi.

Buradaki hayat daha yavaş, beklentiler daha düşük ve ilk defa nefes alabildiğimi hissediyorum.

Bugün biraz serin, eski kolej ceketimi yanıma aldığım için mutluyum. Yıllardır giymemiştim ama buraya gelirken iyi ki getirmişim çünkü üşüyorum.

“O eski şeyi nereden buldun?” diye soran Mary düşüncelerimi bölüyor. Ona doğru dönüyorum, sos karıştırırken yüzünde tuhaf bir ifadeyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

Havuçları doğramayı bırakıp cekete bakıyorum. “Ah, şey, bir süredir bende,” diyorum ama kalbim biraz hızlanıyor.

Mary ellerini bir mutfak havlusuna sildikten sonra bana gözlerini kısarak bakıyor. “Hudson'ın ceketini mi buldun?”

Göz kırpıyorum. Neden bahsediyor? “Nasıl yani, Hudson'ın ceketini mi?”

Ceketin koluna doğru işaret ediyor. “Bu onun lise hokey ceketidir. Çok severdi bu ceket. Her yerde bunu giyerdi.”

Kalbim hızla atmaya başlıyor. “Bu... Bu Hudson'ın mıydı?”

Mary ceketin kolunu kaldırıp kenarını inceliyor. “Evet. Şu küçük dikişi görüyor musun?” diyerek dikişi işaret ediyor. “Bir gün maçtan sonra yırtıldığında bunu dikmiştim.”

Oda hafifçe dönerken zihnim hızla çalışmaya başlıyor. “Ne oldu peki ona?”

Mary hatırlamaya çalışıyormuş gibi burnunu kırıstırıyor. “Yanlış hatırlamıyorsam bir gün eve geldi ve kaybettiğini söyledi.”

Bacaklarım titriyor, göğsüm sıkışıyor. “Ne kadar önceydi?”

“Ah, kaç yıl oldu.” Mary ocağa geri dönüyor.

“Sanırım liseden mezun olmadan önceydi. Neden ki?”

Lise.

Aman Tanrım.

Gerçekten... *Onun* olabilir mi?

O günü hatırlıyorum. Omuzlarımdaki ceketin ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum.

İhtiyaç duyduğum sıcaklığı ve rahatlığı.

Hudson'dı o.

Yıllar önce beni kurtaran, ben dağılıp giderken bana tutunacağım bir dal uzatan o yabancı...

Oydu.

“Molly?”

Yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor. “Birkaç dakikaya ihtiyacım var,” diye kekeliyorum kapıya doğru geri çekilerek.

Mary başını sallıyor. Kaşlarını çatsa da ısrar etmiyor. “Peki ama çabuk gel. Yemek birazdan hazır olur.”

Kapıyı itip dışarı fırlarken sözlerini zar zor algılıyorum.

Bir an sonra kendimi ahıra doğru yürürken buluyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacak gibi hissediyorum ama durmuyorum. Duramam.

Onu görmem gerekiyor. *Hemen.*

Ahıra vardığımda kapıyı iterek açıyorum.

“Hudson,” diyorum titrek bir sesle.

Bana doğru dönüyor. “Hey, Cadı. Ne...”

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o bir kelime daha söylemeden yüzünü tutup öpüyorum.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra o da beni öpüyor.

“Şikâyetim yok,” diyor alçak ve boğuk bir sesle. *Az önce öpücüğü boğulmuş.* “Ama bu ne içindi?”

Gözlerim doluyor ve titrek bir nefes alıyorum. “Senin içindi,” diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatmış, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor. Muhte-

melen kafayı üşüttüğümü düşünüyor olmalı. “Ne yapmışım ben?”

“Ceket,” diyorum biraz geri çekilip ceketini işaret ederek.

“Bunu bana sen verdin.”

Gözleri büyüyor, sonra ağzı açık kalıyor. “O sen miydin?”

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı sallıyorum. “Panik atak geçirmek üzereydim. Kısa bir süre önce amcamı görmüştüm. Orada oturmuş, kendimi toplamaya çalışıyordum ve sonra sen...” Sesim titriyor ve kendimi toparlamak için elimi ağzıma bastırıyorum.

Hudson bir adım daha yaklaşıp kollarımı tutuyor. “Yüzünü bile görmemiştim,” diyor sesi titreyerek. “Sadece... Buna benden daha çok ihtiyacı olan biri vardı.”

Göğsüm sıkışıyor. Kalbim patlamak üzere. “O gün benim için ne yaptığının farkında mısın? Bu ceket. O zamanlar işler kötüye gittiğinde hep ona sarılırdım. Şimdi de...” Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla dolu. “Şimdi de öğreniyorum ki bu ceket senin ceketinmiş.” Beni kollarına çekip yüzümü göğsüne gömerek sıkıca sarılıyor.

“Kader,” diye fısıldıyorum ona.

“Ne?” diye mırıldanıyor alçak ve yatıştırıcı bir sesle.

“Kader.” Geri çekilip ona bakıyorum. “Kader seni o gün bana getirdi. Ve bunca yıl sonra bizi tekrar bir araya getirdi. Anlamıyor musun? Ne zaman birine ihtiyaç duysam, ne zaman uçurumun kenarında olsam sen oradaydın... Bunu bilmediğimiz zamanlarda bile.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. “Haklısın. Kader. Her zaman kaderdi.”

“Bu sadece...” Söylemek istediğim kelimeyi bulamıyorum. Bu an, basit kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğun.

“Kanıt.”

“Neyin kanıtı?” diye sorup kaşımı kaldırıyorum.

“Benimle birlikte kalacağının kanıtı. Hiçbir yere gitmiyorum Cadı. Ne şimdi ne de başka bir zaman.”

Bir kahkaha yükseliyor ve alnımı göğsüne yaslıyorum. “Sen tam bir baş belasıydın.”

“Ve sen de benim en sevdiğim uğursuzluk tılsımımısın.”

Tekrar gülüyorum hafif ve özgür bir sesle ve yıllar sonra ilk defa tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. Onun yanında.

Her zaman onun yanında.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Hudson

Mason: Hey, magazin senin Redville'e geri döndüğünü söylüyor Hudson. Ama bu doğru olamaz çünkü ben senin en iyi arkadaşınım ve dönmüş olsan bana söylerdin. Değil mi?

Aiden: Magazin ha? Her zaman güvenilir bir kaynak.

Hudson: ...

Dane: 😊 Yakalandın.

Mason: İNANILMAZ. Gerçekten geri mi döndün? Ve kimseye haber vermedin. Hain.

Hudson: Rahat ol. O kadar derin düşünme.

Mason: O kadar derin düşünme mi?! Aramızda özel bir şey olduğunu sanıyordum.

Dane: Mason muhtemelen şu anda protein tozu içerek ağlıyordur.

Aiden: Birisi hüzünlü keman müziğini çalsın.

Mason: Sikeyim hepinizi. ASLA böyle sırlar saklamam. Değil mi Hudson?

Hudson: ☹️

Dane: Konuyu mu saptırıyorsun? Çok ilginç.

Mason: Konuyu değiştirme. Hudson, Xbox'ı²¹ aç. Bu gece bir kere kazanmana izin vereceğim.

Hudson: Açamam. Meşgulüm.

Mason: Bu ne saçma bir bahane?

Hudson: Molly takılmak istiyor.

Aiden: 😊 Aman Tanrım, bunu gerçekten söyledi.

Mason: Dostum. DOSTUM. Resmen o adamlardan birisin.

Dane: Evcilleştirilmiş. Yeni evli sendromu tam gaz devam ediyor.

Mason: Bir sonraki bölümde ekşi mayalı ekmek yapacak ve HGTV²² izleyecek.

Hudson: Siz sikikler saçma sapan konuşmaya başladınız.

Aiden: Kabul et Hudson. Evcilleştirildin. Molly sana bulaşık yıkıyor ve kokulu mumlar yaktırıyor.

Mason: Muhtemelen her beş dakikada bir ona “bebeğim” diye de sesleniyordur.

Dane: Eminim pijamalarınız da aynıdır...

Hudson: 🙄

Mason: Yok ya, cidden. Hudson artık dayanamıyor. Yumuşadı.

Hudson: Ah, seni bir dahaki bordlara vururken sana yumuşamanın ne olduğunu göstereceğim.

Mason: Xbox oynamak için fazla “meşgul” olan bir adam için büyük laflar. Git karına sarıl.

Aiden: Muhtemelen şu anda yüzünde bakım maskesiyle romantik komedi izliyordur.

21- Video oyunu konsol serisidir. (e.n.)

22- Amerikan televizyon kanalı. (e.n.)

Dane: Yargılama.

Aiden: Dane?

Dane: Şey, bir şey yok.

Hudson: Hepiniz kıskanıyorsunuz. Sorun değil.

Dane: Kıskanıyor muyuz? Hayır. Sadece çiftlik gezilerinizin vlog'larını içeren bir "Hudson & Molly" çift hesabı açmanızı bekliyorum.

Mason: 😊 "Geleneksel Kocaya Dönüşen Eski Hokey Haydu-
tu Hudson Wilde'in Bir Günü."

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Mason: Biz de seni seviyoruz dostum. Molly sana tekrar çocuklarla oynamana izin verdiğinde bize haber ver.

Aiden: Ya da kırlent seçme işin bitince.

Hudson: 🙄 🙄 🙄

Mason: Not: Eğer ekşi mayalı ekmek yapmaya başlarsan bana da bir somun gönder.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Molly

DANE'IN EVİNİN ÖNÜNDE ARABAMDA OTURUYORUM.

Arabam hâlâ çalışıyor.

Gitmeliyim. Burada olmamalıyım. Bunu yapmamalıyım.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Hudson müdahale ettiğimi öğrenirse çok kızacak ama başka seçeneğim var mı ki?

Hudson'ın kendine zarar vermesini izleyemem ve eğer abimle konuşmazsam bunu yapacak.

Ona yardım edebilirim. Tıpkı onun bana yardım ettiği gibi.

Derin bir nefes alarak motoru kapatıp arabadan iniyorum.

Artık geri dönüş yok.

Aslında hâlâ geri dönebilirim ama bunu yapmayacağım. Hudson benim için çok şey yaptı. Şimdi sıra bende.

Ön kapıya doğru yürüyüp cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı çalıyorum.

Eskiden anahtarlarımı kullanıp içeri girerdim ama şimdi Josie burada yaşadığına göre artık böyle bir şey olmayacak.

Beklerken ayağımı hafifçe kaldırıma vuruyorum.

Neyse ki Dane çok geçmeden kapıyı açıyor ve geniş bedeniyle kapı boşluğunu dolduruyor.

Beni görünce kaşları çatılıyor. “Molly? Burada ne yapıyorsun? İyi misin?” Her zaman beni düşünür.

“Seninle konuşmam gerekiyor,” deyince gözlerini kısıyor. “Önemli bir mesele.”

Kenara çekilip içeri girmem için işaret ediyor.

“Neler oluyor?” diye soruyor kapıyı arkamdan kapatarak.

Ellerimi sıkıca önümde kenetleyip ona dönüyorum. “Hudson’la ilgili.”

Çenesi kasılıyor ve kafasında çarkların döndüğünü görebiliyorum. Onu öldürmeye hazır. Sakin ol şampiyon. “Neymiş onunla ilgili olan?” diye soruyor dişlerini sıkarak. “Sana ne yaptı o herif?”

“Bana hiçbir şey yapmadı. Yaralandı.” Dudaklarımı ısıyorum. “Bir hafta önce çiftlikte yaralandı. Bileği...”

“Bir dakika, ne dedin?” Dane sert bir sesle sözümü kesiyor. “Ne kadar kötü?”

“Çok kötü,” diye açıklıyorum, midem burkuluyor. “Doktora gitmiyor çünkü Koç ona kızar diye korkuyor. Gizlemeye çalışıyor ama yakında antrenmanlar başlayacak... Bu şekilde ne kadar devam edebilir bilmiyorum.”

“Aptal herif,” diye mırıldanıyor kendi kendine. “Neden kimseye söylemedi?”

“Çünkü keçi gibi inatçı,” deyip iç çekiyorum. “Ve her şeyi kendi başına yapması gerektiğini düşünen bir aptal. Ama yapamaz. Yardıma ihtiyacı var.”

“Ve ben ona yardım etmeliyim.” Bu bir soru değil, bir tespit. hem de öfke dolu bir tespit.

Başımı sallıyorum. “Elbette. Öncelikle sen benim abimsin ama aynı zamanda ve daha da önemlisi, onu korumak tam anlamıyla senin görevin. Bu da demek oluyor ki kimsenin ona zarar vermemesini sağlayabilirsin. Ona iyileşmesi için zaman kazandırabilirsin.”

Dane kollarını kavuşturuyor. “Biri öğrenirse ne olacak? Ya da kendine daha fazla zarar verirse?”

Boğazımda bir yumru varmış gibi hissederek yutkunuyorum. “Eğer öyle bir şey olursa onu o zaman düşünürüz. Şu aşamada bunların hiçbiri önemli değil. Şimdi önemli olan yalnızca onun arkasında duran birinin olması.”

Dane derin bir iç çekiyor. “Peki, yardım edeceğim.”

Omuzlarım öne düşüyor. “Teşekkür ederim.”

“Ama...” diyor parmağını kaldırarak, “bir şartım var.”

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. “Ne şartıymış?” diye soruyorum.

“Seni işten çıkarmama izin vermen gerekiyor.” Abim bu isteğinden dolayı kendini kötü hissediyorsa da bunu belli etmiyor. Bunun yerine ifadesi bomboş ve bir an şaka yaptığını düşünüyorum. Ama gülmediğini görünce midem bulanmaya başlıyor.

“Ne?”

“Duydun beni,” diyor kararlı bir sesle. “Hayatını benim kariyerim için sürdürüyorsun, artık buna bir son vermemiz gerekiyor.”

“Bu benimle ilgili değil,” diyorum sesim titreyerek. “Hudson’la ilgili. Sana ihtiyacı var.”

“Tamam, ben de onun yanında olacağım zaten,” diyor Dane yaklaşarak. “Ama önce bu şartı kabul etmen gerekiyor. Seni kovmama izin ver. Bu sefer gerçekten yapalım bunu.”

Başımı sallıyorum. Böyle bir şey yapamaz, değil mi? *Evet, yapabilir.* “Sen ciddi misin?”

“Evet, ciddiyim. Hiç bu kadar ciddi olmamıştım,” dediğini duyar duymaz göğsüm sıkışmaya başlıyor. “Molly, seni seviyorum. Ama bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Kendi hayatını hak ediyorsun.”

Başımı çevirip ellerimi yanlarımda kenetliyorum. “Dane, lütfen.” *Sakın ağlama.*

“Bana söz ver.” Bu konuda fikrini değiştirmeyecek. Anlaşma bu. Ödenmesi gereken bedel de bu.

“Pekâlâ,” diye fısıldıyorum, ağzımdan çıkan söz zar zor duyuluyor. “Madem ki Hudson’ı güvende tutmak için böyle olması gerekiyor, ben de kabul ediyorum o zaman.”

Dane başını sallıyor. “Teşekkür ederim Molly. Doğru olanı yapıyorsun,” diyor sessizce.

“Öyle mi?” diye soruyorum sesim titreyerek.

Gözleri sabit, başını sallıyor. “Hudson iyileşecek. Sen de iyileşeceksin. Güven bana.”

Zoraki bir gülümseme takınıyorum. Haklı olduğundan emin değilim.

Bunu zaman gösterecek.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Hudson

BUGÜN İÇİN ÇOK ENDİŞELİYİM.

Elbette tekrar buzda olacağım için heyecanlıyım ama henüz eski formuma kavuşamadım.

Bileğim hâlâ ağrıyor, herhangi bir darbe alırsam mahvolurum.

Sadece bir antrenman olduğu için idare edebilirim. Umarım.

Düdük keskin ve ısrarcı bir şekilde çalışıyor. Kaskımı ayarlayıp yaralı bileğimi mümkün olduğu kadar hafifçe esnetiyorum.

Umarım kimse, özellikle de Koç fark etmez.

Bileğim hâlâ kaskatı ama baş edilebilir durumda. Umarım adrenalin vücudumda dolaşırken ağrı azalır. Bardağın dolu tarafını görmek lazım.

On beş dakika sonra antrenman tüm hızıyla devam ederken sakatlığımdan beri ilk kez takımla birlikte buzdayım.

Bugüne kadar sakatlığımın boyutunu gizlemek için çok dikkatli davrandım ama şu an bir şey olursa bunu saklamam imkânsız. Bu yüzden de çok tedirginim.

Şutlarımın biraz zayıfladığını ve pakı sürerken çok yavaş gittiğimi zaten hissediyorum ama hiçbir şey olmamış gibi görünmesi için çok çalıştım.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Umarım öyledir.

Koç, “Wilde, kaldır şu kıcını!” diye bağıyor yedek kulübesinden. Belki de çok erken konuştum.

Dilimin ucuna gelen bir küfrü yutup daha sert ilerliyorum ve Aiden’in bana doğru yolladığı pakı kapmak için kendimi zorluyorum.

Pakı sopamla yakaladıktan sonra tekrar pas atıyorum, pasın titreşimleri elimde dalgalanırken bileğimdeki sızıyı görmezden geliyorum.

“Çok iyi Hudson!” diye sesleniyor Aiden yanımdan geçerken.

Başımı sallıyorum ve sopayı tutuşumu ayarlarken dişlerimi sıkıyorum. Her hareket bir öncekinden daha kötü hissettiriyor ve eğer çok geçmeden bir şans yakalayamazsam Koç her şeyi anlayacak.

Bir dakika bile geçmeden pak tekrar bana doğru uçuyor ama bu sefer Dane orada, çok yakınımda; pakın ve dolayısıyla benim peşimden gelen Wolfe’u engelliyor.

Dane bugün biraz farklı.

İşini yapmadığını söylemiyorum, aksine her zamankinden daha hırslı oynuyor. Ama hareketlerinde ve takımın etkileşim kurma biçiminde bir gariplik var.

Her yerde.

Bana biri yaklaştığı an Dane oracıkta bitiveriyor ve vücudunu koyup onları engelliyor. O kadar ince bir hareket ki kimse fark etmiyor, benim dışımda tabii.

Adeta gölge gibi oynuyor, bana doğru nefes almayı bile düşünen herkesi engelliyor.

Bir noktada Wolfe bir hamle yapıyor ve Dane araya girip onu

hafifçe itip başka tarafa yönlendiriyor.

“Sakin ol dostum,” diyor Wolfe gülerek. “Bugün bir gariplik var sende.”

Dane omuz silkiyor. Ona cevap vermeden, tek kelime bile etmeden uzaklaşıyor.

Wolfe’a katılıyorum, Dane’de bir gariplik var ama madem bundan faydalanıyorum, o halde neden sorgulayayım ki?

Birinin bana çarpmasını her engellediğinde iyileşmem gereken bir dakika daha geçiyor.

Neyse ki bir kaza çıkmadan antrenman bitiyor. Diğerleriyle birlikte soyunma odasına gidiyorum. Ama hareketlerim onlara göre çok daha yavaş.

Bileğim ve şimdi de tüm kolumun acısı beni mahvediyor.

Buzdayken de acıyordu ama bu kadar değildi.

Adrenaline bağlıyorum.

Aiden bana, “Aferin,” deyip başını sallıyor. Her zaman az ama öz konuşur.

“Geri dönmene sevindim. Özledim seni dostum. Evlilik hayatı nasıl?” Mason duşlara doğru giderken sırtıtıyor.

“Gayet güzel.”

Bir an önce gitmem gerek ama çıkmadan önce Dane ile göz göze geliyoruz.

Odanın öbür ucunda ama bu mesafeden bile onda bir gariplik olduğunu anlayabiliyorum. Hâlâ bir gariplik var demek daha doğru olur.

Başımı sallıyorum ama o sadece arkasını dönüp hiçbir şey demeden dışarı çıkıyor.

Eve vardığımda her yer mis gibi tavuk çorbası ve taze ekmek kokuyor. Annemin tarifi. Molly mutfakta ocakta bir şeyler karıştırıyor, saçlarını dağınık bir topuz yapmış.

Yaralandığım günden beri yanımda, bana bakıyor, sanki tam zamanlı işiymiş gibi. Bunu ben istemedim.

Hatta gerek olmadığını söylemeye çalıştım. Ama Molly, Molly olduğu için bana kulak asmayıp yine yardım etmeye devam etti ki bu da benim için sorun değil. Bana kalsa hiç gitmesin zaten.

“Hey,” diyor arkasını dönmeden. “Antrenman nasıl geçti?”

“Fena değildi.” En iyi cevabım bu, başka bir şey söylesem yalan olur.

Molly bana dönüp, “Ne oldu?” diye soruyor.

Ve bana bakarken burnunu kırıştırıyor.

“Şey, biraz tuhaftı. Dane benim kişisel korumam gibi davranıyordu.”

Aniden elindeki işi bırakınca kaşık tencereye çarpıp ses çıkarıyor.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedi,” deyip tezgâha yaslanıyorum. “Şöyle ki...”

“Nasıl?”

“Sadece beni engelliyormuş gibiydi.”

Omuz silkiyor. “Belki de seni korumak istiyordur. Nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

Onu dikkatlice izleyerek, “Evet,” diyorum yavaşça. “Sadece bu sefer... Farklıydı. Onun için bile.”

Molly sonunda bana bakıyor, yüzü ifadesiz. “Belki de senin iyi durumda olmadığını içten içe anlamıştır.”

Bir şeyler saklıyor gibi geliyor.

Ama ne?

Hiçbir fikrim yok ama öyle hissediyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra nihayet akşam yemeğine oturuyoruz.

İkimiz de hiçbir şey söylemeden sessizce yemeklerimizi yiyoruz. Kaşıkların kâselere çarpma sesi dışında çıt çıkmıyor.

Molly'de kesin bir şey var.

Her zamankinden daha sessiz, tüm dikkati yemeğinde.

"İştahın mı yok?" diye sorup yarısı boş kâsesine bakıyorum.

"Sen de pek bir şey yememişsin," diye karşılık veriyor kaşını kaldırarak.

Sandalyeme yaslanıp kıkırdıyorum. "Haklısın."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor ama gözlerinin içi gülüyor.

İlginç.

Daha sonra koltuğa oturup koluma buz tutarken Molly bana bir bardak su getirip yanıma oturuyor. Hiçbir şey söylemeden sadece bacaklarını altına toplayıp televizyona bakıyor.

"Neyin var senin?" diye soruyorum.

"Sadece yorgunum."

"Emin misin?"

Başını sallıyor ama ona inanmıyorum.

"Belki de sorun bendedir." Onu dürtüyorum. "Belki de fazla bakıma muhtaç biriyim."

Bana bakmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Bana dönüyor, kaşları çatık. "Bunu istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemeyip sonunda, "Teşekkür ederim," diyorum ama sesim istediğimden daha kısık çıkıyor.

Gülümsüyor ve bu sefer gülümsemesi gerçek geliyor. "Sen de benim için aynısını yapardın."

"Evet," diyorum koltuğa yaslanarak. "Yapardım."

Bir sessizlik çöküyor.

Rahatlatıcı. Huzurlu.

Bugüne kadar hayalini kurduğum her şey.

Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu sorgulamaya da hiç mi hiç niyetim yok.

DOKSANINCI BÖLÜM

Molly

SABAHIN İLK IŞIKLARI PERDELERDEN İÇERİ SÜZÜLÜYOR. Gözlerimi kırpttırıyorum. Bugün ne günlerden, neden alarm çalmadı, anlamakta zorlanıyorum.

Derken her şey zihnime üşüşüyor. Bugün, yıllardır ilk kez alarm kurmadığım ve yapmam gerekenleri listelemediğim bir gün.

Evet. Bugün işsizliğimin ilk günü.

Liste yok.

Cevaplanacak e-posta yok.

Organize edilecek bir program yok.

Hiçbir şey yok.

Garip geliyor.

Aslında nasıl hissettiğimi bilemiyorum.

Bir yandan birkaç saat daha fazla uyuyabilmek güzel ama diğer yandan da şimdi ne yapacağımı düşünüyorum?

Eğer Dane'in asistanı değilsem kimim ben?

Yatakta dönüp Hudson'ın yerine bakıyorum... Boş.

Tek başımayım.

Hudson muhtemelen birkaç saat önce antrenmana gitmiştir.

Bornozumu üzerime geçirip aşağı iniyorum ve oturmadan önce bir fincan kahve alıyorum. Mutfaktaki buzdolabının hafif uğultusu dışında evde çıt yok. Masaya geçip kahvemi içiyorum.

Rahatlamış olmam gerekiyordu.

İyi ama neden öyle hissetmiyorum?

Bu bir nimet.

Peki neden öyle hissetmiyorum?

Yıllarca Dane için dur durak bilmeden çalıştım, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımın üstüne koydum.

Şimdi nihayet ne istediğimi bulmak için kendime odaklanma şansım var.

Ama gerçek şu ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

İlk gün zor geçiyor. Giyindikten sonra dışarı çıkıp Hudson'ın mahallesinin sessiz sokaklarında amaçsızca yürümek üzere evden çıkıyorum.

Hava serin ve erken sonbahar yaprakları yürürken botlarımın altında çıtırdıyor.

Eskiden Dane için çalışsam nasıl olur diye hayal ederdim.

Şimdiyse bunu öğrenmekten korkuyorum.

Elbette arada birkaç günlüğüne izin yaptığım olmuştu ama hiçbir zaman iki aydan uzun sürmemişti.

Şimdi ne yapacağım?

Nerede çalışacağım?

Küçük bir parka uğrayıp bir banka oturuyorum.

Çocuklar oyun oynuyor, kahkahaları o kadar yüksek ki istemsizce gülümsüyorum.

En son ne zaman hiçbir şey düşünmeden böyle bir gün geçirdim?

Hatırlayamıyorum.

Hayır. Bu doğru değil.
Çiftlikte.
Buz pistinde.
Hudson'la birlikte.

Dane beni kovduğundan beri tüm günler birbirine karışmış durumda.

Bazen aynı parkta buluyorum kendimi. Bazen de dükkânlarda dolaşıyorum. Çok yürüyorum. Hiçbir zaman bir amacım yok. Hudson gün boyunca ne yaptığımı sormuyor ve ben de söylemiyorum. Zaten kendi derdi ona yetiyor. Bileği hâlâ kötü.

Ama her akşam eve geldiğinde sanki kafamda neler döndüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Kolu askıda, göz ucuyla televizyona bakarken, “İyi misin?” diye soruyor.

Tamamen doğru olmasa da, “Evet,” diyorum fazla düşünmeden. Gözleri bir an bana takılıyor, sonra başını sallıyor. “Bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Teşekkürler.”

Neyse ki ısrar etmiyor.

Öğleden sonra küçük bir kitapçıya gidiyorum. Ve orada ilgimi çeken bir kitap gözüme çarpıyor.

Beklenmedik Olaylardan Sonra Bir Amaç Bulmak.

Elime alıp sayfaları çeviriyorum. Rastlantının bu kadarı, başlığı tekrar okuyunca göğsüm sıkışıyor.

Eve döndüğümde mutfak masasına oturup okumaya başlıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum.

Belki de hayatın sırrını bekliyorum.

Sihirli bir değnek.

Hatta belki bir yol haritası bile olabilir ama sayfalar, umutlarını kaybetmek üzereyken yollarını yeniden çizen insanların hikâyele-riyle dolu.

Bir söz dikkatimi çekiyor: “Bazen yeniden başlamak, yeni bir şey bulmak anlamına gelmez; her zaman sevdiğiniz şeyi yeniden keşfetmek anlamına gelir.”

Kelimelere uzun süre bakıyorum. Her zaman neyi sevdim?

Açıkçası hiçbir fikrim yok.

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Molly

BU AKŞAM YİNE YEMEK YAPIYORUM.

Basit bir makarna, fazla bir şey değil ama artık ne zaman yemek yapsam aklıma Mary geliyor.

Çiftliğe gitmenin en sevdiğim taraflardan biri de mutfakta Hudson'ın annesiyle vakit geçirmektir.

Annem ölmeseydi hayatımın hep böyle olacağını hayal ederdim. Hudson'ın annesiyle o anları paylaşmak çok özeldi.

Bir taraftan ileride neler olacağını merak ediyorum. Ailece oynanan kutu oyunları ve çiftlik etrafındaki yürüyüşler olacak mı?

“Ne düşünüyorsun öyle?” diye soruyor Hudson mutfağa girerken.

“Hiçbir şey.” Omzumun üzerinden ona bakıp gülümsüyorum.

Bütün bunlar kendimi çok evcimen hissettiriyor.

Ve bu çok hoşuma gidiyor.

Birlikte bir geleceğimiz varmış gibi hissediyorum. Ona içimi döktüğüm günden beri bu böyle. Peki şimdi konuyu ona nasıl açacağım? O da benim gibi hissediyor mu diye nasıl soracağım?

Evet, řu an için onun sponsorluk anlaşmasının mürekkebi kuryana kadar evli kalacağız ama bir yandan da sanki daha fazlası olabilmış, sonsuza dek sürebilmış gibi geliyor.

“Pekâlâ, neler yapmışsın böyle.” Gülümseyerek yanıma geliyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

“Akşam yemeği,” deyip gülümsüyorum.

“Harika görünüyor.” Hazır olan mutfak masasına doğru ilerleyip sandalyeye oturuyor.

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyorum.

Ev işleri yapıyorum.

Kontrolün bende olduğu hissini veren küçük şeyler.

Hudson’ın mutfağını düzenliyorum; baharatları ve mutfak eşyalarını kendime göre düzenliyorum.

Buzdolabını temizleyip tarihi geçmiş sosları atıyorum.

Temizlik yaparken boş bir defter almak için bir çekmeceyi açıyorum. Defter ararken bana bir zamanlar vermeye çalıştığı kartviziti fark ediyorum.

Neden hâlâ saklıyor?

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Gözlerim kısılıyor, sanki patlamaya hazır bir bombaymış gibi karta bakıyorum.

Çekmeceyi kapatıyorum.

Sanki hiç görmemiş gibi yapıyorum.

Ama aklımın bir köşesinde orada olduğunu biliyorum ve nedense eskisi kadar korkutucu gelmiyor.

Belki bir gün onu tekrar ortaya çıkarıp karttaki numarayı ararım. Belki...

Ama şimdi değil.

Elimdeki defterle mutfaktaki adaya oturup bir liste yapmaya başlıyorum. Çok fazla bir şey değil; sadece denemek isteyebileceğim birkaç fikir yazıyorum.

Yazmak, sosyal sorumluluk çalışmalarına dahil olmak, belki bir kursa gitmek. Liste küçük ve önemsiz gibi geliyor ama bu sadece başlangıç.

Listeye bakarken göğsümde garip bir umut duygusu uyanıyor.

Santim santim de olsa ilerleme katettiğimi hissediyorum.

Ayak sesleri beni tedirgin ediyor.

Hudson yanıma gelip alnıma bir öpücük konduruyor; onun evinde yaşamaya başladığımdan beri her gece yaptığı gibi.

Kendi evim hâlâ duruyor elbette ama evliymiş gibi gözükmemiz gerektiği için burada kalıyorum. Yani en azından ona ve kendime böyle söylüyorum.

“Bu ne?” diye soruyor defteri eline alarak.

Aniden utanarak omuz silkiyorum. “Sadece birkaç fikir.”

Gözleri sayfayı tarayarak sessizce okuyor. Başını kaldırdığında yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

“Ne kadar güzel,” diyor sıcak bir sesle. “Gerçekten çok güzel.”

Başımı sallıyorum ve yanaklarım ısınıyor. “Evet. Sanırım zamanı geldi.”

“Neyin?”

“Kim olduğumu keşfetmemin,” diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve yaptığım listeyi geri bırakıp, “Bunu başaracaksın,” diyorum.

İlk kez ona inanıyorum.

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

Hudson

NELER OLUYOR?

Neden evden havlama sesleri geliyor?

Televizyon.

Belli ki Cadı bir şey izliyor ya da en azından içeri girerken öyle düşünüyorum.

Aptal değilim. Böyle olmadığını biliyorum elbette çünkü aynı anda Molly'nin de mırıldandığını duyabiliyorum.

Aman Tanrım, bu sefer kendini nasıl bir işin içine soktu?

Çalışmaması tamam.

Listeler yapmasına da diyecek bir şeyim yok.

Ama şimdi de bu...

Evin içine doğru ilerledikçe bunun bir köpek olduğundan yüzde yüz emin oluyorum.

Havlamalar çok tiz ve kaotik, başka bir şey olamaz.

Hazırlıklı olmadığım bir şeye adım atmak üzereyim.

Harika.

Köşeyi döndüğümde ne kadar berbat bir durumda olduğumu anlıyorum. İşte orada, oturma odasında Josie var. Çömelmış, sarıkık kulaklı bir köpek yavrusuyla oynuyor.

“Bak.” Josie beni yıllardır görmemiş gibi el sallıyor.

“Çok tatlı değil mi?”

Gözlerimi kırptıştırıp karşımdaki manzaraya bakıyorum.

Köpeği işaret ediyor ve ben de başımı sallıyorum ama sonra ikinci bir köpeğin belirgin sesini duyunca sesin nereden geldiğini çözmek üzere dönüyorum. İşte o zaman kanepede oturan daha küçük bir köpek görüyorum. Bak sen, Molly de yanına oturmuş. Köpek yavrusu zaten onunmuş gibi elini nazikçe başının üzerine koymuş.

“Hayır.” Ellerimi saçlarımin arasından geçiriyorum. Bu hiç iyi değil.

Molly yukarı bakıyor, gülmemek için kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. “Merhaba, Hudson.”

Lanet olsun ona ve o masum gülümsemesine.

“Merhaba Hudson?” Ona yaklaşıyorum. “Hayır, kesinlikle hayır.”

“Ne?” Sanki neye hayır dediğimi anlamamış gibi davranıyor.

“Bu konuda rahat davranamazsın. Evimde köpekler var. Çoğul. Açıkla.”

Josie ayağa fırlayıp kıpır kıpır bir yavru köpeği kucağına alıyor ve göğsüne bastırıyor. “Onları sahiplendik. Çok tatlı değiller mi?”

Ona göz kırptıyorum, sonra aniden yanında oturan köpeği çok ilginç bulan Molly’ye bakıyorum.

“Ne?” Böyle bir şey olamaz.

“Onları sahiplendik,” diyor Molly sonunda gözlerime bakarak. “Sahiplenme etkinliğini hatırlıyor musun? Şey, hâlâ yuva arıyorlardı, o yüzden...”

“Arkamdan iş çevirip eve köpek mi getirdin?”

“Arkandan iş çevirmedim,” deyip kaşını kaldırıyor. “Tam burada, yanımdasın işte.”

Josie kahkaha atınca ona ters ters bakıyorum. “Yardımcı olmu-yorsun.”

“Kızma,” diyor Josie, ben de dikkatimi ona çeviriyorum.

Şu anda bana en masum gülümsemesini gösteriyor. *Sakın kan-ma*. “Şunun suratına bak,” diyerek yavru köpeği bana doğru eğiyor.

Molly, yavru köpeğini kucağında tutarak yanıma geliyor. Du-daklarıma bir öpücük konduruyor, hemen ardından elindeki beyaz tüylü top da beni yalamaya başlıyor.

“Kahretsin,” deyip yüzümü siliyorum. “Hile yapıyorsun ama.”

“Pekâlâ, ben gidiyorum artık. Yavru köpeğinle iyi eğlenceler,” diyor Josie çıkarken.

Josie kapıdan çıkarken Molly el sallıyor. Yalnız kaldığımızda Molly’ye bakıyorum. Köpek de Molly de bana yavru köpek bakış-ları atıyor.

Dayanılmaz bir işkence.

Buna nasıl hayır diyebilirim?

Kollarımı kavuşturup, “Pekâlâ Cadı, dökül bakalım,” diyorum

İç geçirip köpeğin başını okşuyor ve bana bakıyor. “Büyütülecek bir şey değil Hudson. Bir süredir köpek istiyordum ve bu köpeğin de bir yuvaya ihtiyacı vardı. Hepsi bu.”

“Hepsi bu mu?” diye soruyorum gözlerimi kısarak. “Molly böy-le apar topar köpek sahiplenilmez. Neler oluyor?”

Bir an tereddüt ediyor, parmaklarıyla köpeğin tüylerini okşuyor.

“Molly,” diyorum daha yumuşak bir sesle. “Söyler misin?”

Yavaşça nefes veriyor, omuzları hafifçe düşüyor. “Dane’e sakatlı-ğından bahsettim.”

Bu sözler bana bir tokat gibi çarpıyor ve bir anlığına ona bakıp söylediklerini anlamaya çalışıyorum. “Ne dedin?”

“Dane’e anlattım,” diyor daha kararlı bir sesle. “Takımın fedaisi o, sizin savunmacınız. Buzdayken seni koruyabilir. Seni kollayacak

birine ihtiyacın vardı ve şimdi Dane var işte.”

“Neden bana söylemedin?”

Çünkü itiraz ederdin.

“Kızacağınızı biliyordum,” diye itiraf ediyor.

Eh, haklı.

Doğru. Kızardım.

Odanın bir ucundan diğer ucuna doğru yürürken elimi saçları-
mın arasından geçiriyorum.

“Aman Tanrım, Molly. Arkamdan iş çevirdin...”

Sözümü keserek, “Senin için yaptım,” diye bağılıyor.

Az kalsın düşünüyordum. Molly’yi bunca yıldır tanırım, yaşadığı-
mız o kadar olaya rağmen bana bir kez olsun bağırdığını duyma-
dım. Elbette, sinirlendiği olmuştu ama hiçbir zaman bağırmadı.

Şu an başka bir mesele var. “Bu arada, rica ederim. Dane antren-
manda herkesi senden uzak tutuyordu, değil mi?”

Neden böyle davranıyor? Yürümeye başlıyorum. Neden bu şe-
kilde savunmaya geçti? Sanki göğsüme adeta bir darbe iniyor.

Yürümeyi bırakıp ona dönüyorum. “Yani bu yüzden mi seni
kovmasına izin verdin?”

Bir şey söyleyecek gibi oluyor ama öylece duruyor. Gözlerindeki
suçluluk bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

“Benim için işinden vazgeçtin,” diyorum sessizce, bunun ağırlığı
göğsüme çökerken.

“Öyle olmadı,” diyor zayıf bir sesle. *Öyleydi.*

“Bana yalan söyleme Molly. Lütfen dürüst ol,” diyorum ona
yaklaşarak.

“O işi sürdürmek için yıllarca mücadele ettin ve şimdi birdenbi-
re seni kovmasına izin mi verdin? Benim yüzümden.”

Başını çeviriyor. “Geçti bitti Hudson. Bunu büyük bir mesele
haline getirmesek olur mu?”

“Büyük bir mesele mi?” diye tekrarlıyorum. “Benim için her şeyden vazgeçtin ve bunu büyük bir mesele haline getirmek istemiyor musun?”

“Her şeyden değil,” diyor ama titreyen sesi onu ele veriyor. “Alt tarafı bir iş. Başka bir şey bulurum ben.”

Başımı sallayıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. “Molly bunu yapmak zorunda değildin. Senden böyle bir şey yapmanı istemedim.”

“Biliyorum,” diyor gözünde yaşlarla. “Ama yine de yaptım çünkü seni önemsiyorum. Bunu birinin yapması gerekiyordu.”

Sözleri bana bir tokat gibi çarpıyor ve bir an için konuşamıyorum.

“İnanılmazsın,” diyorum sonunda sesim titreyerek.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatıyor. “Ne?”

“İnanılmazsın,” diye tekrarlıyorum daha da yaklaşıp. “Beni çıldırtıyorsun Molly. İnatçısın ve sinir bozucusun, çoğu zaman saçımı başımı yolmak istiyorum. Ama aynı zamanda tanıdığım en özverili, en harika insansın.”

Göz kırpıyor, ağzı hafifçe açılıyor.

“Ve seni bunun için seviyorum,” diyorum. Kelimeler ağzımdan dökülüyor onları durduramadan. “Sen çok güzel, kusursuz bir fırtınasın. Sana kapıldım ve sen de dünyamı tepetaklak edip beni evimde gibi hissettirdin. Seni seviyorum Molly. Senin çılgın, akıllalmaz yanlarını da.”

Gözleri büyüyor ve az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

“Sen... Sen beni seviyor musun?” diye fısıldıyor.

Göğsüm sıkışırken başımı sallıyorum. “Evet. Seviyorum. Ve eğer benim için kendini feda etmene bir an daha izin vereceğimi düşünüyorsan yanıyorsun.”

Ciddi bir ifadeye bürünüp, “Ben de seni seviyorum,” diye karşılık veriyor.

“Evet, elbette.”

Dudakları seğiriyor ve gülmeye başlıyor. “Sen tam bir baş belasıydın.”

“Kişi kendinden bilir işi,” deyip sırtıtıyorum.

Tekrar gülüyor; bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

“Peki,” diyorum aşağıya bakarak. “Bu minik oğlan kimmiş bakalım?”

“Dişi o. Ve henüz bir adı yok,” deyip köpeğin kulak arkasını kaşıyor.

“Adı yok mu?” diyorum sahte bir şaşkınlıkla. “Bunu hemen halletmeliyiz.”

Kaşını kaldırıyor. “Ne öneriyorsun?”

“Hımm...” Çenemi ovuşturarak düşünüyormuş gibi yapıyorum. Anna’nın yıllar boyunca köpek için yalvarırken uydurduğu tüm komik isimler aklıma geliyor. “Pofuduk Popo’ya ne dersin?”

Molly homurdanıyor. “Kesinlikle hayır.”

“Peki,” diyorum sırtarak. “Peki ya Havk Twain?” Anna bunu sekiz yaşındayken uydurmuştu. En sevdiklerimden biriydi.

Başını sallayarak homurdanıyor. “Korkunçsun.”

Köpeğe bakarak gülümsüyorum. “Peki o zaman Twinkie olsun.”

Molly duraksıyor, eli köpeğin başında. “Twinkie mi?”

“Evet,” diyorum gülümsemem yumuşarken. “Hani kasırga sırasında yemiştik ya. O sayede hayatta kaldık.”

Bir an bana bakıyor, sonra kahkahalarla gülmeye başlıyor. “Tamam, Twinkie olsun.”

Köpek kuyruğunu sallıyor, ismi onayladığı açıkça belli.

Molly yanıma yanaşıp başını omzuma koyarken fark ediyorum ki o, ben ve Twinkie...

Bir aileymişiz gibi hissettiriyor.

DOKSAN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

ANTRENMANDAN EVE GELDİĞİMDE MOLLY'Yİ KOLTUKTA BAĞDAŞ KURMUŞ OTURURKEN BULUYORUM.

Kucağında Twinkie'yi bulmayı beklerdim ama bunun yerine oraya dizüstü bilgisayarını dengeleyip koyduğunu görüyorum.

Parmaklarının hızla klavyeye basma sesine rağmen Twinkie yanındaki minderde derin uykuya dalmış.

Son üç gündür her gün böyle.

Çiftlikte neler olup bittiğini ona tam olarak anlattığımdan beri her gün.

Şimdi ona ait olmayan bir soruna çözüm arıyor.

Benim için bir çözüm bulmaya çalışmaktan vazgeçmedi.

Sessizliği bozarak, "Hudson," diyor, başka bir şey daha söylemesini bekliyorum.

"Efendim?"

Dizüstü bilgisayarı kapatıp kenara koyduktan sonra gözlerini gözlerime diyor. "Bence Koç'a söylemelisin."

Bu da nereden çıktı şimdi?

Hokey muhabbeti yapmaktan kaçındığı için güvende olduğumu düşünüyordum ama bu ne şimdi?

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum. “Koç’a söylemek mi? Hayır, asla olmaz.”

Daha dik oturup, “Hudson, bu şekilde devam edemezsin. Sakatlığını saklamak, sakatken oynamak...” diye devam ediyor.

Başımı sallayarak ayağa kalkıp odada volta atıyorum. “Anlamıyorsun Molly. Koç çiftlikte çalıştığımı öğrenirse her şeyimi kaybedebilirim. Takımdaki yerimi, itibarımı...”

“Sağlığını,” diye sözümü kesiyor. “Bunu saklamaya devam edersen kariyerini kalıcı olarak kaybedebilirsin. Böyle olmasını mı istiyorsun?”

Volta atmayı bırakıyorum, göğsüm sıkışıyor. “Tabii ki hayır.”

“O zaman ona söylemen gerekiyor,” deyip bir nefes veriyor. “Lütfen Hudson. Koç’tan yardım iste. Anlat ona. Robert’ı benim kadar tanımadığını biliyorum ama o iyi bir adam. Gerçekten iyi birisi.”

Onun için söylemesi kolay. Koç Robert’ı gençliğinden beri tanıyor. Adam onun için baba figürü olmuş resmen. Bana gelince... bense takımdan atmak için fırsat kolladığı umursamaz bir oyuncuyum.

Saçlarımı elimle düzeltiyorum.

Yapamam.

Koç’a gerçeği söyleyemem.

Ama belki de Molly haklıdır; Koç’a anlatmak iyi olabilir.

“Gerçekten yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Evet.” Ayağa kalkıp önümde duruyor. “Çünkü seni tanıyorum Hudson. Saklanmaktan yorulduğunu da biliyorum. Ona söyle.

Söz veriyorum, her şey yoluna girecek.”

“Peki, söyleyeceğim.”

Ertesi sabah Koç’un ofisinin önündeyim.

Kalbim küt küt atıyor.

Galiba kalp krizi geçiriyorum.

Saçmaladım şimdi.

Oyalanmayı bırak ve içeri gir.

Tam zamanı.

İşten çıkarılırsam da en azından Molly yanımda.

Derin bir nefes alıyorum.

Lanet olası kapıyı çalıyorum.

“Gel.”

Yavaş hareketlerle kapıyı iterek açıyorum; bugün her zamankinden ağır geliyor ama biliyorum ki bu sadece gerginliğimden kaynaklanıyor.

Kapı açıldıktan sonra içeri girip Koç’un masasına doğru ilerliyorum. Önünde koca bir kâğıt yığınıyla oturmuş, başını kaldırıp bana bakıyor ve yemin ederim bir anda terden su gibi oluyorum.

Kahretsin. Kendine gel Hudson.

Kaşlarını kaldırarak, “Wilde,” deyip arkasına yaslanıyor. “Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Oturmamı söylememiş olsa da oturuyorum. “Koç, seninle konuşmam gereken bir konu var.”

Kaşlarını çatıyor. “Sanırım ciddi bir mesele.”

Derin bir nefes verip, “Öyle,” diyorum. *Kahretsin, nasıl söyleyeceğim?* “Yaralıyım,” diye söze girip her şeyi anlatmaya başlıyorum.

Çiftlikten bahsediyorum.

Paradan bahsediyorum.

Kazadan bahsediyorum.

O kısma geldiğimde Koç'un çenesi kasılıyor.

“Ve bu sakatlıkla antrenman mı yapıyordun?” diye soruyor alçak bir sesle. Kahretsin. Çok sinirli.

Buraya kadarmış. Saints'teki kariyerime veda etme zamanı. Harika bir serüvendi.

Başımı sallıyorum. “Evet.”

Elini yüzüne sürüyor. “Hudson, bu senin için bile sorumsuzca bir davranış. Daha kötü olabilirdin.”

“Biliyorum,” deyip başımı sallıyorum. “Hata yaptım. Ama ne yapacağımı bilmiyordum. Çiftlik zar zor ayakta duruyor. Onlara yardım etmem gerekiyordu ve tek çare hokeydi.”

Koç bir an sessiz kalıyor, bakışları ağır. Sonunda uzun bir iç çekiyor. “Tamam, bir fikrim var.”

Daha dik oturuyorum, kalbim güm güm atıyor. Beni henüz takımdan atmadı. Bu iyiye işaret.

“İlk üç maçta oynamayacaksın,” diyor kararlı bir sesle. “Bu sırada ödeme almadan bileğini iyileştirmeye odaklanacaksın.”

Aman Tanrım.

Verebileceği en iyi karar bu.

“Teşekkür ederim Koç.”

“Henüz bitmedi,” diyor gözlerini kısarak. Kahretsin, çok erken sevinmişim.

“Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Bağlantılarım var. Daha fazla sponsorluk almana yardımcı olabilirim. Belki de çiftlik için faydalı olabilecek bir sponsorluk çıkar.”

Gözlerim büyüyor, bir an konuşamıyorum. “Bunu yapar mısın gerçekten?”

“En iyi oyuncularımdan birisin Wilde,” diyor. “Ama daha da

önemlisi iyi bir çocuksun. Sadece bir hata yaptın. Herkes hata yapar.”

“Teşekkür ederim.”

“Henüz teşekkür etme,” diyor hafifçe gülümsemeyerek.

Koç’un ofisinden çıktığımda şimdiden çok daha iyi hissediyorum.

Molly’yi bıraktığım yerde, arabanın yanında beklerken buluyorum.

“Ee?” diyor kaldırımında sabırsızca ayağını yere vururken.

Tanrım, bu kadını çok seviyorum.

Günler sonra ilk kez gülümsüyorum. “Haberler iyi. İlk üç maçta oynamama izin vermiyor ama başka bir sponsorluk anlaşması bulmama da yardımcı oluyor. Çiftlik için de faydalı olabilecek bir anlaşma.”

“Aman Tanrım.” Nefesi kesiliyor. “Bu inanılmaz. Çok mutlu oldum.”

“Evet, öyle. Ve hepsi senin sayende.”

Başını sallayıp bana yaklaşıp kollarını boynuma doluyor. “Bunu sen başardın Hudson. Kendinle gurur duymalısın. Seni çok seviyorum.”

Başını öpüyorum. “Molly Sinclair-Wilde. Cadı. Sen benim en sevdiğim uğursuz tılsımımsın,” deyip göz kırptıyorum

O da hafifçe gülüyor. “Her zaman.”

DOKSAN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

Mason: Günaydın Prenses Hudson. Kraliyet bileğiniz bugün nasıllar acaba?

Aiden: Sana bir taht alalım mı? Ya da belki şu balonlu naylon kıyafetlerden birini?

Hudson: ☺ Ne kadar da komiksiniz.

Dane: Kırılğan olduğunu unutmayın. Çok kırılğan.

Mason: Cam bir süs eşyası gibi. Tek bir yanlış hareketle ÇAT diye kırılabilir!

Aiden: Cam bir süs eşyası. Hem de parıltılı.

Hudson: Hepinizden nefret ediyorum.

Mason: Hayır, bizi seviyorsun.

Dane: Seni Koç'tan utandığın için balonlu naylona sarılırken görmeyi sevdiğimiz kadar değil.

Aiden: Birisi sana iyi bakmadığı için iki hafta kenara çekileceğine bahse girerim.

Hudson: İYİYİM.

Mason: “İyiym,” insanların kesinlikle iyi olmadıkları zaman söyledikleri bir şeydir.

Dane: İyi değilsin Hudson. Bana bu saçmalıkları anlatma. Bize anlatmalıydın.

Hudson: Neyi anlatacaktım?

Dane: Yaralandığını. Çiftlikte olanları. Seni bu keşmekeşin içine sokan her ne aptallık ettiysen onu anlatmalıydın.

Aiden: Arkanda durmayacağımızı mı sandın? Yardım etmeyeceğimizi mi sandın?

Mason: Biz takım arkadaşınız dostum. Biz bir aileyiz.

Dane: Ve aile, aptalca hareketleri tek başına yapmana izin vermez.

Hudson: ...

Mason: Ne? Şimdi de söyleyecek bir şeyin yok mu?

Hudson: Kimsenin benim için endişelenmesini istemedim.

Dane: Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey.

Aiden: Evet, ne olursa olsun endişeleneceğiz. Senin hayat seçimlerin göz önüne alındığında bu bizim fabrika ayarımızda var.

Mason: Yenilmez değilsin Wilde. Hiçbirimiz değiliz.

Hudson: Biliyorum. Sadece kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Dane: Bize söyleyerek bizi hayal kırıklığına uğrattın. Biz bir takımız. Bize güvenmeliydin.

Hudson: Haklısın. Hata yaptım. Özür dilerim.

Mason: Özür mü diliyorsun? Sen kocaman bir aptalsın.

Aiden: Kocaman. Olimpiyat seviyesinde aptal.

Hudson: Tanrı aşkına, durmak bilmiyor musunuz siz?

Dane: Hayır.

Mason: Asla. Dur durak bilmiyoruz. Tıpkı senin kötü karar-

ların gibi.

Hudson: Özrümü geri alıyorum. Hepiniz pisliksiniz.

Aiden: Seni önemseyen pislikler.

Hudson: Teşekkürler. Gerçekten.

Mason: Ne zaman istersen prenses.

Hudson: Bu sohbeti sessize alıyorum.

Dane: Al bakalım. Antrenmanda görüşeceğiz nasıl olsa.

Aiden: Ah, tabii ki. Daha yeni başlıyoruz.

Hudson: Harika. Dört gözle bekliyorum.

Mason: Seni seviyorum cam prenses. Sakın kırılma.

Hudson Wilde sohbetten ayrıldı.

Dane: Geri dönecek. Her zaman geri döner.

BEŞİNCİ SEZON

FİNAL

Hudson

KALABALIK COŞUYOR.

Heyecan dorukta.

Sakatlığımdan beri ilk maçım.

Ayrıca sakatlandığımdan beri ilk kez kendim gibi hissediyorum.

Buzda olmak, evde olmak gibi.

Buzun üzerine adım attığımda her şey yerli yerindeymiş gibi hissediyorum.

Buradaki her şeyi seviyorum; buzun parlak spot ışıkları altında parıldamasını, taraftarların pankartlarını sallayıp en sevdikleri oyuncular için bağırımlarıyla yarattıkları heyecanı.

Oynamaya devam etmemin nedenlerinden biri de bu heyecan.

Normalde sağlam oynamak istemem için bunlar yeterli ama bu gece başka bir şey daha var.

Bu gece aklımda sadece hokey yok.

Bu gece benim için sadece maçtan ibaret değil.

Bu gece onunla ilgili.

Molly.

Aileler için ayrılan yerde oturuyor. Eskiden hiç orada oturmak istemezdi ama şimdi, ailem orada olduğu için onlarla birlikte olmak istiyor ve onu tanıdığım kadarıyla şu an muhtemelen kız kardeşimle harika vakit geçiriyordur.

Ailemde her şey yolunda gidiyor. Hiçbir şikâyetim yok ve son zamanlarda keyfim yerinde. Ailemin artık iyi durumda olmasının da bunda etkisi büyük elbette. Molly annemle benim onlara yardım etmem hakkında konuştuğundan beri daha açık fikirli davranıyorlar.

Bunun üzerine bir de Koç devreye girip bana büyük bir organik marketle sponsorluk anlaşması sağladı. Bu anlaşma çiftliğe çok sayıda yeni iş getirdi, bu da harika oldu. Parayı yardımcı tutmak için kullandılar ve şimdi seyahat etmek, dünyayı görmek ve emeklilik fonu biriktirmek için zamanları var. Hepsi Cadi'nın yardımı sayesinde.

Ailemi o kadar seviyor ki bu da doğru kararı verdiğimi gösteriyor.

Gözlerim onu ararken kalbim hızla çarpıyor. Derken onu korkuluklara yaslanıp ellerini birleştirmiş halde Josie ve Anna'yla konuşurken görüyorum.

Hâlâ nefesimi kesen bir güzelliği var.

Zahmetsiz.

İşıltılı.

Benim.

Mason'dan gelen bir ıslıkla düşüncelerimden sıyrılıyorum. “Hazır mısın?”

Dönüp aptal gibi sırtıttığını, sopasının omzunda olduğunu görüyorum. Aiden ve Dane de sırtarak arkasında duruyor, besbelli onlar da plana dahi.

“Evet,” diyorum. Her ne kadar içimden bir şey geçiyor olsa da sesimi sakın tutuyorum. “Hadi bitirelim şu işi.”

İlk periyot hızlı geçiyor.

İki sayı öndeyiz.

Seyirciler çılgına dönüyor.

İşte bunu seviyorum.

Yeniden buzda olmayı seviyorum.

İkinci yarı sona ererken dikkayim başka yöne kayıyor.

Devre arasında, takım arkadaşlarımla birlikte soyunma odasına doğru ilerliyorum, adrenalin damarlarımda dolaşüyor. Dane tünelinden geçerken sırtıma vuruyor.

Kimse duymasın diye mırıldanarak, “Heyecan var mı?” diye soruyor.

“Biraz,” diye itiraf ediyorum. “Ama güzel bir heyecan.”

Gülümseyerek başını sallıyor. “İyi şanslar dostum.”

Üçüncü yarı başladığında gerginliğim artıyor. Ama maç yüzünden değil.

Hayır, gerginliğim saat yüzünden. Saate bakıp saniyeleri sayıyorum.

Planımı devreye sokmama az kaldı.

Sonunda kazandığımızda –ki bu elbette bonus oldu çünkü planım her şekilde devreye girecekti ama böylesi daha iyi– kalabalık tezahürata başlıyor.

Ama kutlayacak daha büyük bir şeyim var.

Spikerin sesi hoparlörlerden yankılanırken takım geleneksel maç sonrası taraftara teşekkür konuşması için buz pistinin ortasında sıraya giriyor.

Mikrofonu alırken kalbim hızla çarpıyor. Bu iyi düşünülmüş bir plan ve neyse ki Koç Robert, genel müdürle konuşup böyle bir şey yapmama izin verdi. Yöneticiler de çok heyecanlandı.

Pazarlama ekibiyse daha da fazla heyecana kapıldı.

Ama bunların hiçbiri benim için önemli değil. Ben bunu izlen-

mek veya beğeni almak için yapmıyorum; yapmam gerektiği için yapıyorum.

“Herkes merhaba.” Sesim arenada yankılanıyor. “Biraz vaktinizi alabilir miyim?” Sözlerimi duyan kalabalık sessizleşiyor, hepsi ne söyleyeceğimi merak ediyor. “Bu geceyi bitirmeden önce söylemem gereken bir şey var. Uzun zamandır beklediğim bir şey.”

Aile locasına bakıp Molly ile göz göze geliyorum. Kaşlarını çatmış, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor; ne olup bittiğini anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

Göğsümün şiddetle çarpmasına rağmen sakın bir şekilde, “Molly,” diyorum. “Aşağıya gelebilir misin?”

Yine söylüyorum, bu her zaman karşılaşacağımız bir durum veya protokole uygun bir olay değil ama bugüne bugün iki kupa kazandığımızdan ve kalabalığın çıldıracağından emin olduğumdan, yapabileceklerim konusunda oldukça geniş bir hareket alanım var.

Kalabalık tezahürata başlıyor ve spotlar Molly’ye dönerken taraftarın heyecanı arenanın her yerine yayılıyor.

Josie sırtarak onu dürtüyor, Molly’nin çok utandığını görebiliyorum

“Hadi ama. Gelmezsen ben çıkarım yanına.”

Başta söyleniyor ama sonra hareket etmeye başlayıp merdivenlerden aşağı iniyor.

Güvenlik onu buz pistine götürüyor.

Yanıma geldiğinde kollarını kavuşturma şekline gülmeden duramıyorum.

Biraz şaşkın biraz da kızgın görünüyor.

Kahretsin, bu kızı seviyorum.

“Ne yapıyorsun Hudson?” diye fısıldıyor nefes nefese.

“Göreceksin,” deyip elini tutuyorum.

Kalabalık sessizliğe bürünüyor, anın ağırlığı havada asılı kalıyor.

Derin bir nefes alıp ona doğru dönüyorum, diğer elim omzunda.

“Molly, seninle tanıştığımda, senin benim cadım olduğunu düşünmüştüm.” Bunu ona ilk kez herkesin önünde söylüyorum ama uygun ve doğru geliyor. “Başlangıçta bu isme layık oldun.”

Kalabalık gülünce Molly bana dik dik bakıyor.

Ama buna rağmen onun da eğlendiğini gözlerine bakınca anlayabiliyorum.

“Ama sonra, bir şeyler değişti,” diyorum daha yumuşak bir sesle. “Beni lanetlemedin, beni kurtardın. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim şekillerde yanımda oldun. Beni en kötü halimde gördün ve pes etmeme izin vermedin. Her zaman benim desteğim, dayanağım oldun. Yani anlaşılan o ki sen benim uğurlu tılsımımsın.”

Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Bir dizimin üzerine çöküp cebimden küçük bir kutu çıkarıyorum. Kalabalık nefes nefese.

“Teknik olarak bunu daha önce yaptığımızı biliyorum. Ama bu sefer doğru şekilde yapmak istiyorum. Molly, benimle evli kalacak mısın? Şartlardan dolayı değil, sana deli gibi âşık olduğum için? Çünkü bu dünyada karım diyeceğim başka kimse yok.”

Arena bir anlığına ölüm sessizliğine bürünüyor. Derken kalabalığın içinden biri bağılıyor. “Bir dakika, zaten evli değiller mi?”

Tribünlerde kahkahalar yankılanıyor ama gözlerim Molly’ye kilitlenmiş durumda.

Sessiz. Çok sessiz. Ama sonunda elini indiriyor. “Evet. Evet, seninle evli kalacağım.”

Yüzüğü parmağına takıp onu kucaklayarak omzuma atarken kalabalık alkışlarla coşuyor.

“Bunu yaptığina inanamıyorum,” deyip gülmeye başlıyor.

“İnan bana. Benimle birlikte kalacaksın Cadı.”

“Çok iyi. Çünkü başka türlü süni istemezdim.”

Molly

Altı ay önce kaybolmuştum.

Benliğim başkalarının hayatlarına öyle sıkıca bağlıydı ki kendimi fark edemez hale gelmiştim.

Dane'in beni işten çıkarması sonum oldu diye düşünmüştüm.

Şimdi görüyorum ki korkularımın hiçbiri gerçek değilmiş.

Korkup travmaya tutunmuştum ve bırakmaya da niyetim yoktu.

Meğerse Hudson'ın bana verdiği o kartı kullanmışım.

Gücümü toplamak uzun zaman alsa da sonunda bunu başardım.

Hudson, Koç'a sakatlığını anlatacak gücü bulduğunda ben de kendimi iyileştirmek için adım atacak gücü buldum.

Yol uzun ama her geçen gün, tünelin sonuna çıkıp ışığı görmeye ve geçmişte değil, şu anda yaşamaya daha da yaklaşıyorum.

Bugün dizlerimin üzerinde dizüstü bilgisayarımın New York'ta bir otel odasında.

Çalışmam gerekiyor ama Hudson'ın yan odadan gelen kahkahasını duyunca gülümsemeden duramıyorum.

Çocuklar toplanmış, iskambil oynuyor.

Gelen ses beni hayata döndürüyor.

Geniş ailemi burada bulacağımı kim bilebilirdi ki?

Hepsi *benim ailem* oldu...

Bu artık benim hayatım.

Bilgisayarımı kapatıp sandalyeme yaslanıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. Saints sosyal medya ekibi için son projem tamamlandı; fotoğraflar, röportajlar ve kısa videolar yüklenmeye hazır.

Bir şekilde bu iş tam da en çok ihtiyacım olan zamanda ayağıma geldi.

Takımla birlikte seyahat edip oyuncuların kişiliklerini öne çıkararak buz dışında yaptıkları çalışmaları sergileyebiliyorum.

Bu benim için bir işten daha fazlası. Bu bir amaç.

Ve tam bana göre.

Ayrıca hızla en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelen Josie ile çalışabiliyorum. Diğer yakın arkadaşım da Cassidy ama o genellikle okulla meşgul.

“Molly.” Hudson kapıdan odaya doğru eğilirken sesi içeride yankılanıyor; şehri aydınlatacak kadar geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Buraya gel! Yeni bir tura başlıyoruz ve Mason bana yenildiği için ağlıyor.”

“Ağlamıyorum,” diye bağılıyor Mason diğer odadan. “Sen hilebazın tekisin.”

Gülerek bilgisayarımı kenara koyuyorum. “Aman Tanrım, tamam. Geliyorum.”

Hudson’ın bakışları gözlerimle buluşunca yumuşuyor. “İyi misin?”

“Çok iyiyim,” diyorum ayağa kalkıp gerinerek.

Beni dikkatle süzüyor. Sessizce bana panik ataklarım hakkında sorular soruyor.

Terapistin yardımıyla eskiden beni bırakmayan panik ataklar nadir hale geldi. Ve geldiklerinde artık yalnız olmadığımı biliyorum.

Odayı geçip Hudson’ın açık kollarına doğru koşarak alnımı göğsüne yaslıyorum. “Seni seviyorum.”

Saçlarımı öpüyor. “Ben de seni seviyorum Cadı.”

Birlikte arkadaşlarımızın yanına gidiyoruz. Kart oyunu şimdiden tam bir kaos halinde ve ikinci tur henüz başlamadı bile.

Josie, Dane’in koltuğunun kenarına tünemiş, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Cassidy’nin gülmekten gözünden yaşlar geliyor.

“Hepiniz hile yaptığınızı itiraf edin,” diye homurdanıyor Mason.

Aiden bir kaşını kaldırıyor. “Hepimiz birden nasıl hile yapabiliriz? Belki de sen berbat oynuyorsun Mason. Bu kulağa daha mantıklı geliyor.”

Mason kartlarını dramatik bir şekilde yere atıyor. “Hiçbir bok bildiğin yok.”

Hudson beni kanepeye götürüyor ve oturuyoruz.

Kolunu omzuma atıp beni kendine çektikten sonra, “İşte bunu seviyorum,” diye mırıldanıyor.

“Neyi seviyorsun? Mason ve Aiden’in kırk yıllık evliler gibi atışmasını mı?”

“Onu ve bunu.” Grubu işaret ediyor. “Hepimiz birlikte. Doğru geliyor.”

Odaya göz gezdirince göğsüm sıkışıyor.

Haklı. *Doğru olan bu.*

Ve burada, *ailemizin* kahkahalarıyla çevrelenmiş otururken bir şeyden eminim.*

Artık o korkak, kırık kalpli, dolapta saklanan kız değilim.

Ben Molly Wilde; seviyorum ve özgürüm.

Üstelik tam da olmam gereken yerdeyim.

SON

